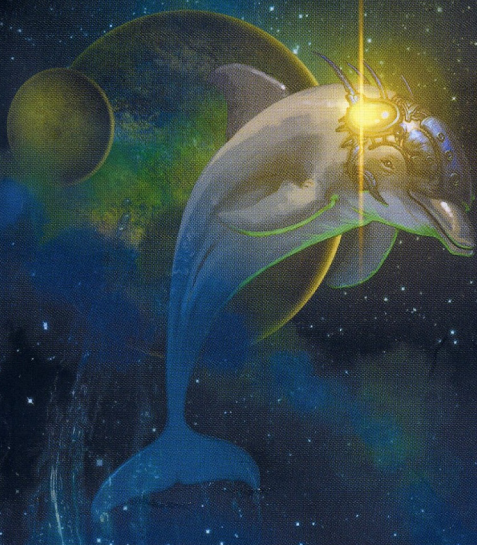

DAVID BRIN

maree stelară

Al doilea volum din trilogia RĂZBOIUL ELITELOR

NAUTILUS

DAVID BRIN s-a născut în Glendale, California, în 1950. A absolvit California Institute of Technology, specializându-se în astrofizică. A urmat studii aprofundate de fizică aplicată, iar în 1981 a devenit doctor în filozofie, titlu acordat de University of California, San Diego, în 1981. A fost consultant NASA și profesor universitar.

De-a lungul anilor, și-a construit și o carieră de succes ca scriitor de literatură SF, semnând atât romane, cât și proză scurtă. Printre cele mai cunoscute scrieri ale sale se numără trilogia RĂZBOIUL ELITELOR, alcătuită din volumele *Exploratorii Soarelui* (1980), *Maree stelară* (1983), recompensat cu premiile Hugo, Locus și Nebula, și *Războiul elitelor* (1987, în pregătire la Editura Nemira), care a obținut premiile Hugo și Locus. Este autorul unor romane ca *The Practice Effect*, *The Postman* (ecranizat de Warner Brothers), *Heart of the Comet*, *Earth*, *Glory Season*, *Brightness Reef*, *Infinity's Shore* și *Heaven's Reach*.

DAVID BRIN

maree stelară

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRIN, DAVID

Maree stelară / David Brin; trad.: Alexandru Macovescu. –
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-828-1

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.135.1-31

David Brin
STARTIDE RISING
© 1983, 1993 by David Brin

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-828-1

Propriilor mei strămoși...

GLOSAR ȘI LISTĂ DE PERSONAJE

Acceptor – Membru al unei rase Tandu și adept al parapsihologiei.

Akki (Ah-ki:) – Delfin, elev ofițer din Calafia.

Gillian Baskin – Doctoriță și agentă a Consiliului Terragenilor. Un produs al ingineriei genetice umane.

Beie Chohooan (Bei Choe-hu:-uan) – Spion synthian.

Brookida (Bru:-ki:-dah) – Delfin metalurgist.

Frații Noptii – Rasă galactică protectoare.

Calafia – Lumea coloniei formate din oameni și neo-delfini.

Clientă – Specie care își datorează toată inteligența elevației genetice realizate de rasa protectoare. O specie clientă *aservită* este aceea care își plătește încă datoria.

Creideiki (Crai-dai-ki:) – Căpitanul navei de explorare *Streaker*.

Emerson D'Anite – Ființă umană, inginer în misiune pe *Streaker*.

Charles Dart – Neo-cimpanzeu planetolog.

Flota abandonată – Un grup de nave interstelare antice în derivă, descoperite după mult timp de *Streaker*.

Episiarch – Membru al unei rase cliente a speciei Tandu. Adept al parapsihologiei.

„**Fem**“ – Termen anglic pentru femela ființei umane.

„**Fin**“ – Termen argotic pentru un neo-delfin. („**Fini**“ la plural.)

Galactic – Una dintre vechile specii spațiale, inclusă în comunitatea celor Cinci Galaxii. Multe au ajuns specii protectoare, participând la străvechea tradiție a elevației.

Gubru (Gu:-bru:) – Rasă galactică pseudoaviană, ostilă Pământului.

Haoke (Ha-ou-kai) – neo-delfin *Tursiops*.

Herbie – Mumia unui străvechi călător printre stele; de origine necunoscută.

Heurkea (Hi:-urk-i:ah) – Neo-delfin *Stenos*.

Hikahi (Hi:-kah-hi:) – Neo-delfin femelă – al treilea ofițer de la comanda navei *Streaker*.

Ifni – „Infinitate“ sau Stăpâna Sortii.

Iki – Străveche insulă a morții și distrugerii.

Toshio Iwashika – Elev-ofițer din lumea coloniei Calafia.

Kanten – Una dintre puținele specii galactice prietenoase cu pământeni.

Karrank% (Pentru oameni e imposibil să-l pronunțe corect) – Specie galactică atât de modificată în timpul aservirii ca rasă clientă, încât și-a pierdut mințile.

Keneenk – Școală mixtă de disciplină mentală, care combină gândirea logică umană cu tradiția *Visului Balenelor*.

Keepiru (Ki:- pi:r-u:) Primul pilot al *Streaker*, originar din Atlast.

Kiqui (Ki:-kui:) – Creaturi amfibiene preconștiente de pe planeta Kithrup.

Krat – Comandanta forțelor Soro.

K'tha-jon – O varietate specială de neo-delfin *Stenos*. Unul dintre subofițerii de pe *Streaker*.

Biblioteca – Stocul de informații care ține unită societatea galactică; o arhivă de cunoștințe care trimit la alte referințe, acumulate din vremea Strămoșilor și până în prezent.

Makanee (Ma-kah-nei) – Chirurgul de pe *Streaker*; femelă de neo-delfin.

„**Om**“ – Termen anglic ce se referă atât la masculul, cât și la femela ființei umane.

„**Mel**“ – Termen anglic ce se referă doar la masculul uman.

Ignacio Metz – Expert în elevație, în misiune pe *Streaker*.

Moki – Neo-fin *Stenos*.

Niss – Computer pseudointeligent, împrumutat lui Thomas Orley de agenții Tymbrimi.

Thomas Orley – Agent al Consiliului Terragenilor și produs al ingineriei genetice.

Pila – Rasă galactică de stăpâni, care face parte din clanul Soro și este ostilă pământenilor.

Delfina primitivă – Semilimbajul folosit de delfinii naturali, nemodificați genetic, de pe Pământ.

Strămoși – Precursorii mitici care au pus bazele culturii galactice și ale *Bibliotecii* cu mai multe miliarde de ani în urmă.

Sah'ot (Sah-ote) – Neo-delfin *Stenos*. Lingvist civil la bordul *Streaker*.

Mica Grămadă – Conglomerat globular, rareori vizitat, unde a fost descoperită flota abandonată.

Soro – Veche rasă galactică ostilă Pământului.

Stenos – Termen argotic pentru neo-fini, ale căror gene includ grefe de la specia naturală de delfini *Stenos bredanensis*.

Stenos bredanensis – Specie naturală de delfini de pe Pământ.

Dennie Sudman – Exobiolog uman.

Hannes Suessi – Inginer uman.

Synthian – Membru al uneia dintre cele trei rase galactice prietenoase cu pământenii.

Takkata-Jim – Delfin *Stenos*, secundul de pe *Streaker*.

Tandu – Specie galactică războinică, ostilă Pământului.

Thennanin – Specie galactică războinică.

Tsh't (Tish -u:t) – Neo-delfin femelă, al patrulea ofițer de pe *Streaker*.

Tursiops – Cuvânt argotic pentru neo-delfini fără grefe de gene *Stenos*.

Tursiops amicus – Neo-delfini de ultimă generație. „Prietenosii delfini cu bot de sticlă.”

Tursiops truncatus – Delfini naturali cu bot de sticlă care trăiesc pe Pământ.

Tymbrimi – Rasă galactică prietenoasă cu pământenii, renumită pentru inteligența sa.

Elevație – Procesul prin care rasele spațiale mai vechi introduc noi specii în cultura galactică, prin înmulțire și inginerie genetică. Rasele cliente care rezultă își slujesc protectorii o anumită perioadă ca să le plătească pentru această favoare.

Wattaceti – Neo-delfin, subofițer.

PROLOG

DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

Streaker șchiopătează ca un câine cu trei picioare.

Am făcut ieri un salt la întâmplare cu un efort epuizant, luându-le cu un pas înainte Galacticilor care ne urmăresc. Singura buclă de probabilitate care supraviețuise bătăliei de pe Morgran a gemut și s-a tânguit, dar ne-a adus într-un final aici, la canalul superficial de gravitate al unei stele pitice din populația II, numită Kthsemenee.

Biblioteca listează o singură lume locuibilă pe orbită, planeta Kithrup.

Când spun „locuibilă”, folosesc un eufemism. Tom, Hikahi și cu mine am stat ore întregi cu căpitantul, căutând alternative. Până la urmă, Creideiki a hotărât să ne aducă aici.

Ca doctor, mi-e groază să aterizez pe o planetă insidios de periculoasă ca asta, dar Kithrup e o lume acvatică, iar echipajul nostru, format în majoritate din delfini, are nevoie de apă ca să se miște prin jur și să repare nava. Kithrup e bogată în metale grele și ar trebui să găsim aici materiile prime de care avem nevoie.

Are și calitatea de a fi rar vizitată. Biblioteca spune că a fost părăsită cu foarte mult timp în urmă. Poate că Galacticii nu se vor gândi să ne caute aici.

I-am spus-o și lui Tom ieri-seară, pe când ne țineam de mână și urmăream cum se mărea discul planetei printr-un hublou de la bar. Este un glob albastru amăgitor de frumos, înconjurat de nori albi. Emisfera nocturnă era luminată din loc în loc de vulcani lucind stins și de fulgere intermitente.

I-am spus lui Tom că eram sigură că nimeni nu ne va urmări aici – am rostit previziunea cu siguranță în voce, dar n-am păcălit pe nimeni. Tom a zâmbit și n-a spus nimic, amuzat de iluziile mele.

Vor căuta și aici, fără îndoială. Erau puține rute spațiale pe care le-ar fi putut alege Streaker fără să folosească un punct de transfer. Singura problemă era dacă vom reuși să terminăm reparațiile la timp și să plecăm de aici înainte să vină Galacticii după noi.

Tom și cu mine am avut câteva ore în care să fim singuri, primele după multe zile. Ne-am întors în cabina noastră și am făcut dragoste.

În timp ce Tom doarme, eu scriu ce s-a întâmplat. Nu știu când voi mai putea să fac asta.

Căpitanul Creideiki tocmai ne-a chemat. Vrea să venim pe punte să ne vadă delfinii și să știe că protectorii lor umani sunt lângă ei. Chiar și un delfin competent care a călătorit în spațiu ca și Creideiki simte din când în când nevoia să aibă oameni în preajmă.

Măcar de-am avea și noi, oamenii, acest refugiu psihologic!

E timpul să las scrisul și să-mi trezesc iubitul obosit. Dar mai întâi vreau să notez ce mi-a spus Tom ieri-seară, pe când ne uitam la mările furtunoase de pe Kithrup.

S-a întors spre mine, a zâmbit în felul acela nostim în care o face atunci când se gândește la o replică ironică și a fluierat un scurt haiku în trinara delfinilor.

** Stelele tremură de-atâtea furtuni*

** Valurile de jos se rostogolesc furioase*

** Ne mai scăldăm noi, iubire?*

A trebuit să râd. Uneori cred că Tom e pe jumătate delfin.

PARTEA I

FLOTABILITATE

*Toate faptele voastre bune
vor fi
pe apă scri...*

*FRANCIS BEAUMONT
ȘI JOHN FLETCHER*

TOSHIO

Delfinii făceau glume pe seama oamenilor de mii de ani. I-au considerat *întotdeauna* teribil de amuzanți. Faptul că omenirea le manipulase recent genele și îi învățase ingineria nu le-a schimbat prea mult atitudinea.

Delfinii erau încă spirituali.

Toshio stătea cu ochii la micul panou de bord al saniei sale marine, pretinzând că verifică adâncimea. Acul aparatului oscila în jurul unei valori constante de zece metri sub apă. Nu erau ajustări de făcut, dar se concentra asupra panoului în timp ce Keepiru înota pe lângă vas – fără îndoială gata pentru o altă rundă de tachinări.

– Mâini Mici, fluieră! Cetaceul cenușiu și lucios a făcut o răsucire completă la dreapta lui Toshio, apoi s-a apropiat, uitându-se la băiat cu nepăsare.

Fluieră-ne o melodie despre nave și ssspațiu și întoarcerea acasă!

Vocea lui Keepiru, care ieșea răsunătoare dintr-o serie complicată de cavități de sub cutia craniană, a bubuit ca un fagot. Putea să imite la fel de bine un oboi sau un saxofon.

– Ei, Mâini Mici, unde-i cântecul tău?

Keepiru voia să se asigure că îl auzea și restul echipei. Ceilalți fini înotau în tăcere, dar Toshio știa că ascultă. Era bucuros că Hikahi, conducătoarea expediției, era mult în față, cercetând terenul. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi fost acolo și i-ar fi cerut lui Keepiru să-l lase în pace. Nimic din ce putea să spună Keepiru nu se compara cu rușinea de a fi protejat ca un copil neajutorat.

Keepiru s-a întors leneș pe burtă, lângă vehiculul băiatului, dând ușor din înotătoare ca să nu se îndepărteze. În apa cristalină de pe Kithrup, totul părea straniu refractat. Vârfurile asemenea coralilor ale movilelor de metal scânteiau ca niște munți văzuți prin ceața dintr-o vale lungă. De la suprafață coborau legănându-se vrejurile galbene ale algelor.

Pielea cenușie a lui Keepiru avea un luciu fosforescent, iar dinții ascuțiți ca acele din gura sa îngustă și lungă în formă de V străluceau cu o cruzime ironică ce *trebuia* amplificată... dacă nu de apă, atunci măcar de imaginația lui Toshio.

Cum putea să fie un fin atât de răutăcios?

– Nu vrei să cânți pentru noi, Mâini Mici? Cântă-ne o melodie care ne va cumpăra toată ciorba

de pește când vom pleca de pe această așa-zisă planetă și vom găsi un port primitiv! Fluieră să-i faci pe Visători să viseze pământ!

Peste zumzetul slab al reciclatorului său de aer, lui Toshio îi țiuiau urechile de jenă. În orice clipă, era sigur că Keepiru va înceta să-i mai spună Mâini Mici și va începe să folosească noua poreclă pe care și-o alesese: „Mare Visător.”

Era și așa destul de rău să fii luat în râs pentru că făcuseși greșeala de a fluiera când însoțeai o echipă de explorare alcătuită din fini – îi întâmpinaseră melodia intonată distrat cu critici dure și fluierături batjocoritoare –, dar să ți se adreseze lumea în bătaie de joc cu o titulatură rezervată întotdeauna marilor muzicieni sau balenelor cu cocoașă... era mai mult decât putea el să îndure.

– N-am chef să cânt acum, Keepiru. De ce nu te duci să pisezi pe altcineva?

Toshio s-a simțit oarecum victorios că a reușit să-și stăpânească tremurul din voce.

Spre ușurarea băiatului, Keepiru doar a chițăit ceva pe un ton foarte înalt și într-un ritm rapid în trînara de baltă, aproape delfina primitivă – aceasta fiind în sine o formă de insultă. Apoi delfinul s-a arcuit și a țâșnit la suprafață să ia o gură de aer.

Apa din jur era scânteietoare și albastră. Pești kithrupan strălucitori treceau în salturi, spinările lor solzoase reflectând fațetat lumina, ca niște frunze acoperite de chiciură care plutesc în derivă. Peste tot se vedeau diferite culori și texturi de metale. Razele

soarelui matinal pătrundeau în marea transparentă, liniștită, pentru a conferi strălucire ciudatelor forme de viață ale acestei lumi stranii și inevitabil mortale.

Toshio nu putea să admire frumusețea apelor de pe Kithrup. Detestând planeta și nava avariata care îi adusese aici pe el și pe delfinii proscrisi, a alunecat pe panta repetării extrem de satisfăcătoare a replicilor acide pe care *ar fi trebuit* să i le spună lui Keepiru.

„Dacă ești atât de bun, Keepiru, de ce nu fluieri o formulă magică pentru a ne ajuta să găsim niște vanadiu?” Sau „Nu văd de ce irosești un cântec *uman* pe un public de delfini, Keepiru.”

În imaginația lui, replicile aveau un efect satisfăcător. În lumea reală, Toshio o știa, n-ar fi putut spune niciodată așa ceva.

Mai întâi de toate, vocalizele cetaceelor erau monede de schimb acceptate în nenumărate porturi spațiale. Și, cu toate că baladele triste ale verișoarelor lor mai mari, balenele, obțineau prețuri mult mai bune, neamul lui Keepiru putea să-și cumpere băuturi spirtoase într-o duzină de lumi doar exersându-și plămânii.

Oricum, ar fi fost o greșeală să atribuie un rang uman oricărui membru al echipajului de pe *Streaker*. Bătrânul Hannes Suessi, unul dintre cei șase oameni de la bord, îl avertizase în această privință imediat ce plecaseră de pe Neptun, la începutul călătoriei.

– Încearcă și vezi ce se întâmplă, îi sugerase inginerul mecanic. Vor râde în hohote, ca și *mine*, dacă am norocul să fiu acolo când o faci. Dacă e ceva

ce nu respectă finii, acela e un om care nu și-a câștigat niciodată dreptul de a-și da aere de stăpân.

– Dar Protocoalele... începuse Toshio să protesteze.

– La naiba cu Protocoalele... Acele reguli au fost impuse pentru ca oamenii, cimpanzeii și delfinii să se poarte cum se cuvine când sunt Galactici prin preajmă. Dacă *Streaker* este oprit de o patrulă Soro sau trebuie să ceară undeva date de la un Bibliotecar Pilan, *atunci* doctorul Metz sau domnul Orley ori chiar tu sau eu am putea pretinde că suntem șefi... pentru că niciunul dintre Mâncății ăia cu burțile umflate nu ar sta de vorbă cu o rasă atât de tânără ca finii. Dar, în restul timpului, primim ordine de la căpitanul Creideiki. Ce naiba, asta ar fi destul de greu – să-ți dicteze un Soro ce să faci și să pretinzi că-ți place pentru că nenorocitul de extraterestru e destul de amabil să admită că *oamenii* sunt măcar un pic peste nivelul musculițelor de oțet. Îți imaginezi ce greu ne-ar fi dacă ar trebui *să conducem* cu adevărat nava asta? Și dacă am fi încercat să facem din delfini o rasă clientelară drăguță, manierată și supusă? Ți-ar fi plăcut asta?

În acea clipă, Toshio scuturase tare din cap. Ideea de a se purta cu finii în felul în care erau de obicei tratați în cele Cinci Galaxii îl dezgusta. Cel mai bun prieten al lui, Akki, era fin.

Totuși, erau momente în care Toshio își dorea să existe compensații pentru faptul că era singurul băiat uman pe o navă interstelară cu un echipaj format în majoritate din delfini adulți.

O navă interstelară care nu mergea nicăieri în clipa de față, și-a amintit Toshio. Puternicul resentiment față de ironiile lui Keepiru a fost înlocuit de îngrijorarea mai chinuitoare că s-ar putea să nu mai părăsească niciodată lumea acvatică de pe Kithrup și să ajungă acasă.

** Încetinește – băiatule conducător de sanie **

** Minisubmarin de explorare – oprește aici – **

** Hikahi vine – s-o așteptăm **

Toshio și-a ridicat privirea. Brookida, bătrânul delfin metalurgist, venise alături de el, în stânga. Băiatul a fluierat un răspuns în trinară.

** Hikahi vine – sania mea se oprește **

A redus viteza saniei.

Pe ecranul sonarului său, Toshio a văzut mici eco-uri convergând de departe tot mai în față. Cercetașii se întorceau. Și-a ridicat privirea și i-a văzut pe Hist-t și pe Keepiru zburdând la suprafață.

Brookida a trecut la anglică. Deși cam stridentă și bâlbâită, era mult mai bună decât trinară lui Toshio. La urma urmei, delfinii fuseseră modificați genetic de generații întregi, în așa fel ca să adopte comportamente umane, nu în sens invers.

– N-ai găsit u-urme de substanțe necesare, nu, Toshio? a întrebat Brookida.

Băiatul s-a uitat la separatorul de molecule.

– Nu, domnule. Nimic până acum. Apa este incredibil de pură, având în vedere conținutul de metale al scoarței planetei. Abia dacă sunt niște săruri de metale grele.

– Și nimic la ssscanare îndelungată?

– Nicio rezonanță în benzile pe care le verific, deși nivelul de zgomot e îngrozitor de ridicat. Nu cred că o să descopăr nichel suprasaturat, ca să nu mai vorbim de celelalte chestii pe care le căutăm. E ca și cum ai încerca să găsești un ac într-o claie de fân.

Era un paradox. Planeta avea metale în cantități enorme. Unul dintre motivele pentru care căpitanul Creideiki o alesese drept refugiu. Însă apa era relativ pură... suficient ca să le permită delfinilor să înoate nestânjeniți, cu toate că unii se plânseseră de mâncărimi și toți avuseseră nevoie de tratamente cu substanțe chelatrice când reveniseră pe navă.

Explicația se găsea în jurul lor, în plante și pești.

Calciul nu intra în componența oaselor formelor de viață de pe Kithrup. Dar alte metale, da. Apa era purificată de filtre biologice. Drept rezultat, marea strălucea de jur împrejur în culorile intense ale metalelor și oxizilor acestora. Țepii dorsali lucitori ai peștilor vii – păstăile argintii cu semințe ale plantelor subacvatice – toate contrastau cu verdele terestru al frunzelor și ramurilor cu clorofilă.

Peisajul era dominat de movile din metal, insule imense, spongioase, formate din milioane de creaturi ca niște corali, ale căror exoschelete metaloorganice

se strângeau în munți enormi, cu vârfuri plate, care se ridicau la câțiva metri peste nivelul apei.

În vârful insulelor creșteau copaci-burghiu, care își trimiteau rădăcinile cu vârfuri metalice prin fiecare movilă pentru a recolta substanțe organice și silicați, depunând deasupra un strat nemetalic și formând o cavitate dedesubt. Era un model straniu. *Biblioteca* de la bordul lui *Streaker* nu oferise nicio explicație pentru asta.

Instrumentele lui Toshio au detectat cocoloașe de cositor pur, movile de icre din crom, colonii de corali construite dintr-un fel de bronz, dar până acum nicio grămadă de vanadiu, atât de util și ușor de strâns. Nu erau nici bucăți din acel tip special de nichel pe care îl căutau.

Aveau nevoie de un miracol – unul care să permită echipajului de delfini, șapte oameni și un cimpanzeu să-și repare nava și să iasă naibii din această zonă a galaxiei înainte să fie prinși de urmăritorii lor.

În cel mai bun caz, mai aveau câteva săptămâni până să plece de acolo. Alternativa era să fie capturați de oricare din duzina de rase extraterestre aproape iraționale. În cel mai rău caz, putea să însemne un război interstelar la o scară nemaivăzută de un milion de ani.

Toate astea îl făceau pe Toshio să se simtă mic, neajutorat și foarte tânăr.

Băiatul auzea slab ecourile stridente de sonar ale exploratorilor ce se întorceau. Fiecare chițait

îndepărtat își avea echivalentul într-un punct micuț, colorat, pe ecranul sonarului său.

Apoi au apărut dinspre est două forme cenușii, plonjând în cele din urmă în grămada de deasupra, dansând, săltând jucăușe și mușcând.

Într-un final, unul dintre delfini s-a arcuit și a plonjat chiar lângă Toshio.

– Vine Hikahi și vrea sssania la cel mai înalt nivel, a spus repede Keepiru, articulând atât de prost cuvintele că aproape nu se înțelegeau. Încearcă să nu te rătăcești pe drumul în susss.

Toshio s-a strâmbat în timp ce arunca balastul. Keepiru nu trebuia să-și exprime disprețul atât de evident. Chiar și când vorbeau anglica normal, delfinii păreau să-i arunce ascultătorului o serie lungă de critici.

Sania s-a ridicat într-un nor de bule mici. Când a ajuns la suprafață, apa șiroia pe laturile ei în pâraie gălgâitoare. Toshio a blocat maneta și s-a întors să-și desfacă masca.

Tăcerea bruscă a fost o adevărată ușurare. Scârțâitul saniei, clicurile sonarului și chițăiturile delfinilor, toate amuțiseră. O briză proaspătă îi trecea prin părul negru, ud, drept și îi răcorea urechile care îl ardeau. Aducea miresmele unei planete străine – mirosul înțepător al creșterii vegetației secundare pe o insulă mai veche, cel greu, uleios al unui copac-burghiu în toiul activității.

Și peste toate, ușoara vibrație a metalului.

N-ar trebui să le facă rău, spusese după ce s-au întors la navă. Cel mai puțin lui Toshio, în costumul său impermeabil. Compușii chelatici vor îndepărta toate elementele grele pe care te-ai aștepta să le absoarbă cineva într-o explorare... deși nimeni nu știa sigur ce alte primejdii îi puteau pândi pe această planetă.

Și dacă erau nevoiți să rămână aici luni întregi? Ani?

În acest caz, dotările medicale de pe *Streaker* nu aveau să facă față acumulării lente a metalelor. În scurt timp, ar începe să se roage să vină navele rase-lor Johpur, Thennanin și Soro și să-i ducă de acolo la interogatoriu sau pur și simplu să părăsească o planetă frumoasă care îi ucidea încetul cu încetul.

Nu era un gând plăcut asupra căruia să insiști. Toshio s-a bucurat când Brookida a venit lângă el.

– De ce vrea Hikahi să urc la suprafață? l-a întrebat pe bătrânul delfin. Credeam că trebuie să stai nevăzut sub apă în caz că sunt deja sateliți-spion deasupra noastră.

Brookida a oftat.

– Presssupun că Hikahi crede că ai nevoie de o pauză. În afară de asta, cine ar putea repera un vehicul așa micuț ca ssania, cu atâta metal în jur?

Toshio a ridicat din umeri.

– Păi, e drăguț din partea ei.

Brookida s-a ridicat în apă, legănându-se și lovind cu coada de mai multe ori.

– O aud pe Hikahi, a anunțat el. Și iat-o!

Doi delfini s-au apropiat repede din nord, unul de culoare gri-deschis, celălalt negru și marmorat. Prin căști, Toshio a auzit vocea șefei de echipă.

** Eu vă chem – Hikahi cu aripioare de foc **

** Ascultare dorsală – acțiune ventrală **

** Râdeți de vorbele mele – dar, mai întâi, ascultați-le **

** Adunați-vă la sanie – și ascultați! **

Hikahi și Ssattatta au dat roată grupului, apoi s-au oprit în fața tuturor.

Printre darurile făcute de om neo-delfinilor se număra și un amplu repertoriu de expresii faciale. Totuși, doar cinci sute de ani de inginerie genetică n-au putut face pentru delfin ceea ce făcuseră un milion de ani de evoluție pentru om. Finii încă își exprimau majoritatea sentimentelor prin sunete și mișcări. Dar nu mai aveau chipurile împietrite în ceea ce oamenii luaseră drept un rânjel (într-o oarecare măsură adevărat) perpetuu amuzat. Delfinii erau acum capabili să se arate îngrijorați. Toshio ar fi putut alege expresia actuală a lui Hikahi drept un exemplu clasic de mâhnire a delfinilor.

– Phip-pit a dispărut, a anunțat Hikahi. L-am auzit strigând mai la sud de mine, apoi nimic. O căuta pe Ssassia, care dispăruse mai devreme în aceeași direcție. Vom întrerupe cercetările și căutarea metalelor ca să ne ducem să-i găsim. Toți vor primi arme.

A urmat un murmur general de nemulțumire. Asta însemna ca delfinii să-și pună iar armurile pe care fuseseră încântați să și le scoată când părăsiseră nava. Totuși, chiar și Keepiru recunoștea că era o treabă urgentă.

Pentru moment, Toshio a fost ocupat să arunce în apă armurile. Trebuiau să se răspândească normal, într-o formă adecvată ca să și le pună delfinii, dar, evident, unul sau doi fini au avut nevoie de ajutor la ajustarea micului amplificator nervos pe care îl avea fiecare deasupra ochiului stâng.

Toshio a terminat repede, cu ușurința pe care ți-o dă o practică îndelungată. Își făcea griji pentru Ssassia, o femelă blândă care fusese întotdeauna amabilă cu el și îi vorbise frumos.

– Hikahi, a spus el pe când șefa trecea înot pe lângă el, vrei să contactez nava?

Mica femelă cenușie de *Tursiops* s-a ridicat ca să fie față-n față cu Toshio.

– Nu, Cățărătorule-pe-scări. Ascultăm ordinele. Sateliții-spion pot fi deja sus. Programează-ți sania să treacă din nou pe pilot automat dacă nu supraviețuim confruntării cu ce se află în sssud-est.

– Dar nimeni n-a văzut animale mari...

– Ast-ta e doar o posibilitate. Vreau să aibă vești de la noi, oricare ne-ar fi soarta... chiar dacă ne lovește febra salvării.

Pe Toshio l-au trecut fiori reci la auzul cuvintelor „febra salvării“. Știa ce însemna asta, bineînțeles. Era ceva la care nu dorea deloc să asiste.

Au pornit-o în formație de luptă. Finii făceau cu rîndul, pluteau la suprafața apei, apoi se scufundau și înaintau alături de Toshio. Fundul oceanului era ca o serie nesfârșită de urme lăsate de șerpi – presărat cu găuri ciudate ca niște cratere adânci, negre și amenințătoare. În văi, Toshio vedea de obicei fundul, la vreo sută de metri în jos, întunecat de pădurile de alge albastru-închis.

Culmile lungi aveau în vârf, la anumite intervale, movile strălucitoare de metal, ca niște castele masive cu fortificații poroase și scânteietoare. Multe erau acoperite cu vegetație abundentă ca iedera, în care kithrupanii se adăposteau și se înmulțeau. Una dintre movilele de metal părea să se clatine la marginea unei prăpastii – caverna săpată de propriul copac-burghiu înalt, gata să înghită întreaga fortăreață după ce îi șubrezea temelia.

Motorul saniei torcea hipnotic. Verificarea instrumentelor era o treabă prea ușoară ca să-i ocupe mintea lui Toshio. Fără să vrea, băiatul s-a pomenit gândindu-se. Amintindu-și.

Doar o aventură, așa i se păruse când i s-a cerut să ia parte la călătoria spațială. Depusese Jurământul Astronauților, ca să știe toți că era pregătit să-și lase trecutul în urmă. Aveau nevoie de un elev ofițer care să ajute la muncile manuale ce necesitau atenție pe noua navă a delfinilor.

Streaker era o navă mică de explorare cu un design unic. Nu zburau în spațiul interstelar multe nave cu echipaje alcătuite din rase înotătoare care

respiră oxigen. Cele câteva foloseau gravitatea artificială pentru comoditate și angajau membri ai unor specii cliente ca meșteri și muncitori.

Dar prima navă interstelară cu echipaj format din delfini trebuia să fie diferită. Era concepută conform principiului după care se ghidau pământeni de două secole: „Atunci când e posibil, nu complica lucrurile. Evită să folosești știința Galacticilor când nu o înțelegi.“

La două sute cincizeci de ani după contactul cu civilizația Galacticilor, omenirea făcea încă eforturi să-i ajungă din urmă. Speciile galactice care folosiseră *Biblioteca* veche de eoni, de dinainte să apară mamiferele pe Pământ – adăugând informații la acel compendiu universal cu o lentoare glacială –, li se păruseră pământenilor primitivi aproape asemenea zeilor, cu navele lor greoaie și lente. Pământul avea acum o filială a *Bibliotecii*, care trebuia să-i ofere acces la toate cunoștințele acumulate de-a lungul istoriei galactice. Însă doar în ultimii ani se dovedise mai degrabă un ajutor decât o piedică ce stârnea confuzie.

Streaker, cu aranjamentele sale complexe, cu bazine menținute prin centrifugare și laboratoare în condiții de imponderabilitate, trebuie să li se fi părut incredibil de arhaică extraterestrilor care au cercetat nava înainte de lansare. Totuși, pentru comunitățile de neo-delfini de pe Pământ era un motiv de mândrie.

După călătoria de probă, *Streaker* se oprise în Calafia, micuța colonie de delfini și oameni, ca să-i ia la bord pe câțiva dintre cei mai buni absolvenți

ai academiei de acolo. Urma să fie prima și poate ultima vizită a lui Toshio pe bătrâna Terra.

„Bătrâna Terra“ încă adăpostea 90% din omenire, ca să nu mai vorbim de alte rase terestre înzestrate cu inteligență. Turiștii galactici se îngrămădeau încă să se uite cu gura căscată la căminul acelor *enfants terribles* care stârniseră atâta vâlvă în numai câteva secole. Puneau rămașaguri pe cât timp va reuși omenirea să supraviețuiască fără protecția unui stăpân.

Toate speciile aveau stăpâni protectori, firește. Nimeni nu dobândea inteligența necesară călătoriilor în spațiu fără intervenția altei rase mai vechi. Nu făcuseră oamenii asta pentru cimpanzei și delfini? Tot timpul, de la miticii Strămoși și până acum, orice specie vorbitoare care zburase cu nave spațiale fusese elevată de un predecesor. Nu supraviețuise nicio specie din acele vremuri îndepărtate, dar civilizația creată de Strămoși, cu tot ce cuprindea *Biblioteca*, continua să existe.

Toshio se întreba, ca aproape toată lumea de trei secole încoace, cine putuseră oare să fie protectorii Omului. Dacă existaseră vreodată. Oare fuseseră una dintre speciile de fanatici care atacaseră neștiutorea *Streaker* și o urmărea și acum ca niște ogari hăituind o vulpe?

Nu era un gând plăcut, ținând seama de ce descoperise *Streaker*.

Consiliul Terragenilor trimisese nava la o flotă împrăștiată de vase de explorare, verificând astfel

dacă informațiile *Bibliotecii* erau veridice. Până acum, fuseseră găsite doar câteva neconcordanțe în cunoștințele sale. Aici o stea plasată greșit. Acolo o specie prost catalogată. Era ca și cum cineva ar fi făcut o listă cu fiecare fir de nisip de pe o plajă. Nu puteai să verifici lista nici într-o mie de vieți, dar puteai alege o mostră la întâmplare.

Când găsisse flota, *Streaker* trecuse printr-o mică baltă gravitațională, aflată la cincizeci de parseci distanță de planul galactic.

Toshio a oftat gândindu-se cât de nedrept era. O sută cincizeci de delfini, șapte oameni și un cimpanzeu; cum să fi știut ce am găsit?

De ce a trebuit s-o găsim *noi*?

Cincizeci de mii de nave, fiecare de mărimea unei luni. Asta au găsit. Delfinii au fost încântați de descoperire – cea mai mare flotă abandonată, pare-se incredibil de veche. Căpitanul Creideiki contactase prin psi Pământul pentru instrucțiuni.

Fir-ar! *De ce* chemase Pământul? Nu putea să aștepte cu raportul până ajungeau acasă? De ce să anunțe întreaga galaxie curioasă că găsiseră o grămadă de nave vechi, dezafectate în mijlocul pustietății?

Consiliul Terragenilor trimisese un răspuns codificat.

„Puneți-vă la adăpost. Așteptați ordine. Nu răspundeți.”

Creideiki le-a dat ascultare, evident. Dar nu înainte ca jumătate din rasele protectoare din galaxie să-și fi trimis navele de război să o caute pe *Streaker*.

Toshio a clipit.

Ceva. Un ecou de rezonanță în cele din urmă? Da, detectorul magnetic de minerale indica un ecou slab spre sud. S-a concentrat pe receptor, ușurat că are în sfârșit ceva de făcut. Autocompătimirea devenea plictisitoare.

Da. Trebuia să fie un depozit destul de consistent. Ar trebui oare să-i spună lui Hikahi? Normal, căutarea echipajului rătăcit era prioritară.

O umbră a căzut peste el. Grupul ocolea creasta unei movile masive de metal. Masa de culoarea cuprului era acoperită cu vrejuri groase de plante verzi care atârnavă.

– Nu te apropia prea mult, Mâini Mici, a fluierat Keepiru din stânga lui Toshio. Numai Keepiru și sania erau lângă movilă. Ceilalți fini o ocoleau la distanță.

– Nu știm nimic despre flora asta, a continuat Keepiru. Și pe aici s-a rătăcit Phip-pit. Ar trebui să fim în siguranță în convoi.

Keepiru a trecut leneș pe lângă Toshio, dând încet din aripioare. Brațele armurii sale, îndoite cu grijă, reflectau arămiul movilei metalice.

– Atunci e cu atât mai important să luăm mostre, nu? a răspuns Toshio, iritat. De asta suntem aici!

Fără să-i lase lui Keepiru timp să reacționeze, Toshio a întors sania spre masa întunecată a movilei, intrând în umbră, deoarece insula bloca lumina soarelui de după-amiază. Un banc de pești cu spinări argintii părea să se îndepărteze de el ca o explozie,

căci băiatul mergea oblic de-a lungul algelor groase, fibroase.

În spatele lui, Keepiru a chițăit șocat o înjurătură în delfina primitivă, ce indica tulburarea finului. Toshio a zâmbit.

Sania mumura docilă, lăsând impresia că vrea să colaboreze, iar movila se înălța ca un munte în dreapta lui. Toshio a virat și a prins din zbor cea mai apropiată scânteiere verde. A avut o senzație de satisfacție când prima sa mostră s-a desprins și i-a rămas în mână. Niciun fin nu putea reuși așa ceva! A făcut cu degetele semnul victoriei, apoi a îndesat bucata într-o pungă pentru eșantioane.

Toshio și-a ridicat privirea și a văzut că masa cea verde, în loc să se îndepărteze, era mai aproape ca oricând. Chițăitul lui Keepiru se amplificase.

Plângăciosule! s-a gândit Toshio. Așa că a lăsat o secundă comenzile în plata Domnului. Și ce? O să mă întorc în nenorocitul tău de convoi înainte să termini de compus o poezie insultătoare.

A virat mai mult la stânga și, simultan, a reglat cârma să se ridice, apoi și-a dat seama că era o greșeală de tactică. Deoarece îl încetinea suficient de mult ca să permită unui mănunchi de tentacule să ajungă sania din urmă.

Pe Kithrup trebuiau să fie creaturi marine mai mari decât văzuseră până acum, căci tentaculele care încercau să-l înșface pe Toshio erau sigur destinate să prindă o pradă mai mare.

„O, Koino-Anti! Am încurcat-o!“ A apăsător pe accelerație la maximum și a așteptat elanul dat de puterea motorului.

Puterea a venit... dar nu și accelerația. Sania a scârțâit din toate încheieturile din pricina efortului făcut, întinzând lujerii ca niște funii. Dar nu s-a urnit din loc. Apoi a murit motorul. Toshio a simțit ceva alunecos târându-se peste picioarele lui, apoi încă ceva. Tentaculele au început să-l strângă și să-l tragă.

Îcnind, a reușit să se întoarcă pe spate și a bâjbâit după cuțitul de la sold. Tentaculele erau sinuoase și noduroase, agățându-se de tot ce atingeau și, când unul i-a măturat ușor dosul palmei stângi, băiatul a tipat de parcă ar fi fost ars cu fierul roșu.

Finii chițăiau unul la altul, iar destul de aproape se auzeau zgomotele produse de niște mișcări violente. Dar, în afară de o scurtă rugăciune să nu mai fie prins și altcineva, Toshio n-a mai avut timp să se gândească decât la lupta pe care trebuia s-o dea.

A scos cuțitul, strălucind ca o rază de speranță. Iar speranța i-a sporit când a tăiat un tentacul în două. Un altul, mai mare, i-a luat câteva secunde să-l reteze. Dar acesta a fost înlocuit, aproape imediat, de alte două.

Apoi a văzut unde era târât.

Într-o crăpătură largă și adâncă în movila de metal. Înăuntru, la mare adâncime, se zvârcolea o masă agitată de filamente. La vreo zece metri mai sus, ceva

lucios și cenușiu zăcea prins într-o pădure de liane aparent inerte.

Toshio a deschis gura, simțind vaporii care îi umpleau masca de cauciuc. Reflexia propriilor ochi, dilatați și uluiți, se suprapunea cu trupul nemișcat al Ssassiei. Marea o legăna, blândă cum fusese viața ei, dar nu și moartea.

Cu un țipăt, băiatul a început din nou să ciopârțească în stânga și-n dreapta. Voia s-o strige pe Hikahi, să-i spună șefei de echipă ce soartă avusese Ssassia, dar nu i-au ieșit din gură decât niște înjurături la adresa plantelor agățătoare de pe Kithrup. Frunze și ramuri zburau prin apă când le măcelărea cu ură, dar fără niciun rezultat, căci și mai multe tentacule se repezeau la el să-l tragă spre deschizătură.

** Cățărător-de-scări – poet cu ochi ageri **

** Dă de veste – celor ce te caută **

** Fă un clic cu sonarul – prin ramurile dese **

Hikahi îl striga.

Cu toată agitația luptei sale și răsuflarea lui găfâită, Toshio tot auzea sunetele scoase de delfini în bătlăie. Triluri rapide în trinară, neîncetinite pentru urechea umană, cu excepția acelei comenzi scurte, și zgomotul făcut de armurile lor.

– Aici! Aici sunt!

A tăiat un tentacul care îi amenința furtunul cu aer, abia reușind să nu atingă obiectul. Și-a umezit buzele și a încercat să fluiera în trinară.

* *Tot lupt – cu gura caracatiței* *

* *Strânge cu ale ei ventuze – sumbră perspectivă* *

* *Cumplită a fost – soarta Ssassiei!* *

Forma și ritmul erau proaste, dar finii aveau să audă mai clar poezia decât un strigăt în anglică. După doar patruzeci de generații de cultivare a inteligenței, preferau să folosească versuri fluierate într-o situație de urgență.

Toshio auzea zgomotul luptei apropiindu-se. Însă, parcă grăbite de pericol, tentaculele au început să-l tragă mai repede spre deschizătură. Deodată, unul dintre ele i s-a înfășurat în jurul brațului drept. Înainte să-l poată da deoparte, unul dintre nodurile lui arzătoare i-a atins mâna. A țipat și l-a azvârlit de pe el, dar cuțitul era pierdut în întuneric.

Alte filamente îl înconjurau. În acel moment, Toshio a devenit oarecum conștient că îi *vorbea* cineva încet, dar în anglică!

– ...spune că sunt nave acolo! Secundul Takka-ta-Jim vrea să știe de ce n-a trimis Hikahi o confirmare în monoimpulsuri...

Era vocea lui *Akki*, chemând de pe navă. Toshio nu-i putea răspunde prietenului său. Nu ajungea la butonul radioului de pe sanie și era îngrijorat.

– Nu răspundeți la mesajul ăsta, a continuat Akki, îndatoritor. Toshio a gemut la auzul ironiei pe când încerca să îndepărteze un tentacul de pe mască, fără să-și vatăme mai tare mâinile. Transmiteți doar un monoimpuls și întoarceți-vă cu toții. Credem că

are loc o bătălie spațială pentru Kithrup. Poate că nebunii ăia de extraterestri ne-au urmărit până aici și se bat pentru dreptul de a ne lua prizonieri, exact ca la Morgran. Trebuie să închid acum. Nu s-a mai auzit nimic. Întoarceți-vă cât de repede puteți. Akki a terminat transmisia.

Toshio a simțit un tentacul apucând furtunul pentru aer. Strângea tare de această dată.

„Sigur, Akki, prietene“, a mormăit băiatul, trăgând de tentacul. „O să mă duc acasă de îndată ce mă lasă universul ăsta.“

Furtunul cu aer s-a închis și el nu mai putea face nimic. O ceață densă i-a umplut masca. Pe când simțea că își pierde cunoștința, Toshio a avut impresia că vede echipa de salvare venind, dar nu putea fi sigur dacă era adevărat sau o halucinație. Nu s-ar fi așteptat să conducă *Keepiru* atacul, de exemplu, sau ca finul să fie atât de feroce, să nu-i pese de tentaculele arzătoare.

În cele din urmă, a hotărât că era un vis. Fulgerele laserului erau prea luminoase, tonurile saserului prea clare. Și echipa venea spre el cu flamuri fluturând în vânt după ea, ca un detașament de cavalerie pe care cele cinci secole de când vorbea anglica îl făcuseră pe om să-l asocieze cu imaginea salvării.

2

GALACTICI

Pe o navă din mijlocul unei flote, trecea o fază de negare.

Crucișătoare gigantice ieșeau răspândindu-se dintr-o deschizătură în spațiu, căzând spre punctul strălucitor al unui soare roșiatic greu de descris. Unul câte unul, ieșeau din crăpătura luminoasă. Cu ele venea lumina stelară refractată din punctul lor de plecare, la sute de parseci distanță.

Erau reguli care ar fi trebuit să împiedice acest lucru. Tunelul era o cale anormală de a trece dintr-o parte în alta. Era nevoie de o voință puternică pentru a respinge natura și a crea o asemenea deschizătură în spațiu.

Episiarchul, în respingerea lui revoltată a Ceea ce este, crease trecerea pentru stăpânii săi Tandu. Deschizătura era menținută prin forța neclintită

a orgoliului său – prin refuzul său de a face vreo concesie Realității.

După ce a trecut și ultima navă, Episiarchul s-a lăsat înadins distrat, iar deschizătura s-a închis cu violență, dar fără zgomot. După câteva clipe, doar instrumentele mai puteau arăta ce se întâmplase. Afrontul adus fizicii parcă nici nu avusese loc.

Episiarchul adusese armada Tandu la steaua-țintă cu mult timp înaintea altor flote, acelea care aveau să se confrunte cu galacticii Tandu pentru dreptul de a captura nava pământeană. Tandu au trimis impulsuri de laudă spre centrul de plăcere al Episiarchului. El a urlat și a clătinat din capul său mare, acoperit cu blană, în semn de recunoștință.

Pentru Tandu, un mod ciudat și periculos de a călători s-a dovedit încă o dată că merită riscurile asumate. Era bine să ajungi pe câmpul de luptă înaintea inamicului. Momentele câștigate aveau să le dea un avantaj tactic.

Episiarchul nu-și dorea decât lucruri pe care să le nege. Misiunea lui odată îndeplinită, s-a întors în camera iluziilor sale, să transforme o înlănțuire nesfârșită de realități-surogat, până când Stăpânii vor avea iar nevoie de indignarea lui. Forma sa lăbărțată și amorfă s-a rostogolit, eliberată din plasa senzorială, și s-a îndepărtat anevoie, escortată de gardieni prudenți.

Când drumul a fost liber, a intrat Acceptorul și s-a cățarat, cu picioarele sale ca fusele, în locul lui din rețea.

Pentru câțva timp a evaluat Realitatea, apoi a acceptat-o, îmbrățișând-o. Acceptorul a sondat, a atins și a mângâiat noua zonă din spațiu cu simțurile sale prelungite. A scos un țipăt cântat de plăcere.

– Așa o scurgere! a anunțat vesel Acceptorul. Auzisem că aceia pe care-i urmărim erau sofonți neglijenți, dar iradiază chiar și când cercetează zona pentru a detecta pericolele! S-au ascuns pe a doua planetă. Doar încet-încet își condensează marginile scuturilor psihice pentru a-mi ascunde poziția lor exactă. Cine le-au fost stăpânii de i-au învățat așa bine pe delfinii ăștia să fie victime?

– Stăpânii lor sunt oamenii, ei înșiși neterminați, a răspuns Conducătorul Urmăritorilor Tandu. Vocea lui forma o succesiune ritmică de clinchete și clicuri scoase de articulațiile picioarelor sale de călugăriță. Pământenii sunt stricați de credințe greșite și de rușinea propriei abandonări. Zgomotul a trei secole va înceta când vor fi mâncați. Atunci bucuria vânătorului nostru va fi tot atât de mare ca a ta, când vezi cu ochii tăi un loc sau un lucru nou.

– Mare bucurie, într-adevăr, a încuviințat Acceptorul.

– Acum trebuie să percepi detaliile, i-a ordonat Urmăritorul. În curând ne vom bate cu ereticii. Trebuie să le spun celorlalți clienți ce sarcini au.

Acceptorul s-a întors în rețeaua sa când a plecat Urmăritorul și și-a deschis simțurile acestui nou petic de realitate. Totul era bine. A transmis rapoarte cu ce a văzut, iar Stăpânii și-au deplasat navele în

consecință, dar, cu zona cea mai întinsă a minții sale, aprecia... accepta... micuțul soare roșu, fiecare din micile lui planete, minunata așteptare a unui loc ce avea să devină în curând un câmp de bătălie.

Peste scurt timp, a simțit celelalte flote de război intrând în sistem, fiecare în modul său specific. Fiecare a ocupat o poziție un pic inferioară, forțate de sosirea mai timpurie a navelor Tandu.

Acceptorul a perceput pofta de luptă a clienților războinici și calculele reci ale celor mai în vârstă. A dezmiardat suprafața lucioasă a scuturilor mentale îndreptate împotriva lui și s-a întrebat ce se întâmpla înăuntrul lor. A apreciat franchetea altor luptători, care își trimiteau sfidători gândurile în exterior, provocându-l pe cel ce le asculta prin transmiterea disprețului lor.

Și asta îi evoca Acceptorului meditații violente la propria anihilare, tocmai când cele două mari flote s-a ciocnit și explozii luminoase au împânzit spațiul.

Acceptorul a privit totul cu bucurie. Cum ar fi putut cineva să nu fie vesel când universul conținea asemenea minuni?

3

TAKKATA-JIM

Sus, la babordul sălii sferice de comandă al lui *Streaker*, o operatoare psi se zbătea în armura ei. Înotătoarele sale agitau apa și ea striga în trinară:

** Capetele negre ale calamarului cu opt brațe ne
găsesc aici! **

** Acum se pregătesc de luptă **

Raportul operatoarei a confirmat descoperirea făcută de senzorul cu neutrino acum câteva minute. Era o litanie de vești proaste spuse în versuri, ca într-o transă.

** Urlă și înnebunesc de dorința...
Să învingă și să ia prizonieri... **

De la altă stație a venit un buletin mai calm într-o anglică având accent de delfin.

– Avem un trafic de gravitoni din ce în ce mai congestionat, secundule Takkata-Jim. Distorsiunile gravitaționale confirmă că o mare bătălie e pe cale să înceapă nu departe de planet-tă.

Secundul navei *Streaker* a ascultat raportul în tăcere, lăsându-se în voia curenților care circulau în sala de comandă. Un jet de bule au ieșit din orificiul său respirator când a inhalat un pic din lichidul special care umplea puntea navei.

– Am luat cunoștință, a spus el în cele din urmă. Sub apă, vocea îi era un bâzâit înfundat. Consoanele ieșeau prost pronunțate. Cât de departe este cel mai apropiat contact?

– Cinci Unități Astronomice, domnule. N-ar putea ajunge aici în mai puțin de o oră, nici dacă ar merge cu viteză maximă.

– Hmm. Foarte bine, atunci. Rămânem în stare galbenă. Continuă-ți obssservațiile, Akeakemai.

Secundul era neobișnuit de mare pentru un neo-fin, cu trupul îndesat și musculos, în timp ce majoritatea celorlați erau zvelți și agili. Coloritul cenușiu neuniform și dinții zimțați erau semne ale descendenței dintr-o ramură subrasială *Stenos*, deosebindu-l atât pe el, cât și pe câțiva alții de majoritatea delfinilor *Tursiops*.

Ființa umană de lângă Takkata-Jim a rămas impasibilă la auzul veștilor rele. Asta doar confirma lucrul de care se temuseră.

– Mai bine îl anunțăm pe căpitan, a spus Ignacio Metz.

Cuvintele îi erau amplificate în apa tulbure de masca de pe față. Bule ieșeau și se îndepărtau de omul înalt, cu păr cărunt și rar.

– L-am avertizat pe Creideiki că asta o să se întâmple dacă încercăm să-i evităm pe Galactici. Sper doar să fie rezonabil acum că întoarcerea acasă a devenit imposibilă.

Takkata-Jim și-a deschis și și-a închis orificiul de hrănire pe diagonală, dând din cap înțelegător.

– Da, doctore Metz. Acum până și Creideiki trebuie să admită că ai avut dreptate. Suntem încolțiți, iar căpitanul nu are altă soluție decât să asculte de tine.

Metz a dat din cap, mulțumit.

– Dar echipa lui Hikahi? I s-a spus?

– Le-am și ordonat să se întoarcă. Chiar și sania poate să reprezinte un risc prea mare. Dacă Mâncații sunt deja pe orbită, poate au posibilitatea să o detecteze.

– Extratereștrii... l-a corectat Metz, pe un ton de profesor. Termenul de „Mâncat” nu e prea politicos.

Takkata-Jim avea o expresie impasibilă. Era la comanda navei și a echipajului când căpitanul nu era în cart. Totuși, ființa umană îl trata ca pe un școlar cu caș la gură. Era enervant, dar Takkata-Jim avea grijă să nu-și arate niciodată iritarea.

– Așa e, doctore Metz.

– Echipa lui Hikahi nu trebuia să părăsească nava. L-am avertizat pe Tom Orley că s-ar putea întâmpla așa ceva. Tânărul Toshio e acolo ... și toți novicii ăștia din echipaj, fără niciun contact cu nava de atâta timp. Ar fi *îngrozitor* dacă au pățit ceva!

Omul se gândea probabil ce *îngrozitor* ar fi dacă vreun membru al echipajului de pe *Streaker* ar fi ucis departe de el... acolo unde era incapabil să judece cum s-a comportat în studiile sale genetice și comportamentale.

– Măcar Creideiki să vă fi assscultat, domnule, a repetat el.

– Vorbești întotdeauna prea mult.

Era cam riscant, dar, chiar dacă omul ar fi detectat sarcasmul sub masca respectuoasă a lui Takkata-Jim, tot nu ar fi renunțat niciodată la ea.

– Păi, e drăguț din partea ta să spui asta, Takkata-Jim. Știu că ai treabă acum, așa că o să-l caut pe Creideiki și o să-l informez că urmăritorii noștri au venit după noi și pe Kithrup.

Din postura lui semeață, Takkata-Jim a înclinat respectuos din cap în fața omului.

– Asta-i drăguț din partea dumitale, doctore Metz.

Metz l-a bătut ușor pe locotenent pe flancul aspru, încercând parcă să-l liniștească. Takkata-Jim a suportat gestul de stăpân cu un calm aparent și s-a uitat la omul care s-a întors și s-a îndepărtat înot.

Puntea era o sferă plină cu lichid al cărui nivel creștea ușor de la prova navei cilindrice. Prin hublourile

principale se vedea tulbure oceanul cu munți pe fund, sedimente și creaturi marine înotând prin apă.

Stațiile de lucru ale echipajului, despărțite unul de altul prin pereți, erau luminate de mici spoturi. Cea mai mare parte din încăpere era în umbră, cu fundată în liniște, în timp ce personalul de elită de pe punte își îndeplinea sarcinile, cu rapiditate și eficiență. Singurele sunete, în afară de fâșăitul și bulele scoase de apa reciclată cu oxigen, erau clicurile intermitente ale sonarului și comentariile profesionale succinte schimbate de operatori.

Să-i dăm lui Creideiki ce-i al lui, și-a spus Takkata-Jim. A făcut din acest echipaj o mașinărie perfect reglată.

Desigur, delfinii erau mai puțin previzibili decât ființele umane. Nu știai niciodată dinainte ce-l putea face pe un neo-fin s-o ia razna până nu-l vedeai evoluând în condiții de stres. Acest echipaj se descurca la fel de bine ca oricare altul pe care îl văzuse, dar avea să fie oare de-ajuns?

Dacă treceau cu vederea o singură radiație sau scurgere psi, extraterestrii se vor năpusti asupra lor mai repede decât balenele asupra focilor din port.

Finii de acolo, din echipa de explorare, erau mai în siguranță decât colegii lor de la bordul navei, s-a gândit Takkata-Jim cu oarecare amărăciune. Metz era prost să-și facă griji pentru ei. Probabil că se distrau de minune!

Takkata-Jim a încercat să-și aducă aminte cum era să înoți liber în ocean, fără armură, și să respiri

aer natural. A încercat să-și aducă aminte cum se plonja în apă adâncă, apa adâncă a delfinilor *Stenos*, unde șmecherii orgolioși din specia *Tursiops*, amatori de țărături, erau tot așa rari ca dugongii.

– Akki, a strigat el operatorului radio ELF, tânărul elev ofițer din Calafia. Ai primit confirmare de la Hikahi? A fost anunțată să se întoarcă?

Delfinul din colonie era o varietate mică de *Tursiops*, de un cenușiu-gălbui. Akki a răspuns un pic șovăitor. Încă nu era obișnuit să respire și să vorbească în apa puternic oxigenată. Trebuia să folosească un dialect foarte ciudat, anglica subacvatică.

– Îmi... pare rău, domnule se-cund, nu e niciun răspuns. Am căutat un monoimpuls pe toate... ca-na-lele. N-am găsit nimic.

Takkata-Jim și-a dat capul pe spate, nervos. Hikahi poate s-a gândit că și un singur monoimpuls ar fi un risc prea mare. Totuși, confirmarea i-ar fi luat de pe umeri povara unei decizii neplăcute.

– Ei, domnule?

Akki și-a lăsat în jos capul și coada în semn de respect.

– Da?

– Ah... n-ar trebui să repetăm mesajul? S-ar putea să-i fi distras ceva și să-l fi ratat pe... primul...

Ca toți delfinii de pe planeta-colonie Calafia, Akki era mândru de anglica sa cultivată. Era evident că-l necăjea că avea dificultăți cu niște propoziții atât de simple.

Asta îi convenea de minune secundului. Dacă exista vreun cuvânt din anglică să se traducă perfect în trinară, acela era „deștept“. Lui Takkata-Jim nu-i plăceau elevii ofițeri prea deștepți.

– Nu, operatorule. Avem ordine. Dacă vrea căpitanul să mai încerce o dată când ajunge aici, n-are decât. Între timp, vezi-ți de treburile tale.

– Heth... ă, da, da, domnule.

Tânărul delfin s-a răsucit să se întoarcă la locul lui de muncă, unde putea să respire într-o cupolă cu aer, în loc să înghită apă ca un pește. Acolo putea să vorbească la fel ca un delfin normal cât timp aștepta un mesaj de la cel mai bun prieten al său, ființa umană din mijlocul oceanului vast, necunoscut.

Takkata-Jim își dorea să vină căpitanul cât mai repede. Sala de comandă părea sufocantă, lipsită de viață. Când respira apa plină cu bule de oxigen, era întotdeauna obosit la sfârșitul turei. Nu părea să-i furnizeze destul oxigen. Plămânii-branhii suplimentari îl supărau din cauza iritării produse de instinctul refulat, iar pilulele – cele care introduceau forțat oxigen în organism prin intestine – îi dădeau mereu arsuri la stomac.

L-a mai văzut o dată pe Ignacio Metz. Omul de știință cu părul alb se ținea bine de balustradă, având capul băgat într-o cupolă de comunicații cu aer pentru a-l apela pe Creideiki. După ce termina, voia probabil să se mai învârtă pe acolo. Omul plutea întotdeauna prin apropiere, supraveghind... făcându-l mereu pe secund să se simtă pus la încercare.

– Am nevoie de un aliat uman, și-a amintit Takkata-Jim. Delfinii erau la comandă pe *Streaker*, dar echipajul părea să asculte mai degrabă de un ofițer din rasa protectoare dacă acesta s-ar fi bucurat de încrederea lor. Creideiki îl avea pe Tom Orley. Hikahi pe Gillian Baskin. Tovarășul uman al lui Brookida era inginerul Suessi.

Metz trebuia să fie omul lui Takkata-Jim. Din fericire, putea fi manipulat.

Rapoarte despre bătălia spațială se derulau cu repeziciune pe ecranele cu date. Părea să se transforme într-o adevărată conflagrație pentru acea planetă. Cel puțin cinci flote mari erau implicate.

Takkata-Jim și-a înfrânat cu greu nevoia imperioasă de a se întoarce și a mușca pe cineva sau ceva, de a lovi cu coada. Voia să se bată cu cineva! Ceva palpabil, în loc să stea pe punte mort de spaimă!

După săptămâni de fugă, nava *Streaker* era în cele din urmă prinsă în capcană. Oare ce șiretlic aveau să mai născopească Orley și Creideiki ca să-i scape și de *această* dată?

Și dacă nu reușeau să vină cu un plan? Sau, și mai rău, concepeau o strategie demnă de o sepie fără minte, și aveau să fie toți uciși? Ce avea să facă el *atunci*?

Takkata-Jim a meditat asupra problemei ca să-și țină mintea ocupată cât timp îl aștepta pe căpitan să-i vină în ajutor.

CREIDEIKI

Fusese primul său somn odihnitor de săptămâni întregi. Normal, *trebuia* să i-l întrerupă cineva.

Creideiki obișnuia să se odihnească în gravitate zero, suspendat în aer umed. Dar, dat fiind că se ascundeau, paturile antigravitate erau interzise, iar somnul în lichid era singura soluție pentru un delfin.

Încercase o săptămână să respire apă cu oxigen pe toată perioada odihnei. Drept rezultat, avusese coșmaruri și vise chinuitoare în care se sufoca. Makanee, chirurgul navei, îi sugerase să doarmă ca pe vremuri, adică plutind la suprafața apei.

Creideiki s-a hotărât să-i dea ascultare. S-a asigurat că există o mare pungă de aer în partea de sus a dormitorului său. Apoi a verificat de trei ori ca alarmele pentru oxigen suplimentar să fie în perfectă stare de funcționare. În cele din urmă, și-a dat jos armura, scuturând din umeri, a stins lumina, s-a

ridicat la suprafață și a eliminat apa cu oxigen din plămânii-branhii.

Această ultimă manevră i-a adus ușurare. Totuși, mai întâi doar s-a întins în punga cu aer de sus, cu mintea lucrându-i febril și pielea mâncându-l de la armura cu instrumente. Era o mâncărime irațională, o știa. Oamenii de dinainte de zborurile spațiale, în societatea lor primitivă, nevrotică, trebuie să fi simțit același lucru în privința nudității.

Bietul *Homo sapiens*! Istoria omenirii pomenea de o asemenea suferință în toate mileniiile dificile ale adolescenței de dinainte de Contact, când oamenii erau ignorați și izolați de societatea Galacticilor.

În acea perioadă, credea Creideiki, delfinii fuseseră într-o stare privilegiată, plutind în colțul lor din Visul Balenelor. Când omul a ajuns într-un final la un fel de maturitate și a început să le eleveze la nivelul lui pe cele mai evolute creaturi de pe Pământ, delfinii din specia *Amicus* au trecut destul de ușor de la o condiție onorabilă la alta.

Avem propriile noastre probleme, și-a amintit el. Murea să se scarpine la baza amplificatorului său nervos, dar n-avea cum să ajungă acolo fără armură.

Plutea la suprafață, în întuneric, așteptând să adoarmă. Era odihnitor cum veneau spre el vălurilele, atingându-i pielea netedă de deasupra ochilor. Iar aerul adevărat era mai plăcut de respirat decât apa cu oxigen.

Dar nu putea scăpa de un vag disconfort în privința scufundatului... de parcă i-ar fi făcut vreun

rău să se scufunde în apă cu oxigen... de parcă milioane de alți delfini n-ar fi dormit așa toată viața.

Deconcertant mai era obiceiul său de astronaut de a privi în *sus*. Tavanul masiv era la câțiva centimetri de vârful aripioarei lui dorsale. Chiar și după ce a închis ochii, sonarul i-a anunțat apropierea unui spațiu închis. N-a mai reușit să doarmă fără să emită clicuri de ecolocație, așa cum un cimpanzeu nu poate să tragă un pui de somn fără să se scarpine.

Creideiki a pufnit. *Să naufragieze pe plajă* dacă lasă o problemă inevitabilă de pe navă să-i provoace insomnie! A suflat cu putere și a început să numere clicurile sonarului. A început în ritm de tenor, apoi a construit încet o fugă, adăugând elemente mai profunde la acel cântec al somnului.

Ecourile se răspândeau din fruntea lui și se refractau prin încăperea înghesuită. Notele se înălțau una peste alta, acoperindu-se cu blândețe în scâncete slabe și mormăieli de bas. Creau o structură sonică, un model *neasemuit*. Combinațiile corecte, o știa, ar face pereții să pară că dispar.

Intenționat, s-a eliberat rigiditatea disciplinei Keneenk – primind bucuros o parte mică, de încredere, din Visul Balenelor.

* *Când modelele –
În cicloid*

* *Cheamă în șoapte
Blând amintite*

* *Murmurând –*

Cântece ale zorilor
* *Și ale Lunii –*
Iubitor de maree
* *Atunci modelele –*
În cicloid
* *Cheamă în șoapte –*
*Blând amintite... **

Biroul, fișetele, pereții erau toate acoperite de false umbre sonice. Cântul său a început să le deschidă de la sine, într-o amplă poezie foarte concretă, cu reflecții ingenioase.

Lucrurile ce pluteau păreau să treacă pe lângă el, dând încet din coadă, bancuri de creaturi de vis. Ecourile deschideau spațiul din jurul lui, de parcă apele se întindeau la infinit.

* *Și Marea de Vis*
Etern
* *Cheamă în șoapte*
*Blând amintite... **

Curând a simțit o prezență în apropiere, concretizându-se treptat în afara reflexiilor sonore.

S-a format încet lângă el în timp ce conștiința lui de inginer slăbea ... umbra unei zeițe. Apoi Nukapai a plutit alături de el ... o fantomă din unde, conturată din frânturi sonore. Luciul negru al trupului ei s-a contopit din nou cu întunericul, neîmpiedicat de peretele ce nu mai părea să fie acolo.

Năluca a dispărut. Apele s-au înnegrit de jur împrejurul lui Creideiki, iar Nukapai a ajuns mai mult decât o umbră, un destinatar pasiv al cântului său. Dinții ei ascuțiți străluceau și îi repeta propriile sunete.

- * *Cu apropierea –*
Apelor
- * *În nesfârșitul –*
Strat al Visării
- * *Pe când balena cu cocoașă –*
Soră mai mare
- * *Cântă melodii peștilor –*
Cei serioși
- * *Aici mă găsești pe mine –*
Frate rătăcitor
- * *Chiar și în acest –*
Ritm uman
- * *În care oamenii*
Și alți bipezi
- * *Fac să râdă –*
*Până și stelele... **

L-a cuprins un fel de beatitudine și i-au încetinit bătăile inimii. Creideiki a dormit alături de blânda zeiță din vis. Ea îi reproșa în glumă că era inginer și că o visa în versurile rigide, concentrate ale trinarei în loc de primitiva haotică a strămoșilor lui.

Îl invita în Marea Pragului, unde trinara era suficientă și simțea doar slab furia Visului Balenelor

și a zeilor străvechi care locuiau acolo. Minteaa unui inginer nu putea să accepte mai mult din acel ocean.

Ce rigide păreau câteodată versurile în trinară! Modelele de tonuri și simboluri suprapuse aveau o precizie aproape umană ... doar un pic le lipsea.

Fusese deprins să considere acești termeni niște complimente. Părți din creierul său fuseseră concepute genetic după asemănarea omului. Dar, câteodată, sunete dublate de imagini haotice se strecurau acolo, necăjindu-l cu frânturi din cântece străvechi.

Înțelegătoare, Nukapai a scos un clic. A zâmbit ...

Nu! N-a făcut un asemenea lucru, demn de o maimuță terestră! Dintre cetacee, doar neo-delfinii „zâmbeau“ cu gura.

Nukapai a făcut altceva. L-a mângâiat pe o parte, cea mai blândă din zeițe, și i-a spus:

** Fii acum pe pace **

** Asta e Ceea Ce Există... **

** Și inginerii **

** Aflați departe de ocean **

** Tot o aud **

Tensiunea acumulată în atâtea săptămâni și-a făcut efectul și a adormit în cele din urmă. Respirația lui Creideiki se condensa în stropi strălucitori pe tavanul masiv. Briza ce sufla de la o conductă de aer din apropiere atingeaa picăturile care tremurau, apoi cădeau în apă ca o ploaie blândă.

Când imaginea lui Ignacio Metz s-a format la un metru în dreapta sa, Creideiki și-a recăpătat încet cunoștința.

– Căpitane... a spus imaginea. Te chem de pe punte. Mă tem că Galacticii ne-au găsit aici mai repede decât ne așteptam...

Creidiki a ignorat vocea firavă care îl chema înapoi să acționeze și să lupte. A zăbovit într-o pădure unduitoare de alge, ascultând sunetele prelungi ale nopții. Până la urmă, Nukapai a fost cea care l-a înghiontit, trezindu-l din vis. Pălind lângă el, i-a amintit cu blândețe:

Datorie, datorie – onoare este, este –

Onoare, Creideiki – prompt

Împărtășită este – Onoare #

Numai Nukapai putea să-i vorbească în primitivă lui Creideiki fără să fie pedepsită. Nu putea s-o ignore pe zeița din vis mai mult decât propria conștiință. Un ochi i s-a fixat pe holograma omului cel insistent și cuvintele lui au pătruns în mintea lui.

– Mulțumesc, doctore Metz, a oftat el. Spune-i lui Takkata-Jim să vină direct acolo. Și anunță-l prin pager pe Tom Orley. Aș vrea să-l văd și pe el pe punte. Creideiki terminat.

A inspirat adânc preț de câteva clipe, lăsând camera să revină la forma anterioară. Apoi s-a răsucit și s-a cufundat în apă să-și ia armura.

5

TOM ORLEY

Un bărbat înalt, brunet se balansa ținându-se cu o mână de piciorul patului, un pat fixat de podeaua unei camere cu susul în jos. Podeaua era înclinată deasupra capului său. Piciorul lui stâng era pus, nesigur, pe fundul unui sertar tras dintr-unul din dulăpioarele răsturnate de lângă perete.

Și, deodată, a văzut lumina galbenă a becului de alertă. Tom Orley s-a răsucit și și-a pus mâna liberă pe toc. Pistolul lui cu ace era pe jumătate scos înainte să-și dea seama care era motivul alertei, a înjurat încet și și-a pus arma înapoi în toc. *Acum* ce urgență mai era? Își putea imagina vreo zece posibilități, așa cum atârna acum de o mână în cea mai incomodă parte a navei.

– Inițiez contactul, Thomas Orley.

Vocea părea să vină de deasupra urechii lui drepte. Tom a apucat piciorul patului cu mâna cealaltă ca să

se întoarce. Un model tridimensional abstract se răsucea la un metru de fața lui, ca niște particule multicolore învârtite de paletele unui ventilator.

– Bănuiesc c-ai vrea să știi din ce cauză s-a declanșat alarma. Așa e, nu?

– Ai ghicit al naibii de bine, asta vreau! s-a răstălit el. Suntem atacați?

– Nu. Culoarea imaginii s-a schimbat. Nava nu e atacată încă, dar secundul Takkata-Jim ne-a anunțat să fim în alertă. Cel puțin cinci nave străine sunt acum în apropiere de Kithrup. Escadrilele par să se lupte nu departe de planetă.

Orley a oftat.

– De-abia am făcut niște reparații, dar n-am apucat să spălăm putina.

Nu crezuse că urmăritorii lor aveau să-i lase să mai scape o dată. Nava deteriorată *Streaker* făcuse mult zgomot când o ștersese în haosul creat de ambuscada de pe Morgran.

Tom ajutase echipajul din sala motoarelor să repara generatorul de stază al lui *Streaker*. Tocmai terminaseră partea care necesita o bună coordonare între ochi și mână, că și trebuiseră să dea fuga în secțiunea roții uscate, unde fusese ascuns computerul Niss.

Roata uscată era o zonă de laboratoare și cabine care se rotea liber când nava era în spațiu, furnizând pseudogravitate pentru oamenii de la bord. Acum stătea nemișcată, secțiunea cu coridoare și cabine răsturnate fiind abandonată în gravitatea incomodă a planetei.

Intimitatea îi plăcea lui Tom, chiar dacă era enervant să se afle într-un mediu cu susul în jos.

– Nu trebuia să te anunți dacă nu te aprindeam manual, a spus el. Trebuia să-mi aștepți amprenta degetului mare și identificarea vocii, înainte să începi fie și o comunicare standard.

Modelele rotitoare au devenit cubiste. Vocea mașinăriei părea neperturbată.

– În aceste împrejurări, mi-am luat libertatea. Dacă am greșit, sunt gata să accept o sancțiune până la nivelul trei. O pedeapsă mai mare nu ar fi justificată și respinsă ca fiind un prejudiciu.

Tom și-a îngăduit să zâmbească ironic. Mașinăria l-ar înnebuni de cap dacă insista și nu ar avea nimic de câștigat afirmându-și calitatea de stăpân al ei. Spionul de pe Tymbrimi care i-l împrumutase pe Niss îi spusese clar că mașinăria era folositoare, flexibilă și avea inițiativă, oricât de enervantă devenea uneori.

– O să iau în considerație nivelul greșelii tale, i-a spus el lui Niss. Și acum ce poți să-mi zici de situația actuală?

– E o întrebare vagă. Pot să accesez computerele de război ale navei. Dar asta ar presupune un risc.

– Nu, mai bine nu o face.

Dacă Niss încerca să acceseze computerul de război în timpul unei alerte, echipajul lui Creideiki ar putea să observe. Tom presupunea că Creideiki știa de prezența lui Niss la bordul navei, întocmai cum știa și că Gillian Baskin își avea

propriul proiect secret. Dar căpitanul delfin nu scosese o vorbă despre asta, lăsându-i pe cei doi să-și vadă de treburile lor.

– Atunci e-n regulă. Poți să mă pui în contact cu Gillian?

Holograma s-a acoperit cu punctișoare albastre.

– E singură în biroul ei. Fac legătura.

Particulele s-au estompat brusc, fiind înlocuite de imaginea unei femei blonde cu puțin peste treizeci de ani. A părut nedumerită câțva timp, apoi s-a înseninat la față, zâmbind radios.

– Văd că îți vizitezi amicul mecanic. Spune-mi, Tom, ce are o mașinărie extraterestră plină de sarcasm și eu nu am? Pentru mine nu ți s-au aprins niciodată călcâiele așa de tare.

– Foarte amuzant.

Dar atitudinea ei îi alunga frica. Îi fusese teamă că vor fi nevoiți să intre imediat în luptă. În vreo săptămână, *Streaker* poate ar fi fost în stare să se descurce mai bine, înainte să fie distrusă sau capturată. În momentul de față, avea energia unui iepure drogat.

– Înțeleg că Galacticii nu aterizează încă.

Gillian a scuturat din cap.

– Nu, deși Makanee și cu mine stăm de veghe în infirmerie, în caz de nevoie. Echipajul de pe punte spune că au apărut în apropiere cel puțin trei flote. Au început imediat să-și caute răcă, exact ca pe Morgran. Nu putem spera decât că se vor extermina între ei.

– Slabă speranță, mă tem.

– Păi, tu ești tacticianul familiei. Totuși, ar putea să treacă săptămâni până să apară un învingător care să vină după noi. Vor fi negocieri și alianțe de ultimă clipă. Vom avea timp să ne gândim la ceva.

Tom și-ar fi dorit să-i împărtășească optimismul. În calitate de tactician al familiei, era treaba *lui* „să se gândească la ceva“.

– Păi, dacă situația mai poate aștepta...

– Poți să mai stai ceva timp cu amicul tău de acolo – rivalul meu electronic. Vom fi chit dacă devin și eu prietenă intimă cu Herbie.

Tom nu putea să facă altceva decât să scuture din cap și s-o lase să-și savureze gluma. Herbie era un cadavru – singurul lor trofeu palpabil de pe nava abandonată. Gillian stabilise că trupul neînsuflețit al extraterestrului avea peste două miliarde de ani. *Mini-Biblioteca* de pe navă făcea crize de fiecare dată când o întrebau cărei rase îi aparținuse pe vremuri.

– Zi-i lui Creideiki că o să cobor imediat, bine?

– Îl trezesc acum. Îi voi spune că ultima dată te-am văzut atârând pe undeva. I-a făcut cu ochiul și a închis.

Tom s-a uitat lung la locul unde fusese imaginea ei și s-a întrebat încă o dată ce făcuse ca să merite o femeie ca ea.

– Din pură curiozitate, Thomas Orley, mă interesează unele vorbe spuse în șoaptă în această ultimă conversație. Am dreptate să presupun că

o parte din insultele moderate rostite de doctorița Baskin nu erau decât tachinări afectuoase? Constructorii mei de pe Tymbrimi sunt teleempatici, desigur, dar se pare că le place și distracția asta. Face oare parte dintr-un proces de împerechere? Sau e un test de prietenie?

– Un pic din ambele, așa cred. Fac tymbrimienii cu adevărat un fel de ... Tom s-a scuturat. Las-o baltă! Îmi obolesc brațele și trebuie să mă duc dedesubt cât mai repede. Mai ai ceva de raportat?

– Nimic important pentru supraviețuirea sau misiunea ta.

– Înțeleg atunci că n-ai reușit să îndupleci mini-*Biblioteca* navei să-ți dea ceva despre Herbie sau despre flota abandonată.

Holograma unduia în forme geometrice ascuțite.

– Asta-i principala problemă, nu? Doctorița Baskin mi-a pus aceeași întrebare când m-a consultat ultima oară, acum treisprezece ore.

– Și i-ai dat un răspuns mai clar decât mie?

– Motivul pentru care sunt la bord e să găsesc metode prin care să programez accesarea mini-*Bibliotecii* de pe nava asta. Ți-aș fi spus dacă aș fi reușit. Vocea decorporalizată a mașinăriei era atât de seacă încât ar fi scos zeama din pepeni. Tymbrimienii au bănuț de mult că *Institutul Bibliotecii* nu e neutru – *Bibliotecile* locale vândute de ei sunt programate într-un mod foarte subtil să fie deficiente, pentru a dezavantaja rasele deranjante.

– Tymbrimienii s-au ocupat de problema asta din vremea când strămoșii tăi purtau piei de animale, Thomas Orley. Nu ne-am așteptat niciodată să realizăm în călătoria asta mai mult decât să adunăm câteva frânturi de noi informații și poate să eliminăm câteva bariere minore.

Orley înțelegea acum de ce avea logeviva mașină o perspectivă atât de răbdătoare. Totuși, a constatat că îi displace. Ar fi frumos să crezi că s-a ales ceva din toată suferința îndurată de *Streaker* și echipajul ei.

– După toate surprizele cu care ne-am confruntat, călătoria asta ar fi trebuit să servească la mai mult decât niște frânturi de informații pe care să le mesteci tu, a zis el.

– Tendința pământenilor de a intra în bucluc și de a învăța din asta a fost principalul motiv pentru care proprietarii mei au fost de acord cu aventura asta nebunească, deși nimeni nu s-a așteptat la seria de catastrofe ciudate de care a avut parte această navă. Talentele voastre au fost subapreciate.

Tom n-avea cum să răspundă la așa ceva. Începuseră să-l doară brațele.

– Mai bine mă întorc. În caz de urgență, te voi contacta prin sistemul de comunicații al navei.

– Desigur.

Orley și-a dat drumul și a aterizat ghemuit lângă ușa închisă, un dreptunghi aflat sus pe un perete foarte înclinată.

– Dr. Baskin tocmai mi-a comunicat că Takka-ta-Jim a ordonat echipei de explorare să revină la

navă, a spus deodată Niss. A crezut că ar trebui să știi.

Orley a înjurat. Se putea să fie mâna lui Metz în asta. Cum aveau să repare nava dacă echipajului nu i se dădea voie să caute materiile prime de care era nevoie? Principalul motiv al lui Creideiki de a veni pe Kithrup fusese abundența de metale pre-rafinat într-un mediu oceanic accesibil delfinilor. Dacă prospectorii lui Hikahi erau chemați înapoi, pericolul trebuia să fie mare... sau cineva intrase în panică.

Tom a dat să plece, dar s-a oprit și s-a uitat în sus.

– Niss, trebuie să aflăm ce cred Galacticii că am găsit.

Particulele scânteietoare au amuțit.

– Tom Orley, am făcut o cercetare minuțioasă a fișierelor deschise în mini-*Biblioteca* de pe nava asta, ca să caut orice înregistrare ce ar putea arunca lumină asupra misterului flotei abandonate. În afară de câteva similitudini între modelele pe care le-am văzut pe carenele acelea imense și simbolurile unui cult străvechi, nu găsesc nimic pe care să sprijin ipoteza că există vreo legătură între navele pe care le-am descoperit și legendarii Strămoși.

– Dar nici n-ai găsit nimic care s-o contrazică, nu?

– Așa e. Epavele pot sau nu să fie legate de unica legendă comună a tuturor raselor care respiră oxigen din cele Cinci Galaxii.

– Atunci s-ar putea să fi găsit fragmente uriașe de epave fără nicio semnificație istorică.

– Adevărat. La polul opus, poate ați făcut cea mai mare descoperire arheologică și religioasă a epocii. Această simplă posibilitate ne ajută să explicăm bătălia care se conturează în acest sistem solar. Refuzul mini-*Bibliotecii* de pe navă de a oferi detalii este relevant pentru ceea ce simt multe culturi galactice față de evenimentele ce au avut loc cu atât de multă vreme în urmă. Atâta timp cât această navă de explorare este singura care deține informații despre flota abandonată, *Streaker* a devenit un trofeu râvnit de toți fanaticii.

Orley sperase că Niss va găsi probe în sprijinul faptului că descoperirea lor era inofensivă. Ar fi putut folosi respectivele dovezi pentru a-i convinge pe extratereștri să-i lase în pace. Dar, dacă flota abandonată era într-adevăr atât de importantă pe cât se părea, *Streaker* ar fi trebuit să găsească o modalitate de a transmite informațiile pe Pământ și de a-i lăsa pe alții mai inteligenți să vadă cum să le folosească.

– Tu continuă să cercetezi, i-a zis lui Niss. Între timp, eu voi încerca să văd cum putem să scăpăm de Galactici. Acum poți să-mi spui...

– Sigur că da, l-a întrerupt Niss din nou. Nu e nimeni pe coridor. Crezi că nu ți-aș spune dacă ar fi cineva afară?

Tom a scuturat din cap, sigur că mașina era programată să se poarte mereu așa. Ar fi tipic pentru tymbrimieni. Cei mai importanți aliați ai pământenilor erau niște farsori. După ce avea să rezolve zeci de alte priorități stringente, Tom intenționa să dea

cu o cheie franceză în mașină și să le spună tymbrienilor că grămada rămasă de metal și fire fusese „un accident nefericit“.

Când ușa a glisat într-o parte, Tom a înșfăcat cadrul și s-a împins în afară până pe tavanul coridorului slab luminat de dedesubt. Ușa s-a închis automat cu un bâzâit. Becuri roșii de alertă pâlpâiau la anumite intervale de timp pe coridorul ușor curbat.

Bine, s-a gândit el. Speranțele noastre de a fugi s-au spulberat, dar am conceput deja planuri de rezervă.

Câteva le discutase cu căpitanul. De unul sau două nu spusese nimănui.

Va trebui să le pun pe unele în aplicare, s-a gândit el, știind din experiență că întâmplarea schimbă toate planurile. E posibil să se întâmple ceva cu totul neașteptat care să ne ofere o ultimă speranță.

6

GALACTICI

Prima fază a luptei a fost dominată de confuzie. Mai multe facțiuni războinice se tatonau, căutându-și punctele slabe. Numeroase epave pluteau deja pe orbită, dezmembrate și contorsionate, răspândind o lumină rău prevestitoare. Nori strălucitori de plasmă se răspândeau pe câmpul de luptă și fragmente contondente de metal scoteau scântei pe când se roteau.

Pe nava ei amiral, o regină cu pielea groasă privea ecranele care îi arătau câmpul de bătălie. Era lungită pe o pernă mare și moale și își mângâia solzii cafenii de pe burtă, cu un aer meditativ.

Ecranele ce înconjurau sofaua lui Krat evidențiau multe primejdii. Un panou era acoperit cu linii ondulate ce indicau zone de probabilitate anormală. Altele arătau exteriorul, unde dâra lăsată de armele psihologice era încă periculoasă.

Ca niște ciorchini luminoși erau celelalte flote, regroupându-se acum, că prima fază a bătăliei era pe terminate. Lupta se mai ducea doar în zonele periferice.

Krat se odihnea pe o pernă din piele de vleetoor. Și-a mutat greutatea în așa fel încât să ușureze presiunea pe cel de-al treilea abdomen al ei. Hormonii de luptă îi accelerau bătăile inimii. Era un inconvenient care, pe vremuri, le obligase pe străbunele ei să rămână în cuibul lor, lăsând bătăliile în seama proștilor de masculi.

Dar acum nu mai era așa.

O mică creatură având aspect de pasăre s-a apropiat de ea dintr-o parte. Krat a luat o prună-de-mare de pe tava pe care i-a oferit-o. A mușcat-o și a savurat zeama care i se scurgea pe limbă și mustăți. Micul Forski a pus jos tava și a început să cânte o baladă sentimentală despre bucuriile bătăliei.

Avianul Forski fusese elevat la înțelepciune deplină, bineînțeles. Ar fi fost împotriva Codului Elevației să faci mai puțin pentru o rasă protejată. Dar, cu toate că puteau să vorbească și să zboare cu nave spațiale, din mintea lor fusese eliminată ambiția de a fi independenți. Erau prea folositori ca servitori și animatori ca să fie destinați la altceva în afară de specializarea în acest domeniu. Adaptabilitatea ar putea interacționa cu felul grațios în care îndeplineau asemenea activități.

Unul dintre ecranele mai mici s-a înnegrit brusc. Un distrugător din ariergarda Soro fusese distrus.

Krat abia a observat. Consolidarea nu fusese costisitoare până acum.

Sala de comandă era împărțită în secțiuni ca niște felii de tort. Din centru, Krat se putea uita la fiecare parte de pe canapeaua ei de comandă. Membrii echipajului forfoteau prin jur, fiecare aparținând uneia din rasele protejate de Soro, fiecare grăbindu-se să-i facă pe plac conform specializării sale.

Din sectoarele pentru navigație, luptă și detectare, se constata în sfârșit o încetinire a ritmului bătliei. Însă la planificare, regina constata o activitate mai intensă, căci personalul evalua desfășurarea luptei, inclusiv noua alianță dintre forțele Abdicatorilor și Transcendorilor.

Un subofițer Paha și-a scos capul din sectorul de detecție. Pe sub pleoapele coborâte, Krat s-a uitat la el cum se repezea la un automat, înșfăca o ceașcă aburindă de amoklah și se întorcea grăbit la postul său.

Rasei Paha i se permisesse o mai mare diversitate rasială decât celei Forski, pentru a-și spori valoarea ca luptători ritualici. Asta îi făcuse mai puțin maleabili decât îi convenea ei, dar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a avea luptători buni. Krat a hotărât să ignore incidentul. L-a ascultat pe micul Forski cântând despre următoarea victorie – despre gloria cu care se va acoperi Krat când îi va lua prizonieri pe pământeni și le va smulge în sfârșit secretele.

S-au auzit claxoane sunând strident. Micul Forski a sărit în aer, alarmat, și a fugit spre cubiculul său.

Deodată au apărut peste tot cei din rasa Paha care fugeau și ei.

– Incursiune Tandu! a strigat ofițerul tactician. Două până la douăsprezece nave au apărut în mijlocul vostru! Faceți manevrele de retragere! Repede!

Nava-amiral a rezistat până a făcut și ea o întoarcere bruscă pentru a evita o salvă de rachete. Pe ecranele lui Krat a apărut un punct albastru pulsatil de primejdie – temerarul crucișător Tandu care se materializase în mijlocul flotei sale – și deschisese chiar acum focul asupra navelor Soro!

La naiba cu indicatorii lor de probabilitate! Krat știa că nimeni nu se putea deplasa atât de repede ca Tandu, pentru că nicio altă specie nu era dispusă să-și asume atâtea riscuri!

Gheara de împerechere a lui Krat tremura de iritare. Navele ei Soro aveau așa mult de furcă să evite rachetele că nimeni nu mai trăgea asupra inamicului!

– Proștilor! a șuierat Krat în comunicator. Navele șase și zece, mențineți-vă pe poziții și deschideți focul spre drăcovenia aia!

Apoi, înainte să-i ajungă cuvintele la secunzi, înainte ca vreun Soro să riposteze cu foc, înspăimântătoarea navă Tandu a început să se dezintegreze de la sine! Cu o clipă înainte era acolo, feroce și mortală, năpustindu-se asupra unor inamici numeroși, dar neputincioși, iar în următoarea, distrugătorul fusiform era înconjurat de un nimb strălucitor de scânteii incolore. Scutul său s-a îndoit și crucișătorul

a căzut vertical ca un turn din bețe de chibrituri care se prăbușește.

Cu o străfulgerare intensă, nava Tandu a dispărut, lăsând în urmă un nor de aburi scârboși. Prin scuturile proprii nave, Krat simțea un urlet parapsihic îngrozitor.

Am avut noroc, și-a dat seama Krat când zgomotul psi s-a stins încet. Nu fără motiv evitau alte rase metodele Tandu. Dar dacă nava aceea mai rezista câteva clipe...

Nu înregistraseră nicio pierdere, iar Krat a realizat că tot echipajul își făcuse bine treaba. Unii dintre ei erau totuși lenți și aceștia trebuiau pedepsiți...

I-a făcut semn tacticianului-șef, un Paha înalt, solid. Războinicul s-a îndreptat spre ea. A încercat să-și mențină o postură mândră, dar tuburile sale plecate indicau că știa la ce trebuie să se aștepte. Krat a tunat adânc în gâtleej.

A început să vorbească, dar în emoția momentului, comandantul Soro a simțit o presiune săgetătoare pe dinăuntru. Krat a mormăit și s-a zvârcolit, iar ofițerul Paha și-a luat picioarele la spinare în timp ce ea gâfâia pe perna de vleetoor. În cele din urmă, a urlat și s-a mai ușurat. După o clipă, s-a aplecat să recupereze oul pe care îl făcuse.

L-a ridicat, iar pedepsele și bătăliile i-au dispărut momentan din minte. Dintr-un instinct străvechi, anterior elevației speciei sale de către timida rasă Hul, acum două milioane de ani, a reacționat la mirosul feromonilor și a lins mizeria de la naștere

din fisurile miciute cu aer de pe suprafața oului cu aspect de piele.

Krat a mai lins de câteva ori de plăcere. A legănat încet oul dintr-un străvechi instinct matern, rămas intact după atâta vreme.

TOSHIO

Era, bineînțeles, și o navă acolo. În toate visele sale, de la vârsta de cinci ani, apăreau nave. Mai întâi, vase din plastilină și carton care navigau prin strâmtoarele și arhipelagurile Calafiei, iar mai târziu, nave spațiale. Toshio visase nave de tot felul, inclusiv pe cele ale puternicilor stăpâni galactici, pe care spera să le vadă într-o zi.

Acum visase o șalupă.

Micuța colonie de oameni și delfini din lumea lui de acasă îl trimisese pe mare cu Akki pe o barcă cu furchet, iar insigna sa de la Academia Calafiană strălucea în soarele lui Alph. Începuse o zi plăcută.

Numai că se întunecase repede și cerul din jurul său avea culoarea apei. Marea cea verde se înfuriase, apoi devenise neagră, pe urmă se prefăcuse în vid și, deodată, au apărut stele peste tot.

Își făcea griji în privința aerului. Nici el, nici Akki nu aveau costume. Era *greu* să respiri în vid!

Era cât pe ce să se întoarcă acasă când i-a văzut urmărindu-l. Galacticii, cu capete de toate formele și culorile – cu brațe lungi, sinuoase sau gheare mici, apucătoare, sau mai rău – vâslind spre el în ritm constant. Provele zvelte ale bărcilor lor scân-teiau ca stelele.

– Ce vreți? le-a strigat el, vâslind cu putere ca să se îndepărteze de ei. (Dar nu avea barca motor când pornise?)

– Cine e stăpânul tău? strigau și ei într-o mie de limbi diferite. E Acela de lângă tine?

– Akki e un fin! Finii sunt clienții *noștri*! Noi i-am elevat și apoi i-am eliberat!

– Atunci sunt liberi, au răspuns Galacticii, apropiindu-se. Dar pe voi cine v-a elevat? Cine v-a eliberat?

– Nu știu! a țipat el. Poate am făcut-o noi înșine! Lovea apa mai tare în timp ce Galacticii râdeau. Se chinuia să respire în vid.

Deodată, a zărit *flota* în fața lui. Navele păreau mai mai mari decât lunile – mai mari ca stelele. Erau întunecate și tăcute, iar aspectul lor părea să-i intimideze până și pe Galacticii.

Și prima din sferele străvechi a început să se deschidă. Atunci și-a dat seama Toshio că Akki plecase. Și barca lui dispăruse. Extratereștrii plecaseră.

Îi venea să țipe, dar aerul era foarte prețios.

O fluierătură pătrunzătoare l-a trezit din leșin; pentru o clipă, s-a simțit dureros de dezorientat. S-a ridicat brusc în capul oaselor și a simțit sania săltând sub el, din nefericire. În timp ce ochii săi zăreau ceva ca prin ceață la orizont, o briză tăioasă îi sufla în față. Mirosul sărat de pe Kithrup îi înțepa nările.

– Era și timpul, Cățărătorule-de-scări. Ne-ai speriat de moarte.

Toshio a șovăit, apoi a văzut-o pe Hikahi plutind lângă el, cercetându-l cu un ochi.

– Ești bine, micuțule Ochi-Ageri?

– Îhî... da. Așa cred.

– Atunci mai bine te-ai apuca să-ți repari furtunul. A trebuit să-l creștam ca să-ți dăm aer.

Toshio și-a atins tăietura făcută parcă de un cuțit. A observat că mâinile îi erau bandajate cu grijă.

– A mai fost și altcineva rănit? a întrebat el în timp ce își pipăia buzunarul de la coapsă, căutându-și trusa cu scule.

– Câteva arsuri ușoare. Ne-a plăcut lupta după ce am aflat că tu ești bine. Mulțumesc că ne-ai spus de Ssasia. N-am fi căutat niciodată acolo jos dacă nu ai fi fost prins și nu ne-ai fi zis. O scot de acolo acum.

Toshio știa că ar trebui să-i fie recunoscător lui Hikahi pentru că prezenta accidentul în această lumină. Trebuia să fie muștrat pe bună dreptate pentru că părăsise formația și fusese cât pe ce să-și piardă viața. Dar Toshio era prea confuz să simtă recunoștință față de locotenentul delfin.

– Îmi închipui că nu l-au găsit pe Phip-pit.

– Nu știm nimic de el.

Rotația lentă a lui Kithrup dusese soarele dincolo de poziția ce indica ora patru după-amiaza pe Pământ. Nori joși se adunau la orizontul estic. Marea era agitată de o hulă care nu fusese înainte.

– Poate să izbucnească mai târziu o furtună scurtă, a spus Hikahi. Poate că nu e înțelept să-ți folosești instinctele de pământean pe altă planetă, dar nu cred că avem de ce ne teme...

Toshio s-a uitat în sus. Era ceva la sud... Și-a mijit ochii.

Și din nou un fulger, apoi încă unul. Două mici explozii luminoase într-o succesiune rapidă, aproape invizibile în strălucirea mării.

– De cât timp se întâmplă asta? A întrebat, arătând spre cer, către sud.

– Ce vrei să spui, Toshio?

– Explozia asta. E oare un fulger?

Ochii femeiei s-au făcut mari și gura i s-a strâmbat un pic. Hikahi a dat energic din aripioare și s-a ridicat la suprafață să privească spre sud mai întâi un ochi, apoi cu celălalt.

– Nu detectez nimic, Ochi-Ageri. Spune-mi ce vezi.

– Străfulgerări multicolore. Explozii luminoase. O mulțime de...

Toshio a încetat să-și învelească furtunul pentru aer. S-a uitat o clipă în gol, încercând să-și amintească.

– Hikahi, a zis el încet. Cred că Akki m-a strigat în timpul luptei cu algele. N-ai primit nimic prin sonar?

– Nu, Toshio. Dar nu uita, noi, finii, nu suntem încă prea buni la gândirea abstractă în timp ce luptăm. Încearcă să-ți amintești ce a spus, te rog.

Toshio și-a pus un deget pe frunte. Lupta cu algele nu era un lucru la care voia să se gândească acum. Totul se amesteca în acel coșmar, un talmeș-balmeș de culori, zgomote și confuzie.

– Cred... cred c-a spus că vrea să întrerupem comunicația radio și să ne întoarcem... ceva despre o bătălie spațială în desfășurare?

Hikahi a scos un geamăt șuierat și a ieșit din apă, înotând apoi pe spate. S-a întors imediat, agitându-și coada.

** Apropie-te*

Oprește

** Du-te în altă parte – nu în sus! **

Ce neîngrijită era trinara ei! Avea nuanțe din del-fina primitivă pe care Toshio, bineînțeles, nu le înțelegea. Dar i-au trimis un fior pe șira spinării. Hikahi era ultimul fin de la care s-ar fi așteptat vreodată să revină la primitivă. Pe când termina de învelit furtunul pentru aer, și-a dat seama îngrozit că faptul că nu o avertizase pe Hikahi mai devreme i-ar putea costa scump pe toți.

Și-a închis viziera și s-a întors să apese valva de plutire a saniei, verificând concomitent și instrumentele de control de la marginea căștii. A executat manevrele de preimersiune cu rapiditatea de care ar fi fost capabilă doar a patra generație de coloniști calafieni.

Prova saniei se scufunda repede în timp ce marea se agita în dreapta lui. Șapte delfini au deschis un culoar într-un nor de spumă și expirații.

– S-s-sassia e legată la pupa ta, Toshio. Poți să-ți desprinzi piciorul? l-a zorit Keepiru. Acum nu ai timp să născocești m-m-melodii!

Toshio s-a strâmbat. Cum putuse Keepiru să se lupte cu atâta avânt mai înainte pentru a salva viața cuiva pe care îl ridiculiza acum?

Își amintea cum se bătuse Keepiru cu algele, privirea disperată din ochii lui și strălucirea din ei când l-a văzut. Iar acum era crud și batjocoritor ca de obicei.

O explozie de lumină intensă a brăzdat cerul la est, pârlolindu-l de jur împrejurul lor. Finii au chițăit aproape în cor și s-au scufundat – toți, în afară de Keepiru, care a rămas alături de Toshio – pe când norii dinspre est scuipau foc pe cerul după-amiezii.

Sania s-a scufundat în sfârșit, dar în ultima clipă Toshio și Keepiru au văzut o încăierare violentă a gigantilor.

Avariată, o navă spațială enormă, cu botul în formă de săgeată, a căzut spre ei în flăcări. Dâre de fum purpuriu, fierbinte ieșeau din găurile mari de

pe laturile ei, pentru a fi aruncate înapoi spre botul antișoc cât un ac în timpul zborului său supersonic. Unda de șoc distorsiona și chiar strălucirea marilor scuturi defensive ale navei, acele carapace de gravitate și plasmă care scânteiau din pricina supraîncălcării periculoase.

Două distrugătoare în formă de ancore o urmăreau la peste patru lungimi de navă în spate. Fascicule de antimaterie accelerată au fulgerat din fiecare dintre ele, nimerindu-și ținta de două ori cu explozii teribile.

Toshio era la cinci metri sub apă când l-a lovit tunetul sonic. A răsturnat sania și a rostogolit-o cu un zgomot asurzitor, ca acela produs de prăbușirea unei case. În mare s-a format un vârtej imens plin de spumă și cadavre. Pe când se chinuia cu sania, Toshio a mulțumit Infinitului că nu fusese la suprafață să audă zgomotul bătăliei trecând pe lângă el. La Morgran văzuseră multe nave murind. Dar niciodată atât de aproape.

Zgomotul s-a redus în cele din urmă, rămânând doar un vuiet lung. Toshio a reușit să-și îndrepte sania.

Corpul fără viață al Ssassiei era încă legat la pupă. Ceilalți fini, prea speriați sau prea prudenți ca să iasă la suprafață, au început să se învârtă pe lângă micile cupole cu aer ce se înșirau la bordul saniei. Era treaba lui Toshio să țină ambarcațiunea nemișcată. Nu îi era ușor în apa agitată, dar a făcut-o fără să se gândească.

Erau acum lângă povârnișul vestic al unei movile enorme de metal cenușiu. Plante marine creșteau din loc în loc de-a lungul pantei. Nu arătau câtuși de puțin ca algele strangulatoare, dar asta nu era o garanție.

Toshio detesta din ce în ce mai mult faptul că se afla acolo. Și-ar fi dorit să fie acasă, pe insula lui, unde primejdiile nu erau așa sofisticate și mult mai ușor de evitat – alge marine, țestoase și altele la fel – și nu se găseau extraterestri.

– Ești bine? l-a întrebat Hikahi, apropiindu-se de el.

Locotenentul delfin emana calm.

– Sunt foarte bine, a mormăit el. Totuși, din fericire, n-am mai așteptat să-ți spun de mesajul lui Akki. Ai toate motivele să fii supărată pe mine.

– Nu vorbi prostii. Acum ne întoarcem. Brookida e obosit, așa că l-am legat sub o cupolă cu aer. Tu ia-o înainte, cu exploratorii. Noi te vom urma. Și acum, șterge-o!

– Da, doamnă.

Toshio și-a stabilit poziția și a apăsat pe accelerație. Motoarele au pornit și sania a prins viteză. Câțiva dintre înotătorii mai puternici se țineau după vehicul, iar movila se îndepărta în dreapta lor.

Le luase cinci minute să se pună în mișcare, abia porniseră când a venit valul seismic.

Nu era un talaz uriaș, doar primul dintr-o serie de vălurile, răspândindu-se dintr-un punct unde

parcă se aruncase o pietricică în mare. „Pietricica“ era de această dată o navă spațială lungă de jumătate de kilometru. Căzuse în mare cu viteză supersonică la doar cincizeci de kilometri distanță.

Valul a zgâlțâit sania în sus și în lateral, aproape aruncându-l pe băiat peste bord. Un nor de resturi din mare, plante rupte, pești morți și vii, se răsucea în jurul lui ca un ciclon. Zgomotul era asurzitor.

Toshio a apucat comenzile cu disperare. Într-un fel, împotriva forței incredibile, a reușit încet să ridice încet prova saniei și s-o îndepărteze de val, ieșind tocmai la timp din vârtejul care îl trăgea la fund, și a poziționat micuțul vehicul, aproape zburând, în direcția curentului. Spre est.

O formă de culoarea cenușii a țâșnit în stânga lui. Într-o clipă, și-a dat seama că era Keepiru, luptându-se cu valurile înalte. Finul a chițăit ceva neinteligibil în trinară, apoi a dispărut.

Un instinct l-a ghidat pe Toshio sau ecranul sonarului, acum doar o grămăjoară de zăpadă, dar încă purtând urmele slabe ale hărții terenului pe care o afișase cu numai câteva clipe înainte. Toshio a forțat sania să vireze cât mai strâns la stânga.

Zgomotul motoarelor ambalate s-a transformat într-un țipăt îndurerat când, disperat, băiatul a întors brusc sania la babord. Masa enormă, întunecată a unei movile de metal îi apăruse în față. Simțea deja forța de tracțiune a curentului în timp ce, la dreapta lui, valul începea să formeze brizanți ce se măreau la apropierea de țărmul abrupt al insulei.

Lui Toshio îi venea să urle, dar efortul îi tăiase respirația. A strâns din dinți și a numărat cu groază secunde ce se scurgeau.

Într-un nor efervescent, sania a înaintat de-a lungul țărmului nordic, stâncos și abrupt. Deși era încă sub apă, Toshio vedea în jos, la vreo zece metri în dreapta, plantele mai puțin înalte de pe plaja insulei. Trecea prin centrul unui munte de apă.

Apoi a ajuns dincolo! Marea s-a deschis și una dintre cele mai adânci gropi oceanice s-a căscat în fața lui, întunecoasă și pare-se fără fund.

Toshio a accelerat și a golit tancurile de balast. Sania a coborât mai repede ca oricând.

Pupa se înclina primejdios. Toshio a trecut prin nori de resturi căzătoare. L-au cuprins întunericul și frigul, dar băiatul le căuta ca pe un refugiu.

Valea cobora treptat sub el când a dus sania în adâncuri. Simțea valul seismic rostogolindu-se deasupra lui. Plantele marine din jur se unduiau într-un mod foarte ciudat. O ploaie lentă de resturi cădea în toate părțile, însă măcar apa nu mai încerca să-l zdrobească. Toshio nu mai cobora, ci se deplasa pe teren plat spre mijlocul văii, departe de toate. Apoi s-a încovoiat, doborât de suferința pricinuită de mușchii loviți și de reacția datorată adrenalinei.

I-a binecuvântat pe micuții simbioți concepuți de om, care îi curățau chiar acum sângele de azotul în exces, prevenind beția adâncurilor.

Toshio a redus puterea motoarelor la un sfert, iar ele au oftat de ușurare. Aproape toate luminile

de pe afişajul saniei erau verzi, lucru surprinzător după tot ce se întâmplase cu acel vehicul.

Dar unul dintre aparatele de control i-a atras atenția – indica o cupolă cu aer în funcțiune. Deodată, Toshio a auzit un sunet slab, cântat; era o fluerătură reverențioasă și răbdătoare:

* *Oceanul* ^{este} *cum* ^{este} *cum* ^{este} –
Un suspin nesfârșit al visului –
 * *Al altor mări* ^{sunt} *ce* ^{sunt} *ce* –
și altele în ele, visând – *

Toshio a activat hidrofoanele:

– Brookida! Ești bine? Cum merge aerul?

S-a auzit un oftat tremurat și obosit.

– Degete ale Flllotei, salut! Mulțumesc că mi-ai salvat viața. Ai zburat ca un adevărat fin *Tursiops*.

– Nava pe care am văzut-o probabil că s-a prăbușit! Dacă așa s-a întâmplat, poți să pui pariu că vor fi replici! Poate e mai bine să rămânem aici jos un timp. O să activez sonarul ca să ne poată găsi ceilalți și să vină pentru aer până trec valurile.

A apăsat pe un buton și, imediat, o serie de cli-curi s-au răspândit în apa din jur. Brookida a gemut.

– Nu vor veni, Toshio. Nu-i auzi? Nu vor răspunde chemării tale.

Toshio s-a încruntat.

– *Trebuie!* Hikahi știe de replici. Probabil că ne caută acum! Poate ar fi mai bine să mă întorc... A

făcut manevrele de întoarcere a saniei și de aruncare a balastului. Brookida începuse să-l îngrijoreze.

– Nu te duce, Toshio! Nu realizezi nimic dacă mori și tu! Așteaptă să treacă valurile! Trebuie să trăiești ca să-l anunți pe Creideiki!

– Ce tot *spui* acolo?

– Ascultă, Ochi-Ageri. Ascultă!

Toshio a scuturat din cap, apoi a înjurat și a tras de manetă, oprind motorul. A luat din nou hidrofoanele.

– Auzi? a întrebat Brookida.

Toshio și-a înclinat capul și a ascultat. Marea era plină de diverse intonații. Mugetul valului ce se îndepărta slăbea în intensitate. Bancuri de pești scoteau sunete panicate. De peste tot veneau informații despre alunecări de stânci și valuri ce măturau, furioase, insulele.

Apoi a auzit. Chițăiturile stridente și repetitive în delfina primitivă. Niciun delfin modern n-o vorbea când era în deplinătatea facultăților sale mintale.

Asta, în sine, nu era un semn bun.

Unul dintre țipete era clar. Distingea apelul la ajutor cel mai cunoscut. Era primul semnal al delfinilor pe care îl înțeleseseră oamenii de știință.

Dar celălalt zgomot ... cel puțin trei voci se îmbinau în el. Era un sunet ciudat, foarte pătrunzător și *complet* greșit!

– Assta-i febra salvării, a suspinat Brookida.

– Hikahi a naufragiat pe plajă și e rănită. *Ea* ar fi putut să oprească toate astea, dar e în delir și agravează situația!

– Hikahi ...

– Ca și Creideiki, este adeptă a Keneenk ... studiul logicii. Ar fi reușit să-i oblige pe ceilalți să ignore strigătele celor aruncați pe țărm, să-i facă să se scufunde la loc sigur pentru un t-timp.

– Nu-și dau seama că vor fi replici?

– Replicile nu contează, Ochi-Ageri! a strigat Brookida. Pot ajunge pe plajă și fără ajutor! Ești calafian? Cum de nu știi assta dessspre noi? Mă chinuie dorința să mă duc acolo, să răspund acelei chemări!

Toshio a gemut. Sigur că știa de febra salvării, în care panica și frica ștergeau spoiala de civilizație, lăsând un cetaceu cu un singur gând în minte – să-și salveze tovarășii, indiferent de riscuri. În fiecare an, această tragedie îi lovea chiar și pe cei mai evoluți fini din Calafia. Akki îi spusese odată că, uneori, însăși marea părea să strige după ajutor. Unii oameni pretindeau că o simțiseră, mai ales cei care luaseră ARN de delfin în ritualurile Cultului Visătorilor.

Pe vremuri, *Tursiops* sau delfinul cu bot în formă de sticlă fusese cetaceul cel mai puțin tentat să naufragieze. Dar ingineria genetică distrusese pe undeva echilibrul. Când genele altor specii fuseseră grefate pe modelul de bază al *Tursiops*, unele lucruri se schimbaseră. Timp de trei generații, geneticienii umani încercaseră să rezolve problema. Dar acum finii înotau pe muchie de cuțit, unde nebunia era un pericol continuu.

Toshio și-a mușcat buza de jos.

– Au armuri, a spus el șovăielnic.

– Să sperăm. Dar le vor folosi oare cum trebuie când vorbesc acum p-primitiva?

Toshio a lovit sania cu pumnul. Deja îi amortește mâna de frig.

– Mă duc sus, a anunțat el.

– Nu! Nu trebuie! Trebuie să ai grijă de tin-ne!

Toshio a scrâșnit din dinți. *Mă tot bat la cap ca o mamă. Sau mă tachinează. Finii mă tratează ca pe un copil, și m-am săturat!*

A reglat accelerația la un sfert și a tras de manete.

– Acum te dezleg, Brookida. Te descurci cu înotul?

– D-da. Dar...

Toshio s-a uitat la sonar. O linie neclară se forma în vest.

– Ești în stare să înoți? a întrebat el.

– D-da. Pot să înot destul de bine. Dar nu-mi da drumul lângă cei loviți de febra salvării! Să nu riscăm replici!

– Văd una venind acum. Vor fi câteva minute între ele și vor slăbi cu timpul. Voi încerca să urcăm după ce trece asta. Apoi trebuie să te întorci la navă. Să le spui ce s-a întâmplat și să ceri ajutor.

– Asta ar trebui s-o faci tu, Toshio.

– Las-o baltă! Ai să faci ce ți-am cerut? Sau va trebui să te țin legat?

A fost o pauză aproape imperceptibilă, dar vocea lui Brookida s-a schimbat.

– O să fac exact ce-mi spui, Toshio. Voi aduce ajutoare.

Toshio și-a verificat asietă, apoi a alunecat peste bord, ținându-se cu o mână de suporturile de pe margine. Brookida s-a uitat la el prin materialul transparent al cupolei cu aer. Membrana dură înconjura capul delfinului. Toshio a desfăcut funiile care îl legau pe Brookida.

– O să ieși cu tine o mască de respirat, știi.

Brookida a oftat în timp ce Toshio a acționat un levier de lângă cupolă. A coborât un mic tub, al cărui capăt a acoperit orificiul respirator al lui Brookida. Ca un șarpe, trei metri de furtun s-au încolăcit pe torsul delfinului. Măștile de respirat erau incomode și stânjeneau vorbitul. Dar, purtând una, Brookida nu mai trebuia să vină după aer. Aparatul de respirat îl va ajuta pe bătrânul metalurg să ignore țipetele din apă – o amintire neîncetată, neliniștitoare, a apartenenței sale la cultura tehnologică.

Toshio l-a lăsat pe Brookida acolo, legat cu o singură funie. S-a urcat din nou în sanie, exact când prima replică se rostogolea deasupra lui.

Sania s-a zgâlțâit, dar, de această dată, Toshio era pregătit. Erau la mare adâncime, iar valul a trecut surprinzător de repede.

– Bine, așa. A accelerat la maximum și a aruncat balastul.

Curând, insula de metal i-a apărut la stânga. Țipetele delfinilor au devenit mai puternice pe ecranul

sonarului. Semnalul de ajutor acoperea acum reacția provocată de febra salvării.

Toshio a ocolit movila, luând-o spre nord. Voia să-i dea lui Brookida un avans suficient.

Tocmai atunci, o formă cenușie și lucioasă i-a trecut repede pe deasupra capului. A recunoscut-o imediat, știind încotro se îndrepta.

A tăiat și ultima funie.

– Tot înainte, Brookida. Dacă te întorci pe lângă insulă, îți distrug armura și îți retez coada cu dinții!

Nu s-a mai uitat după Brookida, care se îndepărta, și a întors brusc sania. A folosit toată energia de urgență pentru a încerca să-l ajungă din urmă pe Keepiru. Cel mai rapid delfin din echipajul lui *Streaker* se îndrepta spre plaja din vestul insulei. Strigătele lui erau în pură delfină primitivă.

– Naiba să te ia, Keepiru. Oprește-te!

Sania a prins repede viteză, chiar sub suprafața apei. Se înserase și norii căpătaseră o nuanță roșiatică, dar Toshio îl vedea clar pe Keepiru săltând din val în val mult mai în față. Părea indiferent la chemările băiatului și se apropia de insula unde tovarășii lui eșuaseră pe plajă și erau în delir.

Toshio s-a simțit neputincios. Altă replică urma să vină peste trei minute. Dacă nu-l arunca pe plajă pe delfin, Keepiru va ajunge acolo prin propriile forțe. Keepiru provenea din Atlant, o nouă colonie cam rustică. Era puțin probabil să fi învățat disciplina mentală studiată de Creideiki și Hikahi.

– Oprește-te! Dacă ne calculăm bine timpul, putem lucra în echipă! Putem evita replicile! Mă lași să te ajung din urmă? a țipat el.

Dar n-avea niciun rost. Finul avea un avans prea mare. Urmărirea zadarnică îl frustra pe Toshio. Cum putuse să trăiască și să lucreze cu delfini toată viața și să-i cunoască atât de puțin? Și Consiliul Terragenilor îl alesese pentru călătoria asta datorită *experienței* lui cu delfinii! Ha-ha!

Toshio fusese obiect de batjocură pentru delfini. Toți râdeau de copiii oamenilor, dar îi apărau cu ferocitate. Însă, când fusese angajat pe *Streaker*, băiatul se așteptase să fie tratat ca un ofițer adult. Sigur, fuseseră replici glumețe, așa cum văzuse acasă între oameni și delfini, dar lipsise respectul reciproc. Asta îl întrista.

Keepiru era cel mai rău; fusese sarcastic de la bun început și nu-l slăbise niciodată.

Atunci de ce încerc să-l salvez acum?

Își amintea curajul nebunesc de care dăduse dovadă Keepiru când îl scosese dintre alge. Atunci nu suferea de febra salvării. Finul își controlase perfect armura.

Mă crede un copil, a realizat Toshio cu amărăciune. Nu-i de mirare că nu vrea să mă asculte acum.

Totuși, îi oferea o soluție. Băiatul și-a mușcat buza de jos, dorindu-și cu ardoare să existe o altă opțiune. Dacă îi salva viața lui Keepiru, asta l-ar fi umilit din cale-afară. Nu era ușor să decidă ce să facă, mândria îi fusese atât de rănită.

Înjurând zdravăn, a mărit viteza și a reglat sania în poziție de coborâre. A deschis hidrofoanele la maximum, și-a înghițit saliva și a strigat într-o trinară stricată.

** Copil se îneacă – copil în pericol! **

** Copil se îneacă – copil pe moarte **

** Copil de om – trebuie salvare **

** Copil de om – vino și fă tot ce poți! **

A repetat apelul din nou și din nou, fluierând cu buzele uscate de rușine. Poezioara asta o învățau toți copiii din Calafia. Orice copil trecut de nouă ani o folosea de obicei pentru a ruga să fie dus pe altă insulă ca să scape de ridiculizare. Erau și moduri mai demne în care un adult putea să ceară ajutor.

Dar Keepiru nu îl auzea pe niciunul!

Cu urechile arzându-i, a repetat apelul.

Normal, nu toți puștii calafieni se descurcau bine cu delfinii. Doar un sfert din populația umană a planetei lucra cu creaturile marine. Adulții erau aceia care învățaseră să comunice cel mai bine cu delfinii. Toshio presupusese întotdeauna că va fi unul dintre ei.

Acum se terminase totul. Dacă se va întoarce pe *Streaker*, va trebui să se ascundă în cabina lui... cel puțin în cele câteva zile sau săptămâni de care ar fi avut nevoie învingătorii din bătălia pentru Kithrup să coboare pe planetă și să-i ia pe toți prizonieri.

Pe ecranul sonarului, o altă linie neclară de energie statică se apropia dinspre vest. Toshio a coborât

cu sania la adâncime mai mare. Nu că-i păsa. A continuat să fluiera, deși îi venea să plângă.

unde – unde – unde e copil – unde e copil? unde

Delfină primitivă! În apropiere! Toshio aproape că a uitat de rușine. A apucat funia rămasă acolo, după ce îi dăduse drumul lui Brookida, și a continuat să fluiera.

O săgeată cenușie a trecut în viteză pe lângă el. Toshio și-a îndoit genunchii și a luat frânghia în ambele mâini. Știa că Keepiru avea să dea roată dedesubt și apoi să iasă în partea cealaltă. Când a văzut primul reflex cenușiu țâșnind în sus, băiatul s-a aruncat din sanie.

Corpul delfinului, asemănător cu un glonț, s-a răsucit într-o încercare disperată de a evita coliziunea. Toshio a țipat când l-a izbit coada cetaceului peste piept. Dar era mai mult un țipăt de bucurie decât de durere. Cronometrase corect!

Pe când Keepiru se răsucea din nou, Toshio s-a aruncat în spate, lăsându-l pe delfin să treacă între el și frânghie cu toată voința unui sugrumător.

– Te-am prins! a strigat el.

În acea clipă, replica a lovit.

Cicloidul l-a apucat în gheare și l-a tras. Resturi de epave l-au lovit în timp ce forța de sucțiune îi azvârlea corpul dintr-o parte în alta, parcă aliată cu delfinul nebun.

De această dată, lui Toshio nu-i era deloc frică de val. Voia să lupte pe viață și pe moarte. Adrenalina îi curgea prin vene, arzătoare ca un șuvoi fierbinte. Îi plăcea să-i salveze viața lui Keepiru, dar aplicându-i o pedeapsă fizică pentru toate acele săptămâni de umilire.

Delfinul se zvârcolea panicat. În timp ce valul se rostogolea pe lângă ei, Keepiru a lansat apelul de bază pentru aer. Disperat, Keepiru urca la suprafață.

S-au apropiat unul de altul, iar Toshio a fost cât pe ce să fie aruncat în aer de jetul ieșit din orificiul respirator al lui Keepiru. Delfinul a început o serie de salturi, răsucindu-se în loc ca să-l dea jos pe călărețul nedorit.

De fiecare dată când se cufundau în apă, Toshio încerca să-l strige.

– Ești conștient, spunea el, gâfâind. Să te ia naiba, Keepiru... ești... ești *pilotul* unei nave interstelare!

Știa că trebuie să-l înduplece în trinară, dar n-avea rost să încerce acum, când viața lui atârna de un fir de ață.

– Tu, creier cât un bob de mazăre... simbol falic! țipa Toshio pe când apa se închidea peste el. Tu, *pește* supraevaluat! Mă *omori*, nenorocitul... Mâncații au pus stăpânire pe Calafia până acum, pentru că voi, finii, nu vă puteți ține gura! N-ar fi trebuit să vă ducem niciodată în spațiu!

Cuvintele erau dușmănoase. Disprețuitoare. În sfârșit, Keepiru părea să le fi auzit. A ieșit la suprafață ca un taur furios. Toshio nu s-a mai putut ține

și a fost aruncat departe, ca o păpușă de cârpă, căzând apoi în mare ca un pietroi.

În patruzeci de generații de elevație a delfinilor, se cunoșteau doar optsprezece cazuri în care un fin atacase un om cu intenția să-l ucidă. În fiecare dintre ele, toți finii înrudiți cu făptașul fuseseră sterilizați. Totuși, Toshio se aștepta să fie zdrobit în orice clipă. Nu-i păsa. Își dăduse în sfârșit seama care era cauza depresiei sale. Îi venise în minte în timp ce se lupta cu Keepiru.

Nu imposibilitatea de a se întoarce acasă îl duruse în ultimele câteva săptămâni. Era alt lucru la care nu voise să se gândească nici măcar o dată de la bătaia de lângă Morgran.

Extraterestrii... Galacticii de orice specie și filozofie care urmăreau nava *Streaker*... nu-și vor da osteneala să captureze o navă cu echipaj alcătuit din delfini.

Cel puțin una dintre rasele extraterestre îi permisesse lui *Streaker* să se ascundă. Sau își închipuiau, în mod greșit, că echipajul reușise să transmită secretul descoperirii sale pe Pământ. Oricum, următorul pas logic pentru una dintre rasele galactice amorale sau feroce ar fi constrângerea.

Poate că Pământul ar fi în stare să se apere. Probabil și Omnivarium și Hermes. Tymbrimienii aveau să apere coloniile de pe Canaan.

Dar locuri precum Calafia sau Atlast trebuie să fi fost cucerite până acum. Erau ostatici acum, cei

din familia lui și toți cunoscuții săi. Iar Toshio și-a dat seama că dădea vina pe delfini.

O altă replică urma să se producă din clipă în clipă. Dar lui Toshio nu-i păsa.

Resturi de tot felul pluteau peste tot în apropiere. La nu mai mult de un kilometru distanță, Toshio vedea movila de metal. Părea să fie aceeași. Nu putea fi sigur dacă mai erau delfini eşuați pe țărm sau nu.

Ceva ce părea o bucată mare dintr-o epavă a trecut pe lângă el. I-a luat o clipă să-și dea seama că era Keepiru.

Toshio s-a oprit în timp ce își deschidea viziera.

– Ei bine, a întrebat el, ești mândru de tine?

Keepiru s-a întors ușor pe o parte și l-a fixat pe Toshio cu un singur ochi negru. Umflătura din creștetul cetaceului, unde manipularea genetică umană crease un aparat vocal din fostul orificiu respirator, a scos un sunet lung, blând și tremurat.

Toshio nu putea fi sigur că era doar un suspin. Ar fi putut să fie o scuză în delfina primitivă. Această posibilitate era de-ajuns să-l exaspereze.

– Încetează! Vreau să știu doar un lucru. Oare trebuie să te trimit înapoi la navă? Sau crezi că poți să rămâi conștient destul timp ca să mă ajuți? Răspunde în anglică și fără greșeli de gramatică!

Keepiru a gemut chinuit. După un moment în care a respirat anevoie, a răspuns cât se poate de încet.

– Nu mă trimite înapoi. Delfinii tot strigă după ajutor! O să fac ce-mi ceri!

Toshio a ezitat.

– Bine. Cufundă-te după sanie. Când o găsești, pune-ți o mască. Nu vreau să te chinuie nevoia de aer și, în plus, ai nevoie de ceva care să-ți amintească mereu cum stau lucrurile! Apoi du sania lângă insulă, dar nu prea aproape!

Keepiru a dat din cap într-un semn enorm de aprobare.

– Da! a strigat. Apoi s-a cufundat în apă.

Era mai bine că delfinul îl lăsase numai pe el să gândească.

Keepiru ar fi avut o decepție dacă ar fi știut ce plănuia Toshio să facă în continuare.

Un kilometru până la insulă; exista un singur mod să ajungi repede acolo și să eviți cățărutul pe țărmul înclinat, din corali metalici ascuțiți. Și-a verificat încă o dată orientarea, apoi scăderea nivelului apei l-a înștiințat că venea valul.

Al patrulea val părea cel mai inofensiv dintre toate. Știa că era un presentiment înșelător.

Se afla la o adâncime destul de mare, așa că valul a ajuns la el ca o mică umflătură în ocean, nu un talaz înspumat. S-a cufundat în adâncitura lui și a înotat un timp contra direcției sale de mișcare a apei, apoi s-a ridicat la suprafață.

Trebuia să calculeze corect. Dacă înota prea mult înapoi, n-ar fi ajuns la insulă înainte să vină următorul val și să-l tragă din nou în larg. Dacă rămânea în fața valului, ar fi însemnat să facă surfing fără

scândură pe un brizant periculos până pe plajă, în voia curenților submarini.

Totul se întâmpla prea repede. Înota în forță, dar nu era sigur dacă trecuse de creasta valului sau nu. Apoi și-a dat seama dintr-o privire că era prea târziu ca să mai facă ceva. Așa că s-a întors cu fața la movila amenințătoare, cu vegetație în vârf.

Brizantul începea la o sută de metri mai în față, dar înclinația valului se micșora pe măsură ce fundul mării târa cicloida, transformând-o într-un monstru cu creastă. Vârful s-a deplasat în spate, spre Toshio, chiar când valul se înălța, îndreptându-se spre țărm.

Băiatul își făcea curaj când creasta l-a ajuns din urmă. Era pregătit să privească în jos într-un hău, iar apoi să nu mai vadă nimic.

Ce a văzut a fost o cascadă de spumă albă și valul care începea să scadă. Toshio a strigat să-și mențină deschise canalele auditive și a început să înoate disperat ca să rămână pe creasta valului cu spumă și tot felul de resturi.

Pe neașteptate, a văzut vegetație de jur împrejurul lui. Copaci și tufișuri care rezistaseră atacurilor precedente se clătinau sub acest asalt. Unii erau dezrădăcinați chiar când Toshio zbura pe lângă ei. Alții rămăseseră fixați acolo și îl biciuiau cu ramurile când trecea printre ei.

Nu l-a străpuns nicio creangă ascuțită. Nu l-a strâns de gât nicio liană vâjnoasă. După ce a fost aruncat de colo colo, s-a oprit în sfârșit, parcă îmbrățișând

trunchiul unui copac uriaș, pe când valul se învolbura pentru ca, în cele din urmă, să se retragă.

În mod miraculos, băiatul s-a ridicat în picioare, fiind primul om care stătea în poziție verticală pe solul planetei Kithrup. Toshio s-a uitat în jurul său, uluit, nevenindu-i să creadă că supraviețuise.

Apoi și-a deschis în grabă viziera și a devenit primul om care și-a vomitat micul dejun pe solul lui Kithrup.

GALACTICI

– *Distrugeți-i! a cerut marele preot Jophur. Distrugeți crucișătoarele thennanine din cuadrantul șase!*

Șeful de stat-major al Jophur și-a plecat trunchiul cu douăsprezece inele în fața marelui preot.

– *Thennaninii sunt aliații noștri de moment! Cum să-i atacăm fără să executăm mai întâi ritualurile tainice ale trădării! Strămoșii lor nu vor avea liniște!*

Marele preot de pe Jophur și-a umflat cele șase inele exterioare cu sevă. S-a înălțat mai mult pe platforma din spatele sălii de comandă.

– *N-avem timp de ritualuri! Acum când alianța noastră termină de baleiat acest sector, când alianța noastră a devenit cea mai puternică! Acum, cât timp faza asta a bătăliei e încă în toi. Acum, că nătângii de thennanini și-au lăsat flancurile descoperite. Acum le putem produce multe pagube!*

Şeful statului-major palpita de agitație, inelele exterioare decolorându-i-se de emoție.

– Ne putem schimba alianțele așa cum ne convine, de acord. Ne putem trăda aliații, de acord. Putem face orice să câștigăm trofeul, de acord. Dar nu putem face nimic fără ritualuri! Ritualurile sunt cele care fac din noi ființe corespunzătoare voinței strămoșilor! Tu vrei să ne cobori la nivelul ereticilor!

Platforma s-a clătinat, zgâlțâită de mânia marelui preot.

– Inelele mele decid! Inelele mele sunt ale preoției! Inelele mele...

Culmea oratoriei marelui preot piramidal a erupt într-un gheizer de sevă fierbinte cu mai multe nuanțe. Explozia a împrăștiat un lichid chihlimbariu vâscos pe puntea navei-amiral a neamului Jophur.

– Continuați lupta. Cu brațul său lateral, șeful statului-major a făcut semn echipajului să se întoarcă la muncă. Cheamă-l pe Maestrul Religiozității. Să trimită inelele necesare ca să facem un nou preot. Continuați lupta, iar noi ne vom pregăti să executăm ritualurile trădării.

Şeful statului-major s-a înclinat în fața șefilor de secții care se holbau la el.

– Îi vom liniști pe strămoșii thennaninilor înaintea noastră. Dar asigurați-vă că thennaninii nu ne vor ghici intențiile!

STREAKER

DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

A trecut ceva timp de când n-am mai reușit să scriu în acest jurnal de bord personal. După Mica Grămadă, am fost mereu într-o mișcare frenetică... am făcut descoperirea mileniului, am căzut în ambuscada de la Morgran și, de atunci, n-am făcut decât să luptăm pentru a ne salva pielea. Nu-l prea mai văd pe Tom. E mereu jos în sala motoarelor sau a armelor. Eu sunt fie aici în laborator, fie la infirmerie să am grijă de bolnavi.

Doctorița de la bord, Makanee, are și ea o mulțime de probleme. Finii au fost mereu predispuși la ipohondrie. La fiecare apel, se prezintă o cincime din echipaj, acuzând tulburări psihosomatice. Nu poți să le spui că totul se petrece în capul lor, așa că

le aducem mângâiere, spunându-le ce tipuri curajoși sunt și că se vor face bine în curând.

Cred că, dacă n-ar fi comandantul, jumătate din echipaj ar fi deja isteric. Multor fini li se pare un erou din Visul Balenelor. Creideiki se învârte prin navă, supraveghind reparațiile și dând câteva lecții de logică keneenkiană. Finii par să-și revină în prezența lui.

Totuși, continuă să vină rapoarte despre bătălia spațială. În loc să se potolească, devine din ce în ce mai crâncenă și nebunească!

Și noi toți ne facem griji din ce în ce mai mari pentru echipa lui Hikahi.

Gillian a pus jos stiloul. Din micul cerc luminos al lămpii de pe birou, restul laboratorului părea întunecat și sumbru. Singura lumină venea din capătul opus al camerei. Spoturile luminoase scoteau în evidență o formă vag umană, o umbră misterioasă întinsă pe o masă de stază.

Hikahi, a oftat Gillian. Pentru numele lui Ifni, unde ești?

Era foarte îngrijorată pentru că echipa lui Hikahi nu trimisese nici măcar un monoimpuls de confirmare a ordinului de întoarcere. *Streaker* nu-și putea permite să-i piardă pe acei fini. Deși de multe ori nu te puteai bizui pe el în afara punții, Keepiru era cel mai bun pilot al lor. Dar și Toshio Iwashika promitea mult.

Dar, mai presus de toate, pierderea lui Hikahi i-ar fi afectat enorm. Fără ea, cum s-ar fi descurcat Creideiki?

Hikahi era cea mai bună prietenă a lui Gillian dintre delfini, cel puțin la fel de apropiată cât era Tom de Creideiki sau Tsh't. Gillian se întreba de ce fusese desemnat secund Takkata-Jim în locul lui Hikahi. N-avea nicio logică. Se gândea că existase un motiv politic. Takkata-Jim era un *Stenos*. Poate că Ignacio Metz contribuise la alegerea personalului complementar al acelei misiuni, iar Metz era un susținător fervent al anumitor specii de delfini de pe Pământ.

Gillian nu și-a așternut pe hârtie aceste gânduri. Erau speculații dezgustătoare, iar pentru asemenea lucruri nu avea vreme.

Și oricum e timpul să mă ocup din nou de Herbie.

A închis jurnalul și s-a îndreptat spre masa cu stază, unde o siluetă descărnată plutea într-un câmp bine protejat de timp suspendat.

Străvechiul cadavru parcă se uita la ea prin sticlă, zâmbindu-i și el.

Nu era uman. Nu existau nici măcar organisme pluricelulare pe Terra când trăise acea creatură care respirase și pilotase nave. Și totuși, părea umanoid într-un mod straniu. Avea brațe și picioare drepte, cap și gât foarte umane. Maxilarul și orbitele erau ciudate, dar pe fața lui era încă un zâmbet foarte omenesc.

Câți ani ani, Herbie? l-a întrebat ea în gând. Un miliard? Două?

Cum se face că flota ta de nave antice a rămas nedescoperită de civilizația galactică atâta vreme, până am venit noi... o mână de pui de lup umani și delfini elevați de puțin timp? De ce a trebuit să te găsim noi?

Și de ce o mică hologramă a ta, transmisă pe Pământ, a înnebunit într-un asemenea hal speciile protectorate din galaxie?

Mini-Biblioteca de pe *Streaker* nu era de niciun ajutor. Refuza să-l recunoască pe Herbie. Poate ascundea ceva. Sau poate era o arhivă prea mică pentru a-și aminti de o rasă obscură, stinsă de atâta vreme.

Tom îi ceruse mașinii Niss să arunce o privire la Herbie. Până acum, sarcasticul produs al tymbriemienilor nu fusese în stare să dea vreun răspuns.

În acest timp, între infirmerie și celelalte îndatoriri, Gillian a trebuit să găsească măcar câteva ore pe zi ca să examineze relicva fără să o distrugă și poate să înțeleagă de ce erau extraterestrii așa de agitați în privința ei. Dacă nu o făcea ea, nimeni nu avea s-o facă.

Avea s-o facă până diseară.

Bietul Tom, s-a gândit Gillian, zâmbind. O să vină epuizat de la motoarele lui, iar eu voi avea chef să facem dragoste. Din fericire, e un tip care știe de glumă.

A luat o microsondă cu mezonii pi.

Bine, Herbie, să vedem dacă putem afla ce fel de creier aveai.

METZ

– Îmi pare rău, doctore Metz, căpitanul e cu Thomasss Orley la sectorul arme. Dacă pot să vă ajut cu ceva ...

Ca de obicei, secundul Takkata-Jim era extrem de politicos. Dicția lui în anglică, chiar și când respira apă oxigenată, era aproape perfectă. Ignazio Metz nu și-a putut reține un zâmbet aprobator. Takkata-Jim îl interesa în mod deosebit.

– Nu, secundule. M-am oprit pe punte doar ca să văd dacă s-a întors echipa de prospectare.

– Nu încă. Nu putem decât să așteptăm.

Metz a tâțâit. Ajunsese deja la concluzia că echipa lui Hikahi pierise.

– A, bine. Nu cred că a venit încă nicio propunere de negocieri din partea Galacticilor, nu-i așa?

Takkata-Jim a scuturat din capul său mare de un cenușiu împestrițat, de la stânga la dreapta.

– Din păcate nu, domnule. Pare să-i intereseze mai mult să se măcelărească între ei. La fiecare câteva ore, altă flotă de război intră în sistemul lui Kthsemenee să se arunce în luptă. Probabil că va trece ceva timp înainte ca unul din ei să recurgă la tratative diplomatice.

Doctorul Metz s-a încruntat, uimit de lipsa lor de logică. Dacă Galacticii ar fi fost raționali, l-ar fi lăsat pe *Streaker* să încredințeze descoperirea *Institutului Bibliotecii* și ar fi închis subiectul! Atunci toți ar fi participat în aceeași măsură!

Dar civilizația galactică era unită mai mult în conflicte decât în realitate. Și prea multe specii războinice dispuneau de nave mari și tunuri.

Iar noi suntem la mijloc, s-a gândit Metz, și avem ceva râvnit de toți.

Nu poate să fie doar enorma flotă de nave antice. Trebuie să fi fost altceva care să-i mâne înapoi. Gillian Baskin și Tom Orley au luat ceva de acolo din Mica Grămadă. Mă întreb ce a fost.

– Nu vrei să te însoțesc la cină diseară, doctore Metz?

Metz a clipit. Ce zi era? A, da, miercuri.

– Desigur, secundule. Compania și conversația ta îmi vor face mare plăcere, ca de obicei. Să zicem pe la șase?

– Poate ar fi mai bine la șapte fix, domnule. Atunci ies din cart.

– Perfect. La revedere!

Takkata-Jim a aprobat. S-a întors și a luat-o înot spre locul său de muncă.

Metz l-a privit pe fin cu un aer apreciativ.

E cel mai bun dintre delfinii mei Stenos, s-a gândit. Nu știe că îi sunt naș... naș genetic. Dar asta nu mă împiedică să fiu mândru de el.

Toți delfinii de la bord erau din specia *Tursiops amicus*. Dar unii aveau grefe genetice de la *Stenos bredanensis*, delfinul de apă adâncă, acela care fusese întotdeauna cel mai aproape ca inteligență de cel cu nas în formă de sticlă.

Delfinii *bredanensis* sălbatici erau renumiți pentru curiozitatea lor insașiabilă și disprețul nebunesc față de pericol. Metz condusese operațiunea de adăugare a ADN-ului acelei specii la bazinul genetic al neo-finilor. Pe Pământ, mulți dintre noii *Stenos* se descurcaseră foarte bine, demonstrându-și inițiativa și inteligența individuală.

Dar, în ultimul timp, o anumită asprime a temperamentului produsese iritare în comunitățile litorale de pe Terra. Metz se străduise să convingă Consiliul că ar fi fost un gest important să-i numească pe unii *Stenos* în funcții de conducere la bordul primei nave cu echipaj alcătuit din delfini.

Takkata-Jim era cea mai bună dovadă. Calculat, logic, politicos până la afectare, delfinul folosea aproape exclusiv anglica în locul trinarei și părea insensibil la Visul Balenelor, care le fascina pe unele modele precedente, precum Creideiki. Takkata-Jim

era delfinul cel mai asemănător omului pe care îl cunoscuse Metz.

A rămas să se uite cum strunea secundul echipajul de pe punte, nefolosind niciuna dintre parabolele logicii Keneenk, pe care le insera întotdeauna Creideiki, dar cu precizie și concizie anglică. Nu rostea niciun cuvânt inutil.

Da, s-a gândit. Finul ăsta o să aibă un raport bun când ne vom întoarce acasă.

– *Doctore Metsss?*

Metz s-a întors și s-a tras puțin înapoi când a văzut mărimea delfinului care se apropiase de el în tăcere.

– Ce...? Oh. K'tha-Jon. M-ai luat prin surprindere. Cu ce te pot ajuta?

Un delfin uriaș îl privea zâmbind. Botul grosolan, nuanțele corpului și ochii bulbucați i-ar fi spus lui Metz totul despre el dacă nu l-ar fi cunoscut deja.

Feresa attenuata, și-a savurat omul gândul. Atât de frumos și sălbatic. Proiectul meu cel mai secret, și nimeni, nici măcar tu, K'tha-Jon, nu știe că ești mai mult decât un Stenos.

– Scuze dacă te deranjez, doctore Metsss, dar cimpanzeul savant Charlesss Dart-t a cerut să discute cu tine. Cred că maimuțoiul vrea să se plângă iar de cineva.

Metz s-a încruntat. K'tha-Jon era doar nostrom, așa că nu-i putea pretinde să fie la fel de rafinat ca Takkata-Jim. Dar erau anumite limite, chiar luând în considerație antecedentele secrete ale uriașului.

Trebuie să vorbesc cu tipul ăsta, și-a spus el. Genul ăsta de atitudine nu merge.

– Te rog, spune-i *doctorului* Dart că sunt în drum spre el, i-a zis delfinului. Aici mi-am terminat treaba pentru moment.

CREIDEIKI ȘI ORLEY

– Deci ne-am înarmat din nou, a oftat Creideiki. Ca să spunem așa.

Thomas și-a ridicat capul din tuburile de lansare a rachetelor recent reparate și l-a înclinat aprobator.

– Asta-i tot ce putem face, Creideiki. Nu ne așteptam la neazuri când ne aflam în mijlocul bătăliei de la punctul de transfer de lângă Morgran. Am avut totuși noroc să scăpăm cu atât de puține stricăciuni.

Creideiki a încuviințat.

– Chiar așa, a oftat el, supărat. Măcar să fi reacționat mai repede!

Orley a observat proasta dispoziție a prietenului său. Și-a țuguia buzele și a fluierat. Masca aparatului de respirat a amplificat sunetul slab. Eco-ul a dansat, săltând ca un spiriduș nebun dintr-un colț în

altul al camerei pline cu apă oxigenată. Muncitorii din sectorul arme și-au ridicat boturile cu maxilare subțiri, sensibile la sunete, pentru a urmări săltăreața imagine sonar care trecea nevăzută, ciripind cu o înțelegere ironică.

** Când comandă cineva*

E invidiat de toți...

*Dar, Doamne! Ce răspundere! **

Fantasma sonoră a dispărut, dar râsetele au rămas. Finii din sectorul arme împrôșcau și țipau.

Creideiki a așteptat să se potolească hohotele de râs. Apoi din fruntea sa au ieșit o serie de clicuri care au umplut camera, imitând bubuitul din norii de furtună ce se adunau. În camera închisă, cei prezenți au auzit picăturile de ploaie purtate de vânt. Tom a închis ochii și s-a lăsat pătruns de imaginea sonoră a unei scurte furtuni pe mare.

** Stau în calea mea*

Lucruri străvechi rele și urâte

*Zi-le să plece, altfel...! " **

Orley și-a plecat capul, recunoscându-se învins. Nimeni nu-l întrecuse vreodată pe Creideiki la haiku în trinară. Suspinele admirative ale finilor i-au confirmat-o.

Nu se schimbase nimic, evident. Când s-au întors să plece din sectorul arme, Orley și Creideiki știau că numai spiritul de competiție n-ar fi fost suficient să susțină echipajul în timpul crizei. Trebuia să mai fie și speranță.

Speranțe nu erau multe. Tom știa că Creideiki era foarte îngrijorat în privința lui Hikahi, deși nu lăsa să se vadă asta.

Când au ajuns mai departe, unde nu putea să-i audă nimeni, căpitanul a întrebat:

– A făcut Gillian vreun progres în studiul *lucrului* ăluia pe care l-am găsit... cauza tuturor necazurilor noastre?

Tom a scuturat din cap.

– N-am petrecut cu ea mai mult de o oră în două zile, așa că nu știu.

Creideiki a oftat.

– Ar fi bine să știm ce cred Galacticii că am găsit.

Discuția le-a fost întreruptă de o fluierătură neașteptată. Tsh't, al patrulea ofițer al navei, zbura pe hol într-un nor de bule.

– Creideiki! Tom! Sonarul semnalează un delfin la mare disistanță spre essst, dar se pare că înoată foarte repede în direcția noastră.

Creideiki și Orley s-au privit. Apoi Tom a dat din cap aprobator la ordinul nerostit al căpitanului.

– Pot s-o iau pe Tsh't și douăzeci de fini?

– Da. Pregătește o echipă. Dar nu pleca până nu aflăm cine este și ce se întâmplă. Poate vei avea nevoie

de peste douăzeci de fini. Sau poate se va dovedi inutil să pleci.

Tom a văzut suferința din ochii comandantului. Următoarea oră de așteptare avea să fie foarte grea.

Orley i-a făcut semn locotenentului T'sht să-l urmeze, apoi s-a întors și a înotat cu viteză maximă prin coridorul inundat spre poarta exterioară.

GALACTICI

– *Pătrunsă de bucuria de a fi stăpână și comandantă, regina Soro, Krat, își observa creaturile din rasele Gello, Paha și Pila, care conduceau din nou în luptă flota neamului său.*

– *Stăpână, a anunțat-o ofițerul Gello, responsabil cu detectarea. Ne apropiem de lumea acvatică la un sfert din viteza luminii, conform instrucțiunilor tale.*

– *Krat a aprobat mișcându-și repede limba, dar, în taină, era fericită. Oul ei era sănătos. După ce vor câștiga lupta de acolo, trebuia să se întoarcă în patrie și să se acupleze din nou. Echipajul navei sale amiral lucra ca o mașină perfect reglată.*

– *Flota e înaintea cu un paktaar, stăpână, a anunțat ofițerul responsabil cu detectarea.*

– *Dintre toate speciile cliente care le datorau supunere celor din neamul Soro, Gelli aveau o*

importanță deosebită pentru Krat. Erau primii protejați ai speciei sale și fuseseră elevați de Soro cu mult timp în urmă. La rândul lor, Gelli deveniseră protectori și aduseseră în familie alte două rase cliente. Rasa Soro avea de ce să fie mândră de ei. Lanțul elevației continua.

– Cu multă vreme în urmă, fuseseră Strămoșii, care creaseră Legea Galactică. De atunci rasele ajutaseră alte specii să devină conștiente și inteligente, cerându-le în schimb o perioadă de serviciu obligatoriu.

Cu multe milioane de ani în urmă, străvechea rasă Lubber o elevase pe Puber sau cel puțin așa susținea Biblioteca. Rasa Lubber se stinsese de multă vreme. Puberii trăiau încă pe undeva, dar erau degenerați și decăzuți.

– Totuși, înainte să decadă, puberii elevaseră specia Hul, care, la rândul ei, îi transformaseră în clienți pe strămoșii lui Krat, cei din rasa Soro, care erau cioplitori în piatră. La scurt timp după aceea, cei din specia Hul s-au retras în lumea lor, să devină filozofi.

– Acum, rasa Soro avea multe specii cliente. Cele mai reușite erau Gello, Paha și Pila.

– Krat auzea vocea subțire a tacticianului Pila, Cubber-cabub, care își muștruluia subordonații de la sectorul de planificare. Insista să facă eforturi mai mari pentru a obține de la mini-Biblioteca de pe navă informațiile pe care le ceruse ea. Cubber-cabub părea speriat. Bine. Se va strădui mai mult dacă îi era frică de ea.

– Dintre cei de la bord, membrii rasei Pila erau singurele mamifere, bipezi scunzi dintr-o lume cu gravitate foarte mare. Deveniseră o rasă influentă în multe organizații birocratice galactice, inclusiv importantul Institut al Bibliotecii. Piliile elevaseră și ei clienți, adăugând putere clanului.

Era totuși păcat că piliile nu mai erau clienți aserviți. Ar fi fost frumos să le manipuleze din nou genele. Micii sofonți își pierdeau blana și miroseau urât.

Nicio rasă protejată nu era perfectă. Cu doar două sute de ani în urmă, piliile intraseră într-o mare încurcătură cu pământeni. Fusesse o chestie dificilă și costase mult să fie mușamalizată. Krat nu cunoștea toate amănunțele, dar era ceva în legătură cu soarele de pe Terra. De atunci, rasa Pila îi urâse pe locuitorii Pământului din tot sufletul.

Gheara de împerechere a lui Krat a pulsat în timp ce se gândea la pământeni. În numai câteva generații, deveniseră o pacoste aproape la fel de mare ca și ipocriții de kanteni și farsorii ăia diabolici de tymbrimieni! Soro așteptau cu răbdare ocazia să spele rușinea care păta onoarea clanului lor. Din fericire, ființele umane erau jalnic de ignorante și de vulnerabile. Poate că ocazia li se și ivise!

Ce plăcut ar fi să-și subordoneze specia Homo sapiens și s-o aservească lor! Era posibil! Ce schimbări s-ar fi operat atunci! Cum ar putea fi modelați oamenii!

Krat s-a uitat la echipaj și și-a dorit să poată transforma și modela după bunul ei plac chiar și speciile

adulte. Se puteau face atâtea cu ei. Dar asta presupunea schimbarea regulilor.

Dacă acele mamifere acvatice de pe Pământ, primele elevate, ar fi aflat ce gândea ea, atunci regulile ar putea fi schimbate... dacă Strămoșii s-ar fi întors din negura timpului Ce ironie era că rasa cea mai nouă din univers descoperise flota abandonată! Aproape că era dispusă să-i ierte pe delfini că existau, că le conferiseră oamenilor statutul de stăpâni.

– Stăpână! a anunțat-o un Gello înalt. Alianța dintre rasele Johpur și Thennanin s-a rupt. Se bat între ei. Asta înseamnă că nu mai sunt cei mai puternici!

– Să rămânem vigilenți, a oftat Krat.

Cei din rasa Gello n-ar trebui să dea multă importanță unei trădări minore. Nu era ceva ieșit din comun. Alianțele se formau și se rupeau până se va ivi o forță supremă. Iar ea voia ca acea forță să fie rasa Soro.

Delfinii trebuie să fie aici! După ce avea să câștige bătălia, o să le scoată pe ființele alea fără mâini din refugiul lor subacvatic și le va sili să spună totul!

Făcând un gest languros cu laba stângă, l-a chemat pe Bibliotecarul Pil din nișa lui.

– Verifică informațiile despre creaturile acvatice pe care le urmărim, i-a ordonat. Vreau să știu mai mult despre obiceiurile lor, ce le place și ce detestă. Se spune că legăturile lor cu protectorii umani sunt fragile și pot fi ușor mituiți. Dă-mi o idee cum să-i corup pe... delfinii ăia.

Cubber-cabub s-a înclinat în fața ei și s-a retras în zona Bibliotecii, care avea deasupra intrării hi-eroglifa reprezentând o spirală cu raze.

Krat simțea în jur prezența destinului. Locul acesta din spațiu era un punct de putere. Nu avea nevoie de instrumente ca să înțeleagă.

– Voi pune mâna pe ei! Regulile o să se schimbe!

TOSHIO

Toshio a găsit-o pe Ssattatta lângă trunchiul uriașului copac-burghiu. Femela de delfin fusese aruncată în planta monstruoasă și strivită. Armura ei devenise un talmeș-balmeș de fragmente sparte.

Băiatul a înaintat clătinându-se prin hățișul devastat, fluierând o chemare în trinară de câte ori se simțea în stare. Se străduia din răspuțeri să se țină pe picioare. Nu mersese mult de când părăsise Pământul, iar vânățiile și greața nu-i erau de mare ajutor.

L-a găsit pe K'Hith zăcând pe un pat moale de iarbă. Armura îi era intactă, dar delfinul paleontolog murise deja, căci i se scursese tot sângele prin cele trei răni adânci din abdomen. Toshio și-a notat în minte locul unde se afla și a trecut mai departe.

Mai aproape de plajă a găsit-o pe Satima. Micuța femelă era plină de sânge și isterică, dar în viață. I-a bandajat rănile cu spumă de carne și bandă izolantă.

Apoi a luat brațele mecanice ale armurii și, ajutându-se de un pietroi, le-a îngropat în solul argilos. Era tot ce putea face s-o fixeze de pământ, înainte să vină al cincilea val.

A fost mai mult o inundație decât un val. Toshio s-a prins de un copac în timp ce trecea unda, trăgându-l și ridicându-i-se până la gât.

De îndată ce valul a început să se retragă, s-a desprins de copac și s-a dus la Satima. A băjbăit până a găsit închizătoarea de la armură și i-a scos-o, lăsând-o să plutească în apa refluxului, apoi s-a străduit să nu rămână în urmă.

Făcea eforturi s-o împingă în niște tufișuri pitice, luptându-se cu contracurentul din ce în ce mai puternic, când i-a atras atenția o mișcare rapidă sus într-un copac. Mișcarea nu se încadra în schema dominantă cu un caracter unduitor. Și-a ridicat capul și a întâlnit privirea a doi ochișori negri.

Abia a avut timp să-și înăbușe o exclamație, că marea i-a și târât pe el și pe Satima dincolo de obstacol, într-o mică mlaștină, recent formată. Toshio avea prea multe de făcut ca să se uite și în altă direcție în afară de drept înainte.

Trebuia s-o tragă pe Satima pe ultimii metri acoperiți de plante marine alunecoase, având grijă să nu-i redeschidă rănille. Părea mai lucidă de câteva minute. Chițăiturile ei în limba delfinilor începeau să prindă formă și să sune ca vorbele din trinară.

Un fluierat l-a făcut pe Toshio să-și ridice capul. Keepiru era la doar patruzeci de metri de

țarm, trăgând sania după el. Finul purta mască, dar reușea să semnalizeze.

– Satima! i-a strigat Toshio delfinului rănit. Du-te la sanie! Du-te la Keepiru! Leag-o la o cupolă cu aer! i-a strigat apoi lui Keepiru. Și stai cu ochii pe ecranul sonarului! Întoarce-te în larg când vezi un val apropiindu-se.

Keepiru a încuviințat din cap. Imediat ce a ajuns Satima la vreo treizeci de metri de insulă, delfinul a și folosit sania ca s-o ghideze spre apă mai adâncă.

Până acum, Toshio găsisese cinci. Mai rămâneau Hist't și Hikahi.

Toshio s-a ridicat iarăși din alge și s-a împiedicat din nou în hățiș. Teritoriul minții lui era la fel de dezolant și devastat ca și insula pe care călca. Văzuse prea mulți morți în acea zi... prea mulți prieteni morți.

Acum își dădea seama că fusese întotdeauna nedrept cu finii.

Nu fusese corect să le reproșeze că îl ironizau. N-aveau încotro; așa erau ei făcuți. În ciuda tuturor manipulărilor genetice ale oamenilor, delfinii îi traseră cu o batjocură binevoitoare de când primul om se aventurase pe mare într-o canoe dintr-un trunchi de copac. Acea imagine jalnică fusese de-ajuns să stabilească un stereotip pe care elevația l-a modificat puțin, dar nu l-a putut elimina.

Și de ce să-l elimine? Toshio își dădea seama acum că oamenii pe care îi cunoscuse în Calafia, care lucrau cel mai bine cu delfinii, aveau o personalitate

aparte: piele groasă, fermitate și simțul umorului. Nimeni nu putea să lucreze mult timp cu delfinii dacă nu le câștiga respectul.

A grăbit pasul, îndreptându-se spre o formă cenușie care zăcea în hățiș. Dar nu. Era tot Ssattatta. Fusesse purtată acolo de ultimul val. Toshio și-a continuat drumul, clătinându-se.

Delfinii știau foarte bine ce făcuse pentru ei omenirea. Elevația era un proces dureros. Dar niciunul dintre ei nu s-ar fi întors la Visul Balenelor, nici dacă ar fi putut s-o facă.

Finii știau și că acele coduri nu prea stricte care reglementau comportamentul raselor galactice, regulile stabilite de eoni în *Biblioteca* i-ar fi permis omenirii să pretindă o sută de mii de ani de serviciu de la clienții ei. Ființele umane se cutremurau de groază la acel gând. *Homo sapiens* abia atinsese acea vârstă. Dacă omenirea ar fi avut un protector în univers, unul destul de puternic pentru a revendica un astfel de titlu, acea rasă nu i-ar fi acceptat pe delfinii *Tursiops amicus* ca bonus.

Nu exista niciun fin care să nu fie conștient de atitudinea Pământului. Erau delfini în Consiliul Terragenilor, așa cum erau și cimpanzei.

Toshio a înțeles în sfârșit că vorbele lui îl jigniseră pe Keepiru în timp ce se luptau pe mare. Cel mai mult regreta remarca despre Calafia. Keepiru ar fi fost gata să moară de o mie de ori pentru a-i salva pe oamenii din lumea lui Toshio.

Iar băiatul și-ar fi tăiat limba ca să nu mai spună așa ceva. Niciodată.

A intrat clătinându-se într-o poiană. Acolo, într-o băltoacă, zăcea o femelă de *Tursiops*.

– Hikahi!

Femela era zgâriată și bătută rău. Firișoare de sânge i se scurgeau pe părțile laterale. Dar era conștientă. Și, când Toshio s-a apropiat de ea, a exclamat:

– Stai acolo, Ochi-Ageri! Nu te mișca! E cineva cu noi!

Toshio s-a oprit. Ordinul lui Hikahi era clar. Cu toate acestea, impulsul de a se duce la ea era mai puternic. Rănile delfinului nu arătau deloc bine. Dacă rămăsese vreo schijă metalică sub piele, trebuia scoasă imediat, înainte să-i otrăvească sângele. Și n-ar fi fost deloc ușor s-o ducă pe Hikahi în larg.

– Hikahi, în scurt timp va veni alt val. Poate va ajunge până aici. Trebuie să fim pregătiți!

– Taci, Toshio! Valul nu va ajunge până aici. Și apoi uită-te în jur. Nu vezi că assta e mai important?

Pentru prima dată, băiatul s-a uitat cu atenție la poiană. Balta era pe o parte ai ei, cu pământul scormonit de jur împrejur, care însemna că fusese săpată recent. Apoi a văzut că brațele mecanice lipseau de la armura lui Hikahi.

Și atunci cine...? Toshio și-a mutat privirea. A văzut bucăți de zidărie contorsionate, împrăștiate prin hățiș, la capătul îndepărtat al poienii, și a recunoscut părți din ruinele unui sat dărâmat.

În strălucirea neîncetată a pădurii kithrupene, a văzut fragmente rupte de năvoade rudimentare, bucăți împrăștiate din acoperișuri de stuf și cuie rudimentare de metal bătute în stâlpi de lemn.

Și pe trei ramuri i-au atras atenția niște mișcări rapide. Apoi, una câte una, au apărut minuscule mâini palmate... urmate de ochi negri strălucitori care îl scrutau de sub sprâncenele joase și verzui.

– Aborigeni! a murmurat el. Am văzut unul mai devreme, dar am uitat complet! Par să fie preconștienți!

– Da, a oftat Hikahi. Și asta face discreția mai vitală ca oricând. Repede, Ochi-Ageri! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Toshio i-a povestit doar ce făcuse după ce lovise primul val, omițând lupta lui cu Keepiru. Îi era greu să se concentreze când îl fixau din copaci ochi care fugeau speriați la adăpost de câte ori privea în direcția lor. Tocmai își termina istorisirea când a venit ultimul val.

Brizantii se spărgeau de malul înclinat, făcând mult zgomot și spumă albă. Dar Hikahi avea dreptate. Apa nu va ajunge atât de sus.

– Toshio! a șuierat Hikahi. Ai făcut foarte bine, poate i-ai salvat pe omuleții ăștia și pe noi. Brookida va reuși. Va aduce ajutoare. Așa că nu e important să mă salvezi pe mine. *Trebuie* să faci ce îți spun. Ordonă-i lui Keepiru să se scufunde imediat! *Trebuie* să rămână ascuns cât timp caută cadavre și resturi. Tu trebuie să-i îngropi pe Ssattatta și pe K'Hith

și să aduni ce a rămas din armurile lor. Când vor veni ajutoare, trebuie să fim în stare să ne mișcăm repede!

– Ești sigură că te simți suficient de bine? Rănilile tale...

– N-o să pățesc nimic. Prietenii mei mă țin în apă. Copacii mă ascund. Tu urmărește ce se întâmplă pe cer, Ochi-Ageri! Stai ascuns! Când termini, sper să-i fi convins pe prietenii noștri de aici să aibă încredere în tine.

Hikahi părea obosită. Toshio era nesigur. În cele din urmă, a oftat și s-a întors în pădure. S-a străduit să alerge printre crengile rupte până la plaja de pe care se retrăgeau apele.

Keepiru tocmai ieșea din apă când a sosit el. Finul își scosese masca și purta în locul ei o cupolă cu aer. I-a spus că găsisese corpul lui Phip-pit, delfinul care fusese probabil prins mai devreme de algele ucigașe. Corpul livid trebuie să fi fost luat de tsunami.

– Știi ceva Hist-t? i-a strigat Toshio.

Keepiru a răspuns că nu. Băiatul i-a transmis ordinul lui Hikahi și a rămas să se uite la cer în timp ce sania se scufunda din noi.

Preț de câteva clipe, nu s-a clintit din loc, privind cerul spre vest. Soarele roșiatic al lui Kithrup apunea. Câteva stele își trimiteau razele prin norii răzleți, care începeau să pară amenințători. La est, norii, adunați grămadă, aveau un aer terifiant. Avea să plouă în timpul nopții. Toshio a decis să nu-și scoată costumul, dar și-a dat jos gluga din material

cauciucat. Briza devenea din ce în ce mai rece, dar i-a adus multă ușurare.

Dacă bătălia continua în spațiu, Toshio nu vedea acum nimic. Mișcarea de rotație a lui Kithrup îl dusesese dincolo de globul strălucitor de plasmă și resturile de nave ce pluteau în jos.

Toshio nu avea destulă forță să amenințe cu pumnii, dar a făcut o strâmbătură în direcția cerului sudic, sperând ca Galacticii să se extermină între ei.

Dar așa ceva nu părea probabil. Aveau să învingă. Și vor coborî foarte repede aici să-i caute pe delfini și pe oameni.

În ciuda oboselii, Toshio s-a îndreptat de spate și a luat-o hotărât spre pădure și spre adăpostul oferit de copaci.

I-au găsit pe tânăr și pe femela de delfin la scurt timp după debarcare. Cei doi erau îngrămădiți unul în altul sub un adăpost improvizat de pe care se scurgea ploaia caldă în șiroaie. Fulgerele acopereau lumina galbenă a lanternelor din mâinile salvatorilor. La primul fulger, Thomas Orley a avut impresia că vede vreo șase siluete scunde și îndesate, strânse în jurul delfinului și calafianului. Dar, când el și tovarășul lui s-au ascuns în hățiș ca să vadă mai bine, animalele sau orice erau dispăruseră.

Teama lui că erau mâncători de cadavre a dispărut când l-a văzut pe Toshio mișcându-se. Dar tot își ținea mâna dreaptă pe pistolul cu ace și a ridicat lanterna pentru a-l lăsa să treacă pe Hannes

Suessi pe dedesubt. S-a uitat cu atenție de jur împrejur prin poiană, luând notă de mirosurile și sunetele de pe suprafața însuflețită a muntelui metalic și memorând detaliile.

– Sunt toți bine? a întrebat după câteva secunde.

– Sst, e-n regulă, Toshio. Sunt eu, Hannes, l-a auzit mormăind pe inginer. Tipul vorbea exact ca o mamă. Da, domnule Orley, a strigat pe urmă. Sunt amândoi conștienți, dar nu destul de bine ca să poată vorbi.

Thomas Orley a mai scrutat o dată poiana, apoi s-a apropiat și a pus lanterna lângă Suessi.

– Fulgerele astea ascund ceva, a spus el. O să chem păianjenii mecanici ca să-i putem lua de aici pe ăștia doi cât mai repede posibil.

A atins un buton de la marginea vizierei și a fluiert repede într-o trinară perfectă. Mesajul a durat șase secunde. Umbla zvonul că Thomas Orley știa să vorbească și delfina primitivă, deși nimeni nu-l auzise.

– Vor fi aici în câteva minute.

S-a ghemuit lângă Toshio, care se ridicase în picioare acum că Suessi se dusesese la Hikahi.

– Salut, domnule Orley! a zis băiatul. Îmi pare rău că v-am luat de la munca dumneavoastră.

– Nu contează, băiete. Oricum, voiam să arunc o privire pe aici. Astfel căpitanul a avut un pretext să mă trimită aici. După ce vă expediem la navă, eu, Hannes și Tsh't vom merge să cercetăm nava asta distrusă. Acum crezi că ne poți duce la Ssattatta și

la K'Hith? Vrem să curățăm toată insula înainte să treacă furtuna.

Toshio a încuviințat din cap.

– Da, domnule. Cred că voi putea să rămân aici cât va fi nevoie. Îmi închipui că nu l-a găsit nimeni pe Hist't, nu-i așa?

– Suntem îngrijorați, dar nu la fel de mult ca atunci când s-a întors Brookida singur. Keepiru ne-a spus aproape tot ce s-a întâmplat. Delfinul ăsta are o părere foarte bună despre tine, să știi. Ai făcut treabă bună aici.

Toshio și-a întors fața, parcă stânjenit de laudă.

Orley s-a uitat la el, curios. Nu-i dăduse nicio dată prea mare atenție elevului ofițer. În prima parte a călătoriei, tânărul păruse isteț, dar un pic iresponsabil. Mai târziu, după ce găsiseră flota abandonată, se posomorâse, deoarece șansele lor de a se întoarce acasă erau din ce în ce mai mici.

Acum era ceva nou la el. Era prea devreme să se pronunțe asupra efectelor pe termen lung, dar acesta fusese, fără îndoială, un ritual de trecere pentru Toshio.

De pe plajă s-a auzit zgomot de motoare. Curând, au apărut două mașinării ca niște păianjeni: fiecare era condusă de câte un delfin cu armură, întins într-un hamac.

Toshio a oftat un pic hârâit când Orley l-a ajutat să se ridice în picioare. Apoi bărbatul mai în vârstă s-a oprit să ia un obiect de pe jos. L-a ridicat cu mâna stângă.

– O răzătoare, nu? Făcută dintr-un fragment din șira spinării metalică a unui pește, lipită pe un mâner de lemn...

– Cred că da.

– Au deja un limbaj dezvoltat?

– Nu, domnule. Doar rudimente. Se pare că s-au stabilizat. Sunt numai vânători-culegători. Hikahi a calculat că sunt în faza asta de jumătate de milion de ani.

Orley a încuviințat. Specia aceea băștinașă părea matură la prima vedere. O rasă preconștientă în stadiul potrivit pentru elevație. Era o minune că nicio rasă galactică protectoare nu și-i făcuse deocamdată clienți și nu le impusese un eon de aservire.

Acum oamenii și finii de pe *Streaker* aveau o obligație în plus, dar discreția era mai importantă ca oricând.

Orley și-a pus artefactul în buzunar și l-a luat pe Toshio de umeri.

– Bine, poți să ne spui totul despre asta când vom ajunge la bord. Între timp, vei avea la ce să reflectezi.

– Eu, domnule?

Toshio l-a privit confuz.

– Păi, n-ați înțeles cu toții că trebuie să dăm un nume unei noi rase spațiale? Știi, finii se vor aștepta de la tine să compui și un cântec despre ea.

Toshio l-a fixat cu privirea; nu-și dădea seama dacă glumea sau nu. Dar Thomas Orley avea, ca de obicei, o expresie enigmatică.

Orley și-a ridicat privirea către norii de furtună. În timp ce mașinile înaintau să o ia pe Hikahi, s-a dat înapoi câțiva pași și a zâmbit cortinei care ascundea pentru moment spectacolul cerului.

PARTEA A II-A

CURENȚI

*Cerul și marea
Și marea și cerul,
Sunt o povară pe ochi-mi obosiți,
Iar morții îmi zac la picioare.*

S.T. COLERIDGE

DENNIE

Charles Dart s-a îndepărtat de microscopul polarizat mormăind o înjurătură. Lăsându-se în voia unui obicei de care încercase să se dezbrace timp de jumătate din viață, și-a dus distrat antebrațele la cap și s-a tras de urechile păroase. Era o contorsiune de maimuță pe care nimeni de la bord nu era în stare s-o imite prea ușor. Dacă și-ar fi dat seama ce făcea, ar fi încetat imediat.

Din echipajul cu o sută cincizeci de membri, doar opt dintre cei de la bordul lui *Streaker* aveau brațe... și urechi externe. Și unul dintre aceștia împărțea cu el laboratorul uscat.

Lui Dennie Sudman nici nu-i trecea prin minte să comenteze gesturile lui Charles Dart. Încetase de mult să acorde atenție unor lucruri cum ar fi mersul lui destins și legănat, râsul strident de cimpanzeu sau blana care îi acoperea corpul aproape cu totul.

– Ce e? l-a întrebat ea. Ai încă probleme cu eșanțioanele alea de nuclee?

Charlie a dat din cap absent, cu ochii ațintiți la ecran.

– Mda.

Vocea lui era groasă și aspră. În cel mai bun caz, Charles Dart vorbea ca un om cu pietricele în gâtlee. Câteodată, când avea ceva complicat de spus, își mișca mâinile fără să-și dea seama, folosind limba-jul gestual din tinerețea lui.

– Nu pricep nimic din concentrația asta de izotopi, mormăi el. Și sunt minerale peste tot unde n-ar trebui... siderofili fără metale, cristale complicate la o adâncime unde n-ar trebui să existe așa o complexitate... Restricțiile stupide ale comandantului Creideiki îmi stânjenesc munca! Aș vrea să mă lase să fac câteva scanări seismice și verificări cu radarul de adâncime.

S-a rotit cu scaunul s-o privească pe Dennie cu un aer serios, aproape sperând ca ea să-l aprobe.

Surâsul lui Dennie era larg sub pomeții înalți. Ochii ei migdalați s-au îngustat, semn că era amuzată.

– Sigur, Charlie. De ce nu? Suntem într-o navă avariată, ascunși sub un ocean dintr-o lume mortală, cu flotele a vreo zece rase de stăpâni, arogante și puternice, care se luptă între ele pentru dreptul de a ne captura, iar tu vrei să provoci explozii și să lansezi raze gravitaționale peste tot în jur. Grozavă idee!

– I-auzi! Am alta și mai bună. De ce să nu dăm un semnal enorm pe care să-l fluturăm pe cer, ceva

de genul: „Hei, bestiilor! Veniți să ne mâncați!“ Ei, ce zici?

Charlie i-a aruncat o privire piezișă, împreună cu unul dintre rarele sale zâmbete strâmbе.

– O, nu e necesar să fie *mari* scanări gravitaționale. N-am nevoie decât de câteva explozii micuțe pentru seismografie. Extraterestrii nici nu le vor observa, nu crezi?

Dennie a izbucnit în râs. De fapt, Charlie voia să facă planeta să sune ca un clopot pentru a urmări în interior modelele trasate de valurile seismice. Mici explozii, într-adevăr! Mai probabil ar fi fost detonări de o kilotonă! Uneori, Charlie era un planetolog atât de monomaniac, că o scotea din sărite pe Dennie. Dar acum era evident că făcea haz de sine însuși.

A râs și el, scoțând chicoteli scurte care au produs ecou când s-au izbit de pereții albi și goi ai laboratorului uscat. Apoi a bătut darabana pe masa de lângă el.

Zâmbind, Dennie a umplut o geantă cu hârtii.

– Știi, Charlie, sunt vulcani care erup tot timpul la câteva grade distanță de locul ăsta. Dacă ai noroc, unul și-ar putea începe activitatea chiar lângă noi.

Charlie părea dintr-odată încrezător.

– Chiar crezi asta?

– Bineînțeles. Și dacă extraterestrii încep să bombardeze planeta ca să ne omoare, vei avea o mulțime de date... adică, dacă nu bombardează așa tare încât să facă imposibilă analiza geofizică a planetei Kithrup. Te invidiez pentru optimismul tău. Între timp,

prefer să nu mă mai gândesc la asta sau la cercetările mele frustrante și să iau prânzul. Vii și tu cu mine?

– Nu, mulțumesc. Mi-am adus ceva de mâncare. O să mai lucrez un pic.

– Cum vrei. Totuși, ai putea încerca să vezi mai mult din nava asta, altceva decât locul unde stai și laboratorul ăsta.

– Vorbesc tot timpul cu Metz și cu Brookida prin ecran. N-am nevoie să mă învârt, zgâindu-mă prin drăcovenia asta al lui Rube Goldberg, care nici măcar nu mai poate să zboare!

– Și, pe lângă asta... l-a ajutat ea.

Charlie a zâmbit.

– Și, pe lângă asta, detest să mă ud. Cred că voi, oamenii, ar fi trebuit să lucrați pe câini, după ce v-ați aruncat vraja asupra noastră, cei de tipul *Pan*. Delfinii sunt în regulă... câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt fini. Dar nu mi se par cei mai potriviți pentru călătoriile în spațiu.

A scuturat din cap, având pe chip o expresie de înțelepciune tristă. Evident, se gândea că întregul proces de elevație de pe Pământ ar fi fost mai reușit dacă îl făceau semenii lui.

– Păi, în primul rând, sunt piloți excelenți, i-a replicat Dennie. Uite ce grozav e Keepiru!

– Da, și vezi ce nesuferit e finul ăsta când *nu* pilotează. Sincer să fiu, Dennie, în călătoria asta am ajuns să mă întreb dacă delfinii s-au adaptat cu adevărat la zborul în spațiu. Ai văzut cum s-au comportat unii dintre ei când am dat de necaz? Toată

tensiunea asta îi înnebunește pe unii dintre marii *Stenos* ai lui Metz.

– Nu ești prea îngăduitor, i-a reproșat Dennie. Nimeni nu a prevăzut că misiunea asta va fi atât de stresantă. După mine, toți finii se comportă minunat. Uite cu câtă abilitate ne-a scos Creideiki din capcana de la Morgran.

Charlie a dat din cap.

– Știu, cum să nu. Dar tot aș vrea să fie mai mulți oameni și cimpanzei la bord.

Cimpanzeii fuseseră recunoscuți ca specie spațială cu doar un secol înaintea delfinilor. Și Dennie își închipuia că și peste trei milioane de ani vor avea aceeași atitudine de superioritate.

– Bine, dacă nu vii, pa! i-a spus. Și-a luat geanta și a atins placa pentru palmă de lângă ușă. Pe curând, Charlie!

Cimpanzeul a strigat după ea înainte ca ușa să se închidă în urma ei.

– Apropo! Dacă-i vezi pe Tkaat și pe Sah'ot, zi-le să mă contacteze, bine? Mă gândeam că anomaliiile astea de subducție pot fi paleotehnice! Pe un arheolog l-ar interesa!

Dennie a lăsat ușa să se închidă, fără se răspundă. Dacă se făcea că nu auzise rugămintea lui Charlie, mai târziu putea să pretindă că nu știuse nimic. Nu era dispusă să-i adreseze vreun cuvânt lui Sah'ot, oricât de importantă era descoperirea lui Charlie!

Îi lua deja prea mult timp să-l evite pe acel delfin.

Compartimentele „uscate“ ale navei spațiale *Streaker* erau mari, deși le foloseau doar opt membri ai echipajului. Cei 130 de delfini (numărul lor se micșorase cu 32 de când plecaseră de pe Pământ) puteau să viziteze roata-uscată doar cu ajutorul unui mergător mecanic sau „păianjen“.

Erau unele camere care nu trebuiau inundate cu apă hiperoxigenată și nu puteau fi lăsate în voia fluctuațiilor gravitaționale din puțul central când nava se afla în spațiu. Erau acolo aparate care trebuiau menținute uscate și mașini care efectuau procese la căldură în condiții de gravitate. Și mai erau spațiile de locuit ale oamenilor și cimpanzeilor.

Dennie s-a oprit la o intersecție. S-a uitat pe coridor, unde își aveau cabinele majoritatea oamenilor, și s-a gândit să bată la ușa celei de-a doua. Dacă Tom Orley era acolo, poate că era momentul oportun să-i ceară sfatul într-o problemă care devenea din zi în zi mai enervantă: cum să procedeze în cazul „atențiilor“ ... neobișnuite din partea lui Sah'ot.

Puțini oameni erau mai calificați decât Tom Orley să dea sfaturi în privința comportamentului non-uman. Titlul lui oficial era de Consultant în Tehnologiile Extraterestre, dar era clar că se afla pe navă și ca psiholog, pentru a-i ajuta pe doctorii Metz și Baskin să evalueze performanțele unui echipaj alcătuit din delfini. Cunoștea cetaceele, poate era în stare să-i spună ce voia Sah'ot de la ea.

Tom ar ști ce să facă, dar ...

Obişnuita ei indecizie a avut câştig de cauză. Erau multe motive pentru care să nu-l deranjeze acum pe Tom, cum ar fi faptul că îşi petrecea fiecare minut când era treaz încercând să găsească un mod de a-i salva pe toţi. Bineînţeles, acelaşi lucru se putea spune şi despre majoritatea membrilor echipajului, dar experienţa şi reputaţia sa sugerau că doar lui Orley ar fi putut să-i vină ideea cum să plece cu nava *Streaker* şi echipajul ei de pe Kithrup înainte de a fi capturaţi de extratereştri.

Dennie a oftat. Un alt motiv de a amâna era jena. Nu era uşor pentru o femeie tânără să ceară un sfat personal de la un bărbat cu experienţă ca Thomas Orley. Mai ales când era vorba despre avansurile unui cetaceu îndrăgostit.

Oricât de amabil era Tom, tot ar fi râs de ea... sau şi-ar fi stăpânit râsul din politeţe. Situaţia, Dennie o admitea, trebuia să pară amuzantă oricui, cu excepţia obiectului încercărilor de seducere.

Dennie a iuţit pasul şi a străbătut coridorul curbat până la lift. *De ce oare mi-am dorit să ajung în spaţiu?* s-a întrebat ea. *Sigur, era o ocazie bună să avansez în carieră. Şi viaţa mea personală era oricum la pământ pe Terra. Şi acum unde sunt? Analiza mea despre biologia de pe Kithrup nu duce nicăieri. Sunt mii de monştri cu ochi de insecte care zboară în jurul planetei şi abia aşteaptă să coboare şi să mă prindă, iar un delfin în călduri mă hărţuieşte cu avansuri ce ar face-o să roşescă şi pe Ecatrina cea Mare.*

Nu era drept, bineînțeles, dar când fusese viața dreaptă cu ea?

Streaker fusese construit dintr-o navetă de explorare din clasa *Snarkhunter*. Mai erau puține vase *Snark* care zburau încă. Atunci când pământeni se mai obișnuiseră cu tehnologiile sofisticate ale *Bibliotecii*, învățaseră să îmbine vechiul cu noul... străvechile modele galactice cu tehnologiile terestre. Procesul era într-o fază foarte delicată când fuseseră construite navele *Snark*.

Nava era un cilindru având capetele emisferice și flanșele ieșite în afară, cu cinci benzi de cinci metri lungime în jurul carenei. În spațiu, flanșele o ancorau de o sferă protectoare de stază. Acum serveau drept suporturi pentru aterizare, în timp ce nava *Streaker* avariata zăcea pe o parte într-un canion mlăștinos, la optzeci de metri sub suprafața unei mări extraterestre.

Între al treilea și al patrulea cerc al flanșelor, carena ieșea puțin în afară pentru a forma roata-uscată. În spațiul cosmic, roata se învârtea, furnizând o formă primitivă de gravitate artificială. Oamenii și clienții lor învățaseră cum să genereze câmpuri gravitaționale, dar aproape fiecare navă terestră era încă dotată cu o roată centrifugală. Unii o vedeau ca pe o marcă distinctivă care anunța că unele rase prietenoase le recomandaseră pământenilor să păstreze tăcerea... că cele trei rase din sistemul lui Sol erau diferite de oricare altele din spațiu... „orfani” Pământului.

În roata lui *Streaker* era suficient loc pentru până la patruzeci de oameni, deși acum erau doar șapte și un cimpanzeu. Avea și spații de recreere pentru delfinii din echipaj, bazine în care să sară, să împroaște cu apă și să facă jocuri sexuale în timpul liber.

Dar, pe suprafața unei planete, roata nu se putea învârti, așa că aproape toate camerele ei erau înclinate și inaccesibile. Și marele bazin central era plin cu apă.

Dennie a luat liftul până la una dintre spițele care legau roata-uscătă de pilonul posterior rigid al navei. Acest pilon susținea interiorul deschis al lui *Streaker*. Dennie a ieșit din lift într-o sală hexagonală cu uși și panouri de acces în fiecare colț, ajungând în cele din urmă la principala ecluză a bazinului principal, la cincizeci de metri în fața spițelor roții.

În condiții de imponderabilitate, ar fi plutit în loc să pășească pe coridorul cel lung. Gravitătea îi dădea holului un aer ciudat de nefamiliar.

În camera etanșă a ecluzei era un perete cu dulapuri transparente, unde se țineau costumele spațiale și echipamentul pentru scufundări. Dennie a ales din dulapul ei un bikini, o mască și niște labe de cauciuc. În împrejurări „normale“, și-ar fi pus o salopetă, o centură cu rachete și poate o pereche de aripi mari la brațe. Ar fi putut sări prin bazinul central și zbura prin aerul umed în orice direcție dorea, cu condiția să fie atentă la spițele rotitoare ale roții-uscate.

Acum, desigur, spițele nu se mișcau, și bazinul central conținea ceva mai multă umiditate decât aerul.

S-a dezbrăcat repede și și-a pus costumul de baie. Apoi s-a oprit în fața unei oglinzi și a tras de șireturile bikiniului până s-a simțit bine în el. Dennie știa că are un corp atrăgător. Bărbații pe care îi cunoștea i-o spusese de foarte multe ori. Totuși, umerii mai degrabă lați îi dădeau un motiv pentru autocritica pe care părea s-o caute mereu.

S-a uitat în oglindă, surâzând. Imaginea s-a transformat imediat. Dinții ei albi și strălucitori contrastau frumos cu ochii negri.

A încetat să zâmbească. Gropițele o făceau să pară mai tânără, un efect ce trebuia evitat cu orice preț. A oftat și și-a vârât cu grijă părul negru ca tăciunele sub casca de cauciuc.

Bine, să terminăm acum cu asta, s-a gândit.

A verificat încuietorile de la geantă și a intrat în camera de compensare. Când a blocat sistemul intern de închidere, apa sărată a început să inunde camera, ieșind din găurile din podea.

Dennie a evitat să se uite în jos. Și-a ajustat masca aparatului de respirat Batteau, astfel încât să-i acopere fața. Membrana transparentă era totuși rigidă, dar lăsa aerul să treacă în ambele sensuri în timp ce respira rapid și adânc. Numeroasele plăcuțe flexibile din jurul marginii o ajutau să tragă în piept suficient aer din apa hiperoxigenată. La colțurile ochilor, masca era dotată cu mici ecrane de sonar care trebuiau să compenseze surditatea unei ființe umane în apă.

Apa călduță cu bule i se urca pe picioare. Dennie și-a potrivit masca de mai multe ori. Și-a strâns geanta, lipind-o de ea. Când lichidul i-a ajuns aproape la umeri, și-a băgat capul în apă și a respirat adânc, cu ochii închiși.

Masca funcționa. Bineînțeles, așa se întâmpla mereu. Parcă inspira o ceață deasă, oceanică, dar avea destul aer. Un pic speriată de micul ei ritual, a stat dreaptă în picioare și a așteptat să-i urce apa până deasupra capului.

În cele din urmă, ușa s-a deschis, iar Dennie a ieșit înot într-o cameră mai mare, unde păianjeni, „mergători“, și alte echipamente ale delfinilor erau frumos împăturite în nișe. Băgate în rafturi ordonate erau plase cu mici *jetpack*-uri acvatice pe care delfinii le foloseau ca să se deplaseze prin navă în condiții de imponderabilitate. Acele *jetpack*-uri permiteau niște acrobații uimitoare în cădere liberă; dar pe o planetă, cu mare parte din navă inundată, erau inutile.

Erau de obicei unul sau doi fini în acest vestiar exterior, punându-și sau scoțându-și echipamentul. Uimită că nu era nimeni acum, Dennie a înotat până la deschizătura din capătul celălalt al camerei și s-a uitat la bazinul central.

Marele cilindru avea doar douăzeci de metri diametru. Priveliștea nu era spectaculoasă, ca aceea de care te bucurai din mijlocul unui oraș spațial din benzile de asteroizi ale lui Sol. Cu toate acestea, de câte ori intra în bazinul central, prima ei impresie

era de spațiu vast și aglomerat. Lungi puțuri radiale se extindeau de la pilonul posterior la peretele cilindricului, menținând nava rigidă și ducând energia la flanșele de stază. Între acele coloane erau locurile de muncă ale delfinilor, dispuse pe suporturi din plase elastice.

Delfinii, chiar și cei din specia *Tursiops amicus*, detestau să stea închiși în locuri înguste mai mult decât era necesar. În spațiu, echipajul lucra în imponderabilitatea bazinului central, plutind prin aerul umed. Dar Creideiki a trebuit să aterizeze cu nava lui avariata într-un ocean. Asta însemna că trebuise și să inunde nava pentru a le da muncitorilor posibilitatea de a ajunge la uneltele lor.

Bazinul era plin de o efervescentă abia reținută. Ici și colo, minuscule dâre de bule se înălțau spre tavanul curbat. Apele de pe Kithrup erau filtrate cu grijă, li se adăugau solvenți și oxigen sub presiune pentru a alcătui apa oxigenată. Neo-delfinii erau adaptați genetic s-o poată respira, cu toate că nu le plăcea prea mult.

Dennie s-a uitat în jur, nedumerită. Unde erau toți?

O mișcare i-a atras atenția. Deasupra pilonului central de cinci metri, doi oameni și doi delfini înotau repede spre prora navei.

– Hei! a strigat ea. Așteptați-mă!

Masca ar fi trebuit să-i focalizeze și să-i amplifice vocea, dar lui Dennie i se părea că apa îi înghițea cuvintele.

Finii s-au oprit imediat și s-au întors spre ea. Cei doi oameni au continuat să înoate înainte câteva minute, apoi s-au oprit și s-au uitat în jur, mișcându-și încet brațele. Când au văzut-o pe Dennie, unul din ei i-a făcut semn.

– Grăbește-te, stimată bioloagă!

Un delfin de culoarea tăciunelui, în armură grea de lucru, a trecut în viteză pe lângă Dennie. Celălalt s-a rotit în jurul ei, nerăbdător.

Dennie a înotat cât de repede a putut.

– Ce se întâmplă? S-a terminat bătălia spațială? Ne-a găsit cineva?

Un negru solid a zâmbit când s-a apropiat de ea. Cealaltă ființă umană, o blondă înaltă și maiestuoasă, s-a întors să plece imediat ce Dennie a ajuns-o din urmă.

– N-am fi auzit alarma dacă veneau extraterestrii? a întrebat negrul în glumă pe când înotau deasupra pilonului central.

De ce Emerson D'Anite, un negru, imita uneori accentul scoțian era încă un secret pe care trebuia neapărat să-l afle.

Se simțea ușurată că nu erau atacați; dar, dacă Galacticii nu veneau încă după ei să-i prindă, ce era cu toată zarva asta?

– Echipa de prospectori! Soarta patrului pierdute îi ieșise complet din minte, atât de absorbită fusese de propriile probleme. Gillian, s-au întors? Au venit înapoi Toshio și Hikahi?

Cealaltă femeie înota cu o grație naturală pe care Dennie o invidia. Vocea ei profundă de altistă se auzea bine prin apă. Expresia de pe fața ei era tristă.

– Da, Dennie, s-au întors. Dar au murit cel puțin patru dintre ei.

Dennie a icnit. A trebuit să facă un efort să se țină după blondă.

– Au murit? Cum...? Cine...?

Gillian Baskin nu a încetinit. A întors capul să răspundă.

– Încă nu știm de ce... Când s-a întors Brookida, a vorbit de Phip-pit și de Ssassia... și a spus echipei de salvatori că vor găsi probabil și alții delfini eșuați pe plajă și omorâți.

– Brookida...?

Emerson i-a da un ghiont.

– *Tu* pe unde-ai fost? S-a anunțat când a venit, acum câteva ore. Domnul Orley l-a luat pe bătrânul Hannes și douăzeci de finii să-i caute pe Hikahi și pe ceilalți finii.

– Probabil că dormeam, a spus Dennie încet, dorindu-și să-l poată sfâșia pe cimpanzeu. *De ce nu mi-a spus Charlie când am venit la lucru?* Probabil că uitase. Într-una din aceste zile, monomania maimuțoiului va face pe cineva să-l strângă de gât!

Doctorița Baskin înaintase deja cu cei doi delfini. Era o înotătoare aproape la fel de bună ca Tom Orley și niciuna dintre cele cinci ființe umane de la bord nu putea s-o ajungă din urmă când era grăbită.

Dennie i s-a adresat lui D'Anite:

– Spune-mi totul!

Emerson i-a povestit repede ce zisese Brookida: algele ucigașe, crucișătorul interstelar care se prăbușise în flăcări și valurile imense formate după căderea acestuia declanșaseră disperata febră a salvării.

Pe Dennie a uimit-o povestea, mai ales rolul jucat de Toshio. Nu părea să fi fost același Toshio Iwashika. Era unica persoană de la bordul lui *Streaker* care i se părea mai tânără și mai singură decât ea. Îl plăcea pe ofițerul-elev și spera să nu-și fi pierdut viața încercând să facă pe eroul.

Apoi Emerson i-a spus ultimele zvonuri... despre o salvare pe insulă în timpul furtunii și aborigeni care foloseau unelte.

De această dată, Dennie s-a oprit din înot.

– *Aborigeni?* Băștinași preconștienți?

A rămas pe loc fixându-l cu privirea pe inginerul negru.

Erau acum la doar zece metri de marea ecluză deschisă la capătul de la prova al bazinului central. De acolo venea o cacofonie de cârâieli și fluierături stridente.

Emerson a ridicat din umeri. Mișcarea i-a scuturat un strat de bule de pe spate și plăcuțele de pe marginea măștii.

– Dennie, de ce să nu ne ducem acolo să aflăm ce s-a întâmplat? Trebuie să fi trecut prin decontaminare.

De la provă s-a auzit un zgomot strident de motoare. Apoi trei sănii albe au trecut în viteză prin

ușa exterioară, una după alta. Au virat în jurul lui Dennie și al lui D'Anite fără ca aceștia să aibă timp să se miște, lăsând în urma lor siaje de bule supraîncărcate.

Legat în spatele fiecăreia dintre ele, într-un înveliș de plastic, era câte un delfin rănit. Doi dintre ei aveau niște tăieturi oribile pe lateral, bandajate în grabă. Dennie a clipit de mirare când a văzut că unul dintre ei era Hikahi, al treilea ofițer de pe *Streaker*.

Săniile-ambulanțe au cotit sub pilonul central și s-au îndreptat spre deschizătura din peretele intern al marelui cilindru. Pe ultima sanie, ținându-se de un mâner, blonda care îi însoțise se lăsa trasă. Cu mâna liberă apăsa un monitor de diagnosticare pe coastele unuia dintre delfinii răniți.

– Nu mă miră că Gillian era așa grăbită. Am fost o proastă că am făcut-o să piardă timp prețios.

– Nu-ți face griji. Emerson a luat-o de braț. Nu au răni care să necesite intervenția unui chirurg uman, n-aș crede. Makanee și autodocurile pot rezolva aproape orice, să știi.

– Totuși, pot fi leziuni biochimice... otrăvuri... aș putea să fiu de folos.

Dennie a dat să plece, dar inginerul a reținut-o.

– Te vom chema dacă e ceva la care nu se descurcă doctorița Baskin sau Makanee. Deși nu cred că vrei să pierzi veștile referitoare la specialitatea ta.

Dennie s-a uitat după ambulanțe, apoi a dat din cap aprobator. Emerson avea dreptate. Dacă era nevoie de ea, puteau s-o găsească oriunde prin interfon

și să trimită o sanie după ea mai repede decât putea să înoate ea. S-au îndreptat înot spre murmurul suscitată al cetaceelor din camera de compensare externă, intrând într-o agitație de forme cenușii și bule.

Camera de la prova lui *Streaker* făcea principala legătură dintre navă și exterior. În peretele cilindric erau spații de depozitare, „păianjeni“, sănii și alte echipamente pentru misiunile echipajului. Prova avea trei camere etanșe.

La babord și tribord spațiul era ocupat de schif și șalupele cea mare. Prova fiecărei mici nave spațiale aproape că atingea irisul care i-ar fi permis să iasă în vid, în aer sau în apă, după cum era necesar.

Pupa schifului se termina în spatele camerei de compensare lungi de douăzeci de metri; dar cea a șalupei dispărea într-o mânecă ce se extindea în labirintul de camere și coridoare din interiorul carcasei cilindrice rezistente a lui *Streaker*.

Sus, al treilea post de ancoraj era gol. Șalupele căpitanului se pierduse într-un accident ciudat, acum câteva săptămâni, împreună cu zece membri ai echipajului, în zona pe care Creideiki o botezase Mica Grămadă. Pierderea sa din cursul explorării flotei abandonate era un subiect adus rareori în discuție.

Dennie l-a strâns de braț pe D'Anite în timp ce altă sanie trecea mai încet decât ambulanțele albe ale infirmeriei. În spatele ei erau legați niște saci verzi sigilați. Un spațiu îngust în formă de sticlă la

un capăt al fiecăruia și aplatizarea ca un evantai din celălalt le dezvăluia conținutul.

Nu e niciun sac mai mic, s-a gândit Dennie. Asta însemna că Toshio era în viață, nu? Apoi a văzut lângă camera de decontaminare un tânăr în costum uscat, înconjurat de o mulțime de delfini.

– Uite-l pe Toshio! a strigat ea, oarecum surprinsă de cât de ușurată se simțea. A făcut un efort să-și păstreze tonul calm. Nu e Keepiru cel de lângă el? a întrebat ea arătând cu degetul.

D'Anite a dat din cap că da.

– Da. Par teferi. Cred că Hist't a fost luat de un curent din cer. Ce păcat! Eram foarte apropiați. Accidentul afectat al lui Emerson dispăruse cu totul pe când plângea pierderea unui prieten. A scrutat mulțimea. Îți vine în minte vreun motiv oficial să ne ducem acolo? Aproape toți delfinii ne vor face loc din obișnuință. Dar Creideiki e altfel. S-ar supăra pe noi, stăpâni sau nu, dacă are impresia că ne învârtim pe aici fără nicio treabă și îi stăm în drum.

Și Dennie se gândise exact la asta.

– Lasă-mă pe mine.

L-a dus spre delfinii care se îmbrânceau, dându-le deoparte aripioarele și cozile ca să-și facă loc. Aproape toate cetaceele s-au retras la vederea a două mâini de om.

Dennie s-a uitat în jurul ei. *Tom Orley n-ar trebui să fie aici?* s-a întrebat ea. El, Hannes și Tsh't luaseră parte la operațiunile de salvare, nu? Atunci

de ce nu-l vedea pe nicăieri? *Trebuie să-i vorbesc, și încă repede!*

Toshio părea foarte obosit. Abia ieșise de la decontaminare și își scotea costumul uscat în timp ce vorbea cu Creideiki. Curând, plutea complet gol, cu excepția măștii. Bucăți de piele sintetică îi acopereau mâinile, gâtul și fața. Keepiru îi era alături; era epuizat și purta un aparat de respirat, așa cum probabil îi recomandase medicul.

Pe neașteptate, cei aflați în fața lui Dennie și care o împiedicau să vadă au început să se răsucească și să se împrăstie în toate direcțiile.

* ... *adunătură de pierde-vară curioși...*

Încetați să vă mai holbați!

* *Ca nu cumva năvoadele lui Iki să vă prindă...*

Pentru lenea și lipsa voastră de scop!

În graba cu care s-au împrăștiat, cetaceele i-au înghiontit pe Dennie și pe Emerson: în câteva clipe, mulțimea se subțiasă.

– Nu mă faceți să repet! a exclamat Creideiki. Vocea lui i-a urmărit pe delfinii care fugeau. Totul e gata aici. Gândiți limpede și vedeți-vă de treburile voastre!

Vreo zece fini au rămas lângă căpitan și Toshio: personalul din camera externă de compensare și aghiotanții lui Creideiki. Comandantul i s-a adresat lui Toshio:

– Continuă, Micule Cățăărător, termină-ți povestea!

Băiatul a roșit, intimidat de acel apelativ onorific. Și-a deschis încet pleoapele grele și a încercat să-și mențină o poziție regulamentară, în ciuda curentului.

– Păi, cred că asta-i tot, domnule. V-am spus tot ce mi-au zis domnul Orley și Tsh't despre planurile lor. Dacă epava extraterestrilor poate fi folosită, vor trimite o sanie cu raportul. Dacă nu, se vor întoarce cât mai repede posibil cu tot ce vor putea recupera.

Creideiki își rotea maxilarul inferior.

– Un joc riscant, a comentat el. Nu vor ajunge la epavă decât după o zi, cel puțin. Și vor trece alte zile fără contact...

S-au înălțat bule din aparatul de respirat.

– Foarte bine atunci. Odihnește-te un pic, apoi vino să luăm cina. Mă tem că răsplata ta pentru că ai salvat-o pe Hikahi și probabil viața noastră, a tuturor, va fi un interogatoriu la care nu te-ai aștepta nici de la dușmanii noștri.

Toshio a surâs obosit.

– Am înțeles, domnule. Voi fi încântat să vă dau toate informațiile pe care le am, numai să mănânc ceva înainte... și să *mă usuc* un pic.

– De acord. La revedere!

Căpitanul a încuviințat din cap și a dat să plece.

Dennie tocmai voia să-l strige când i-a luat-o altcineva înainte, chemându-l pe Creideiki.

– Căpitane, vă rog, doar o vorbă...

Vocea era muzicală. Cel care vorbise era un mascul mare, cenușiu împestrițat, colorit tipic uneia

dintre subspeciile *Stenos*. Purta armură civilă, fără harnașamentele incomode și brațele mecanice ale celor din echipaj. Dennie a simțit nevoia să se ascundă în spatele lui Emerson D'Anite. Nu-l observase până atunci pe Sah'ot în mulțime.

– Până să pleci, domnule, a spus delfinul cu o voce melodioasă și relaxată, trebuie să-ți cer permisiunea de a mă duce la insula pe care a eșuat Hikahi.

Cu o lovitură din coadă, Creideiki s-a arcuit pentru a-l vedea pe interlocutor, căruia i-a răspuns pe un ton sceptic:

– Orator al raselor, insula asta nu e un bar unde se bea bere de pește și unde poezia repară orice greșală. De ce dai dovadă acum de un curaj pe care nu l-ai arătat niciodată?

În ciuda antipatiei față de specialistul civil, Dennie a simțit un pic de milă. Felul în care se purtase Sah'ot când descoperiseră flota abandonată, când refuzase să însoțească echipa care nu se mai întorsese, nu fusese deloc admirabil.

Până la urmă se dovedise că avusese dreptate. Șalupa comandantului și zece membri ai echipajului se pierduseră, împreună cu fostul secund al lui *Streaker*.

Iar de pe urma acelui sacrificiu nu se aleseseră decât cu trei metri de tub dintr-un metal ciudat, complet deteriorat de impactul repetat cu micro-meteoriti timp de milioane de ani. Fusese recuperat chiar de Thomas Orley. Gillian Baskin preluase acea relicvă sigilată și, din câte știa Dennie, nimeni

altcineva n-o mai văzuse. Se părea că nu valora nici pe departe cât pierderile suferite.

– Căpitane, i-a zis Sah'ot lui Creideiki, Thomas Orley s-a dus să examineze nava de război prăbușită, dar insula ne îngrijorează pe noi.

Nu era drept! Dennie era gata să se ofere! Trebuia să dea dovadă de profesionalism... să se *afirme*, să vorbească deschis și să ceară...

– Sincer, căpitane, a continuat Sah'ot, după datoria noastră de a scăpa din capcana asta și de a servi clanul acestor specii terestre, care e obligația cea mai importantă care ne revine?

Creideiki părea nesigur. Evident că ar fi vrut să-i rupă înotătoarea dorsală a lui Sah'ot pentru că-l pusesese în încurcătură. Și la fel de evident, Sah'ot îl străpunsese cu un harpon dublu... menționând cuvântul „datorie“ și legându-l de o enigmă. Comandantul a lovit cu coada, a emis o serie de clicuri de joasă frecvență, ca un ceas care ticăie. Ochii i se întunecaseră de furie.

Dennie nu putea să aștepte să dezlege căpitanul enigma sau să-l arunce pe Sah'ot într-o celulă.

– Aborigenii! a țipat ea.

Creideiki s-a întors s-o privească. Dennie a roșit când i-a simțit câmpul de sunete analitice pe tot corpul. Știa că undele sonore o pătrundeau până în măruntaie, spunând totul, chiar și ce mâncase la micul dejun. Creideiki o speria. S-a simțit departe de a fi stăpâna acelei minți puternice și involute de sub fruntea lui lată.

Pe neașteptate, căpitanul s-a întors cu burta în sus și a înotat spre Toshio.

– Mai ai artefactele alesse de Thomas Orley, tinere vânător?

– Da, domnule, eu...

– Te rog să i le dai biologului Sudman și oratorului raselor, Sah'ot, înainte să te retragi. După ce te-ai odihnit, ia-le înapoi, împreună cu opiniile specialiștilor. O să le examinez și eu la cină.

Toshio a încuviințat din cap. Comandantul s-a întors spre Dennie.

– Înainte să-ți dau permisiunea, trebuie să ai un plan. De la mine vei avea puțin ajutor concret și vei fi rechemată la cel mai mic semn că există vreun pericol. Accepți condițiile astea?

– D-da... vom avea nevoie de un cablu monofilament care să facă legătura cu nava, pentru a folosi computerul și...

– Discută asta cu Keepiru, înainte să se odihnească. Trebuie să te ajute să găsești ceva acceptabil din punct de vedere militar.

– Keepiru? Dar am crezut...

Dennie s-a uitat la delfinul mai tânăr și și-a reținut vorbele lipsite de tact care îi stăteau pe limbă. Pilotul, care mai purta încă aparatul de respirat, părea mai trist ca oricând.

– Am motivele mele, doamnă. Ca pilot, nu ne e de folos când stăm pe loc. Pot să-l scutesc de munca de aici ca să facă legătura... *dacă* o să-ți aprob planul.

Atenția acordată de căpitan l-a făcut pe Keepiru să se încovoiaie un pic și să-și ferească privirea. Toshio și-a pus o mână pe spatele lucios al delfinului. Și asta era o noutate. Cei doi nu i se păruseră niciodată lui Dennie prieteni la cataramă până atunci.

Dinții lui Creideiki străluceau în lumina intensă a bazinului.

– Vreun comentariu?

Toți au rămas tăcuți.

Creideiki și-a agitat coada, fluierând ultima frază a ordinului. S-a arcuit și s-a îndepărtat în viteză, lovind puternic apa. Aghiotanții lui l-au urmat.

Keepiru l-a urmărit cu privirea până a dispărut din raza lui vizuală. Apoi s-a adresat lui Dennie și Sah'ot:

** La dispoziția voastră mă veți găsi...*

La locul meu de muncă, plutind, respirând...

** După ce-l văd pe Toshio odihnindu-se...*

Băiatul a zâmbit când l-a îmbrățișat Dennie. Apoi s-a întors cu spatele și a pornit înot, cu brațul pe spatele lui Keepiru, la fel de încet ca delfinul.

Chiar atunci s-a deschis unul din tuburile lifturilor din carenă și o formă albastră cu galben a țâșnit de acolo. O agitație veselă a umplut camera în timp ce alt elev ofițer s-a năpustit în fața lui Keepiru și a băiatului, apoi s-a învârtit în jurul lor în cercuri din ce în ce mai strânse, sporovăind cu însuflețire.

– Crezi că Toshio va apuca să doarmă? a întrebat Emerson.

– În niciun caz dacă îl roagă Akki să-i spună toată povestea înainte să ia cina cu Creideiki.

Dennie îi invidia pe Akki și pe Toshio pentru prietenia lor, la fel de statornică și luminoasă ca orice stea. L-a văzut pe băiat râzând și ținându-și prietenul la distanță, în glumă, până au dispărut în tub.

– Bine, surioară. Emerson D'Anite i-a zâmbit larg lui Dennie. Se pare că vei conduce o misiune științifică. Felicitările mele!

– Nimic nu e stabilit încă, i-a răspuns ea. În afară de asta, Keepiru va prelua comanda.

– Keepiru se va ocupa de partea *militară*. Asta mă nedumerește un pic. Nu știu ce urmărește Creideiki, dându-i o asemenea misiune lui Keepiru după felul în care aud că s-a purtat acolo. După mine cred că nu vrea să i se mai încurce ... printre picioare.

Dennie a trebuit să fie de acord, deși i se părea cam dură atitudinea căpitanului.

Deodată, a simțit o atingere ușoară pe partea internă a coapsei stângi. A țipat și s-a întors, ducându-și mâna la gât, apoi a oftat, văzând că era neo-delfinul antropolog, Sah'ot, care își strecurase acolo aripioara pectorală stângă ca s-o necăjească. Delfinul *Stenos* i-a rânjit batjocoritor, dezvelindu-și dinții strălucitori și neregulați.

Lui Dennie a început să-i bată inima cu putere.

– Răsuflare de rechin! Poet de doi bani! Du-te să faci amor cu o sticlă murdară! Vocea i-a devenit spartă.

Sah'ot s-a dat înapoi și, pe moment, un cerc alb i-a înconjurat ochii de uimire. Evident, nu se așteptase la așa o reacție dură.

– Ah, Dennie, a oftat el. Încercam doar sssă-ți mulțumesc că ai intervenit pe lângă Creideiki. E clar că pentru el farmecele tale sunt mai convingătoare decât orice argument al meu. Ssscuze dacă te-am sssperiat.

Dennie a strâmbat din nas. Poate că reacția ei fusese exagerată. Încetul cu încetul, bătaile inimii i-au revenit la normal.

– Nu contează... dar nu te mai apropia de mine așa, pe furiș!

Fără să se întoarcă, *a simțit* că Emerson D'Anite râdea cu mâna la gură. *Masculii sunt toți la fel*, s-a gândit ea. *Nu se maturizează niciodată.*

– Ei, Dennie? Vocea lui Sah'ot cânta ca un terțet de coarde. Avem de vorbit ceva, dacă e să mergem împreună în această mică expediție pe insulă. Sper că n-o să fii așa rea să-l lași pe Creideiki să aleagă comandantul științific pe baza unor prejudecăți. N-ai vrea să-mi dai o șansă? Poate o să *ne luptăm corp la corp*, nu?

D'Anite a început să tușească. S-a întors cu spatele să-și dreagă glasul.

Dennie a roșit.

– Îl vom lăsa pe căpitan să decidă care e mai bun. Pe lângă asta... nu sunt sigură că trebuie să mergem amândoi. Charlie mi-a spus că analizele pe care le-a făcut mostrelor din scoarța planetei te-ar

putea interesa... sunt urme de paleotehnologie în straturile mai recente. Ar trebui să te duci la el chiar acum.

Sah'ot și-a mijit ochii.

– Asta e chiar interesant. Credeam că planeta a fost părăsită de mai mult timp decât ne-ar permite să găsim ressurse de paleotehnologie.

Dar a spulberat repede speranțele lui Dennie.

– Din păcate, să dezgropăm gunoaiile fostelor civilizații de pe Kithrup nu poate fi nici pe departe atât de important ca stabilirea de contacte cu preconștienții și revendicarea drepturilor de stăpâni pentru voi, ființele umane. Noi, finii, am putea să avem noi veri protejați înainte să fie realizați neo-câinii! Cerul să le ajute pe biete creaturi dacă vor cădea în mâna raselor Tandu, Soro sau a altora de felul lor! Pe lângă asta, a adăugat el, pe un ton consolator, e o ocazie pentru noi să ne cunoaștem mai bine... și să facem schimb de informații profesionale, desigur.

Emerson D'Anite s-a văzut nevoit să tușească din nou.

– Am lăsat baltă reparațiile de prea mult timp deja, copii, a spus el. Își reluase accentul caracteristic. Cred că acum mă voi întoarce la motoarele mele și vă voi lăsa singuri să discutați despre proiectele voastre.

Acum abia își ascundea un râs batjocoritor.

Dennie și-a jurat în gând să se răzbune.

– Emerson! a șuierat ea.

– Da, dragă? S-a întors s-o fixeze cu un aer inocent. Dennie i-a aruncat o privire chiorâșă.

– Pun pariu că n-ai în vene niciun strop de sânge celtic!

Inginerul negru i-a zâmbit.

– Păi, nu știai, fetiço? Toți scoțienii sunt ingineri și toți inginerii sunt scoțieni. A salutat-o făcându-i semn și s-a îndepărtat înot înainte ca Dennie să se poată gândi la un răspuns. Simțindu-se prinsă la înghesuială, a tras o înjurătură, din obișnuință.

Când D'Anite a ajuns suficient de departe, Sah'ot s-a apropiat de Dennie.

– Să începem să facem planuri pentru expediție? Orificiul lui respirator era aproape de urechea ei.

Dennie a tresărit. Deodată, a observat că toți pleaseră. Inima a început să-i bată cu putere, iar masca părea să nu-i dea destul aer.

– Nu, nu aici! S-a întors și a început să înoate. Să mergem la popota ofițerilor. Acolo sunt planșete și cupole cu aer! Poate să respire și o ființă umană! Sah'ot îi era tot alături.

– Ah, Dennie... a spus el, dar nu a insistat.

În schimb, a început să cânte o melodie hibridă, atonală, pe note joase, într-un dialect al trinarei, complicat și aproape necunoscut.

Fără să vrea, Dennie s-a simțit atrasă de cântec. Era straniu, ciudat de frumos și i-au trebuit câteva minute să-și dea seama că era și obscen.

STENOS

În ultima perioadă, Moki, Sreekah-pol și Hakukka-jo își petrecuseră timpul cât nu erau de serviciu așa cum și-l petreceau toți ceilalți de săptămâni în șir: văicărindu-se.

– Azi a venit iar în sectorul meu, a zis Sreekah-pol, să-și bage nasul în treaba tuturor. Crede că e dissscret, dar umple peisajul sonor cu ecourile sale Keneenkkk!

Moki a încuviințat. Nu era nevoie să precizeze la cine se refereau.

** Strigând... cântând*

Rostind cuvinte ritmate

** Grupul meu dă din coadă*

La Logica Logica lui!

Hakukka-jo a tresărit. Moki mai vorbea rareori anglica, iar trinară lui era un pic prea primitivă ca să fie decentă.

Dar Sreekah-pol se gândea că Moki avea dreptate.

– Din păcate, toți definii *Tursiops* îl adoră pe Creideiki. Îl imită și încearcă să se poarte ca adepții Keneenk-k. Chiar și jumătate din *Stenos* ai noștri par la fel de vrăjiți de el.

– Ei bine, dacă ne scoate de aici în viață, o să-i uit până și inspecțiile indiscrete, a afirmat Hakkuka-jo. Moki a scuturat din cap.

** În viață! În viață!*

În apele adânci și bogate

** Urmăm, urmăm*

Un șef cu dinți neregulați!

– Taci odată! Hakukka-jo s-a întors în grabă să asculte ecourile din zona de odihnă. Câțiva fini se strânseseră în jurul automatelor cu mâncare. Nu păreau să fi auzit. Ascultă ce-ți spun! Ai dat deja de necaz și fără să vorbești de revoltă. Am aflat că doctorul Metz s-a dus la Takkata-Jim să întrebe de tine.

Moki a surâs sfidător. Sreekah-pol s-a declarat de acord cu acel comentariu mut.

– Metz nu va face nimic, a spus Sreekah-pol. Toți știm că el a ales jumătate din delfinii *Stenos* de la bord. Suntem copilașii lui, a adăugat el cu glas cântat. Acum, că Orley și Tsh't sunt plecați, iar

Hikahi e la infirmerie, singurul la care trebuie să fim atenți e deșteptul de șef!

Hakkuka-jo s-a uitat în jur, disperat.

– Și tu? Nu vrei să taci? Uite-l pe K'tha-Jon!

Ceilalți doi s-au întors și au văzut un neo-fin enorm care ieșea înot dintr-un lift și se îndrepta spre ei. Delfinii mai mici se dădeau repede din calea lui.

– Și ce ? E unul de-ai noștri! a spus Sreekah-pol cu nesiguranță în glas.

– Și nostromul nostru! a răspuns Hakkuka-jo cu înflăcărare.

– Și îi detestă pe delfinii *Tursiops* care fac pe deșteptii! i-a tăiat-o Moki în anglică.

– Poate, dar nu o arată ! Știe ce gândesc oamenii despre rasism!

Moki și-a ferit privirea. Delfinul negru și împes-trițat era ca mulți alți fini care simțeau față de rasa protectoare un fel de teamă superstițioasă. I-a replicat fără convingere în trinară:

** Întreabă-i pe cei negri...*

Pe cafenii și galbeni

** Întreabă balenele...*

*De rasismul oamenilor! **

– Asta a fost demult! s-a răstit Hakkuka-jo. Iar oamenii nu aveau stăpâni să-i îndrume!

– Așa e... a spus Sreekah-pol, fără să se arate prea convins.

Toți au tăcut când s-a apropiat K'tha-Jon. Hakku-ka-jo a înghețat ca întotdeauna când se uita la nostrom.

K'tha-Jon era un uriaș lung de trei metri și atât de gros că trei oameni nu-l puteau înconjura cu brațele. Nasul în formă de sticlă îi era teșit și, spre deosebire de așa-zișii *Stenos* de la bord, coloritul său nu era împestrat, ci uniform. Circula zvonul că K'tha-Jon era un alt „caz special” al doctorului Metz.

Delfinul gigant s-a apropiat înot, împrăștiind în jur jeturi de bule. Maxilarele sale deschise lăsau să se vadă șirurile de dinți puternici, înspăimântători. Involuntar, ceilalți au adoptat o poziție defensivă, cu ochi alerti și gurile închise.

– Am auzit c-au mai fost certuri... a tunat K'tha-Jon în anglica subacvatică adâncă. Din fericire, am reușit să-l mituiesc pe nostromul-șef S'thata cu o rară bandă sensie, iar el a fost de acord să nu-i spună comandantului. Îmi închipui că cheltuiala cu banda va fi acoperită de cineva care are anumite interese...

Moki părea că vrea să spună ceva, dar K'tha-Jon l-a oprit.

– N-ai nicio scuză! Furia ta e o povară de care mă pot lipsi. S'thata ar fi avut dreptate să te sfideze pentru că l-ai mușcat așa de tare de coadă!

** Sfidează-l! Sfidează-l!*

Tursiops laș!

** Sfidează-l!*

Moki abia a rostit primele vorbe, că a și fost trimis la fund de lovitura înotătoarei puternice a lui K'tha-Jon. A căzut câțiva metri în apă până să se oprească, fluierând de durere. K'tha-Jon s-a apropiat de el și i-a șoptit cu vocea lui joasă.

– TU ești un *Tursiops*! Țsta-i numele întregii noastre specii, înregistrat în *Biblioteca! Tursiopsss amicusss* ... „prieten cu botul în formă de sticlă“! Întreabă-l pe doctorul Metz dacă nu mă crezi! Fă-ne să ne simțim jenați pe noi, ceilalți, care avem grefe *Stenos* în gene ... secundul Takkata-Jim și cu mine, de exemplu ... comportându-te ca un animal, și îți voi arăta eu *cum* să fii un delfin prietenos! O să-ți folosesc mațele pe post de cabluri!

Moki a tremurat și s-a îndepărtat, cu fălcile strânse.

K'tha-Jon l-a împrôșcat pe finul umilit cu un jet sonar, apoi s-a întors să se uite la ceilalți. Hakkuka-jo și Sreekah-pol priveau în gol în direcția peștilor garibaldi, strălucitori și decorativi, și a peștilor-înger, cărora li se permitea să înoate nestingheriți prin bazinul central. Hakkuka-jo fluiera supus.

– Pauza e pe sfârșite, s-a răstit nostromul. Înapoi la muncă! Și păstrați-vă ura pentru timpul liber! K'tha-Jon a făcut stânga-mprejur și a plecat în viteză.

Turbulențele create de aripioarele sale i-a dezechilibrat pe ceilalți.

Hakkuka-jo l-a urmărit cu privirea, apoi a emis un fluierat lung în semn de supunere.

Asta ar trebui să fie de-ajuns, s-a gândit K'tha-Jon, plecând în grabă să-și vadă de treabă în sectorul cargo. Moki, în special, avea să-și țină gura un timp. În propriul lui interes.

Dacă el și Takkata-Jim nu aveau nevoie de ceva, asta era o revărsare de aluzii și suspiciuni rasiste. Nimic nu-i unea pe oameni în nebunie ca astfel de lucruri.

Și-i va atrage atenția lui Creideiki. Takkata-Jim insistă să-i mai dăm căpitanului o șansă să conceapă un plan ca să ne ducă pe toți acasă, teferi și nevătămați.

E bine. Pot să aștept.

Dar dacă nu o face? Dacă cere în continuare sacrificii de la un echipaj care nu a pretins niciodată să fie alcătuit din eroi?

În acest caz, cineva trebuie să propună echipajului o alternativă pe care s-o accepte. Takkata-Jim părea încă șovăielnic, dar poate nu va mai fi așa.

Când va veni momentul, vor avea nevoie de sprijinul oamenilor, iar atitudinea rasistă a lui Moki ar fi stricat totul. K'tha-Jon trebuia să stea cu ochii pe acel *Stenos*, să aibă grijă să se comporte bine și să fie docil.

Chiar dacă era plăcut, măcar din când în când, să-l muște de coadă pe un nenorocit de *Tursiops* fățarnic, viclean și iubitor de țărături!

GALACTICI

– *Bucurați-vă! cânta al patrulea Frate al Umbrelor de Abanos. Bucurați-vă că a fost cucerită a cincea lună a micii planete pline de praf!*

Frații Noptii se luptaseră crâncen pentru acest centru de putere, de unde aveau să proiecteze în curând o forță irezistibilă pentru a-i alunga din ceruri pe eretici și blasfemiatori. Această lună avea să le garanteze că prada va fi a lor și numai a lor!

Nici o lună din sistemul Kthsemenee nu avea atributul excepțional al acesteia: un miez ce conținea aproape 1% unobtainium. Aterizaseră deja treizeci de nave ale Fraților pentru a începe construirea Armeei.

Ca întotdeauna, ideea de bază o dăduse Biblioteca, evident. Cu multe cicluri înainte ca al patrulea Frate al Umbrelor de Abanos să descopere o referință obscură la un dispozitiv folosit odinioară, într-unul din

războaiele dintre rasele dispărute acum. Își petrecuse jumătate din viață să găsească detalii, pentru că Biblioteca era un labirint. Dar acum își va primi răsplata!

– Bucurați-vă! a răsunat strigătul lui.

Era un imn triumfal făcut să fie auzit și, într-adevăr, o parte dintre ceilalți combatanți au început să observe că se petrecea ceva ciudat într-un colț al sistemului Kthsemenee. În timp ce se dădeau cele mai crâncene lupte în jurul gigantului gazos strategic și al lui Kithrup, unii inamici începuseră să trimită iscoade să vadă ce puneau la cale Frații Noptii.

– N-au decât să vină să se uite! Ce importanță are?

O navă Soro îi spiona de câțva timp. Oare le intuise scopul?

– Nu! Referința era prea obscură! Noua noastră armă a stat prea multă vreme nebăgată în seamă în arhivele pline de praf. Vor începe să înțeleagă doar atunci când luna asta va vibra în a cincisprezecea bandă de probabilitate, emanând unde de incertitudine care le vor distruge flotele de război! Atunci Bibliotecile de pe navele lor își vor aminti cu siguranță, dar va fi prea târziu!

Fratele Umbrelor de Abanos urmărea din spațiu încheierea lucrărilor la rezonator și navele aflate la sol care îl alimentau cu energiile lor combinate.

– Cefac? Cefac Soro, rasa disprețuită de Strămoș?

Instrumentele arătau că Frații Noptii nu erau singuri în banda a cincisprezecea! De la nava Soro ajungea un ton slab, o variantă a ritmului ce emana din micuța lună. Un ecou.

A cincisprezecea bandă a început să pulseze. Era imposibil, dar răsuna în ritmul rasei Soro!

Frații de pe suprafața lunii au încercat să atenu-eze ritmul nebunesc, dar era deja prea târziu. Mica lună s-a zgâlțâit și în cele din urmă a crăpat. Bucăți mari și ascuțite de rocă s-au rostogolit din ea, strivind navele în drumul lor.

– Cum de au știut? Cum au putut...

Apoi Fratele Umbrelor de Abanos a înțeles. Cu mult timp înainte, când începuse cercetările pentru o nouă armă, întâlnise un bibliotecar foarte îndatoritor... un pil. Pilul îi dădea întotdeauna indicații utile, îi trimitea la referințe valoroase. Fratele nu se mai gândise la asta. Bibliotecarii trebuiau să fie binevoitori și neutri, indiferent din ce rasă erau.

– Dar pili sunt clienții rasei Soro... s-a gândit Fratele. Și Krat a știut tot timpul...

A dat ordin forțelor rămase să se ascundă.

– E doar un insucces de moment. Tot noi îi vom prinde pe pământeni!

În urma forțelor rămase care fugeau, micuța lună continua să se dezintegreze.

TOM ORLEY

Hannes Suessi stătea aplecat în sania grea de lucru, alături de Thomas Orley. Inginerul slab și chel a făcut semn spre epava din fața lor.

– E o navă a thennaninilor, a remarcat inginerul-șef. E deformată, dar nu încapă îndoială. Vezi? Nu are ancore de obiectivitate, ci doar proiectoare de stază pe flanșele principale. Thennaninilor le e frică de modificările realității. Nava asta n-a fost proiectată să folosească un motor cu probabilitate. E sigur a thennaninilor sau a unei rase protejate de ei ori aliate.

Delfinii se învârteau încet în cerc, respirând cu rândul în cupolele cu aer de sub sanie și emițând surescitați clicuri de sonar în timp ce priveau uriașul vârf de săgeată ce zăcea strivit sub ei.

– Cred că ai dreptate, Hannes, a spus Tom. E enormă.

Era surprinzător că nava era încă intactă. Când se prăbușise în ocean la Mach-5, lovise cel puțin două insule scufundate – lăsând creștături în ele –, apoi făcuse o brazdă adâncă pe fundul oceanului înainte să se înfigă într-o groapă cu noroi pelagic, apoi se zdrobise de un perete stâncos. Peretele aproape vertical părea sfărâmicios și șubred. O altă zdruncinătură ar fi îngropat complet epava.

Orley știa că o asemenea performanță fusese posibilă datorită calității scuturilor de stază thennanine. Chiar dacă erau pe moarte, navele rasei Thennanin nu meritau să fie salvate. În luptă erau lente, dificil de manevrat... și greu de dezafectat pentru totdeauna, ca gândacii.

Acum nu se puteau estima precis pagubele. Acolo, jos, lumina care venea de la suprafață era albăstruie și slabă. Finii n-ar fi aprins lămpile cu arc voltaic dacă Tsh't nu le-ar fi zis că nu era niciun pericol. Din fericire, epava era în apă puțin adâncă, așa că se putea vizita, dar destul de adâncă pentru a o ascunde de priviri curioase de sus.

O femelă de delfin cu bot în formă de sticlă și pânțe rozaliu a venit înot lângă sanie. Își rotea valva pentru hrănire, gânditoare.

– Extraordinar, nu, Tom? l-a întrebat ea. Trebuia să se transforme într-un milion de bucățele.

La acea adâncime vocea delfinului avea o claritate ciudată. Aerul ieșind din orificiul respirator și clicurile sonarului se combinau într-o vorbire complicată ca un joc al funcțiilor corporale. Unei ființe umane

terestre, limbajul unui neo-delfin sub apă i se părea mai mult o orchestră avangardistă acordându-și instrumentele decât o variantă a limbii engleze.

– Crezi că am putea să o utilizăm? a întrebat ofițerul delfin.

Tom a mai aruncat o privire la navă. Era posibil ca în agitația bătăliei pentru Kithrup, nimeni să nu fi văzut unde căzuse. El avea deja câteva idei, una sau două suficient de îndrăznețe, neașteptat de stupide ca să funcționeze.

– Să aruncăm o privire, a spus el. Să ne împărțim în trei echipe. Prima se va duce la eventualele centre de emisie, mai ales de probabilitate, radiații psi sau neutrinice, și va dezactiva sursa. Trebuie să vadă și dacă sunt supraviețuitori, deși mi se pare puțin probabil.

Suessi a pufăit uitându-se la epava zdrobită. Orley a continuat.

– A doua echipă se va ocupa de recoltarea probelor. Trebuie s-o conducă Hannes și Ti-tcha. Să caute metale magnetice și rafinate care se pot folosi la repararea lui *Streaker*. Cu un pic de noroc, poate găesc piese de schimb pentru bobinele de care avem nevoie. Cu permisiunea ta, Tsh't, voi conduce eu a treia echipă. Vreau să verific integralitatea structurii navei și să cercetez topografia zonei din jurul ei.

Tsh't a clămpănit în semn de aprobare.

– E logic ce spui, Tom. Îl voi lăsa pe Kaa Norocosul cu cealaltă sanie în stare de alertă. Ceilalți vor ajunge imediat din urmă echipele ressspective.

Orley a apucat-o pe Tsh't de înotătoarea dorsală tocmai când femela voia să fluiera ordinul.

– Oh, ar fi mai bine să folosim toate aparatele de respirat, nu? Trinara nu va fi eficientă, dar prefer să evit discuții complicate în anglică decât să-i văd pe toți agitându-se după aer și eventual rănindu-se.

Tsh't s-a strâmbat, dar a dat ordinul. Echipa era alcătuită din fini disciplinați, floarea echipajului de pe *Streaker*, așa că adunarea la sanie nu a dus decât la mormăieli joase și izbucniri iritate în timp ce fiecare delfin era echipat cu tubul pentru aer care îi înconjura corpul.

Tom auzise de unele tipuri de aparate de respirat care i-ar fi asigurat unui fin o provizie hidrodinamică de aer, fără să-i obstrucționeze orificiul respirator. Dacă ar fi avut vreodată timpul necesar, ar fi făcut și el unul. Delfinilor nu le-ar fi fost greu să vorbească trinara, dar ar fi avut probleme să comunice informații tehnice într-un limbaj diferit de anglică.

Bătrânul Hannes bombănea deja și împărțea aparatele de respirat cu o șovăială greu de ascuns. Inginerul-șef cunoștea bine trinara, normal, dar găsea dificilă logica pe trei niveluri. Pe deasupra, era și un poet slab. Evident că nu-l entuziasma perspectiva de a trebui să discute chestiuni tehnice în versuri fluierate.

Și la muncă era la fel. Mulți dintre subofițerii și membrii echipajului care îl însoțiseră în operațiunea de salvare se întorseseră la navă, escortându-i pe Toshio, Hikahi și celelalte victime ale valului seismic. Nu rămăseseră mulți. Dacă se băgau în

ceva periculos, trebuiau să se descurce singuri. De la *Streaker* nu le-ar fi venit ajutor în timp util.

Ar fi bine s-o aibă lângă el pe Gillian, s-a gândit Tom. Nu că inspectarea crucișătoarelor extraterestre ar fi fost de competența ei, dar cunoștea finii și știa să facă haz de necaz dacă avea greutate.

Dar Gillian avea de lucru la bordul lui *Streaker*, încercând să dezlege enigma unei mumii vechi de un miliard de ani, care nici n-ar fi trebuit să existe. În caz de urgență, era singura persoană de pe *Streaker*, poate cu excepția lui Creideiki, care cunoștea bine computerul Niss.

Tom a zâmbit și s-a pomenit raționând din nou.

Bine, sunt motive temeinice pentru care noi doi nu putem fi împreună acum. Ia lucrurile așa cum sunt. Fă treabă bună aici și poate te vei întoarce la ea în câteva zile.

Nu existase nicio îndoială, de când se întâlniseră în adolescență, că ei doi formau un cuplu. Tom se întreba uneori dacă planificatorii lor nu știuseră dinainte, când aleseseră gameții unor cupluri căsătorite, selecționate cu grijă, că doi din zigoții ce s-au dezvoltat se vor potrivi mai târziu aproape perfect... până la simpla teleempatie care îi unea câteodată.

După toate probabilitățile, fusese un caz fericit. Planificarea genetică umană era puternic restricționată de legi și cutume. Accident sau nu, Tom era mulțumit. În misiunile sale pentru Consiliul Terragenilor, învățase că universul era periculos și plin de deziluzii.

Erau prea puțin sofoni, inclusiv cei adaptați scopului, care aveau parte de suficientă dragoste.

După ce a terminat de distribuit aparatele de respirat, Tom a folosit megafonul saniei pentru a-și amplifica vocea.

– Să nu uite nimeni: deși toate tehnologiile galactice se bazează pe *Biblioteca*, acest depozit de cunoștințe este uriaș, încât aproape orice tip de mașinărie poate fi în carena asta. Considerați orice lucru o capcană până nu-l identificați și nu-l faceți inofensiv. După ce reduce epava la tăcere, primul obiectiv al echipei 1 este să găsească principalul computer de luptă. Poate să fie acolo o înregistrare cu fazele inițiale ale bătăliei înverșunate ce se desfășoară deasupra noastră. Această informație poate fi extrem de prețioasă pentru căpitan. Și căutați cu toții hieroglifa *Bibliotecii*. Dacă găsiți pe undeva acel simbol, notați-vă locul exact și anunțați-mă. Aș vrea să văd ce fel de microsecțiune aveau cu ei.

Tom i-a făcut un semn lui Tsh't.

– E bine așa pentru tine, locotenente?

Al patrulea ofițer de pe *Streaker* a dat din fălci aprobator. Aprecia curtoazia lui Orley, dar mai degrabă și-ar fi mușcat coada decât să plece urechea la sugestiile lui. *Streaker* era prima mare expediție comandată și operată de delfini. Fusesse clar de la bun început că erau la bord unii oameni care dădeau sfaturi de parcă ei ar fi fost șefi.

Tsh't a exclamat în trinară:

- * *Echipa 1, cu mine...*
Difractăm deasupra, ascultând
- * *Echipa 2, cu Suessi...*
Căutați comoara
- * *Echipa 3, cu Orley...*
Ajutați-l să facă planuri
- * *Nu lăsați să vă cadă nimic de pe Pământ,*
Să vă trădeze vizita
- * *Dacă vă faceți nevoile*
Curățați după aceea...
- * *Gândiți și apoi acționați...*
Cu logică extrem de clară
- * *Și acum, echipaj al lui Streaker, în tăcere...*
*La treabă! **

Trei formații s-au îndepărtat în perfectă ordine. Una dintre echipe a executat o mișcare circulară bine sincronizată când a trecut prin fața saniei lui Orley. Ascultându-l pe Tsh't, singurele sunete pe care le-au scos au fost niște clicuri sonar rapide de cetacee.

Orley i-a urmat cu sania până a ajuns la mai puțin de patruzeci de metri de carenă. Apoi i-a dat o palmă pe spate lui Hannes și a ieșit din vehicul.

Ce descoperire minunată era nava! Orley a folosit un specrograf cu flacără oxidrică pentru a face o analiză rapidă a metalului de pe marginea găurii din partea laterală a navei. Când a determinat proporția diverselor produse de betadescompunere, a fluierat, iar delfinii din jurul lui s-au întors să se

uite curioși la el. Trebuia să formuleze ipoteze despre aliajul original și gradul de expunere la neutrino de când fusese turnat metalul, dar presupunerile rezonabile indicau că nava fusese fabricată cu cel puțin treizeci de milioane de ani în urmă!

Tom a scuturat din cap. Un lucru ca acela era de-ajuns să-i aducă aminte ce drum lung mai avea de parcurs Omenirea până să-i ajungă din urmă pe Galactici.

Ne place să credem că rasele care folosesc Biblioteca sunt într-un impas, nu mai creează și nu se adaptează, s-a gândit Orley.

Asta părea să fie în mare parte adevărat. Cele mai multe rase galactice erau stupide și lipsite de imaginație. Dar ...

A privit masiva navă de război întunecată și s-a întrebat dacă era chiar așa.

Legenda spunea că Strămoșii porunciseră să se caute mereu noi cunoștințe înainte să dispară, plecând cine știe unde, cu mulți eoni în urmă. Dar, în practică, foarte multe specii căutau cunoștințe exclusiv în *Biblioteca*, al cărei patrimoniu se îmbogățește într-un ritm lent.

Ce rost avea să faci cercetări în privința unui lucru pe care predecesorii tăi îl descoperiseă de mii de ori? De exemplu, era simplu să alegi modele avansate de astronave din arhivele *Bibliotecii* și să le imiți, neînțelegând decât o fracțiune infimă din ce construiai. Pământul avea câteva nave de acest fel și erau adevărate minuni.

Consiliul Terragenilor, care se ocupa de relațiile dintre rasele de pe Pământ și comunitatea galactică, fusese cât pe ce să adopte o asemenea logică. Mulți oameni cereau să se adopte modelele galactice care, la rândul lor, fuseseră copiate după proiectele raseilor străvechi. Dădeau exemplul Japoniei, care, în secolul al XIX-lea se confruntase cu o problemă asemănătoare: cum să reziste înconjurată de națiuni mult mai puternice decât ea? Japonia dinastiei Meiji și-a cheltuit toată energia să învețe de la vecini și să-i imite, ajungând până la urmă exact ca ei.

Majoritatea membrilor Consiliului Terragenilor, inclusiv aproape toate cetaceele nu fuseseră de acord. Considerau *Biblioteca* un borcan cu miere ... ispititoare și poate nutritivă, dar și o capcană înfricoșătoare.

Se temeau de sindromul „Epocii de Aur“ ... tentația de a privi în trecut, de a găsi înțelepciunea în cele mai vechi și prăfuite texte, și nu în cea mai recentă revistă.

În afară de câteva rase, precum Tymbrimi și Kanten, comunitatea galactică părea în întregime blocată în genul acesta de mentalitate. *Biblioteca* era prima și ultima soluție a oricărei probleme. Faptul că documentația veche conținea aproape întotdeauna ceva folositor nu le făcea metoda mai puțin nesuferită puilor de lup tereștri, adică lui Tom, Gillian și mentorului lor, bătrânul Jacob Demwa.

Conducătorii pământeni, care proveneau dintr-o tradiție a tehnologiei autosuficiente, erau convinși

că se putea câștiga ceva prin inovație, chiar în acea fază târzie a istoriei galactice. Cel puțin, *se simțeau mai bine* să creadă asta. Pentru o rasă de pui de lup, orgoliul însemna mult.

Deseori, orfanii nu au nimic altceva.

Dar *aici* era dovada forței metodologiei Epocii de Aur. În nava aceea, totul vorbea de perfecțiune și rafinament. Chiar și deteriorată, era minunat de simplă în construcție, decorată cu gust și generozitate. Nu se vedeau urme de sudură. Întăriturile și suportii erau întotdeauna integrați în diferite scopuri. De exemplu, unul susținea o flanșă de stază, servind totodată drept radiator pentru probabilitatea în exces. Orley avea impresia că va găsi și alte funcții suprapuse, subtilități care nu aveau cum să vină decât după eoni de îmbunătățiri ale unui model străvechi.

Îl surprindea o anumită decadentă a modelului, o ostentație pe care o găsea arogantă și bizară, nu numai extraterestră.

Una dintre misiunile importante ale lui Tom la bordul lui *Streaker* fusese evaluarea aparatelor extraterestre... îndeosebi a celor militare. Asta nu era ce aveau Galacticii mai bun, dar îl făcea să se simtă ca un vânător de capete din Noua Guinee, mândru de noua lui muschetă, dar dureros de conștient de existența mitralierelor.

Și-a ridicat ochii. Echipa se aduna. A apăsât cu bărbia pe butonul hidrofonului.

– Sunteți gata cu toții ? Bine. Subechipa 2, mergeți să vedeți dacă acel canion trece prin tot lanțul

muntos. Am putea să scurtăm pe acolo drumul de întoarcere la *Streaker*.

A auzit fluieratul aprobator al lui Karacha-jeff, șeful subechipei 2. Bine, finul acela era de încredere.

– Fiți prudenți! le-a sfătuit el pe cetaceele care se îndepărtau înot.

Apoi le-a făcut semn celorlalți să-l urmeze prin deschizătura cu margini neregulate din carena navei.

Au intrat pe coridoare întunecate cu un design ciudat de familiar. Peste tot erau semne ale culturii galactice unitare, peste care se suprapuneau idiosincraziile unei anumite rase extraterestre. Panourile de iluminat erau la fel ca acelea din navele a o sută de specii, dar spațiile intermediare erau țițător decorate cu hieroglife Thennanin.

Orley a examinat totul cu aceeași atenție. Dar căuta mai ales un lucru, un simbol care se putea găsi oriunde în cele Cinci Galaxii Unite... o spirală cu raze.

O să-mi spună când îl găsesc, și-a amintit el. Fi-mi știu că mă interesează.

Sper totuși că nu bănuiesc cât de mult îmi doresc să văd această hieroglifă.

GILLIAN

– Păi, de ce ar trebui să renunț? Tu nu colaborezi prea mult *cu mine!* Nu vreau decât să vorbesc un pic cu Brookida. Nu cer prea mult!

Gillian Baskin era obosită și nervoasă. Imaginea holografică a cimpanzeului planetolog Charles Dart o privea chiorâș. Ar fi ușor să-i vorbească pe un ton tăios și să-l oblige pe Charlie să dea înapoi. Dar atunci i s-ar plânge probabil lui Ignacio Metz, iar acesta i-ar ține o predică pe tema „intimidării altora doar pentru că sunt clienții noștri“.

Prostii! Gillian n-ar suporta de la niciun om tot ce îndurase de la micul cimpanzeu infatuat!

Și-a dat deoparte o şuviță de păr blond-închis care îi căzuse peste ochi.

– Charlie, pentru ultima dată, Brookida doarme. A primit mesajul tău și te va chema când Makanee va considera că s-a odihnit suficient. Între timp, tot

ce vreau de la tine e o listă a izotopilor radioactivi transferici, care se găsesc în abundență aici, pe Kithrup. Abia am terminat intervenția chirurgicală de peste patru ore asupra Satimei. Și avem nevoie de această informație ca să concepem un compus chelatic pentru ea. Vreau să scot din corpul ei orice microgram de metal greu cât mai repede posibil. Acum, dacă ți se pare prea mult, dacă ești prea ocupat cu studiul acelei mici enigme geologice, o să-l chem pe comandant sau pe Takkata-Jim și îl voi ruga să-ți dea pe cineva să te *ajute*.

Cimpanzeul savant s-a strâmbat. Și-a răsfrânt buzele și a dezvelit un șir de dinți mari, gălbui. În acea clipă, deși avea craniul mare, maxilarul ieșit în afară și degetele mari opozabile, arăta mai mult a maimuță furioasă decât a savant.

– Oh, de acord! Și-a agitat brațele, bâlbâindu-se de emoție. D-dar asta e important! Înțelegi? Cred că Kithrup a fost locuită de sofonți tehnologici acum treizeci de mii de ani! Însă Institutul Galactic al Migrației susține că planeta asta e părăsită și intangibilă de o sută de milioane de ani!

Gillian și-a reprimat nevoia de a spune „Și ce?” Fuseseră atâtea specii dispărute și uitate în istoria celor Cinci Galaxii, încât nici *Biblioteca* nu le putea număra.

Charlie trebuie să-i fi citit gândul.

– E ceva ilegal? a țipat el. Vocea lui aspră era spartă acum. Dacă e adevărat, trebuie să informăm Institutul Migrației! Ar putea fi suficient de recunoscători ca să

le impună fanaticilor ălor religioși de sus să ne lase în pace!

Gillian a ridicat o sprânceană de uimire. Ce se întâmpla? Charles Dart se gândea la implicațiile din afara muncii lui? Deci și el trebuia să se gândească la supraviețuire, măcar din când în când. Argumentația lui referitoare la legile migrației era naivă, având în vedere toate acele situații când codurile etice fuseseră răstălmăcite de clanurile cele mai puternice. Totuși, merita un pic de credit.

– Bine. E corect ce ai spus, Charlie, l-a aprobat Gillian. Mai târziu iau cina cu comandantul. O să-i vorbesc despre asta. Și o voi ruga pe Makanee să-i dea drumul lui Brookida un pic mai devreme. De acord?

Charlie a privit-o bănuitor. Apoi, incapabil să-și păstreze prea mult timp expresia subtilă și neutră, a zâmbit larg.

– Destul de bine! a tunat el. Vei ține în mâini faxul ăla în patru minute! Te las sănătoasă acum!

– Sănătate și ție! i-a răspuns Gillian cu glas blând pe când dispărea holograma.

A privit mult timp ecranul gol. Cu coatele pe birou, și-a luat capul în mâini.

Ifni! Trebuia să mă descurc mai bine cu un cimpanzeu furios! Ce-i cu mine?

S-a frecat ușor la ochi. *Păi, în primul rând, n-am pus geană peste geană de douăzeci și șase de ore.*

Lunga și inutila discuție despre semantică, avută cu Niss, computerul afurisit și sarcastic a lui Tom,

nu-i făcuse deloc bine; totuși, nu-i ceruse decât s-o ajute în privința unor referințe neclare ale *Bibliotecii*. Niss știa că avea nevoie de ajutor pentru a descifra misterul lui Herbie, cadavrul antic care stătea acum sub sticlă în laboratorul ei personal. Dar continua disputa cu ea, îi cerea părerea în chestiuni irelevante, cum ar fi obiceiurile sexuale ale oamenilor. Până să termine discuția, Gillian era gata să demonstreze porcăria aia cu mâinile goale.

Dar Tom nu ar fi aprobat-o, așa că a renunțat.

Tocmai voia să se ducă la culcare când, din camera de compensare externă, s-a auzit apelul de urgență. Și, la puțin timp după aceea, se pusese pe treabă, ajutând-o pe Makanee și autodocurile să trateze rănila celor din echipa de cercetare. Până a terminat operația, grija pentru Hikahi și Satima i-a alungat gândul la somn.

Acum, că păreau să fie în afara oricărui pericol, Gillian nu mai putea conta pe adrenalină să-i alunge senzația de gol care i se strecura în suflet la sfârșitul unei zile foarte grele.

Nu e momentul potrivit să rămân singură, s-a gândit ea. Și-a ridicat capul și și-a privit imaginea reflectată pe ecranul stins al comunicatorului. Avea ochii roșii: din cauză că muncise prea mult, desigur, dar și a grijilor.

Gillian cunoștea leacul, dar era o soluție de moment. Instinctul îi cerea căldură umană, pe cineva care s-o țină în brațe, să-i satisfacă dorința trupească.

S-a întrebat dacă și Tom avea aceleași senzații în acel moment. O, da, bineînțeles; cu legătura teleempatică rudimentară care îi unea câteodată, lui Gillian i se părea că-l cunoaște foarte bine. Erau amândoi la fel.

Dar Gillian avea uneori impresia că planificatorii reușiseră mai bine cu Tom decât cu ea. Se părea că toți o considerau foarte competentă, însă pe Thomas Orley îl respectau mai mult.

În asemenea momente, când memoria eidetică părea mai mult un blestem decât o binecuvântare, Gillian se întreba dacă era într-adevăr imună la nevroze, așa cum garanta producătorul.

Imprimanta faxului de pe birou a scos un mesaj. Era distribuția izotopilor pe care i-o promisese Charlie... trimisă cu un minut înainte, a observat Gillian. A aruncat o privire la profil. Erau puține diferențe față de raportul despre Kithrup, vechi de milenii, pe care îl furnizase *Biblioteca*. Nu că se aștepta la altceva, dar trebuie întotdeauna să verifici.

Scurta adăugire de la sfârșit avertiza că acele profiluri erau valabile doar în scoarța superficială și în zonele superioare ale astenosferei, nemaiapărând la doi kilometri sub suprafață.

Gillian a zâmbit. Într-o zi, obsesiile lui Charlie ar putea să-i salveze pe toți.

A pășit din biroul ei pe un parapet aflat deasupra unei încăperi spațioase și deschise. Apa umplea zona din mijlocul camerei, până la doi metri sub parapet. Mașini voluminoase ieșeau în afară deasupra apei.

Jumătatea superioară a camerei, inclusiv biroul lui Gillian erau inaccesibile delfinilor dacă nu veneau cu mergători sau păianjeni.

Gillian nu și-a pus masca împăturită de la centură. S-a uitat în jos și apoi a plonjat, scufundându-se între două șiruri întunecate de autodocuri. Recipientele din glăsit, mari și lunguiețe, erau goale și cufundate în tăcere.

Toate căile acvatice către infirmerie erau puțin adânci pentru a permite respirația cu gura deschisă și chirurgia în mediu uscat. A înotat cu mișcări lungi, puternice, s-a prins de colțul unei mașini ca să co-tească și a trecut printr-o poartă, intrând în salonul de traumatologie.

A ieșit la suprafață cu gura deschisă ca să respire. A plutit o clipă, apoi a înotat spre un perete gros din sticlă cu plumb. Doi defini bandajați pluteau într-un bazin bine protejat de gravitate.

Unul dintre cetacee, conectat la o mulțime de tuburi, avea ochii sticloși din cauza sedativelor. Celălalt a fluierat vesel când s-a apropiat Gillian.

– Te salut, Purificatoare a Vieții! Poțiunile tale îmi ard venele, dar senzația asta de imponderabilitate îmi înalță inima de călător prin spațiu! Îți mulțumesc!

– Pentru nimic, Hikahi. Gillian a rămas nemișcată în apă, fără să se prindă de balustrada bazinului. Dar nu te obișnuie prea mult cu tot confortul ăsta! Mă tem că eu și Makanee o să te dăm curând afară, ca pedeapsă că ai o constituție de fier!

– Spre deosebire de una de cadmiu sau bismut? Hikahi a izbucnit într-un râs ce aducea a mustrare. Gillian a râs și ea.

– Exact. Și ai ghinionul să fii sănătoasă. Te vom scoate imediat de aici, să respiri apă efervescentă și să stai dreaptă pe coadă în fața căpitanului.

Hikahi a zâmbit exact ca o femelă de neo-fin.

– Ești sigură că nu e prea riscant să te învârti prin bazinul ăsta cu gravitate? N-aș vrea ca eu și Satima să stricăm totul.

– Stai liniștită, fem. Gillian a scuturat din cap. Am verificat de trei ori. Balizele de detectare a scurgerilor nu indică nimic. Nu-ți face griji! Și aud că poate va trimite căpitanul o echipă la insula ta ca să-i examineze pe preconștienții descoperiți de tine. Credeam că te interesează. Înseamnă că nu e preocupat de Galactici pe termen scurt. Bătălia spațială poate dura mult timp, și poate reușim să ne ascundem pentru o perioadă nedeterminată.

– Un sejur pe Kithrup pe o perioadă nedeterminată nu e imaginea mea despre rai. Hikahi a deschis gura într-un surâs ironic. Dacă asta era vestea cea bună, te rog să-mi spui dinainte când ai pentru mine un mesaj deprimant.

Gillian a pufnit în râs.

– Sigur că da. Acum dormi puțin. Să fac lumina mai slabă?

– Da, te rog. Și... Gillian, mulțumesc pentru vești. Cred că e important să facem ceva pentru aborigeni. Sper ca expediția să aibă succes. Spune-i

lui Creideiki că îmi reiau serviciul înainte să aibă el timp să deschidă o conservă de ton.

– Desigur. Vise frumoase, draga mea!

Gillian a atins întrerupătorul și luminile au slăbit treptat. Hikahi a clipit de câteva ori și s-a cufundat într-un somn de lup de mare.

Gillian a luat-o către ambulatoriu, unde Makanee se ocupa de finii veniți să se plângă de una, de alta. Gillian voia să-i arate distribuția izotopilor lui Charlie, pentru ca apoi să se întoarcă la ea în laborator și să mai lucreze puțin.

Somnul îi făcea cu ochiul, dar știa că îi va fi greu să adoarmă. În starea de spirit în care era, n-o prea trăgea inima să doarmă.

Logica era blestemul și binecuvântarea modului în care fusese crescută. Știa că Tom era acolo unde trebuia să fie... departe de navă, căutând o cale să-i salveze pe toți. Și el o știa. Plecarea lui fusese necesară, dar precipitată, așa că nu avusese timp s-o caute și să-și ia rămas-bun.

Gillian era conștientă de toate astea. Și le repeta în gând în timp ce înota. Dar nu păreau bune decât să separe problema ei mai mare de cea mică și să-i alunge orice consolare pentru faptul că trebuia să se culce singură.

CREIDEIKI

– Keneenk este un studiu al relațiilor, a spus Creideiki audienței. Partea asta derivă din moștenirea noastră de delfini. Keneenk e și un studiu al *comparațiilor stricte*. Partea asta o învățăm de la stăpânii noștri umani. Keneenk e o sinteză a două viziuni asupra lumii, așa cum suntem noi înșine.

Vreo treizeci de neo-delfini pluteau în fața lui; bulele ieșeau încet din orificiile lor de respirat și singurele sunete pe care le scoteau erau clicurile sonar involuntare.

Dat fiind că nu erau oameni acolo, Creideiki nu era obligat să pronunțe consoanele scurte și vocalele lungi din anglica standard. Dar, transcrise pe hârtie, cuvintele lui ar fi plăcut oricărui gramatician englez.

– Gândiți-vă la reflexiile de la suprafața oceanului, unde apa intră în contact cu aerul, le-a sugerat discipolilor săi. Ce vă spun?

A observat expresiile lor perplexe.

– Reflexiile din ce parte a apei, vă veți întreba voi. Mă refer oare la cele de *sub* interfață sau de deasupra? Sau mă refer la reflexiile *sunetului* ori ale *luminii*?

S-a întors spre unul dintre delfinii cei mai atenți.

– Wattaceti, închipuie-ți că ești unul dintre strămoșii noștri. Ce combinație îți vine în minte?

Tehnicianul de la sala motoarelor a clipit.

– Imagini sonore, căpitane. Un delfin preconștient s-ar fi gândit la reflexiile sunetului *în* apă, care saltă de jos la suprafață.

Tehnicianul avea un ton obosit, dar venea la acele lecții din dorința înflăcărată de a-și îmbunătăți nivelul de cunoștințe. Pentru moralul unor fini ca Wattaceti, căpitanul, deși ocupat, își făcea timp să le țină în continuare.

Creideiki a încuviințat.

– Cât se poate de corect. Acum, care ar fi primul tip de reflexie care i-ar veni în minte unei ființe umane?

– Imaginea *luminii* venind de sus, a răspuns repede S'tat, șeful careului.

– Foarte probabil, deși știm cu toții că și unii din „urechile-mari” pot să învețe să audă.

A izbucnit un râs general la acea mică ironie la adresa rasei protectoare. Hohotele dădeau măsura moralului echipajului, iar Creideiki le-a cântărit ca pe masa unei celule de carburant, între fălci.

Pentru prima oară, Creideiki a observat că Takkata-Jim și K'tha-Jon se apropiau înot de grup

și și-a reținut un gest de îngrijorare. Takkata-Jim l-ar fi anunțat dacă se întâmpla ceva. Părea să fi venit doar ca să-l asculte.

Dacă acesta era un semn că secundului îi trecuse lungă lui supărare, Creideiki se bucura. Îl reținuse la bord pe Takkata-Jim, în loc să-l trimită cu Orley și echipa de salvare, pentru că voia să-l aibă sub ochi pe ofițer. Începuse să se gândească, deși cu oarecare șovăială, dacă nu venise momentul să facă niște schimbări în organigramă.

A așteptat să se potolească hohotele de râs.

– Acum gândiți-vă. În ce fel *se aseamănă* cu ale noastre gândurile ființelor umane despre reflexele de la suprafața apei?

Elevii păreau că se concentrează. Aceea ar fi fost ultima lor problemă. Cu toate reparațiile de supravegheat, Creideiki fusese tentat să anuleze definitiv lecțiile. Dar erau atâția membri ai echipajului care doreau atât de mult să învețe Keneenk.

La începutul călătoriei, aproape toți finii participaseră la prelegerile, jocurile și concursurile organizate ca să le alunge plictiseala zborului în spațiu. Dar, după episodul înfricoșător de la Mica Grămadă, când vreo duzină de membri ai echipajului își pierduseră viața explorând înspăimântătoarea flotă de epave, unii începuseră să se retragă din comunitatea navei și să se strângă în grupuri mici. Alții dăduseră dovadă, pe bună dreptate, de un ciudat atavism... o dificultate crescândă de a vorbi anglica și de a ajunge la acea concentrare a gândirii necesare unui astronaut.

Ca să găsească înlocuitori, Creideiki fusese nevoit să schimbe programul. Îi ceruse lui Takkata să le găsească ocupații celor ce regresau. Se părea că acea sarcină era potrivită pentru secund. Cu ajutorul nostromului K'tha-Jon găsisese ceva de făcut chiar și pentru cei mai afectați.

Creideiki a ascultat cu atenție fâșâitul înotătoarelor, bolborositul neplăcut al valvelor pulmonare, ritmul bătăilor inimilor. Takkata-Jim și K'tha-Jon stăteau acolo liniștiți, părând atenți. Dar comandantul percepea la fiecare dintre ei o tensiune ascunsă.

Pe Creideiki l-a trecut un fior. I-au apărut brusc imaginea mentală a ochiului viclean și întunecat al secundului și a dinților mari și ascuțiți ai nostromului. A alungat-o, reproșându-și imaginația prea bogată. Nu avea niciun motiv întemeiat să se teamă de cei doi.

– Tocmai ne gândeam la reflexiile de pe o interfață între aer și apă. Și-a reluat lecția. Ființele umane și delfinii își închipuie o *barieră* când se gândesc la această suprafață. De partea cealaltă este un tărâm ce se vede încetșosat până nu este trecută această barieră. Totuși, omul modern, datorită instrumentelor sale, nu se mai teme de partea cu apă ca înainte. Neo-finul, cu instrumentele *sale*, poate trăi și munci în aer și privi în jos fără nicio problemă.

Acum gândiți-vă unde v-au zburat gândurile când v-am pus prima întrebare. Mai întâi v-a trecut prin minte ideea sunetului reflectat de jos. Strămoșii

voștri s-ar fi mulțumit cu această primă generalizare, dar voi nu v-ați oprit aici. Nu ați generalizat fără să luați în considerație alte opțiuni. Asta e o trăsătură comună ființelor capabile de *planificare*. Pentru noi e ceva nou.

Cronometrul de la armura lui Creideiki a sunat. Se făcuse târziu. Oricât de obosit era, trebuia să se ducă la o ședință și voia să se oprească pe punte să vadă dacă erau vești de la Orley.

– În ce mod un cetaceu, ale cărui moștenire și *creier* se bazează pe gândire intuitivă, învață să analizeze pas cu pas o problemă complexă? *Soluția* se găsește adesea în felul în care e formulată *întrebarea*. Azi o să vă dau un exercițiu pe care să-l rezolvați în momentele voastre de răgaz.

Încercați să formulați în *trinară* problema reflexiilor de pe suprafața apei... într-un fel care să nu ceară un răspuns unic sau o opoziție pe trei niveluri, ci o simplă listă a reflexiilor posibile...

A văzut mai mulți fini care se încruntau, nesimțindu-se în largul lor.

Comandantul a zâmbit ca să-i liniștească.

– Știu, pare greu, dar nu vă cer să recitați astăzi răspunsul. Dar, ca să vă arăt că se poate face, vă rog să acceptați ecoul acestui vis.

* *Un strat desparte*

Steaua de cer – steaua-de-mare

* *Ce vine la noi*

Într-un unghi ascuțit?

* *Caracatița ce vânează țipând și prinde stelele*
Se reflectă!

* *Rândunica-de-mare ce cheamă noaptea și urmează*
stelele
Se reflectă!

* *Scânteierea stelelor în ochii iubitei mele*
Se reflectă!

* *Soarele, tăcut și tunător, în splendoarea lui*
*Se reflectă! **

Creideiki a fost răsplătit din plin cu ochii mari, apreciativi ai publicului său. Când a dat să plece, a observat că până și Takkata-Jim dădea încet din cap, de parcă se gândea la ceva care nu-i trecuse nicio-dată prin minte până atunci.

După încheierea prelegerii, K'tha-Jon a continuat să-l bată la cap pe secund.

– Ai văzut? L-ai auzit, Takkata-Jim?

– Am văzut și am auzit, nostromule. Și, ca de obicei, am fost impresionat. Creideiki e un geniu. Asssta ai vrut să-mi ssspui?

K'tha-Jon a clămpănit din fălci, nu cel mai politicos gest pe care îl putea face în fața unui ofițer superior.

– Nu spune *nimic* despre Galactici! Nimic despre atac! *Absolut* nimic despre planurile lui de a ne

scoate de aici! Sau de a lupta, eventual? Și ignoră în același timp scindarea echipajului!

Takkata-Jim a expirat mai multe bule.

– Un conflict pe care te-ai străduit să-l amplifici, K'tha-Jon. Nu, nu mai pretinde că nu este așa. Ai fost abil, dar știu că ai făcut-o ca să-mi consolidezi puterea. Așa că am închis ochii! Dar nu te amăgi că Creideiki va fi mereu atât de ocupat ca să nu observe. Și când își va da seama, ai grijă de coada ta! Pentru că eu nu vreau să știu nimic de șmecheriile tale!

K'tha-jon a scos bule în tăcere, fără să-i dea un răspuns.

– Cât despre planurile lui Creideiki, vom vedea. Vom vedea dacă e dispus să asculte de doctorul Metz și de mine sau dacă insistă cu visul lui de a-și duce pe Pământ secretele, fără să le dezvăluie nimănui.

Takkata-Jim și-a dat seama că uriașul *Stenos* se pregătea să-l întrerupă.

– Da, știu că tu crezi c-ar trebui să luăm în considerație o a treia posibilitate, nu? Ți-ar plăcea să-i înfruntăm singuri pe Galactici, nu-i așa, K'tha-Jon?

Nostromul nu i-a răspuns, dar l-a privit pe secund cu ochi scânteietori.

Ești oare Boswell al meu, Seaton, Igor al meu sau Iago al meu? a gândit Takkata-Jim despre mutantul uriaș. *Acum îmi ești de folos; dar, pe termen lung, oare eu voi fi acela care te va folosi sau tu pe mine?*

GALACTICI

Bătălia era în toi în jurul flotilei de mici nave de război ale rasei Xappish.

– Tocmai le-am pierdut pe X'ktau și X'klennu! Asta înseamnă că o treime din puterea militară Xappish s-a dus!

Bătrânul locotenent Xappish a oftat.

– Și ce? Tinere, spune-mi noutăți, nu lucruri pe care le știu deja.

– Stăpânii noștri Xatinni își consumă clienții ca pe gazul de reacție și își folosesc prea puțin propriile forțe. Vezi cum rămân în spate, gata să fugă dacă lupta devine prea crâncenă! Dar pe noi ne trimit să înfruntăm toate primejdiile!

– Așa au făcut întotdeauna!

– Dar, dacă flota Xappish va fi distrusă în lupta asta inutilă, cine va apăra cele trei mici lumi ale noastre, cine ne va respecta drepturile?

– Nu pentru asta avem stăpâni?

Bătrânul locotenent știa că fusese ironic. A reglat ecranele să reziste unui eventual atac psionic, fără să-și schimbe tonul vocii.

Subordonatul său n-a catadisit să-i comenteze răspunsul. A mormăit în schimb:

– Ce ne-au făcut vreodată pământeni ăștia? În ce fel îi amenință pe stăpânii noștri?

O rachetă în flăcări, lansată de un crucișător Tandu, a ratat de puțin aripa stângă a unei nave de recunoaștere Xappish. Tânărul sublocotenent s-a lansat cu nava sa într-o manevră nebunească de evitare. Bătrânul locotenent a răspuns la întrebare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Înțeleg că nu crezi povestea cu întoarcerea Strămoșilor.

Celălalt doar a pufăit în timp ce regla torpila.

– Cât se poate de adevărat. Și eu cred că e doar o parte dintr-un program menit să-i distrugă pe pământeni. Străvechile rase protectoare îi văd ca pe un pericol. Sunt pui de lup, așadar primejdioși. Propovăduiesc tehnici revoluționare de elevație... și mai periculoase. Sunt aliați cu tymbrimienii, iar asta e o insultă inadmisibilă. Și fac prozești... un delict de neiertat.

Nava de recunoaștere s-a zgâlțâit când a fost lansată torpila spre distrugătorul Tandu. Micuța navă a accelerat la maximum să se îndepărteze.

– Păi, eu cred că ar trebui să ascultăm de pământeni! a strigat tânărul sublocotenent. Dacă toate rasele cliente s-ar răscula în același timp...

– Asta s-a întâmplat deja, l-a intrerupt bătrânul locotenent. Studiază documentația de la Bibliotecă. De șase ori în istoria galactică. Și de două ori tentativele au reușit.

– Nu! Și ce s-a întâmplat?

– Ce crezi că s-a întâmplat? Clienții au ajuns stăpânii unor noi specii și le-au tratat la fel!

– Nu cred! Nu pot să cred!

Locotenentul cel bătrân a oftat.

– Verifică și tu.

– O s-o fac!

Dar nu a mai apucat s-o facă. O mină cu improbabilitate nedetectată era în drumul lor. Micuța navă de cercetare a părăsit galaxia într-un mod pitoresc, deși aducător de moarte.

DENNIE ȘI TOSHIO

Dennie a verificat încă o dată pachetele cu explozibil. Era întuneric și puțin spațiu în culoarul îngust al rădăcinii copacului-burghiu. Raza luminoasă de la casca ei arunca umbre distincte prin labirintul format de ramificațiile rădăcinii.

Și-a ridicat capul și a strigat.

– Aproape ai terminat, nu-i așa, Toshio?

Tânărul își planta explozibilul în secțiunea superioară, lângă movila metalică.

– Da, Dennie. Dacă ai terminat și tu, coboară iar acum. Vin la tine într-un minut.

Dennie nu putea să-i vadă picioarele cu labe de cauciuc de deasupra ei. Vocea îi ajungea distorsionată în desișul plin cu apă. Era o ușurare să plece de acolo.

Și-a croit drum în jos cu atenție, luptându-se cu claustrofobia. Nu era genul de muncă pe care Dennie

ar fi ales-o vreodată. Dar trebuia s-o facă și, prin natura lor, delfinii nu erau făcuți pentru ea.

La jumătatea coborâșului, s-a agățat de o ramură a unei plante târâtoare.

A tras, dar creanga nu voia s-o elibereze. Când s-a zbatut, s-a încurcat și mai rău și și-a amintit brusc aventura lui Toshio cu algele ucigașe. A simțit cum o cuprinde panica, dar și-a impus să nu se mai agite, să tragă aer adânc în piept și să examineze lațul care i se strângea în jur.

Era doar o liană moartă care îi prinsese un picior. Nu s-a obosit s-o taie cu cuțitul. Și-a continuat coborârea cu mai multă prudență și, în cele din urmă, s-a refugiat în grotă de sub movila metalică.

Keepiru și Sah'ot o așteptau acolo jos. Tuburile aparatelor de respirat le astupau orificiile respiratorii și li se încolăceau în jurul corpurilor. Farurile celor două sănii își refractau razele prin miile de filamente minuscule ce păreau să umple încăperea cu o ceață plutitoare. O lumină slabă pătrundea în grotă prin deschizătura prin care intraseră.

** Ecourile răsunând în cușca asta de stâncă
Nu sunt cele ale unui pescuit norocos. **

Dennie l-a privit pe Sah'ot. Nu era sigură că înțelesese prea bine trinara elaborată a poetului.

– O, da! După ce aranjează Toshio fitilele, ar fi mai bine să ieșim de aici. Explozia va reverbera în grotă asta. Nu cred că va fi prea plăcut.

Keepiru a încuviințat. Comandantul militar al expediției fusese tot timpul tăcut de când părăsiseră nava.

Dennie s-a uitat de jur împrejur în peștera subacvatică. Corali minusculi își construiseră un castel pe stâncile de siliciu ale colinei oceanice. Structura crescuse încet, iar când movila străpunsese suprafața cu vârful, viața devenise posibilă acolo. În vegetația care răsărise era și un copac-burghiu.

Planta străpungea nucleul metalic al muntelui și pătrundea până în stratul organic folositor de la baza insulei. Mineralele erau trase în sus și depozitate acolo. Dedesubt se mărea o cavitate care avea să năruie micul munte metalic în scoarță.

Era ceva în acel proces care i se părea ciudat lui Dennie, ca ecologist. Micuța filială a *Bibliotecii* de pe *Streaker* nu menționa deloc movilele de metal, ceea ce era straniu.

Era greu de crezut că acel copac-burghiu putea evolua treptat în nișa sa, așa cum procedau aproape toate speciile. Pentru a o face cu succes, arborele avea nevoie de multă forță și perseverență. De unde le avea? se întreba Dennie.

Și ce se întâmpla cu movilele după ce se prăbușeau în cavitățile pe care le săpa copacul-burghiu pentru ele? Văzuse deja niște puțuri care își înghițiseră movilele. La adâncime, erau cât se poate de încețoșate și întunecate.

A îndreptat fasciculul luminos spre baza movilei. Reflexele erau de-a dreptul impresionante. Dennie

se așteptase la ceva zimțat și neregulat, și nu la un câmp de puțuri concave și strălucitoare pe metalul lucios de dedesubt.

A înotat spre una dintre depresiunile mai mari, ridicându-și aparatul foto. Lui Charles Dart i-ar plăcea să aducă poze și mostre din expediția asta. Știa că nu trebuie să se aștepte la mulțumiri din partea lui. Mai degrabă, fiecare poză sau mostră tulburătoare avea să-i smulgă un suspin exasperat pentru că ea nu reușise că urmeze pistecele cele mai *evidente*.

Pe fundul unei depresiuni ceva se mișca, o mișcare lentă și sinuoasă. Dennie și-a îndreptat lanterna într-acolo și s-a uitat mai îndeaproape. Era un fel de rădăcină. A văzut mai multe filamente minuscule plutind aproape de liana agățătoare, fiind prinse și târâte în interior. A luat câteva și le-a pus în punga pentru eșantioane.

– Să plecăm, Dennie! o chema Toshio. Apoi a auzit zăngănind sania ce trecea chiar pe sub ea. Hai! Avem numai cinci minute până explodează încărcătura!

– Bine, bine, a spus ea. Mai lasă-mă un minut.

Curiozitatea profesională era acum mai tare decât orice altceva. Dennie nu-și imagina niciun motiv pentru care o ființă vie ar săpa în masa întunecată de metal aproape pur. A întins mâna în depresiune și a prins rădăcina tentaculară, apoi s-a sprijinit de colină și a tras cu toată puterea.

În prima clipă, rădăcina elastică nu a cedat, ba chiar părea să tragă și ea. Dennie s-a temut să nu fi căzut într-o capcană.

Rădăcina s-a rupt pe neașteptate. Dennie i-a întrezărit vârful dur și lucios pe când puneă mostra în pungă, apoi s-a întors și, dând din picioare, s-a îndepărtat de suprafața metalică.

Keepiru i-a aruncat o privire dojenitoare pe când se prindea de sanie, apoi a pornit cu vehiculul spre intrarea în peșteră și lumina zilei, unde îi așteptau Toshio și Sah'ot. După câteva clipe, o explozie a reverberat prin apa puțin adâncă.

Au așteptat o oră, apoi au intrat din nou în grotă.

Explozia retezase trunchiul copacului-burghiu acolo unde pătrundea prin baza movilei metalice. Puțul se înclinase, dar continua în adâncul întunecos. Încă ploua cu fragmente de rocă din deschizătura de la baza micului munte. În grotă de sub insulă era un vârtej de resturi vegetale.

S-au apropiat cu prudență de puț.

– Mai bine îl verific cu sonda înainte să ne ducem noi, a spus Toshio. Pot să fie porțiuni instabile rămase în puț.

** O fac eu – Cățărătorule-de-scări*

*Roboții dau ascultare – orificiului meu nervos **

Toshio a aprobat din cap.

– Da, ai dreptate. Fă-o tu, Keepiru.

Datorită interfeței directe dintre robot și nervi, pilotul putea controla sonda mai bine decât Toshio. Dintre oamenii de la bord, numai Emerson D'Anite și Thomas Orley aveau acele conexiuni cyborg. Va trece mult timp până când majoritatea ființelor umane vor putea suporta efectele secundare ale implantului la fel ca delfinii, care avuseseră mare nevoie de o interfață și fuseseră modificați genetic în acest scop.

Urmând instrucțiunile lui Keepiru, o mică sondă s-a desprins din partea din spate a saniei. A pornit glonț spre puț și a dispărut înăuntru.

Toshio nu se așteptase niciodată să fie trimis imediat înapoi cu Keepiru într-un loc unde, în opinia lui, niciunul dintre ei nu se purtase prea bine. Importanța misiunii lor, de a sluji și apăra doi oameni de știință importanți, îl nedumerea și mai tare. De ce nu desemnase Creideiki pe altcineva mai de încredere?

Desigur, căpitanul putea să-i fi trimis în această misiune pe toți patru ca să scape de ei. Dar nici asta nu părea logic.

Toshio a decis că era mai bine să nu încerce să descifreze logica lui Creideiki. Se părea că la baza acesteia era ceva de neînțeles. Poate că era ceva inevitabil la un comandant. Tot ce știa băiatul era că el și Keepiru aveau să facă treabă bună în acea misiune, era un lucru sigur.

Ca elev-ofițer, avea oficial un grad mai mare decât Keepiru. Dar, conform tradiției, piloții aveau întâietate asupra elevilor-ofițeri, dacă nu decidea altfel o autoritate superioară. Toshio avea să-i ajute

pe Dennie și pe Sah'ot la studiile lor. În problemele de securitate, răspunderea o purta Keepiru.

Toshio era încă surprins când vedea că alții se opreau și îl ascultau, în caz că făcea vreo sugestie; i se cerea părerea, de obicei. Avea să-i ia ceva timp să se obișnuiască.

Pe ecran a apărut imaginea transmisă de robot: un cilindru gol pe dinăuntru, săpat în metalul spongiu. Doar niște cioturi mai rămăseseră din ancorajul care ținuse copacul-burghiu pe locul său. Resturi pluteau în jos pe lângă telecameră pe când se uitau.

Când a urcat robotul, lumina ce venea de sus a devenit mai intensă prin ceața de bule străvezii.

– Crezi că e destul de mare ca să treacă o sanie prin el? a întrebat Toshio.

Keepiru a răspuns fluierând că tunelul i se pare navigabil.

Robotul a ieșit la suprafață într-o baltă de câțiva metri lățime. Telecamera panoramică se rotea pe mal, transmițând imagini cu cerul albastru și frunzișul verde și des. Trunchiul foarte înalt al copacului-burghiu căzuse în pădure. Malul înclinat al bălții făcea greu de văzut pagubele produse, dar Toshio era sigur că arborele nu se prăbușise în direcția satului de aborigeni.

Se temuse că, deschizând drum spre interiorul insulei cu explozia lor, culegătorii-vânători să nu fi intrat în panică. Și-au asumat totuși riscul, căci să urci pe țărmul stâncos al insulei, de obicei atât de alunecos când era spălat de valuri, ar fi fost

o expunere periculoasă și nebunească la sateliții-spion ai Galacticilor. Prăbușirea aparent întâmplătoare a unui copac de pe insulă va trece neobservată de cei ce îi urmăreau de sus.

– Of, of.

Toshio a întins brațul.

Dennie s-a apropiat să privească ecranul.

– Ce e, Toshio? Vreo problemă?

Keepiru a oprit camera tocmai când își termina scanarea.

– Acolo, a spus băiatul. Masa aceea neregulată de corali atârnă deasupra bălții. Pare că stă să cadă.

– Păi, nu poți să-i ceri robotului să o proptească de jos ca să nu se desprindă?

– Nu știu. Tu ce zici, Keepiru?

** Unele planuri pot funcționa –*

Dacă soarta e de acord

** Să ne asumăm riscul –*

*Și să încercăm **

Keepiru a fixat cu privirea cele două ecrane și s-a concentrat. Toshio știa că pilotul asculta un complex de imagini sonore transmise prin conexiunea nervoasă. La ordinul delfinului, robotul s-a dus la malul bălții. Brațele lui ca niște cângi au înșfăcat metalul spongios de pe margine, trăgându-l spre el. A stârnit o ploaie de pietricele când și-a pus în mișcare picioarele.

– Atenție! a strigat Toshio.

Piatra colțuroasă s-a înclinat în față. Camera a arătat-o când se clătina periculos. Dennie a plecat din fața ecranului. Apoi pietroiul s-a prăbușit peste robot.

Au urmat niște imagini haotice. Dennie a continuat să se uite la ecran, dar Toshio și Keepiru și-au mutat privirile la fundul puțului. Pe neașteptate a început să cadă o ploaie de obiecte din deschizătură, rostogolindu-se în întunericul de jos. Fragmentele scânteiau în luminile saniei înainte să cadă în abis.

După o tăcere lungă, Keepiru a vorbit.

** Sonda e acolo jos – plămânii nu-i mai respiră –*

** A fost scutită de falsa moarte prin debranșare*

** Mai fluieră încă – ecouri disperate **

Keepiru voia să spună că sonda continua să-i trimită mesaje din locul întunecos unde se oprise în cele din urmă. Creierul ei minuscule și emițătorul nu fuseseră distruse, iar delfinul nu simțise zguduitura pe care întreruperea bruscă a contactului o inducea într-un sistem nervos conectat.

Dar tancurile de flotație fuseseră distruse. Erau acolo jos pentru totdeauna.

** Asta trebuie să fie – ultima piedică*

** Mă voi duce eu –*

cu prudență

să verific

** Dennie, ia sania – și stai cu ochii pe mine **

Până să-l oprească Keepiru sau băiatul, Sah'ot a și părăsit sania și s-a îndepărtat. Își agita greoi înotoarele, dar a dispărut în puț. Keepiru și Toshio s-au privit, împărțășind același gând răutăcios despre civilii nebuni.

Putea cel puțin să ia o cameră cu el! s-a gândit Toshio. Și, dacă Sah'ot ar fi așteptat, băiatul ar fi avut o șansă să pretindă pentru el ciudatul privilegiu de a explora acel puț.

S-a uitat la Dennie. Femeia avea privirea ațintită la ecranul sondei-robot, de parcă i-ar fi putut arăta ce se întâmplase cu Sah'ot. A trebuit să i se amintească, înainte să pornească înot, să preia comanda celeilalte sănii.

Toshio o considerase întotdeauna pe Dennie Sudman un savant adult, prietenos, dar enigmatic. Acum vedea că nu era mult mai matură ca el. Și chiar dacă se bucura de respectul și poziția unei adevărate profesioniste, îi lipsea instruirea multilaterală a unui ofițer. Dennie nu avea să întâlnească niciodată marea varietate de oameni, lucruri și situații pe care le cunoscuse el în cariera lui.

S-a uitat iar la intrarea în puț. Keepiru a fornăit nervos, scoțând multe bule. Trebuiau să decidă în curând ce să facă dacă Sah'ot nu se întorcea.

Sah'ot era, evident, un experiment genetic la care o serie de trăsături fuseseră realizate astfel încât să atingă un optim calculat. Dacă aveau să se dovedească reușite, urmau să fie introduse în codul genetic general al speciei neo-delfinilor. Un asemenea

proces imita mult mai rapid segregarea și amestecul din natură.

Dar unele experimente aveau uneori rezultate care nu fuseseră niciodată planificate.

Toshio nu știa dacă poate să aibă încredere în Sah'ot. Firea ascunsă a finului nu era profundă și misterioasă, ca a lui Creideiki, ci stridentă, ca prefăcătorii unor oameni pe care îi cunoscuse.

Mai era și ciudatul joc sexual dintre Sah'ot și Dennie. Nu că el ar fi fost un puritan. Acel gen de distracții nu erau interzise, dar se știa că puteau cauza probleme.

În aparență, Dennie nici nu-și dădea seama că îl încuraja pe fin cu discreție. Toshio se întreba dacă ar fi avut tupeul să i-o spună... și s-o privească în ochi.

A mai trecut un minut tensionat. Apoi, tocmai când Toshio se pregătea să plece, Sah'ot a țâșnit din puț și s-a repezit spre ei.

** Drumul e liber*

*O să vă conduc spre aer! **

Keepiru s-a grăbit cu sania spre delfinul antropolog și a chițăit ceva pe un ton atât de înalt, că Toshio, cu toată sensibilitatea lui calafiană, n-a reușit să înțeleagă.

Gura lui Sah'ot s-a strâmbat și s-a închis într-o atitudine șovăielnică de supunere. Dar în ochi avea un licăr sfidător. I-a aruncat o privire în timp ce se

întorcea cu burta în sus să-și pună una din aripioarele ventrale în gura lui Keepiru.

Pilotul l-a mușcat simbolic, apoi s-a întors spre ceilalți.

** Drumul e liber –*

Eu așa cred

** Acum să plecăm –*

Și să lăsăm aparatele astea de respirat

** Ca să vorbim ca pământeni*

De munca noastră

** Și să-i întâlnim pe viitorii noștri*

*Confrați piloți **

Sania s-a deplasat sub puțul creat de copacul-burghiu, apoi a urcat într-un nor de bule. Ceilalți au urmat-o.

CREIDEIKI

Ședința se prelungise prea mult.

Creideiki regreta că îl lăsase pe Charles Dart să participe prin intermediul ecranului holografic. Cimpanzeul planetolog ar fi fost cu siguranță mai puțin vorbăreț dacă era acolo, în apa oxigenată efervescentă a bazinului central, ud și cu o mască pe față.

Dart se afla în laboratorul său și își proiecta imaginea în sala de conferințe, fără să remarce iritarea ascultătorilor săi. Să respire apă oxigenată în fața unei console timp de două ore era un chin destul de mare pentru un neo-fin.

– Normal, căpitane... Vocea baritonală și stridentă a cimpanzeului pulsa prin apă. Când ai hotărât să aterizăm lângă o importantă falie tectonică, am aprobat din toată inima. Nicio altă zonă nu mi-ar fi oferit atâtea informații. Deși cred că am fi avut motive întemeiate să alegem încă șase-șapte

situri de pe Kithrup ca să verificăm unele dintre descoperirile extrem de interesante pe care le-am făcut aici.

Creideiki era un pic surprins că cimpanzeul folosea persoana I plural. De obicei, Charlie nu era atât de modest.

Brookida plutea lângă el. Metalurgistul lucrase cu Charles Dart, căci, pentru moment, echipa de reparații nu avea nevoie de el. De o oră păstrase tăcerea, lăsându-l pe cimpanzeu să reverse un torent de jargon tehnic care îi dăduse amețeli lui Creideiki.

Ce-i cu Brookida? Crede că un comandant care e atacat nu are altceva mai bun de făcut?

Hikahi, abia ieșită din spital, s-a întors pe spate, respirând apă oxigenată efervescentă și nepierzând din ochi holograma cimpanzeului.

N-ar trebui să facă asta, s-a gândit Creideiki. Mi-e și așa destul de greu să mă concentrez.

O ședință prelungită avea mereu același efect asupra lui Creideiki. Simțea un aflux de sânge în penis și în zona adiacentă. *Ar fi vrut* să se apropie de Hikahi și s-o muște ușor în mai multe locuri din părțile ei laterale.

Ar fi fost o nebunie, mai ales în public, dar cel puțin era sincer cu sine însuși.

– Planetologule Dart, a oftat căpitanul, fac eforturi să înțeleg ce spui că ai descoperit. Partea legată de anomaliiile rețelei de cristale și izotopice de sub scoarța lui Kithrup, cred că o pricep... Cât despre stratul de subducție...

– O zonă de subducție e granița dintre două plăci ale scoarței, unde una alunecă sub cealaltă, l-a întrerupt Charlie.

Creideiki ar fi vrut să renunțe la demnitatea lui și să-l înjure pe cimpanzeu.

– Nu mă prea pricep la planetologie, doctore Dart, a spus el cu un calm forțat. Și sunt mulțumit că ți-a fost de folos faptul că te-ai găsit într-una din zonele dintre plăci. Dar trebuie să înțelegi că alegerea locului de aterizare s-a făcut din rațiuni strategice. Vrem atât metalele, cât și camuflarea pe care ni le oferă movilele de corali. Am aterizat aici să ne ascundem și să ne reparăm nava. Cu crucișătoare ostile deasupra noastră, nu cred că pot lăsa expediții să exploreze în alte părți ale globului. De fapt, trebuie să-ți refuz cererea de a mai fora în situl ăsta. Riscul e prea mare.

Cimpanzeul s-a încruntat și a început să gesticuleze. Creideiki l-a întrerupt înainte de a-și găsi cuvintele:

– Pe lângă asta, ce zice despre Kithrup microfiala *Bibliotecii*? Nu te ajută în rezolvarea problemelor cu care te confrunți?

– *Biblioteca!* a pufnit Dart, disprețuitor. O grămadă de minciuni! O mlaștină a dezinformării! Și-a coborât vocea până a ajuns un mormăit. Nu zice nimic de anomalii! Ultimul studiu s-a făcut acum patru sute de milioane de ani, când planeta a dobândit statut de rezervație pentru populația Karrank%...

Charlie aproape că s-a sufocat când a pronunțat acel cuvânt, din cauza obstrucției provocate de

consoane. I s-au făcut ochii cât cepele, apoi s-a lovit cu pumnii în piept, tușind.

Creideiki s-a întors spre Brookida.

– E adevărat? *Bibliotecii* îi lipsesc atâtea informații referitoare la această planetă?

– Da, a încuviințat Brookida cu voce tărăgănată. Patru sute de epoci *sunt* mult timp. Când o planetă devine rezervație, este de obicei lăsată pustie până ce evoluează specii noi și ajung la un nivel preconștient potrivit elevației sau devine un loc liniștit pentru o rasă străveche în pragul senectuții. Planetele ajung locuri interzise, destinate creșelor sau azilurilor de bătrâni.

– Pe Kithrup se pare că s-au întâmplat ambele. Am descoperit o rasă preconștientă care a apărut bineînțeles după ultima actualizare a *Bibliotecii*. Pe lângă asta, populația Karrank%... Și lui Brookida îi venea greu să pronunțe cuvântul. Au primit planeta ca să moară în pace, lucru pe care se pare că l-au și făcut. Probabil că rasa Karrank% nu mai există...

– Dar ... patru sute de epoci fără un nou studiu? Era greu de imaginat.

– Da, de obicei, o plantă e reclasificată de Institutul Migrației cu mult înainte de a trece atâtea timp. Totuși, Kithrup e o lume atât de ciudată ... puține specii ar accepta să trăiască aici. În plus, căile de acces sunt foarte puține. Zona asta din spațiu este superficială din punct de vedere gravitațional. Țasta-i unul dintre motivele pentru care am venit aici.

Charles Dart încă încerca să respire normal. A băut un pahar mare cu apă. În acest timp, Creideiki

stătea nemișcat și reflecta. În ciuda argumentelor lui Brookida, era oare posibil ca planeta Kithrup să rămână pustie atâta timp, într-o galaxie supraaglomerată, în care orice lume devenea tentantă?

Institutul Migrației era singura organizație birocratică din galaxie care, ca putere și influență, rivaliza cu *Biblioteca*. Prin tradiție, toate speciile protectoare respectau codurile sale cu privire la gestiunea ecosferei; în caz contrar, ar fi însemnat să caute cu lumânarea o catastrofă la scară galactică. Speranța raselor minore de a deveni într-o zi cliente și apoi stăpâne la rândul lor explica rigurosul conservaționism ecologic din galaxie.

Mulți Galactici erau dispuși să uite ce se întâmplase în istoria omenirii înainte de Contact. Masa-crul mamuților, al leneșilor uriași și al lamantinilor au fost iertate din considerație pentru statutul de „orfani” al ființelor umane. Adevărata vină era atribuită presupușilor protectori ai lui *Homo sapiens*... o rasă misterioasă, nedescoperită vreodată, care, după cum ziceau aproape toți, lăsase neterminată elevația omului, cu mii de ani în urmă.

Neo-finii știau bine că și cetaceele fuseseră cât pe ce să dispară de mâna omului, dar nu vorbeau niciodată despre asta aici, departe de Pământ. Bună sau rea, soarta lor era acum legată de cea a omenirii.

Pământul aparținea oamenilor până când aveau să se ducă în altă parte sau să dispară. Cele zece colonii ale ființelor umane erau autorizate pentru perioade mai scurte, conform planurilor de ecogestiune.

Concesiunea cu durata cea mai scurtă era pe numai șase mii de ani. Când le expira timpul, coloniștii de pe Atlast aveau să plece de acolo, lăsând din nou planeta pustie.

– Patru sute de milioane de ani, a mormăit Creideiki. Mi se pare o perioadă extrem de lungă în care să nu se facă alte explorări.

– Sunt de acord! a strigat Charles Dart, care își revenise acum.

– Și dacă v-aș spune că sunt semne că Kithrup era ocupată de o civilizație mecanică acum doar trei mii de ani? Fără să reiasă așa ceva din datele *Bibliotecii*?

Kikahi s-a apropiat unduindu-se.

– Nu crezi că anomaliiile din scoarță pe care le-ai descoperit ar putea fi gunoaiele lăsate de o civilizație intrusă, doctore Dart?

– Ba da! a strigat cimpanzeul. Exact! Chiar așa! Știți cu toții că multe rase ecosensibile și-ar construi facilitățile de-a lungul unei falii tectonice. Astfel, mai târziu, când planeta va fi părăsită, urmele așezărilor ar fi atrase din nou în scoarță și ar dispărea. Unii cred că de aceea nu există urme ale unei ocupații anterioare pe Pământ.

Hikahi a încuviințat.

– Și dacă vreo specie s-a stabilit aici clandestin...?

– Ar fi construit pe falii! *Biblioteca* explorează planetele o dată la multe epoci. Dovezile incursiunii ar fi ajuns între timp sub pământ!

Cimpanzeul părea surescitat în imaginea holografică.

Lui Creideiki îi venea greu să ia toate acestea prea în serios. Cimpanzeul nu vorbea de obicei așa! Dar, în acest caz, de vină erau civilizațiile, indiciile, orașe întregi, iar preșul sub care fuseseră ascunse probele era scoarța unei planete!

Era crima perfectă! La urma urmei, patrula de poliție trecea doar la intervale de milioane de ani și acum întârzia.

Comandantul își dădea seama că oricare dintre metaforele pe care tocmai le folosisese era omenească. Ei bine, asta era de așteptat. Erau momente, precum cel în care pilota într-o distorsiune a spațiului, în care analogiile cu cetaceele erau mai utile. Dar, dacă te gândeai la politica nebunească a Galacticiilor, era bine să fi văzut o sumedenie de vechi filme polițiste de-ale oamenilor și să fi citit multe volume de istorie dementă a omenirii.

Acum Brookida și Dart dezbăteau o problemă tehnică... și Creideiki nu se putea gândi la altceva în afară de gustul apei din jurul lui Hikahi. Ar fi vrut s-o întrebe dacă mirosul acela însemna ce își închipuia el. Era un parfum cu care se dăduse sau un feromon natural?

Cu oarecare greutate, s-a concentrat din nou asupra discuției în curs.

În împrejurări normale, descoperirea lui Charlie și Brookida ar fi fost excepțională.

Dar asta nu are de-a face cu salvarea navei mele și a echipajului, nici cu sarcina de a aduce informațiile Consiliului Terragenilor. Chiar și misiunea pe care le-am încredințat-o lui Keepiru și lui Toshio,

aceea de a-i evalua pe băştinaşii preconştienţi, e mai urgentă decât căutarea de indicii în rocile străvechi ale unei planete ciudate.

– Scuză-mă, căpitane. Îmi pare rău că am întârziat. Cu toate astea, ascult în tăcere de ceva timp.

Creideiki s-a întors şi l-a văzut pe doctorul Ignazio Metz venind lângă el. Psihologul cu părul cărunt se mişca încet în apă, compensându-şi cu dezinvoltură flotabilitatea redusă. Burta destul de mare i se vedea prin costumul lucios, de culoare maro.

Brookida şi Dart au continuat să discute: acum vorbeau despre rata de încălzire datorată substanţelor radioactive, de gravitate şi de impactul cu meteoriţii. Hikahi părea să găsească dialogul fascinant.

– Fii binevenit, chiar dacă ai întârziat, doctore Metz. Mă bucur că eşti aici.

Creideiki era surprins pentru că nu-l simţise apropiindu-se. De obicei, Metz făcea atâta gălăgie că îl auzeai din partea opusă a marelui bazin. Uneori emana un bâzâit de doi kilohertzi din urechea dreaptă. Acum era abia perceptibil, dar alteori era enervant. Cum de lucra omul acesta cu finii de atâta timp şi nu-şi remediase acel defect?

Acum încep să vorbesc precum Charlie Dart! şi-a reproşat el. Nu mai fi atât de cusurgiu, Creideiki!

A fluierat o strofă care a răsunat doar în capul său.

* *Cei ce trăiesc*

Vibrează toţi,

* *Toţi,*

* *Și ajută lumea*
Să cânte *

– Căpitane, ca să fiu sincer, am venit din alt motiv, dar e posibil ca descoperirea lui Dart și a lui Brookida să aibă o oarecare legătură cu ce am să-ți spun. Putem vorbi între patru ochi?

Creideiki a devenit inexpresiv. Trebuia să se odihnească în curând și să facă puțină gimnastică. Orele suplimentare de muncă îl extenuau, iar *Streaker* nu-și putea permite un căpitan obosit.

Dar trebuia să fie prudent cu acest om. Metz nu putea să-i dea ordine, nici la bordul lui *Streaker*, nici în altă parte; dar avea putere, o putere de un gen și o intensitate aparte. Creideiki știa că dreptul lui la reproducere era garantat, indiferent cum avea să se termine această misiune. Totuși, evaluarea lui Metz avea greutate. Toți delfinii de la bord se purtau cât se poate de „conștient” când era el prin preajmă. Chiar și căpitanul.

Poate de aceea am evitat mereu o confruntare, s-a gândit Creideiki. Dar curând avea să-l constrângă pe doctorul Metz să răspundă la câteva întrebări despre unii membri ai echipajului de pe *Streaker*.

– Desigur, doctore, a spus el. Lasă-mă singur un minut. Aici cred că am terminat.

La un semn al lui Creideiki, Hikahi s-a apropiat de el. A zâmbit și și-a agitat înotătoarele pectorale în direcția lui Metz.

– Hikahi, te rog, termină aici în locul meu. Nu-i lăsa să discute mai mult de zece minute înainte să-și rezume propunerile. Ne vedem într-o oră în bazinele de recreere 3-A. O să-mi expui atunci recomandările tale.

Hikahi i-a răspuns la fel cum i se adresase el, în anglică subacvatică rapidă, cu inflexiuni puternice.

– Da, căpitane. Mai e ceva?

Fir-ar! Creideiki știa că sonarul îi revela lui Hikahi starea lui de excitație sexuală. Nu era greu de înțeles la un mascul. El ar fi trebuit să facă un sondaj sonic explicit ca să obțină aceleași informații despre Hikahi, ceea ce ar fi fost o impolitețe.

Lucrurile trebuiau să fi fost mult mai simple pe vremuri!

Bine, peste o oră o să afle ce intenții are Hikahi. Unul dintre privilegiile căpitanului era să ordone evacuarea bazinele de recreere. Măcar de n-ar apărea vreo urgență până atunci!

– Nu, nimic deocamdată, Hikahi. Poți să pleci. Hikahi l-a salutat voioasă cu un braț al armurii.

Brookida și Charlie continuau să discute în contradictoriu când Creidiki s-a întors spre Metz.

– Putem vorbi între patru ochi pe drumul cel mai lung spre punte, doctore? Vreau să mă consult cu Takkata-Jim înainte să trec la alte lucruri.

– E-n regulă, căpitane. Nu durează mult ce am să-ți spun.

Pe fața lui Creideiki tot nu se citea nimic. Zâmbea oare Metz de ceva anume? Îl amuzase ceva ce văzuse sau auzise?

– Mă nedumerește încă poziția vulcanilor din zona lungă de trei mii de kilometri unde se întâlnesc cele două plăci tectonice, a spus Brookida.

Vorbea rar, parțial pentru Charlie și parțial pentru că era greu să discuți în apa oxigenată. Nu părea să fie niciodată destul aer.

– Dacă examinezi hărțile făcute de pe orbită, ai să vezi că vulcanismul e rar în restul planetei. Dar aici vulcanii sunt foarte răspândiți și toți de mică mărime.

Charlie a ridicat din umeri.

– Nu văd legătura, bătrâne. Cred că e doar o coincidență.

– Dar nu e asta și singura zonă unde se găsesc movile metalice? a sugerat deodată Hikahi. Nu sunt expert, dar un astronaut învață să nu creadă în coincidențe.

Charlie a deschis gura, dar a închis-o la loc. În cele din urmă, a spus:

– Așa e! Da! Brookida, după tine, speciile alea de corali au nevoie de substanțe nutritive furnizate de acest tip unic de vulcan?

– E posibil. Expertul nostru în exobiologie e Dennie Sudman. Iar acum s-a dus pe o insulă să-i studieze pe aborigeni.

– Trebuie să ne aducă niște mostre! Charlie și-a frecat mâinile. Crezi c-ar fi prea mult dacă am ruga-o

să facă un ocol pe la un vulcan? Nu prea departe, desigur, din câte a zis Creideiki. Doar un ocol mic de tot!

Hikahi a izbucnit într-un râs fluierat. Charlie era un tip îndrăzneț! Dar entuziasmul lui era contagios, un ultim antidot pentru griji. De-ar fi putut și ea să se ascundă de universul amenințător în lumea abstracțiunilor, precum cimpazeul.

– Și o sondă termică! a exclamat Charlie. Nu mă îndoiesc că Dennie o va face pentru mine, după tot ce am făcut eu pentru ea!

Creideiki înota în cercuri mari în jurul ființei umane, întinzându-și mușchii în timp ce se arcuia și se răsucea.

Printr-o comandă nervoasă, și-a flexat manipuloarele principale ale armurii, ca un om care își întinde brațele.

– Așadar, doctore, ce pot să fac pentru tine?

Metz a continuat să înainteze încet și l-a privit cu amabilitate pe căpitan.

– Comandante, cred c-a venit momentul să ne reconsiderăm strategia. Lucrurile s-au schimbat de când am ajuns pe Kithrup. Avem nevoie de altă abordare.

– Poți să fii mai explicit?

– Desigur. Așa cum îți amintești, am fugit din punctul de transfer de la Morgran pentru că nu voiam să fim prinși într-o ambuscadă din șapte direcții, de tot atâtea forțe diferite. Ai priceput repede

că, dacă eram prinși de una dintre ele, toate celelalte s-ar fi coalizat împotriva celor care ne capturaseră și ne-ar fi distrus până la urmă. Eu n-am înțeles așa repede atunci. Acum te felicit. Bineînțeles, manevrele tale tactice au fost sclipitoare.

– Mulțumesc, doctore Metz. Normal, ai lăsat deoparte un alt motiv al fugii noastre. Avem ordin de la Consiliul Terragenilor să le aducem datele, fără să le mai împărtășim cuiva pe drum. Iar, dacă eram prinși, ar fi fost cu siguranță „scurgeri“, nu crezi?

– Desigur, a încuviințat doctorul Metz. Și situația a rămas aceeași și după ce am fugit pe Kithrup, o mișcare pe care o consider acum inspirată. După mine, a fost doar un ghinion că ascunzătoarea asta nu s-a dovedit atât de bună precum am sperat.

Creideiki s-a abținut să-i spună că se ascundeau încă. Da, erau înconjurați, dar nimeni nu-i prinsese încă în plasă.

– Continuă.

– Bine, atâta timp cât exista posibilitatea să evităm capturarea, fuga era bună. Dar acum s-a schimbat situația. Șansele de a scăpa sunt infime. Kithrup rămâne utilă ca refugiu din haosul bătăliei, dar nu ne poate ascunde multă vreme după ce acolo sus se va stabili învingătorul.

– Vrei să spui că nu putem spera să scăpăm?

– Exact. Cred că trebuie să ne facem neapărat planuri pentru evenimente neplăcute.

– Și care ar fi prioritățile?

Creideiki știa la ce răspuns să se aștepte.

– Supraviețuirea navei și a echipajului, evident! Și a informațiilor, pentru evaluarea performanței ambilor! La urma urmei, asta a fost principala noastră misiune în spațiu! Ei?

Metz a încetat să mai înoate, privindu-l pe Creideiki ca un profesor care pune întrebări unui elev.

Creideiki ar fi putut să-i înșire vreo șase alte sarcini date lui *Streaker*, de la verificarea veridicității *Bibliotecii* la contacte cu potențiali aliați și până la misiunile de spionaj militar ale lui Thomas Orley.

Dar, așa cum lăsase să se înțeleagă Metz, principalul scop al misiunii era să evalueze prestația unei astronave cu echipaj format din delfini și comandat de un delfin. *Streaker* și efectivele sale erau experimentul care conta cu adevărat.

Dar totul se schimbase de când găsiseră flota abandonată. Nu mai putea să acționeze conform priorității indicate la începutul călătoriei. Cum i-ar putea explica asta unui om ca doctorul Metz?

Te-ai ascuns, a meditat Creideiki, *sub frunți de dobitoace, o, judecată, omul te-a pierdut...* Uneori se gândea că marele bard trebuie să fi fost pe jumătate delfin.

– Înțeleg ce vrei să spui, doctore Metz. Dar nu mi se pare că asta necesită o schimbare a strategiei. Riscăm încă să fim distruși dacă scoatem capul din marea de pe Kithrup.

– Doar dacă o facem înainte ca acolo sus să învingă cineva. Bineînțeles că nu trebuie să ne expunem până nu se termină lupta.

– Totuși, *suntem* în situația de a negocia când va fi stabilit un învingător! Și, dacă negociem cu abilitate, putem să ne ducem misiunea la bun sfârșit!

Creideiki și-a continuat spirala lentă, obligându-l pe genetician să înceapă să înoate spre camera de compensare de pe punte.

– Poți să-mi spui ce vom fi în stare să oferim în cazul unor negocieri?

Metz a zâmbit.

– În primul rând, avem informațiile dezgropate la propriu de Brookida și de Charles Dart. Institutul îi răsplătește pe cei ce denunță crime ecologice. Majoritatea facțiunilor care se luptă să ne prindă sunt conservatori tradiționaliști de un fel sau altul și vor apesia descoperirea noastră.

Creideiki s-a abținut să-și exprime disprețul pentru naivitatea omului și să-l critice.

– Continuă, doctore, i-a spus el pe un ton egal. Ce altceva mai avem de oferit?

– Păi, căpitane, mai e și onoarea misiunii noastre. Chiar dacă cei care ne prind decid să rețină *Streaker* pentru un timp, ne vor înțelege scopul. Să înveți rasele cliente să folosească navele spațiale e una dintre datoriile de bază ale elevației. Fără îndoială ne vor lăsa să trimitem acasă niște oameni și fini cu informațiile noastre despre evaluarea comportamentului, ca să poată continua lansarea în spațiu a altor nave

cu echipaje formate din delfini. În caz contrar, ar fi ca și cum un străin s-ar amesteca în creșterea unui copil, din cauza unui conflict cu părinții lui!

Și câți copii de oameni n-au fost uciși și torturați în Evul vostru Mediu pentru păcatele părinților? Creideiki ar vrut să întrebe cine va fi emisarul care va duce informațiile despre elevație înapoi pe Pământ în timp ce *Streaker* era captiv.

– Doctore Metz, cred că subestimezi fanatismul celor implicați. Sau mai e ceva?

– Desigur, am păstrat la urmă ce e mai important. Metz l-a atins pe Creideiki pe o parte pentru a-și întări spusele. Căpitane, trebuie să te gândești să le dai Galacticilor ce vor.

Creideiki se așteptase la asta.

– Crezi că trebuie să le dăm poziția flotei abandonate?

– Da, și orice fel de suvenire sau informații am luat de acolo.

Căpitanul a rămas impasibil. *Cât de mult știe el despre „Herbie“ al lui Gillian?* s-a întrebat el. *Mare visător! Dar mumia aia ne face probleme!*

– Ți-amintești, căpitane, că unicul mesaj scurt care ne-a venit de pe Pământ ne cerea să ne ascundem și să păstrăm datele secrete, *dacă e posibil!* Și ni s-a spus chiar să acționăm după capul nostru!

– Crezi că tăcerea noastră va întârzia mult redescoperirea acelor nave pierdute, acum că se știe de existența lor? Fără îndoială că jumătate din rasele protectoare din cele Cinci Galaxii au trimis

deja o sumedenie de iscoade ca să facă aceeași descoperire ca și noi. Știu deja că trebuie să caute în conglomerate slab luminate și slab legate de restul universului. E doar o chestiune de timp până dau peste mlaștina corectă de flux gravitațional și grămada pe care o caută.

Creideiki nu era deloc convins. Galacticii nu gândeau întotdeauna ca pământeni și nu ar fi făcut o explorare în același fel. Era de-ajuns să te gândești cât timp stătuse flota acolo fără să fie descoperită. Totuși, pe termen lung, probabil că Metz avea dreptate.

– În acest caz, doctore, de ce nu am transmite pur și simplu poziția *Bibliotecii*? Așa va deveni publică și nu va mai fi treaba noastră. Fără îndoială, o descoperire atât de importantă ar trebui să facă obiectul unei investigații a Institutelor?

Creideiki vorbise pe un ton sarcastic; dar, când l-a văzut pe Metz zâmbindu-i cu un aer superior, și-a dat seama că omul îl luase în serios.

– Ești naiv, căpitane. Fanaticilor ăloră de sus nu le pasă de codurile galactice când cred că milenul e la doi pași! Dacă toți ar ști unde e flota de epave, bătălia s-ar da acolo! Navele acelea antice ar fi distruse de tirul încrucișat, indiferent cât de puternic e câmpul protector ce le înconjoară. Iar Galacticii *tot* ar încerca să ne prindă, în caz că i-am mințit!

Au ajuns în camera de compensare de pe punte. Creideiki s-a oprit.

– Deci, n-ar fi mai bine dacă una dintre facțiuni ar avea datele și s-ar duce singură să caute flota?

– Ba da! La urma urmei, ce reprezintă pentru noi grămada aia de nave plutitoare? Doar un loc periculos unde am pierdut o șalupă și o duzină de membri ai echipajului. Noi nu avem cultul strămoșilor ca extraterestrii ăia fanatici care se bat acolo sus și nu dăm nici doi bani pe ele, decât din punct de vedere intelectual, dacă flota abandonată este un vestigiu din vremea Strămoșilor sau aparține Strămoșilor care se întorc! În mod sigur, nu merită să mori pentru așa ceva. Dacă am învățat ceva în ultimii două sute de ani, este că un neam de nou-veniți, mic ca al nostru, trebuie să se ascundă din calea celor mari ca rasele Soro și Gubru și de mutrele lor!

Părul argintiu al doctorului Metz s-a unduit când dădea din cap ca să-și întărească spusele, iar între fire s-a strâns un halou efervescent de bule.

Creideiki nu-l respecta din cale-afară pe doctorul Metz, dar, când omul se înflăcăra suficient ca să renunțe la aerul său pompos, îi devenea aproape simpatic.

Din păcate, doctorul Metz se înșela grav.

Ceasul de la armura lui Creideiki a sunat. Tresărind, căpitanul și-a dat seama cât de târziu se făcuse.

– E o discuție interesantă, doctore Metz. Acum n-am timp s-o continui, dar nu decid nimic până nu mă consult cu toți din conducerea navei. Ți se pare corect?

– Da, cred că da, totuși ...

– Și, apropo de bălălia pentru Kithrup, acum trebuie să mă duc să ascult ce are să-mi spună Takkata-Jim.

Creideiki nu avusese intenția să stea atât de mult cu doctorul Metz și nu voia să renunțe la perioada de execuții fizice pe care o amânase de prea mult timp.

Dar Metz nu prea voia să plece.

– Ah! Faptul că l-ai pomenit pe Takkata-Jim mi-a amintit de alt lucru pe care voiam să-l discut cu tine, căpitane. Mă îngrijorează izolarea socială manifestată de unii delfini din diferite subspecii experimentale. Se plâng că sunt ostracizați și se pare că au primit sancțiuni disciplinare de prea multe ori.

– Presupun că te referi la unii *Stenos*.

Metz nu părea în largul lui.

– Un termen colocvial ce se pare că a prins, deși toți neo-finii sunt, din punct de vedere taxonomic, *Tursiops amicus*...

– Am situația sub control, doctore Metz. Creideiki nu a ezitat să-l întrerupă pe om. O dinamică de grup subtilă se pare că e implicată, iar eu aplic ceea ce cred că sunt tehnici eficiente pentru a menține solidaritatea echipajului.

Doar vreo duzină de *Stenos* dădeau semne de nemulțumire. Creideiki bănuia că e o consecință a atavismului provocat de stres, o decădere din starea de sapiens din cauza fricii și a încordării continue. Presupusul expert, acel doctor Metz, părea să creadă că majoritatea echipajului de pe *Streaker* practica discriminarea rasială.

– Vrei să spui că și Takkata-Jim are probleme?
a întrebat Creideiki.

– Nu, sigur că nu! E un ofițer excelent. Numele
lui mi-a amintit că e...

Metz s-a oprit.

*Că e un Stenos, a terminat Creideiki propoziția
în gând. Să-i spun oare lui Metz că mă gândesc s-o
fac pe Hikahi secundul meu? Cu toată priceperea
lui Takkata-Jim, izolarea sa a devenit o povară pen-
tru moralul echipajului. Nu pot să accept așa ceva
din partea secundului meu.*

Creideiki simțea acut lipsa locotenentului Yacha-
pa-Jean, care murise la Mica Grămadă.

– Doctore Metz, că tot ai adus vorba, am ob-
servat unele diferențe între profilele psihologice
ale unor anumiți membri ai echipajului înainte de
plecare și performanțele lor ulterioare. Nu sunt
un cetapsiholog, dar, în unele cazuri, sunt convins
că finii nici nu trebuiau să urce la bordul acestei
nave.

Fața doctorului Metz a devenit inexpressivă.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, căpitane.
Armura lui Creideiki a zăngănit când și-a întins
un braț să se scarpine deasupra ochiului drept.

– Nu am multe pe care să mă bazez, dar cred că
o să invoc în curând privilegiul comandantului și o
să mă uit pe însemnările tale. Neoficial, desigur. Te
rog, pregătește-le...

Un sunet strident l-a întrerupt pe Creideiki. Ve-
nea de la orificiul nervos al armurii.

– Da, spune, a ordonat. A ascultat câteva secunde o voce ca un zumzet, legată de orificiul său nervos. Așteptați, a răspuns, vin imediat.

Apoi a închis comunicarea.

A îndreptat o undă de sonar pe placa sensibilă de lângă încuietorea ușii. Panoul s-a deschis cu un bâzâit.

– A fost puntea, i-a spus lui Metz. S-a întors un cercetaș cu vești de la Tsh't și Thomas Orley. E nevoie de mine, dar vom relua această discuție în curând, doctore.

Cu două lovituri puternice de coadă, Creideiki a trecut prin ușa camerei de compensare ca să ajungă pe punte.

Ignacio Metz s-a uitat după căpitan.

Creideiki mă bănuiește, s-a gândit el. Are suspiciuni în privința studiilor mele speciale. Trebuie să fac ceva. Dar ce?

Condițiile de stres pricinuite de atacul iminent furnizau date extraordinare, în special despre delfinii pe care Metz îi atrăsese în echipajul lui *Streaker*. Dar acum totul se va duce de râpă. Unii dintre subiecții săi manifestau simptome de stres la care nu se așteptase.

Acum, pe lângă grijile pe care și le făcea cu extraterestrii fanatici, trebuia să se confrunte și cu suspiciunile lui Creideiki. Nu-i va fi ușor să scape de el. Metz știa să recunoască geniul când îl întâlnea, mai ales la un delfin elevat.

Măcar de-ar fi unul de-ai mei, s-a gândit el. De aş putea să-mi arog vreun merit pentru el.

GILLIAN

Navele pluteau în spațiu ca niște șiraguri de perle rupte și risipite ce reflectau slab lumina Căii Lactee. Stelele mai apropiate erau cele roșietice, mai vechi, ale unei mici îngrămădiri globulare, resturi aride și răbdătoare ale primei epoci de formare a astrilor – lipsite de planete sau metale.

Gillian s-a uitat cu atenție la fotografie, una dintre cele șase pe care le transmisese *Streaker* cu naivitate pe Terra din ce părea a fi un obscur și neinteresant flux gravitațional, departe de calea bătătorită.

O stranie armada tăcută ce nu răspundea la semnalele lor. Pământenii n-au știut ce să creadă. Acea flotă de nave-fantomă nu-și avea locul în structura ordonată a celor Cinci Galaxii.

De cât timp erau oare acolo, neobservate de nimeni?

Gillian a pus holograma deoparte și a luat alta. Arăta în prim-plan una dintre giganticele nave abandonate. Mare cât o lună, străveche și brăzdată de cicatrici, strălucea în interiorul unei luminozități slabe – un câmp protector cu proprietăți inimaginabile. Aura aceea sfida orice analiză. Au înțeles doar că era un câmp intens de probabilitate de o natură neobișnuită.

Când au încercat să andocheze una dintre navele-fantomă de la periferia câmpului, echipajul șalupei lui *Streaker* a provocat o reacție în lanț. O flacără strălucitoare s-a produs între monstrul cel vechi și micul vehicul de explorare. Locotenentul Yachapa-Jean a raportat că toți delfinii au avut viziuni și halucinații. Încercase să se desprindă, dar, în dezorientarea ei, a pus în funcțiune ecranele de stază din interiorul aceluia câmp ciudat. Explozia ce a urmat a distrus atât mica ambarcațiune pământeană, cât și gigantica navă antică.

Gillian a pus deoparte fotografia, s-a întors și s-a uitat în celălalt capăt al laboratorului. Herbie era tot acolo, învăluit în plasa de stază, o siluetă veche de sute de milioane de ani... miliarde de ani.

După dezastru, Tom ieșise singur din navă și adusese misterioasa relicvă în secret printr-una din ușile laterale ale lui *Streaker*.

Un trofeu inestimabil, s-a gândit Gillian, uitându-se cu luare-aminte la cadavru. Am plătit cu sânge pentru tine, Herb. Măcar de mi-aș da seama ce-am cumpărat.

Herb era o enigmă care merita cercetată de marile Institute, nu de o femeie singură la bordul unei astronave asediate, departe de patrie. Era frustrant, dar cineva trebuia să facă acest efort. Cineva trebuia să încerce să înțeleagă de ce ajunseseră niște animale hăituite. Acum, că Tom plecase, iar Creideiki era ocupat să mențină nava și echipajul în stare de funcționare, misiunea îi revenea ei.

Încetul cu încetul, afla câte ceva despre Herbie... destul ca să confirme că trupul neînsuflețit era foarte vechi, că avea structura scheletică a unei ființe obișnuite să meargă pe jos pe planete; iar mini-*Biblioteca* de la bord continua să susțină că n-a existat niciodată așa ceva.

Gillian și-a pus picioarele pe birou și a mai scos o fotografie din teanc. Arăta clar, prin câmpul scânteietor de probabilitate, mai multe simboluri gravate pe partea laterală a carenei masive.

– *Biblioteca*, deschide-te! a rostit ea.

Dintre cele patru ecrane holografice de pe birou, s-a aprins cel din stânga – pe care a apărut hieroglifa cu spirala din care ieșeau raze.

– Dosarul Sargasso – caută referințe la simboluri. Deschide și afișează schimbările.

În chip de răspuns, a apărut un cap de coloană pe peretele de la stânga lui Gillian.

Lista era descurajator de scurtă.

– Subpersoană: Bibliotecar de documentare... mod de căutare, a spus Gillian. Lista a rămas proiectată pe perete. Alături, un model rotitor s-a

coagulat într-o spirală cu raze. O voce joasă și calmă a intonat:

– Sunt Bibliotecarul de documentare: în ce fel pot să te ajut?

– Asta-i tot ce ai reușit să găsești despre simbolurile de pe partea laterală a acelei nave abandonate?

– Afirmativ.

Vocea era liniștită, inflexiunile precise, dar nimic nu ascundea că provenea de la o persoană minimă, un ungher minuscul al programului *Bibliotecii* de la bord.

– Am căutat în arhivele mele corelații cu aceste simboluri. Știi probabil că sunt o microfilială foarte mică și că simbolurile se schimbă neconținut de-a lungul timpului. Lista conține toate referințele posibile pe care le-am găsit în parametrii pe care mi i-ai indicat.

Gillian s-a uitat pe scurta listă. Era greu de crezut. Deși incredibil de mică în comparație cu filialele planetare și sectoriale, *Biblioteca* de pe navă conținea echivalentul tuturor cărților publicate pe Pământ până la sfârșitul secolului XX. Fără îndoială, trebuiau să fie mai multe corelații!

– Ifni! a oftat Gillian. Ceva i-a stârnit pe jumătate din fanaticii din galaxie, poate imaginea lui Herbie pe care am transmis-o. Poate aceste simboluri. Ce o fi?

– Nu sunt conceput să emit ipoteze, a răspuns programul.

– Era o întrebare retorică și nu ți-am pus-o ție în niciun caz. Văd că-mi arăți o corelație de 30%

a cinci simboluri cu hieroglifele religioase ale Alianței „Abdicatorilor“. Dă-mi o prezentare generală a Abdicatorilor.

Vocea și-a schimbat tonul:

– Rezumat cultural ...

Abdicatori este un termen ales din anglică pentru una dintre principalele grupări filozofice din societatea galactică.

Credința Abdicatorilor provine de la legendarul episod al populației Tarseuh din al XV-lea eon, cu aproximativ șase sute de milioane de ani în urmă, o perioadă deosebit de violentă, când Institutele Galactice abia au reușit să supraviețuiască ambițiilor a trei puternice rase de stăpâni (numere de referință 97AcF109t, 97 AcG136t și 97AcG986s).

Două din aceste specii se numărau printre principalele puteri militare agresive din istoria celor Cinci Galaxii Unite. A treia este răspunzătoare de introducerea a numeroase noi tehnici de construcție a astronavelor, inclusiv cele care sunt acum standard ...

Biblioteca s-a lansat apoi într-o expunere foarte tehnică a metodelor de fabricație. Deși interesantă, nu părea relevantă. Cu degetul mare de la picior, Gillian a atins tasta „sari“ de la pupitrul de comandă, iar naratorul a făcut un salt înainte.

Învingătorii și-au atribuit apelativul ca poate fi tradus prin „Leii“. Au reușit să ocupe multe din punctele de transfer și centrele de putere, precum și toate marile *Biblioteci*. Timp de douăzeci de milioane de ani, dominația lor a părut absolută. Leii au început o expansiune a populației și o colonizare fără nicio regulă, provocând dispariția a opt rase cliente din cele zece existente în cele Cinci Galaxii.

Populația Tarseuh a reușit să pună capăt acestei tiranii, obținând sprijinul a șase specii străvechi, despre care se credea că dispăruseră. Cele șase specii și-au unit forțele cu rasa Tarseuh într-un contraatac reușit. După aceea, când au fost reorganizate Institutele, populația Tarseuh și misterioșii apărători au fost uitați...

Gillian a întrerupt fluxul de cuvinte.

– De unde veneau cele șase specii care i-au ajutat pe rebeli? Ai spus că dispăruseră, nu?

Vocea de pe monitor a reluat.

– Conform documentelor timpului, se stinseră. Vrei numerele de referințe?

– Nu. Continuă.

Azi aproape toți sofonții cred că cele șase specii erau resturi rasiale care nu „trecuseră“ încă într-un stadiu ulterior de evoluție. Așadar, cele șase specii puteau să nu fi dispărut cu adevărat, ci să devină de nerecunoscut. Erau capabile să

manifeste încă interes pentru treburile lumești când situația a devenit destul de gravă. Vrei să-ți dau articolele despre modurile naturale de modificare a speciilor?

– Nu. Continuă. Și ce s-a întâmplat, după Abdicatori?

Abdicatorii cred că există unele rase eterice, care catadicsesc să ia din când în când forme concrete, adică de ființe elevate. Aceste „Mari Spectre” sunt crescute ca preclienți, trec prin anii de serviciu și devin stăpâni, fără să-și dezvăluie adevărata natură. În cazuri de urgență totuși aceste superspecii pot interveni rapid în treburile muritorilor.

Strămoșii se spune că au fost cei mai vechi, cei mai retrași și cei mai puternici dintre aceste „Mari Spectre”.

Normal, asta e o variantă foarte diferită de legenda cunoscută despre Strămoși, potrivit căreia Seniorii au părăsit Galaxia-Mamă cu mult timp în urmă, făgăduind să se întoarcă într-o zi...

– Ajunge!

Biblioteca a tăcut imediat. Gillian s-a încruntat amintindu-și fraza: „Normal, asta e o variantă cu totul diferită...”

Pe naiba! Credința Abdicatorilor era doar o variantă a doctrinei fundamentale, care se deosebea un pic de alte legende milenare despre „întoarcerea”

Strămoșilor. Controversa îi amintea de vechile conflicte religioase de pe Pământ, când adepții făcuseră exegeze înflăcărate despre natura Trinității și numărul de îngeri care puteau dansa în vârful unui ac.

Acea frenezie dezlănțuită în privința chestiunilor doctrinare secundare ar fi amuzantă dacă băătălia nu ar continua acum în dreapta lor, la câteva mii de kilometri desupra planetei. Gillian și-a notat să caute o referință încrucișată cu credința hinduistă în avatarurile zeilor. Asemănarea cu credințele Abdicatorilor o făcea să se întrebe de ce *Biblioteca* nu făcuse o conexiune, cel puțin o analogie.

Mi-a ajuns până peste cap.

– Niss! a strigat ea.

Ecranul din dreapta ei s-a luminat. Un motiv abstract de particule scânteietoare s-a ivit într-o zonă bine delimitată de deasupra.

– Așa cum știi, Gillian Baskin, e mai bine ca *Biblioteca* să nu știe de existența mea la bordul acestei nave. Mi-am luat libertatea s-o ecranez ca să nu poată detecta conversația noastră. Vrei să mă întrebi ceva?

– Desigur. Ai ascultat ce a spus mai înainte?

– Ascult tot ce face microfiliala de pe această navă. Este principala mea funcție. Nu ți-a explicat Thomas Orley?

Gillian s-a dat înapoi. Picioarul îi era prea aproape de ecranul ofensator. Și l-a pus pe podea ca să reziste tentației.

– Niss, a întrebat ea pe un ton egal, de ce spune microfiliala atâtea aiureli?

Computerul Tymbrimi a oftat ca un om.

– Doamnă doctor Baskin, practic toate rasele care respiră oxigen, cu excepția oamenilor, au fost crescute cu o semantică. Aceasta a evoluat de-a lungul a zeci de legături stăpân–client, toate influențate de *Biblioteca*. Limbile de pe Pământ sunt ciudate și haotice după standardele Galacticilor. Problemele transpunerii arhivelor galactice în sintaxa noastră neconvențională sunt enorme.

– Știu asta foarte bine! Extraterestrii voiau să învățăm noi toți Galactica Șapte în timpul Contactului, iar noi le-am spus că pot să renunțe la idee.

– Chiar așa. În schimb, omenirea a investit resurse imense pentru a adapta filialele terestre ale *Bibliotecii* să folosească anglica colocvială, angajând kanteni, tymbrimieni și alte rase pe post de consultanți. Dar tot mai sunt probleme, nu?

Gillian s-a frecat la ochi. Așa nu ajungea nicăieri. De ce credea Tom că mașina asta sarcastică putea fi utilă? De fiecare dată când voia să obțină un răspuns simplu, Niss reacționa punând o întrebare.

– Problema limbajului e scuza lor de două secole! a spus ea. Oare cât timp o vor mai folosi? După Contact, am folosit *limba* așa cum s-a studiat milioane de ani! Am abordat complicațiile limbilor „puilor de lup” – ca anglica, engleza, japoneza – și i-am învățat pe delfini să vorbească. Am făcut chiar niște progrese comunicând cu acele creaturi stranii, Solarienii

de pe Soarele Pământului! Și totuși, *Institutul Bibliotecii* ne spune că limbajul nostru e de vină pentru toate corelațiile astea imbecile și documentele prost traduse! La naiba, Tom și cu mine vorbim fiecare patru sau cinci limbi galactice! Nu deosebirea de limbă e problema. E ceva ciudat cu *informațiile* pe care ni le dau!

Niss a băzâit silențios un timp. Particulele minuscule se adunau și se separau ca două fluide care nu se pot amesteca și se apropie, apoi se despart în stropi.

– Doamnă doctor Barkin, nu doar că te-ai referit la scopul principal al navelor asemenea acesteia, care călătoresc prin spațiu în căutare de discrepanțe în arhivele *Bibliotecii*? E și scopul existenței mele să încerc să descopăr dacă rasele protectoare mai puternice „trișează la cărți“, cum ai spune tu, în detrimentul sofoniților mai tineri ca oamenii și tymbrimienii, nu? Și, până la urmă, să prind *Biblioteca* cu minciuna.

– Atunci de ce *nu mă ajuți*?

Lui Gillian a început să-i bată inima mai tare. S-a apucat de muchia biroului, dându-și seama că o copleșea frustrarea.

– De ce oare sunt atât de fascinat de felul oamenilor de a vedea lucrurile, doctore Baskin? a întrebat-o Niss. Vocea computerului a devenit aproape afectuoasă. Stăpânii mei tymbrimieni sunt extrem de abili. Adaptabilitatea îi ține în viață într-o galaxie periculoasă. Dar și ei sunt captivi modului de a gândi al Galacticilor. Voi, pământeni, care aveți o gândire mai proaspătă, vedeți poate ce nu vedem

noi. Gama de comportamente și credințe ale ființelor care respiră oxigen e vastă; cu toate acestea, experiența oamenilor este practic unică. Rasele cliențe elevate cu grijă de voi nu suferă niciodată din cauza greșelilor comise de națiunile voastre umane înainte de Contact. Acele erori v-au făcut diferiți!

Asta era destul de adevărat, iar Gillian o știa. Omenirea primitivă îmbrățișase prostii și absurdități strigătoare la cer, care n-ar fi luate în considerare de nicio specie conștientă de legile naturii. Superstiții nebunești apăruseră în secolele de sălbăticie; s-au experimentat cu mult avânt forme de guvernare, intrigi, filozofii. S-ar fi zis că Pământul Orfan era un fel de laborator planetar, în care se făceau experiențe stranii și nebunești.

Ilogice și rușinoase cum păreau retrospectiv, acele experiențe îl îmbogățiseră pe omul modern. Puține rase făcuseră atâtea greșeli într-un timp atât de scurt sau încercaseră să găsească soluții la probleme imposibil de rezolvat.

Artiștii pământeni aveau multă căutare printre extraterestrii rafinați și erau bine plătiți ca să născocască povești pe care niciun galactic n-ar fi putut să și le imagineze. Tymbrimienilor le plăceau îndeosebi romanele fantastice ale oamenilor, cu dragoni, căpcăuni și magie... cu cât erau mai multe, cu atât mai bine. Le credeau înspăimântător de grotești și de însuflețite.

— Nu sunt descurajat când te frustrează *Biblioteca*, i-a spus Niss. Sunt chiar *bucuros*. Învăț din

frustrarea ta! Pui sub semnul întrebării lucruri pe care toată societatea galactică le ia drept bune. Sigur, sunt aici să te ajut, doamnă Orley. Dar, în primul rând, să te văd cum suferi.

Gillian a închis o clipă ochii. Computerul folosea un vechi cuvânt de politețe cu un scop, era sigură – probabil ca s-o enerveze. A rămas nemișcată și și-a dominat emoțiile contradictorii.

– Așa nu ajungem nicăieri, a șuierat. Și asta mă înnebunește. Mă simt prizonieră.

Niss a scânteiat, fără să facă niciun comentariu. Gillian a privit particulele luminoase care se învâртеau și dansau.

– Sugerezi s-o lăsăm baltă pentru moment, nu-i așa? a întrebat ea în cele din urmă.

– Poate. Atât tymbrimienii, cât și oamenii au euri preconștiente. Poate că trebuie să lăsăm amândoi lucrurile astea în suspensie pentru un timp, pentru ca părțile ascunse din noi să le cântărească pe îndelete.

Gillian a încuviințat.

– O să-l rog pe Creideiki să mă trimită la insula lui Hikahi. Aborigenii sunt importanți. După salvarea noastră, cred că sunt următoarea prioritate.

– Iată un punct de vedere moral și normal conform concepțiilor galatice și, deci, de puțin interes pentru mine. Niss părea deja plictisit. Ecranul orbitor s-a transformat într-un model întunecat de linii rotitoare. Se răsuceau și se contopeau, apoi s-au concentrat într-un punct minuscul și au dispărut.

Gillian a crezut că aude un clic când s-a stins Niss. Când a intrat în contact cu Creideiki prin linia de comunicație, căpitanul a privit-o clipind.

– Gillian, psi-ul tău lucrează peste program? Tocmai te-am chemat!

Ea s-a ridicat.

– Ai vești de la Tom?

– Da. E foarte bine. Mi-a cerut să te trimit cu un comision. Poți să vii aici imediat?

– Am și plecat, Creideiki.

A încuiat ușa laboratorului și a pornit într-un suflet spre punte.

GALACTICI

Beie Chohooan nu putea decât să bâiguie uimit în fața dimensiunilor bătăliei. Cum de strânseseră fanaticii asemenea forțe impresionante într-un timp atât de scurt?

Mica navă synthiană de recunoaștere a lui Beie a coborât de-a lungul dârei străvechi lăsate de o cometă moartă de multă vreme. Sistemul lui Kthseme-nee strălucea de fulgere luminoase. Ecranele arătau flotele de război care se ciocneau în jurul ei, loveau și ucideau, apoi se despărțeau din nou. Alianțele se formau și se destrămau de fiecare dată când părțile implicate păreau să perceapă un avantaj. Nicio zonă nu era ferită de încălcarea codurilor Institutului în privința unui Război Civilizat.

Beie era o spioană cu experiență a Enclavei Synthiene, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător.

– Eram observator la Paklatuthl când clienții lui J'81ek au terminat cu sclavia pe câmpul de bătălie. Am văzut Alianța Obeyor luptând cu Abdicatorii într-un război ritualic. Dar n-am văzut niciodată un masacru atât de nebunesc! Nu au deloc mândrie? Nu pricep arta războiului?

În timp ce urmărea lupta, Beie a văzut cea mai puternică dintre alianțe destrămându-se din cauza trădării: unul din cei doi aliați s-a năpustit asupra celuilalt.

Beie a pufăit dezgustată.

– Fanatici fără credință, a mormăit ea.

S-a auzit un ciripit de pe raftul din stânga. Un rând de ochi mici și roz se uita în jos la ea.

– Care din voi a zis asta?

Beie s-a încruntat la micii wazooni asemănători cu tarsierii, care o priveau fiecare de la intrarea în propriul glob-spion. Wazoonii au chicotit amuzați, dar niciunul nu i-a răspuns la întrebare.

Beie a pufnit.

– Bine, aveți dreptate, evident. Fanaticii au de partea lor rapiditatea reacțiilor. Nu se opresc să se gândească, se avântă cu nesăbuință, pe când noi, cei moderați, trebuie să cântărim lucrurile înainte să acționăm.

Mai ales ultraprudenții synthieni, s-a gândit ea. Pământenii ar trebui să ne fie aliați, dar noi vorbim și gândim cu timiditate, ne plângem Institutelor neputincioase și trimitem în recunoaștere echipe de sacrificiu ca să-i spioneze pe fanatici în luptă.

Wazoonii au chițăit în chip de avertizare.

– Știu! a izbucnit ea. Nu credeți că-mi cunosc meseria? E o sondă de observație acolo în față. Să aibă grijă unul dintre voi și nu mă mai deranjați! Nu vedeți că sunt ocupată?

Ochii au clipit în direcția ei. Iar doi au dispărut când wazoonul a intrat în micuța lui navă și a închis ușa. Peste o clipă, pe cercetaș l-a trecut un fior când a plecat sonda.

Mult noroc, micuțele wazoon, client credincios, și-a spus Beie. Prefăcându-se nepăsătoare, a urmărit cu privirea sonda minusculă înaintând ca o săgeată printre resturile planetoidului, șerpuind spre sonda de observație de pe traiectoria lui.

Un cercetaș de sacrificiu, s-a gândit ea cu amărăciune. Tymbrimienii luptă să scape cu viață, Pământul era asediat, jumătate din coloniile sale erau deja ocupate, iar noi, synthienii, tot observăm și așteptăm. Ai mei m-au trimis doar pe mine și echipa mea.

O flacără minusculă a izbucnit pe neașteptate, aruncând umbre ascuțite pe câmpul asteroizilor. Wazoonii au scos un geamăt înăbușit de jale, oprindu-se repede când Beie s-a uitat la ei.

– Nu vă ascundeți durerea de mine, bravii mei wazooni, a șoptit ea. Sunteți clienți și luptători curajoși, nu sclavi. Jeliți-vă colegul care a murit eroic pentru noi!

S-a gândit la poporul ei prudent și rezervat, în sânul căruia se simțise întotdeauna o străină.

– Arătați-vă durerea! *a insistat ea, surprinsă de propria vehemență. Nu e nicio rușine să ții la cineva, micuții mei wazooni! În acest fel, veți fi mai măreți decât rasa voastră protectoare când veți crește și veți deveni independenți!*

Beie a condus nava mai aproape de lumea acvatică, unde bătălia era și mai crâncenă. Se simțea mai apropiată de micii ei tovarăși decât de propria rasă, cea întotdeauna ultraprudentă.

THOMAS ORLEY

Thomas Orley și-a privit comoara; era un lucru pe care îl căuta de doisprezece ani. Părea intact și era primul de acest gen care ajunsese în mâinile unui om.

Doar în alte două ocazii microfilialele *Bibliotecii* concepute pentru alte rase mai fuseseră capturate de echipaje umane, la bordul navelor înfrânte în încăierările din ultimii două sute de ani. Și în ambele cazuri depozitele fuseseră alterate. Tentativele de a le studia fuseseră informative; dar, din cauza unei erori sau a alteia, mașinile semiinteligente se autodistruseseră.

Acea era prima care fusese recuperată intactă de pe o navă de război a unei puternice rase galactice. Și era prima care fusese capturată de când unii tymbrimieni se alăturaseră cercetărilor lor clandestine.

Unitatea centrală era bej, de trei metri pe doi, cu fante simple de acces optic. În mijlocul unei laturi era simbolul *Bibliotecii*, spirala cu raze.

Era legată de o sanie de transport, împreună cu altă pradă, trei bobine de probabilitate, intacte și de neînlocuit. Hannes Suessi le va duce pe *Streaker*, protejându-le așa cum își apără o cloșcă ouăle. Doar când le va vedea în siguranță, în mâinile lui Emerson D'Anite, avea să se întoarcă.

Tom a scris instrucțiunile pe o tăbliță de ceară. Cu un pic de noroc, echipajul lui *Streaker* avea să încredințeze unitatea microfilialei lui Creideiki sau Gillian, fără să-i acorde prea mare atenție. A lipit eticheta de expediție în așa fel încât să acopere hieroglifa *Bibliotecii*.

Nu că interesul lui pentru o microfilială capturată era un secret. Echipajul îl ajutase s-o scoată din nava thennanină. Dar, cu cât mai puțini știau detaliile, cu atât mai bine. Mai ales dacă erau luați prizonieri. Dacă instrucțiunile lui vor fi urmate, unitatea va fi conectată la comunicatorul din cabina sa și ar părea un ecran normal.

Își închipuia că Niss va fi impresionat. Tom ar fi vrut să fie acolo când mașina tymbrimienilor avea să descopere la ce avea acces pe neașteptate. Obiectul infatuat va rămâne probabil fără grai pentru jumătate de zi.

Tom spera să nu fie *prea* uluit. Avea nevoie să-i furnizeze imediat o informație.

Suessi adormise deja, legat cum era de prețiosul său obiect. Tom s-a asigurat că instrucțiunile erau bine fixate. Apoi a înotat spre stânca din fața epavei extraterestre.

Neo-finii roiau în jurul carenei, făcând măsurători detaliate în interior și exterior. La ordinul lui Creideiki, explozibilul avea să fie detonat, începând un proces care va lăsa din enorma navă de război doar o cavitate goală.

Cercetașul pe care îl trimisese înapoi la *Streaker* cu raportul inițial probabil ajunsese acum la navă, iar o sanie ar fi trebuit să coboare deja pe scurtătura pe care o descoperiseră, aducând de acasă o linie de comunicații. Ar fi trebuit să întâlnească sania de salvare cam la jumătatea drumului.

Toate astea dacă *Streaker* exista încă. Tom își închipuia că bătălia era încă în toi în jurul lui Kithrup. Războiul spațial era lent, mai ales așa cum îl purtau Galacticii cu viziune pe termen lung. Putea să dureze încă un an sau doi, deși se îndoia de asta. Tot acel timp ar fi permis să vină întăriri, iar războiul s-ar fi transformat într-unul de uzură. Era totuși puțin probabil ca alianța fanaticilor să lase lucrurile să evolueze într-o asemenea direcție.

În orice caz, echipajul lui *Streaker* trebuia să acționeze ca și când războiul avea să se încheie curând. Cât timp acolo, sus, domnea confuzia, mai aveau o șansă.

Tom și-a revăzut planul și a ajuns la aceeași concluzie. Nu avea de ales.

Nu erau decât trei căi de scăpare din capcana în care erau: fuga, negocierea și șmecheria.

Salvarea rămânea un vis frumos. Dar Pământul nu avea forța necesară să vină în ajutorul lor. Împreună

cu aliații lui, abia ar fi reușit să egaleze *una* dintre facțiunile pseudoreligioase implicate în bătălia pentru Kithrup.

Puteau să intervină Institutele Galactice. Legea impunea ca *Streaker* să le raporteze direct lor. Problema era că acestea nu prea aveau putere. Exact ca versiunile foarte slabe ale unui guvern mondial care au fost cât pe ce să cauzeze moartea Terrei în secolul XX, contau pe opinia maselor și pe voluntariat. „Moderații“, care constituiau majoritatea, puteau să ajungă la concluzia că descoperirea lui *Streaker* trebuia să fie un patrimoniu al tuturor, dar Tom știa că ar fi durat ani buni ca să se formeze alianțele necesare.

Negocierea era o speranță la fel de slabă ca și salvarea. Oricum, Creideiki îi avea pe Gillian, Hikahi și Metz care puteau să-l ajute dacă se ajungea la negocieri cu învingătorul din bătălia spațială. Nu aveau nevoie de Tom.

Așa că le rămâneau planurile abile și șmecheriile... să găsească un mod de a-i dejuca inamicului planurile, căci nu se putea conta pe salvare sau pe negocieri.

Asta e treaba mea, s-a gândit Tom.

Oceanul era acolo, mai adânc și mai întunecat ca în zona aflată la cincizeci de kilometri spre est, unde se înălțau șiruri de movile metalice de-a lungul coastelor deluroase de la marginea unei plăci tectonice subțiri. În zona unde fusese salvată echipa lui Hikahi, apa era îmbogățită cu metale dintr-un lanț de vulcani semiactivi.

Nu erau movile metalice adevărate în această zonă, iar insulele vulcanice, inactive de mult timp, erau erodate până la suprafața apei.

Când și-a luat ochii de la epava contorsionată a navei thennanine și de la distrugerile pe care le pricinuise până să se oprească, Tom a găsit peisajul relaxant; frumos și relaxant. Algele de un galben-închis care unduiau ca mătasea de porumb, atârând de la suprafață, îi aminteau de culoarea părului lui Gillian.

Orley a îngânat pentru sine o melodie pe care puțini oameni ar fi încercat s-o cânte. Micile sinusuri create genetic i-au vibrat sub craniu, trimițând încet un refren în apa din jurul lui.

** În somn, iubirea ta*

Mă atinge

** Acolo unde, când sunt treaz, nu te las*

** Din depărtare*

Te voi chema

** Și atinge când dormi **

Bineînțeles că Gillian n-avea cum să-i audă poezia. Capacitățile psi ale lui Tom erau foarte modeste. Totuși, poate că ea captase un semn. Făcuse multe alte lucruri care îl uimiseră.

Escorta de delfini se strânsese în jurul saniei. Suessi se trezise și verifica acum chingile cu ajutorul locotenetului Tsh't.

Tom s-a îndreptat spre grup. Tsh't l-a văzut și a tras repede aer din cupolă înainte să înoate în întâmpinarea lui.

– Aș vrea să te mai gândești înainte să faci asta, l-a implorat când s-au întâlnit. Voi fi sssinceră. Prezența ta ne ridică moralul. Dacă te-am pierde, ar fi o lovitură grea pentru noi.

Tom a zâmbit și i-a pus o mână pe partea laterală. Se împăcase deja cu gândul că avea puține șanse să se întoarcă.

– Nu văd altă soluție, Tsh't. Restul planului meu poate fi executat de alții, dar eu sunt singurul care poate pune momeala în cârlig. O știi și tu. Pe lângă asta, a adăugat el zâmbind, Creideiki va mai avea posibilitatea să mă cheme înapoi dacă nu îi place planul. L-am rugat s-o trimită pe Gillian la insula lui Hikahi, cu planorul și proviziile de care am nevoie. Dacă îmi răspunde negativ, voi fi la navă înaintea ta.

Tsh't s-a uitat în altă parte.

– Mă îndoiesc că te va refuza, a fluierat ea încet, aproape inaudibil.

– Ei? Ce vrei să spui?

Tsh't i-a răspuns evaziv în trinară:

** Creideiki ne conduce...*

El e comandantul

** Dar tot ne închipuim...*

*Ordine secrete **

Tom a oftat. Din nou suspiciunea că Pământul n-ar fi lăsat niciodată prima navă comandată de delfini să plece fără supravegherea discretă a oamenilor. Desigur, majoritatea zvonurilor se refereau la el. Era enervant, pentru că Creideiki era un căpitan excelent. Și apoi, submina unul dintre scopurile misiunii, acela de a face o demonstrație care să le sporească încrederea în ei înșiși măcar pentru o generație.

** Acum, la plecarea mea...*

Învată o lecție,

** La bordul lui Streaker...*

*El e căpitanul vostru. **

Probabil că Tsh't aproape terminase aerul pe care îl trăsesese în piept din cupola de la sanie. Din aparatul de respirat ieșeau bule. L-a privit cu un aer resemnat și i-a vorbit în anglică.

– E-n regulă. După ce pleacă Suessi, te vom pregăti de drum. Vom continua să lucrăm aici până primim alte ordine de la Creideiki.

– Bine. Tom a încuviințat din cap. Și aprobi restul planului?

Tsh't a întors capul, ferindu-și ochii.

** Keneenk și logica*

Se unesc să-și cânte

** Melodia*

** Planul e tot*

Ce ne desparte

** De pieire*

** Ne vom face fiecare datoria **

Tom a întins mâna și a îmbrățișat-o.

– Știam că mă pot baza pe tine. Nu sunt deloc îngrijorat. Hai să-i spunem la revedere lui Hannes, ca să pot pleca și eu. Nu vreau ca Jill să ajungă la insulă înaintea mea.

S-a îndreptat spre sanie. Dar Tsh't a rămas o clipă în urma lui. Deși aerul din plămâni ei era îmbâcsit, a stat pe loc și s-a uitat după el cum se îndepărta înot.

Clicurile sonarului ei l-au învăluit în timp ce cobora. L-a mângâiat cu auzul ei și a cântat calm un recviem.

** Își aruncă năvoadele să ne prindă*

Cei de pe Iki,

** Dar tu ești acolo...*

Să tai năvoadele.

** Bunule Biped,*

Mereu,

** Tai tu năvoadele...*

** Chiar dacă-ți vor lua*

Drept răsplată...

*Viața... **

CREIDEIKI

Cea mai formală anglică, deși vorbită foarte îngrijit de un neo-fin, ar fi fost greu de înțeles pentru cine a fost crescut învățând doar engleza oamenilor. Sintaxa și multe rădăcini ale cuvintelor erau la fel. Dar un londonez de pe vremuri, când nu existau zboruri spațiale, ar fi găsit sunetele la fel de ciudate ca vocile care le pronunțau.

Respiratorul modificat al delfinilor emitea fluierături, chițăituri, vocale și unele consoane. Clicurile sonarului și alte sunete proveneau din cavități rezonante complexe, aflate în interiorul craniului. În vorbire, aceste contribuții separate erau uneori pe fază, alteori nu. Chiar și în cele mai bune momente, erau consoane șuierate și lungite, „t“-uri bâiguite și vocale oftate. Vorbirea era o artă.

Trinara era pentru relaxare, pentru fantezie și chestiuni personale. Înlocuia delfina primitivă, a

cărei formă mult mai extinsă era. Dar *anglica* îl lega pe neo-delfin de lumea cauzei și a efectului. Anglica era o limbă de compromis între capacitățile vocale a două rase – între lumea mâinilor și a focului, a oamenilor deci, și legendele acvatice ale Visului Balenelor. Vorbind-o, un neo-delfin putea să egaleze mulți oameni la gândire analitică, să conștientizeze trecutul și viitorul, să facă planuri, să folosească instrumente și să lupte în războaie.

Unii filozofi din rândul oamenilor se întrebau dacă, dăruindu-le cetaceelor *anglica*, le făcuseră o favoare.

Doi neo-delfini puteau vorbi *anglica* pentru a se concentra mai bine, dar nu le păsa dacă *sunetele* semănau sau nu cu cuvintele englezești. Foloseau frecvențe inaudibile pentru oameni, iar consoanele practic dispăreau. Keneenk permitea asta. Doar semantica era importantă. Dacă gramatica, logica pe două paliere, orientarea în timp erau *anglice*, tot ce conta erau rezultatele pragmatice.

Când a primit raportul lui Hikahi, Creideiki a vorbit intenționat o formă foarte relaxată de fino-*anglică*. De exemplu, lăsa să se înțeleagă că tot ce se petrecea acolo era o treabă personală.

A ascultat-o pe femele în timp ce se dezmoțea, cufundându-se și înotând repede înainte și înapoi în bazinul pentru gimnastică. Hikahi i-a dat raportul despre reuniunea planetologică, bucurându-se de mirosul dulce al aerului adevărat care îi intra în

plămâni. Din când în când se oprea și înota lângă Creideiki să se mai relaxeze înainte să continue.

Cuvintele ei nu semănau cu vorbirea umană, dar un foarte bun *voicewriter* le-ar fi putut transcrie.

– ... Ține mult la asta, căpitane. De fapt, Charlie ar vrea să lăsăm acolo un mic grup de studiu cu o șalupă, chiar dacă *Streaker* încearcă să fugă. Și pe Brookida îl atrage ideea. Asta m-a surprins într-o oarecare măsură.

Creideiki i-a luat-o înainte, întrebând-o repede:

– Și ce ar face ei dacă i-am lăsa în urma noastră și am fi prinși?

S-a băgat din nou sub apă și a înotat în grabă spre peretele opus.

– Charlie se gândește că el și echipa lui ar putea fi declarați non-combatanți; atât ei, cât și grupul Sudman-Sah'ot de pe insulă. Spune că există precedente. În acest fel, fie că reușim să fugim, fie că nu, o parte din misiune va fi în siguranță.

Sala de gimnastică era în cercul centrifugal al navei *Streaker*, la zece grade înălțime pe latura roții. Pereții erau înclinați, iar Creideiki trebuia să fie atent la zonele de mică adâncime de la babordul bazinului. La tribord pluteau tot felul de mingi, cercuri și alte jucării mai complicate.

Creideiki se simțea mult mai bine. Frustrarea acumulată când ascultase mesajul lui Tom Orley se mai risipise. Putea să alunge pentru un timp depri-marea care îl cuprinsese când aprobase planul omului. Tot ce-i rămânea de făcut era să obțină acordul

formal al consiliului navei. S-a rugat ca membrii acestuia să vină cu o idee mai bună, deși se îndoia că o vor face.

Creideiki a înotat repede sub o grămadă de mingi și a ieșit din apă. S-a răsucit în aer și a căzut din nou pe spate, împrôșcând un jet puternic. A făcut un salt în apă, apoi s-a ridicat la suprafață, agitându-și coada. A respirat din greu și s-a uitat la Hikahi cu un ochi.

– Am luat deja în considerație ideea asta, a spus. Îl putem lăsa aici și pe Metz, cu toată documentația lui. Să scăpăm de el ar echivala cu treizeci de heringi într-un deșert de anșoa.

Apoi a intrat iar în apă.

– Păcat că e o soluție imorală și nu tocmai practică.

Hikahi îl privea uimită, străduindu-se să priceapă.

– Gândește-te, i-a cerut el locotenentului său. Să se declare non-combatanți poate să țină dacă suntem omorâți sau luați prizonieri; dar dacă reușim să fugim și prietenii noștri extratereștri se iau după noi?

Hikahi a rămas cu gura căscată – un tic preluat de la oameni.

– Normal. Înțeleg. Kthsemenee e atât de izolată. Sunt puține rute care duc acolo sau pleacă. Șalupa n-ar reuși să se întoarcă singură la civilizație.

– Ceea ce ar însemna...

– Că vor deveni naufragiați pe o planetă letală, cu dotări medicale minime. Iartă-mă că nu m-am gândit la asta.

Hikahi s-a întors încet, arătându-și înotătoarea ventrală stângă. Era o versiune civilizată a unui

străvechi gest de supunere, ca acela făcut de un student care își înclină sfios capul în fața profesorului său.

Cu un pic de noroc, Hikahi va comanda într-o zi nave mult mai mari decât *Streaker*. Căpitanul și profesorul din el erau mulțumiți de combinația ei de modestie și inteligență.

– Bine, vom lua în considerație și ideea lor. În caz că trebuie să adoptăm repede planul, ai grijă să aprovizionezi șalupa cea mare. Și pune și pe cineva s-o păzească.

Știau amândoi că era semn rău când trebuiau luate măsuri de securitate și în *interior*, nu numai în exterior.

Un inel de cauciuc cu dungi colorate a trecut plutind pe lângă ei. Creideiki a dat să se ia după el... căci voia s-o împingă pe Hikahi într-un colț și s-o împingă cu nasul, până când... S-a scuturat.

– Cât despre cercetări tectonice ulterioare, nici nu poate fi vorba, a zis el. Gillian Baskin a plecat spre insula ta. S-a dus să-i ducă materiale lui Thomas Orley și s-o ajute pe Dennie Sudman să-i studieze pe aborigeni. Când se va întoarce, poate o să aducă mostre de roci pentru Charlie. Iar el va trebui să se mulțumească doar cu asta. Noi, restul, vom avea treabă aici imediat ce Suessi va ajunge cu piesele de rezervă.

– Suessi e sigur că a găsit ce avem nevoie pe epavă?

– Aproape sigur.

– Conform noului plan, va trebui să mutăm *Streaker*-ul. Pornind motoarele, o să ne facem simțită prezența. Dar cred că nu avem de ales. Pregătesc un plan de mutare a navei.

Creideiki și-a dat seama că așa nu ajungea unde voia. Mai erau cel mult câteva ore până sosea Suessi, iar el discuta cu Hikahi în *anglică*... obligând-o să gândească practic și prudent! Nu era de mirare că nu îi făcea nicio aluzie, nu-i dădea niciun semn că avansurile lui ar fi bine primite sau respinse.

I-a răspuns în trinară.

* *O s-o ducem –*

Pe sub apă

* *La epavă –*

Goală, așteptând

* *Repede, cât timp luptele –*

Încă sfâșie întunericul

* *Umplând spațiul –*

Cu rachete ca sepiile

* *În timp ce Orley –*

Distrugătorul de năvoade,

* *Departe, face*

Diversiune

* *Departe, departe*

Adevărul

Descifrează

* *Desenând rechini –*

*Să ne pună la adăpost **

Hikahi l-a fixat cu privirea. Era prima dată când auzea de acea parte a planului lui Orley. Ca multe alte femele de la bord, avea o pasiune platonice pentru Thomas Orley.

Ar fi trebuit să-i dau veștile cu mai multă delicatețe sau mai bine să mai fi așteptat!

Hikahi a clipit o dată, de două ori, apoi a închis ochii. S-a scufundat încet și din fruntea ei a ieșit un un vaiet slab.

Creideiki îi invidia pe oameni că aveau brațe. S-a scufundat lângă ea s-o atingă cu botul în formă de sticlă.

- * *Nu-l mai plânge –*
Pe zburătorul cu ochi ageri
- * *Cântecul lui Orley –*
De balene fi-va intonat

Hikahi i-a răspuns cu tristețe în glas:

- * *Eu, Hikahi –*
Îl cinstesc pe Orley
- * *Îl cinstesc pe căpitan –*
Pe colegii mei din echipaj
- * *Zarurile sunt totuși aruncate –*
Sufăr pentru cineva –
- * *Pentru Jill Baskin –*
Draga noastră Salvatoare de Vieți
- * *Pentru a ei pierdere –*
*Și durerea din trupul ei **

Rușinat, Creideiki a simțit că îl cuprinde melancolia. A închis ochii, iar apele i-au trimis ecoul unei tristeți împărtășite.

Au rămas mult timp unul lângă altul, ridicându-se la suprafață să respire, apoi cufundându-se din nou.

Gândurile lui Creideiki erau foarte departe când a simțit-o pe Hikahi dezlipindu-se de el într-un final. Dar apoi femela s-a întors, frecându-se ușor de el și mozolindu-l drăgăstos cu dinții ei mici și ascuțiți.

Aproape împotriva voinței lui, Creideiki a simțit că îi revine entuziasmul. S-a întors pe-o parte și a scos un oftat prelung în timp ce avansurile lui Hikahi deveneau tot mai provocatoare.

Apa începea să aibă un gust mai plăcut – gustul fericirii – când Hikahi a intonat un cântec cunoscut, inspirat de unul dintre cele mai vechi instincte. Printre altele, părea să spună: „Viața merge înainte.“

INSULA

Noaptea era liniștită.

Atracția numeroaselor luni mici ale lui Kithrup provoca marea joasă pe stâncile de metal aflate la vreo sută de metri distanță. Vânturile care nu încetau niciodată să bată, aduse de oceanul planetar, agitau coroanele copacilor și frunzișul tufișurilor.

Cu toate acestea, în comparație cu liniștea pe care o știau de luni în șir, aceasta era apăsătoare. Nu se auzea niciunul dintre zgomotele omniprezente ale mașinilor care îi urmăriseră peste tot de când părăsiseră Terra, nici torsul sau clinchetul motoarelor și nici trosnetele însoțite de fum ale unei defecțiuni.

Lipsea și chițăitul conversațiilor dintre delfini. Nici Keepiru, nici Sha'ot nu era acolo. Noaptea, cei doi delfini îi însoțeau pe aborigenii de pe Kithrup la pescuitul lor nocturn.

Suprafața movilelor metalice era aproape prea tăcută. Puținele sunete păreau să se răspândească la infinit. Marea, erupția unui vulcan în depărtare ...

S-a auzit un suspin blând în noapte, urmat de o exclamație înăbușită.

– Iar încep, a oftat Dennie, nepăsându-i dacă o auzea Toshio.

Sunetele veneau din poiana din capătul sudic al insulei. Al treilea și al patrulea dintre oamenii sosiți pe insulă încercaseră să-și găsească un refugiu cât mai la distanță de satul aborigenilor și de lacul cel mic. Dennie și-ar fi dorit să se ducă mai departe.

S-a auzit un râset slab, dar clar.

– N-am mai auzit niciodată așa ceva, a oftat ea.

Toshio a roșit și a mai pus un lemn pe foc. Cuplul din poiana de alături merita un pic de intimitate. S-a gândit să-i spună asta și lui Dennie.

– Parcă sunt două nurci! a spus Dennie, vrând să sune sardonice și prefăcut invidios. Dar era doar un pic amar.

Toshio a sesizat nuanța și, uitând de bunul-simț, a zis:

– Dennie, știm cu toții că oamenii sunt unii dintre atleții sexuali ai galaxiei, chiar dacă unii dintre clienții noștri ne contestă titlul!

– Ce vrei să spui cu asta? l-a întrebat Dennie, privindu-l pătrunzător.

Toshio a mai pus un lemn pe foc. Fusesse o exprimare cam îndrăzneță. Se simțea mai încurajat de

noapte și de dorința de a risipi tensiunea din jurul focului.

– Ei bine, e un vers dintr-o piesă veche... „Păi, *delfinul* tău nu era mai focos!” Shakespeare nu a fost primul care a comparat cele două specii de mamifere raționale excitate la culme, știi doar. Nu cred că le-a măsurat nimeni organele sexuale, dar încep să mă întreb dacă nu era o condiție necesară a inteligenței.

– Desigur, ar fi o posibilitate. Dacă ții seama de ce spun Galacticii despre elevație...

Toshio a continuat să divagheze, observând că Dennie era *cât pe ce* să-și piardă calmul înainte să se întoarcă și să se uite în altă parte.

O făcuse! Jucase o rundă și câștigase! Era o mică victorie reputată într-un joc pe care nu știa dacă avea să-l mai joace!

Toshio fusese întotdeauna ținta artei tachinării și avusese parte de tot ce era mai rău. Să atragă atenția unei femei fermecătoare, mai vârstnică decât el, prin remarci spirituale și intuiție era o reușită, nu glumă!

Nu credea că fusese crud, cu toate că o oarecare cruzime delicată făcea parte din joc. Știa sigur că doar așa putea s-o facă pe Dennie Sudman să nu-l mai trateze ca pe un copil. Dacă simpatia lor reciprocă va avea de suferit, cu atât mai rău.

Chiar dacă Sha'ot nu-i plăcea, Toshio era bucuros că delfinul îi oferise prilejul să străpungă armura lui Dennie. Era pe cale să mai facă o glumă când femeia i-a luat-o înainte:

– Scuză-mă, Tosh. Aș vrea să ascult și restul, dar acum mă duc la culcare. Mâine vom avea o zi grea: să lansăm planorul lui Tom, să-i arătăm pe aborigenii Kiqui lui Gillian și să facem experiențe pentru Charlie cu afurisitul ăla de robot. Ar fi bine să dormi și tu puțin.

S-a întors și s-a băgat în sacul de dormit, la celălalt capăt al taberei.

– Mda, a zis Toshio, un pic prea zelos. Așa o să și fac în scurt timp, Dennie. Noapte bună! Vise plăcute!

Dennie tăcea, cu spatele la flacăra minusculă a focului. Toshio nu-și dădea seama dacă adormise sau nu.

Aș vrea ca noi, oamenii, să fim mai buni la psi, s-a gândit el. Se spune că telepatia are dezavantajele ei, dar ar fi frumos să știi uneori ce gândește altă persoană.

Nu m-aș mai teme atâta dacă aș ști ce gândește ea... chiar dacă aș descoperi că mă consideră un puști obraznic.

Și-a ridicat ochii spre cerul aproape acoperit. Prin spațiile dintre nori se zăreau stelele.

În două locuri erau nebuloase, care nu fuseseră în prima noapte, semne ale unei bătălii ce se dădea acolo. Micile nebuloase false erau de toate culorile vizibile și poate și în alte benzi spectrale în afară de cea a luminii.

Toshio a lăsat să i se scurgă printre degete o mână de țărână pe tăciuni. Scânteile de metal străluceau ca niște paiete incandescente, ca niște stele pâlpâitoare.

Și-a șters mâinile de praf și s-a întors să se bage în sacul de dormit. A rămas așa, cu ochii închiși, ezitând să privească stelele sau să-și analizeze comportamentul.

În schimb, a ascultat vântul și râsetele. Erau ritmice și senine ca un cântec de leagăn, ca marea din patria lui.

Dar uneori i se părea că aude, încet-încet, suspine și râsete înfundate ce veneau dinspre sud. Erau sunetele unei fericiri depline care îi umpleau sufletul de nostalgie și tristețe.

– Iar încep, a oftat el. Jur, n-am auzit niciodată ceva asemănător.

Umiditatea din aer împiedica transpirația să se evapore.

Gillian și-a lins o picătură sărată ca lacrima de pe buza de sus. În același fel, Tom i-a șters sudoarea de pe sâni. Gura lui umedă i-a răcorit areolele și sfârcurile, apoi n-a mai atins-o.

Și-a înăbușit o exclamație și l-a apucat de părul ondulat de pe ceafă, unde era mai des și putea să tragă. El i-a răspuns cu mușcăături ușoare care i-au trimis fiori de plăcere prin coapse, spate și șolduri.

Gillian și-a vârât călcâiul între genunchii lui și și-a lipit pelvisul de al lui Tom. Respirația îi suiera un pic atunci când el a ridicat capul și a privit-o în ochi.

– Am crezut că era un postludiu ce făceam adineauri, a șoptit el cu glas cam răgușit și s-a șters pe frunte prea demonstrativ. Ar trebui să mă avertizezi

când întrec limita și încep să promit ce nu pot să dau. I-a luat mâna și i-a sărutat palma și încheietura.

Gillian l-a mângâiat pe obraz, atingându-i cu mâna ușoară ca un fulg maxilarul, gâtul și umărul. I-a prins între degete câteva fire de păr de pe piept și a tras în joacă.

A început să toarcă, dar nu ca o pisică, ci ca o femelă de leopard.

– Oricând ești gata, iubitule. Pot să aștept. Oi fi tu fiul nelegitim al unei eprubete, dar eu te cunosc mai bine decât planificatorii tăi. Ai resurse pe care ei nu și le-au închipuit niciodată.

El era cât pe ce să-i răspundă că, planificatori sau nu, era fiul legitim al lui May și Bruce Orley din statul Minnesota, Confederația Terrei... dar a văzut lacrimile din ochii ei. Vorbele îi erau aspre, vesele și ironice, și l-a tras mai tare de părul de pe piept în timp ce își plimba ochii pe fața lui, de parcă voia să-și întipărească în minte fiecare trăsătură a lui.

Tom s-a simțit confuz. Voia să fie lângă Gillian, ca în ultima noapte petrecută împreună. Cum ar fi putut fi mai aproape ca atunci? Erau lipiți unul de altul, iar respirația ei caldă îi umplea nările. Și-a luat ochii de la ea, simțind că o înșela într-un fel.

Apoi și-a dat seama: era o mângâiere blândă ce părea să exercite presiune asupra senzației de greutate din capul lui. Era o presiune dulce care nu voia să dispară. A realizat că el era cel care se opunea.

Plec mâine, s-a gândit el.

Discutaseră ca să decidă cine ar fi trebuit să plece, iar el câştigase. Dar era dureros să plece.

A închis ochii. *M-am înstrăinat de ea! Poate n-o să mă mai întorc și m-am înstrăinat de partea cea mai profundă din mine.*

Deodată, Tom s-a simțit foarte ciudat și foarte mic, de parcă s-ar fi rătăcit într-un loc periculos și ar fi fost unica barieră între cei dragi și dușmanii înverșunați: nu un supererou, ci un om normal, pe punctul de a risca tot ce avea. De parcă ar fi fost el însuși.

A deschis ochii și a simțit o mână pe obraz.

Și-a apăsât obrazul pe mâna lui Gillian. Avea încă lacrimi în ochi, dar începuse să zâmbescă.

– Ce băiat prostuț ești, a spus ea. Nu mă poți părăsi niciodată. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? O să fiu cu tine, iar tu te vei întoarce la mine.

El a scuturat din cap, surprins.

– Jill, eu ...

A vrut să mai spună ceva, dar Gillian l-a tras spre ea și l-a sărutat cu lăcomie. Avea buzele moi și fierbinți, iar cu degetele făcea niște chestii excitante.

Dar, mai presus de toate, mirosul ei dulce, îmbătător l-a făcut să-și dea seama că ea avusese încă o dată dreptate în privința lui.

PARTEA A III-A

DEZACORD

*Animalele sunt modelate de forțe ale naturii
Pe care nu le înțeleg.
În mintea lor nu există trecut și nici viitor.
Nu există decât prezentul nesfârșit
al unei singure generații,
cărările ei prin pădure,
rutele ei tainice prin văzduh
și pe mare.*

*Nimic nu e mai singuratic în Univers
decât Omul.
A intrat în lumea stranie a istoriei...*

LOREN EISELEY

SAH'OT

Toată noaptea i-a urmărit. Spre dimineață, Sah'ot a avut impresia că începe să înțeleagă.

La revărsatul zorilor, băștinașii Kiqui și-au părăsit terenurile de vânătoare nocturnă și s-au întors înot la adăpostul oferit de insula lor. Și-au lăsat plasele și capcanele în crăpăturile ascunse ale corailor, și-au luat sulile rudimentare și s-au grăbit să se îndepărteze de lumina din ce în ce mai intensă. Ziua, algele ucigașe deveneau active, la fel ca alte pericole. În timpul zilei populația Kiqui putea să caute fructe, de exemplu, nuci, prin pădurile de pe insulele de metal și animale mici în frunzișul des.

Sub apă, Kiqui păreau niște pești-broască verzi, cu brațe scurte terminate cu mâini palmate și gambe cu înotătoare. O pereche de aripioare ventrale aproape prehensile îi ajutau să facă manevre. Gambele robuste și agile le lăsau mâinile libere să ducă poveri. În jurul

capului le unduia în apă o creastă de flageli subțiri, care capta oxigenul dizolvat pentru a alimenta sacul de aer umflat.

Vânătorii-culegători au tras două năvoade pline cu creaturi marine strălucitoare, asemănătoare crabilor, care arătau în plase ca niște sculpturi metalice multicolore. Băştinaşii Kiqui intonau cu voce tremurată un cântec, acompaniat de țipete, cârâieli și lătrături.

Sah'ot i-a ascultat cum vorbeau: vocabularul lor cât se poate de modest, fiind mai degrabă o serie de vocalize care le coordonau mișcările. De fiecare dată când se ridicau la suprafață câțiva Kiqui, ca să respire aer, acea acțiune era însoțită de o serie de ciripituri.

Băştinaşii nu-i prea băgau în seamă pe străinii care îi urmăreau. Sah'ot se ținea la distanță, atent să nu-i deranjeze. Știa cu siguranță că era acolo. Uneori, Kiqui mai tineri lansau impulsuri sonar în direcția lui. Era ciudat: vânătorii mai în vârstă păreau să-l accepte pe deplin.

Sah'ot a privit ușurat lumina din ce în ce mai intensă. Deși era întuneric, toată noaptea își ținuse sonarul la minim ca să nu-i intimideze pe băştinași. Se simțise de parcă era orb și se speriasse când aproape că dăduse peste ceva... sau „ceva“ dăduse peste el.

Totuși, meritase.

Acum simțea că le înțelege destul de bine limba-jul. Structura semnalelor, ca în delfina primitivă, se baza pe o ierarhie și pe ritmul ciclului respirator. Logica sa de tip cauză–efect era un pic mai complicată

decât cea a primitivei, fără îndoială ca urmare a folosirii mâinilor și uneltelor.

:? : Uite, vîna**m** bine vîna**m**
 – am vîna**t** – bine

∴ : Prudenti, Prudenti

Oportuniști

:?: Mâncăți, MÂNCAȚI bine,
Nu veți fi mâncăți Nu!

: ? : *Muriți deasupra apei, nu în...*

Doar pe baza capacității semantice, acele ființe păreau mai puțin mature pentru elevație decât fuseseră pe vremuri delfinii tereștri. Alții, influențați de abilitatea de a folosi uneltele, s-ar fi putut să nu fie de acord.

Desigur, faptul că aveau mâini însemna probabil că populația Kiqui nu va da niciodată poeți de seamă. Totuși, unele dintre afirmațiile lor vanitoase aveau un anumit farmec.

Chingile armurii l-au strâns pe Sah'ot când s-a ridicat să respire. Oricât de ușoară și aerodinamică era, ar fi fost fericit să scape de ea. Sigur, apele astea erau periculoase și era posibil să aibă nevoie de protecție. De asemenea, Keepiru era acolo, pe undeva, și păstra distanța așa cum i se ceruse, dar totuși asculta. Keepiru i-ar fi mușcat lui Sah'ot înotătoarea dorsală până la os dacă îl prindea fără armură.

Spre deosebire de finii ultratehnici din echipajul lui *Streaker*, Sah'ot nu se simțea în largul său cu aparatele și dispozitivele. Nu-l deranjau computerele,

unele putând vorbi și ajutându-l să comunice cu alte rase. Dar mecanismele pentru mișcare, modelare sau ucidere erau lucruri nenaturale de care ar fi vrut să se debaraseze.

Detesta cele două mici „degete“ butucănoase de la capătul înotătoarelor pectorale – despre care se spunea că vor evolua într-o zi în mâini adevărate pentru specia lui. Nu erau estetice. Și nu putea suferi modificările aduse plămânilor de delfin pentru a-i face mai rezistenți la bolile de pe pământ și a-i adapta să respire apă oxigenată. Cetaceele normale nu aveau nevoie de asemenea mutații. Delfinii neelevați *Stenos bredanensis* și *Tursiops truncatus*, nemodificați de geneticieni, erau în stare oricând să întrecă la înot orice reprezentat al speciei „amicus“.

Avea o poziție ambivalentă în privința văzului extins, dobândit pe seama materiei cenușii rezervate odinioară exclusiv auzului.

Sah'ot a mai ieșit o dată la suprafață să respire, apoi s-a scufundat, dar fără să se îndepărteze de aborigeni.

Descendența sa prezenta o tendință de a pune accentul pe *limbaj*, mai degrabă decât pe folosirea uneltelor. I se părea o extensie mai normală a naturii delfinilor decât să se învârtă cu navele spațiale, pretinzând că sunt astronauți și ingineri.

Acesta era unul dintre motivele pentru care refuzase să urce la bordul șalupei spațiale și să contribuie la explorarea flotei abandonate, acolo la Mica Grămadă. Chiar dacă ar fi fost cineva sau ceva cu care să vorbească, dar nimic nu indica să fi fost. Sah'ot nu

avusese de gând să-și bage nasul pe acolo ajutat doar de o mână de clienți stupizi! Pentru *Streaker*, să încerce să se confrunte singură cu flota abandonată ar fi fost ca și cum un grup de copii s-ar fi jucat neștiutori cu o bombă nedezamorsată.

Comportamentul lui stârnise disprețul echipajului, cu toate că pierderea dezastruoasă a șalupei căpitanului confirmase că el avusese dreptate.

Disprețul lor nu conta, și-a spus Sah'ot. El era civil. Atâta timp cât își făcea treaba, nu trebuia să dea nimănui explicații.

Nu-l deranjau nici clicurile dezaprobatore în privința curții pe care i-o făcea lui Dennie Sudman. Cu mult timp înainte de elevație, delfinii masculi fuseseră foarte îndrăzneți cu cercetătoarele. *E o tradiție foarte veche*, a meditat el. Orice era bun pentru excitatul Flipper de pe vremuri este destul de bun și pentru inteligentul său descendent.

Unul dintre lucrurile pe care le detesta la modelul de gândire anglic era nevoia de a se justifica. Oamenii întrebau mereu „De ce?” Ce importanță avea acest „de ce”? Erau și alte moduri de a privi lucrurile, în afară de cel al oamenilor. Orice balenă putea să-ți spună asta.

Aborigenii Kiqui ciripeau surescitați în timp ce se îndreptau înot spre capătul estic al insulei lor, pregătindu-se să-și ridice încărcătura printr-o crăpătură în digul de sub vânt.

Sah'ot a simțit o undă de sonar, ca lumina unui reflector. Keepiru se apropia din nord pentru a-l însoți spre tabăra pământenilor.

Sah'ot a țâșnit la suprafață. Și-a înclinat capul să privească noua zi. Soarele răsărea în spatele unor fuioare de ceață din est, iar vântul anunța ploaia care se apropia.

În aer se simțea un miros metalic, amintindu-i de situația periculoasă în care se aflau pe Kithrup. Fără îndoială, Creideiki și „inginerii“ săi încercau să conceapă un plan care să-i scoată din bucluc. Fără îndoială că avea să fie un plan incredibil de îndrăzneț și inteligent... și avea să-i omoare pe toți.

Nu era oare limpede ca lumina zilei că acei neofiți ai jocului puterii și cuceririi nu puteau spera să-i învingă pe Galactici, care îl practicaau de atâția eoni? Le era loial oamenilor, desigur. Dar îi cunoștea așa cum erau – pui de lup neîndemânatici, străduindu-se să supraviețuiască într-o galaxie periculos de reacționară. Era o veche zicală de-a delfinilor: „Toți oamenii sunt ingineri și toți inginerii sunt umani.“ Era foarte frumoasă, dar categoric o minciună.

Keepiru a ieșit la suprafață lângă el. Sah'ot a răsuflat liniștit, iar respirația i s-a condensat într-un jet fin. A rămas întins, privind răsăritul, până ce Keepiru și-a pierdut răbdarea.

– Sss-a făcut ziuă. Nu mai putem rămâne aici. Trebuie să dăm raportul și vreau să mănânc ceva și să mă odihnesc!

Sah'ot și-a luat aerul unui om de știință distrat, de parcă fusese întrerupt din gânduri atât de profunde, că nu le-ar fi înțeles niciodată Keepiru.

– Ce? O, da. Sigur, pilotule. Am lucruri interesante de raportat. Știi, cred că le-am înțeles limbajul.

– Grozav!

Răspunsul lui Keepiru era semantic în anglică și fonemic un cârâit. S-a cufundat și s-a îndreptat spre intrarea în grotă.

Sah'ot s-a înfiorat de sarcasmul pilotului. Dar nu-i părea rău deloc.

Poate am timp să termin câteva strofe aluzive pe care să le introduc în raportul pentru Dennie, s-a gândit el. Mare păcat că stă pe malul lacului și nu vrea să vină după mine în apă. Dar azi poate că o va face.

Când au ajuns la baza vechiului puț săpat de copacul-burghiu, care era acum luminat de un beculeț cu fosfor, Sah'ot a observat că luase cineva ambele sănii din tunel și le amarase în caverna de dedesubt. Dar trebuia să fie măcar o sanie pe lac în caz că Dennie și Toshio trebuiau să fugă! S-a grăbit să se ducă după Keepiru în sus, prin puțul vertical.

Mai erau două sănii pe lacul din vârf. Trebuie să fi venit cineva de la navă în timpul nopții.

Toshio și Dennie erau deja lângă apă și vorbeau cu Keepiru. Sah'ot s-a uitat la Dennie cu interes, dar a hotărât să nu intervină în discuție.

Astă-seară voi încerca s-o conving să intre în apă cu mine. Voi găsi un pretext, poate ceva legat de mecanica rădăcinii copacului-burghiu. Probabil că nu-mi va fi de folos, dar va fi amuzant să încerc.

Sah'ot a făcut câteva salturi să spioneze, ridicându-se pe coadă ca să vadă poiana de pe malul

lacului. Tufişurile dese s-au deschis la sud şi s-au apropiat doi oameni: o femeie şi un bărbat.

Gillian Baskin a îngenunchat pe mal şi a fluierat un bun venit în trinară.

** Statornic eşti, Keepiru,*

Tare ca stânca

** Adversar al balenelor ucigaşe*

** Cameleonic eşti, Sah'ot,*

Mereu adaptabil

** Mereu la fel ca oamenii*

** Şi în furtună*

V-aş recunoaşte pe voi doi...

** Atât de diferiţi sunteţi! **

Keepiru i-a răspuns în anglică, într-un mod patetic, nu prea original:

– Mă bucur să te revăd, Gillian! Şi pe tine, T-Tom.

Sah'ot a intrat în apă, neplăcut de conştient că avea o reputaţie de păstrat. Spre deosebire de Keepiru, el va trebui să conceapă un salut care să-l egaleze pe cel al lui Gillian.

Ar fi preferat să se ducă undeva să se gândească la remarca femeii, mai ales la partea cu „mereu la fel ca oamenii“. Era oare un compliment sau era o undă de milă în registrul înalt în care fluierase Gillian versul?

Orley stătea tăcut lângă Gillian. Sah'ot avea senzația că omul acela îi citea gândurile.

Sah'ot a tras adânc aer în piept.

** Uitați aici!*

Un monogam!

** Minune!*

** Un cuplu de îndrăgostiți!*

Se profilează

** Pe cerul cel mare **

Gillian a bătut din palme și a râs. Orley a zâmbit vag, dar se părea că-l frământă alte lucruri.

– Mă bucur că v-ați întors, finilor, a spus el. Eu și Gillian am sosit azi-noapte, ea de pe *Streaker*, iar eu din locul unde s-a prăbușit nava care a cauzat valul seismic pe care l-a înfruntat Toshio. Jill v-a adus un cablu monofilament, ca să rămâneți în contact cu *Streaker*. Va lucra cu voi câteva zile în chestiunea importantă a băștinașilor Kiqui. De asemenea, înțeleg că sunt niște tipi la bordul navei care vă cer să strângeți niște informații. Nu e așa, Gillian?

Blonda a încuviințat. Anunțul cu pretențiile lui Charlie Dart nu i-a entuziasmat pe Toshio și pe Dennie. Orley a continuat:

– Un alt motiv pentru care a venit Jill aici a fost să-mi aducă niște echipament. Trebuie să plec în dimineața asta. Voi lua un planor solar.

Keepiru a tras adânc aer în piept. A vrut să obiecteze, dar Orley a ridicat o mână.

– Știu, e riscant. Dar este o experiență pe care trebuie s-o încerc ca să văd dacă planul de evadare pe care l-am conceput poate funcționa. Și, cum voi sunteți singurii disponibili, va trebui să vă cer ajutorul.

Sah'ot a dat energic din coadă sub apă. S-a străduit să oprească mișcarea violentă pentru a-și ascunde sentimentele. Dar era greu. Foarte greu!

Așadar, vor încerca să fugă! Sperase mai mult de la Orley și Baskin. Erau inteligenți și experimentați, agenți aproape legendari ai Consiliului Terra-genilor. Făcuți să supraviețuiască.

Acum puneau la cale o nebunie și se așteptau ca el să colaboreze! Nu-și dădeau seama pe cine sfidau?

S-a apropiat de Keepiru, luându-și aerul unui client atent și loial. Dar era zbuciumat sufletește când asculta „planul” nebunesc care trebuia să-i salveze de monștrii cu ochi de insecte.

TAKKATA-JIM

– Ședința consiliului navei a fost un dezastru. E mai rău decât am crezut, a oftat secundul.

** Plănuiesc o șmecherie
Să-i înșele pe vicleni.
* Și văluri
Să acopere balenele!*

K'tha-Jon a dat din capul lui mare ca să-și exprime acordul.

– Am auzit că numele de cod al accesstui plan este „Calul Troian Marin“. Ce înseamnă asta?

– E o aluzie livrescă, a răspuns Takkata-Jim. S-a întrebat unde făcuse școala nostromul. Îți explic altă dată. Acum trebuie să mă gândesc. Trebuie să fie și altă cale în afară de planul ăsta sinucigaș conceput de Creideiki și de Orley.

– Căpitanul n-a assscultat?

– Ba da, a fost *foarte* corect. Umflatul de Metz a înotat după mine, iar Creideiki ne-a ascultat pe amândoi cu multă politețe. Discuția a durat patru ore! Dar căpitanul a decis să adopte totuși planul lui Orley! Femela Baskin a plecat deja să-i ducă materialele.

Cei doi *Stenos* au plutit tăcuți mai mult timp. K'tha-Jon aștepta să vorbească secundul.

Takkata-Jim a lovit cu coada.

– De ce nu s-a gândit Creideiki să transmită poziția descoperirii noastre și să termine odată cu asta! În schimb, el și Orley vor să tragă pe sfoară niște sofonți care și-au întins curse unul altuia milioane de ani! Ne vom arde! În comparație cu planul ăsta, până și ideea *ta* să fugim de aici trăgând ca nebunii pare mai rațională! Măcar am fi în stare să manevrăm!

– Eu doar ofer o alternativă glorioasă la aventura asta nebunească, a spus K'tha-Jon. Dar mă alătur planului tău. Gândește-te, dacă noi vom fi aceia care să găsească un mod de a salva nava și echipajul, avantajele nu vor fi mai mari decât sssupraviețuirea noastră?

Takkata-Jim a scuturat din cap.

– Dacă aș fi eu la comandă, poate. Dar suntem conduși de nebunul ăsta, obsedat de onoruri, care ne va duce la moarte.

A cotit, cufundat în gânduri, și a înotat în tăcere prin coridor, către camera sa.

Ochii lui K'tha-Jon s-au îngustat, urmărindu-l pe secund. Bulele din orificiul de respirat ieșeau ritmic, în cantități mici.

AKKI

Nu era drept! Aproape toți cei care contau pe *Streaker* fuseseră lăsați să plece cu Hikahi, să se alăture echipei care lucra pe epava thennanină. Reparațiile lui *Streaker* erau aproape terminate, iar el era *tot* blocat aici, unde nu se întâmpla nimic important!

Akki a ajuns la locul său de studiu, sub o cupolă de aer, în partea de sus a bazinului central. Bulele care urcau de jos treceau nestingherite prin paginile textului holografic aflat în fața lui.

Ce idee stupidă! Să fie nevoit să studieze navigația în spațiu în timp ce nava era blocată pe fundul oceanului!

S-a străduit să se concentreze asupra subtilităților navigării numite „în gaură de vierme“, dar gândurile îi zburau în altă parte. A început să se gândească la Toshio. De când nu mai aveau ei doi timp să joace cuiva o festă decentă? Trebuie să fie peste o lună de

când îi furaseră ochelarii lui Brookida, înlocuindu-i cu lentile Fresnel.

Sigur, sper ca lui Toshio să nu i se întâmple nimic rău. Dar el măcar face ceva. De ce a insistat Creideiki să rămân aici, când au nevoie de toți inginerii acolo, la epavă?

Akki a încercat încă o dată să se concentreze asupra textului, dar a fost distras de un sunet. S-a uitat în jos. Era o ceartă zgomotoasă la unul dintre automatele cu mâncare. Doi fini se loveau cu cozile, iar alții formaseră un cerc în jurul lor și îi priveau.

Akki a ieșit cu spatele din cupola cu aer și s-a îndreptat spre locul incidentului.

– Încetați! a strigat la ei. Încetați imediat!

A lovit cu coada să-i despartă pe Sth'ata și Sreekah-jo.

Spectatorii s-au retras puțin, dar adversarii l-au ignorat. Au continuat să se muște și să se lovească cu cozile. O coadă l-a nimerit pe Akki în piept și l-a făcut să se ducă învârtindu-se.

Akki s-a înecat, apoi și-a recăpătat suflul. De unde găseau atâta energie să se bată în apă oxigenată?

S-a apropiat de unul dintre privitori.

– Pk'Tow... Pk'Tow!

L-a mușcat pe delfin într-o parte și și-a luat postura dominantă în timp ce Pk'Tow se răsucea furios. Nu era ușor să-l intimidezi. Akki se simțea foarte tânăr. Dar Creideiki îl învățase ce să facă. Când un fin regresează, obligă-l să se concentreze!

– Pk'Tow! Nu-i mai asculta și folosește-ți *ochii*.
Uită-te la mine! Ca *ofițer* al navei, îți *ordon* să mă
ajuti să pun capăt acestei încăierări!

Expresia sticloasă s-a șters de pe fața lui Pk'Tow.
A dat din cap că da.

– Da, domnule.

Akki era uimit de prostia tipului.

Picăturile de sânge se adunau într-o pată roz pe
când adversarii o lăsau mai moale, continuând to-
tuși să se lovească. Plămânii-branhii făceau eforturi
să respire. Akki a strâns trei fini din echipaj, poc-
nindu-i și țipând la ei să se concentreze, apoi a intrat
în acțiune. În cele din urmă, a reușit să-i despartă de
bucătar pe cei doi *Stenos* și i-a dus sub escortă la
infirmierie. Doctorița Makanee avea să-i țină izolați
până îi raporta el căpitanului.

Akki și-a ridicat capul și l-a văzut pe *nostrom*,
K'tha-Jon, trecând pe lângă el. Giganticul subofițer
nu se oferise să-l ajute. Probabil că asistase la scenă.
K'tha-Jon n-ar fi fost nevoit să apeleze la privitori,
s-a gândit Akki cu amărăciune. Ar fi putut să-i in-
timideze pe bătauși doar cu un mârâit.

K'tha-Jon s-a îndreptat repede spre camera de
compensare externă, cu o expresie hotărâtă pe chip.

Akki a oftat.

*Bine, poate că Creideiki a avut motivele lui să
mă țină aici. Acum că Hikahi a plecat cu inginerii,
are nevoie de ajutor să-i țină în frâu pe cei rămași
la bordul lui Streaker.*

L-a împins cu botul pe Sreekah-jo ca să-l facă să se miște. Delfinul *Stenos* a chițăit o înjurătură aproape numai în primitivă, dar i-a dat ascultare.

Măcar am o scuză să nu studiez navigația în spațiu, s-a gândit cu sarcasm Akki.

S U E S S I

– Nu! Oprește-te! Dă-te înapoi și încearcă din nou... de data asta cu mai multă grijă!

Hannes Suessi privea sceptic cum delfinii-ingineri răsturnau săniile grele ca să le târască afară din cameră.

Era a treia lor încercare de a potrivi un suport într-o deschizătură din coada navei thennanine scufundate. Aproape reușiseră să o facă, dar sania din față, grea ca plumbul, era prea lungă în partea din spate, riscând să intre în peretele intern al vasului de război.

– Și acum, Olelo, uite cum să eviți grinda, s-a adresat pilotului primei sănii. Vocea îi ieșea din hidrofoane. Când ajungi la hieroglifa aia ca un șacal cu două capete, ridică prova așa! i-a arătat cu brațele.

Finul l-a privit o clipă fără să priceapă, apoi a dat tare din cap, aprobator:

* *Bine – am s-o evit!* *

Suessi s-a strâmbat la auzul acelei impertinențe. N-ar fi delfini dacă nu ar fi sarcastici în jumătate din timp și prea zeloși în cealaltă jumătate. Dar munciseră din greu. Totuși, era foarte obositor să lucrezi sub apă. Prin comparație, să construiești în stare de imponderabilitate era o adevărată plăcere.

Din secolul XXI, oamenii învățaseră multe despre construcțiile în spațiu. Găsiseră soluții la problemele inerției și rotației, care nu figurau nici măcar în *Biblioteca*. Ființele care cunoșteau antigravitatea de un miliard de ani nu trebuiseră s-o descopere.

Totuși, în ultimii trei sute de ani, avuseseră mai puține ocazii să se facă lucrări grele sub apă, chiar și în comunitățile terestre de delfini, și niciuna legată de repararea sau jefuirea unei nave spațiale de pe fundul unui ocean.

Dacă inerția lipsită de greutate din starea de imponderabilitate cauza probleme pe orbită, ce se putea spune despre deplasarea materialelor cufundate în apă? Forța necesară pentru a mișca un obiect masiv varia în funcție de viteza cu care plutea și de secțiunea pe care o prezenta în fiecare moment. În spațiu nu existau asemenea complicații.

În timp ce finii orientau din nou grinda, Suessi a aruncat o privire în interiorul cuirasatului, să vadă cum merge treaba. Fierăstraiele circulare cu laser, luminoase ca niște lămpi cu arc voltaic și halogeni, iluminau dezmembrarea lentă a cavității centrale

a navei de război thennanine. Se pregătea treptat o mare deschizătură cilindrică.

Locotenentul Tsh't supraveghea acea parte finală a lucrării. Muncitorii ei se mișcau în modul caracteristic al neo-finilor. Fiecare delfin își folosea ochii sau instrumentele pentru lucrul de aproape. Dar, când se apropia de un obiect, lucrătorul își rotea capul, împrăștiind unde sonore înguste din „pepenele“ semi-sferic care îi dădea finului *Tursiops* aerul de intelectual. Capătul sensibil la sunet al maxilarului inferior se mișca pentru a construi o imagine stereoscopică.

Camera era plină de scârțâituri. Pe Suessi nu înceta să-l mire cum de reușeau delfinii să distingă ceva în această cacofonie.

Erau foarte gălăgioși, dar își dorea să fi avut mai mulți.

Suessi spera ca Hikahi să ajungă în curând cu alți fini. Trebuia să aducă șalupa cea mare sau schiful, ca să-i ofere lui Suessi un loc unde să se usuce și celorlalți posibilitatea să se odihnească și să respire aer curat. Dacă echipa lui nu va fi înlocuită în curând, vor avea loc accidente.

Era un plan înspăimântător, cel propus de Orley. Suessi sperase că Creideiki și consiliul navei vor veni cu o alternativă, dar cei care se opuseseră planului nu fuseseră în stare să propună altul mai bun. *Streaker* avea să se pună în mișcare de îndată ce venea semnalul de la Thomas Orley.

Evident, Creideiki decisese că nu aveau prea multe de pierdut.

S-a auzit prin apă un „Trosc!“ Suessi a tresărit și s-a uitat în jur. Un capăt al frânei cuantice thennane atârna moale, rupt la îmbinare, de grinda de susținere manevrată de Olelo. Finul, de obicei nepăsător, se uita la el vizibil mâhnit și speriat.

– Acum, băieți și fete, a gemut Suessi, cum o să facem carcasa asta să pară că a supraviețuit unei lupte, dacă o stricăm mai mult decât inamicul? Cine ar crede că poate să zboare cu toate găurile astea în ea?

Olelo a lovit apa cu coada, scoțând ciripituri tânguitoare.

Suessi a oftat. Și după trei sute de ani, tot mai trebuia să-i iei încet pe delfini. Criticile îi demoralizau. Încurajările aveau mai mult efect asupra lor.

– Bine. Să mai încercăm o dată, ce ziceți? Fiți atenți! Acum sunteți mai aproape de reușită.

Suessi a scuturat din cap și s-a întrebat ce nebunie îl determinase să se facă inginer.

GALACTICI

Bătălia se îndepărtase de această zonă din spațiu; flota Tandu scăpase din nou.

Facțiunea Pthaca se aliase cu rasele Thennanin și Gubru, iar grupul Soro rămânea periculos. Frații Noptii fuseseră aproape distruși.

Acceptorul s-a cocoțat în mijlocul pânzei sale și a ridicat scuturile treptat și cu prudență, cum era instruit s-o facă. Profesorilor Tandu le luaseră milenii să învețe rasa lui cum să folosească ecranele mentale, pentru că detestau să le scape ceva neobservat.

Când barierele au căzut, Acceptorul a studiat curios spațiul din apropiere, mângâind norii de vapori și epavele în derivă. A atins ușor capcanele psi neactivate și câmpurile de probabilitate nerezolvată. Bătăliile erau un spectacol captivant, dar rămăneau periculoase.

Recunoașterea primejdiei a fost alt lucru pe care rasa Tandu li-l băgaseră în cap cu forța. În taină, specia Acceptorului nu o prea lua în serios. Cum putea să fie rău ceva ce se întâmpla? Episiarchul așa credea și era nebun de legat!

Acceptorul a remarcat ceva care i-ar fi scăpat în condiții normale. Dacă ar fi fost liber să atingă cu esperul navele, planetele și rachetele, ar fi fost prea distrat ca să observe o nuanță atât de subtilă... gândurile unei singure minți disciplinate.

Încântat, Acceptorul și-a dat seama că acea care le trimitea era un synthian! Era un synthian acolo care încerca să comunice cu pământeni!

Era o anomalie și, prin urmare, ceva frumos. Acceptorul nu mai asistase la un gest atât de îndrăzneț din partea unui synthian.

Iar synthienii nici măcar nu erau renumiți pentru aptitudinile lor psihice; dar acesta făcea o treabă grozavă strecurându-se prin nenumăratele detectoare psi împrăștiate de toți combatanții prin spațiul din jur.

Isprava era minunată prin faptul că nimeni nu se aștepta la așa ceva... încă o dovadă a superiorității realității obiective asupra celei subiective, în ciuda aiurelilor Episiarchului! Surpriza era esența vieții.

Acceptorul știa că va fi pedepsit dacă stătea prea mult timp să se minuneze de acest eveniment, în loc să-l raporteze.

Și asta îl uimea, „pedeapsa” prin care rasa Tandu reușea să-i facă pe semenii Acceptorului să aleagă o cale, și nu alta. Timp de 40 000 de ani îi surprinsese

chestia aceea. Poate că, într-o zi, aveau să încerce să facă ceva. Dar nu era grabă. Înainte de acea zi, vor fi devenit ei înșiși stăpâni. O așteptare de încă șase mii de ani nu va fi grea.

Semnalul de la spioana synthiană scăzuse în intensitate. Evident că bătălia crâncenă o obliga să se îndepărteze de Kthsemenee.

Acceptorul s-a uitat în jur cu atenție, regretând un pic pierderea. Dar în fața lui se desfășura bătălia în toată splendoarea ei. Avid de abundența de stimuli, Acceptorul a hotărât să semnaleze mai târziu prezența spioanei synthiene... dacă avea să își mai amintească.

THOMAS ORLEY

Tom s-a uitat peste umăr la norii care se adunau. Era prea devreme să-și dea seama dacă o să-l prindă furtuna. Mai avea mult de zburat până să afle.

Planorul solar înainta cu zgomot la 2 200 de metri; micul aparat de zbor nu era făcut să doboare recorduri. Era un pic mai mult decât un schelet îngust. Elicea era pusă în mișcare de lumina soarelui care cădea pe aripa mare, transparentă.

Imensul ocean al planetei Kithrup era semnalat de creste albe, subțiri. Tom zbura spre nord-est, lăsând alizeele să facă aproape toată treaba. Aceleași vânturi aveau să-i facă lent și dificil zborul la întoarcere... dacă va mai exista unul.

Vânturile de la înălțime mai mare împingeau norii întunecați către est, urmărindu-l.

Zbura pe bâjbâite, folosind pentru orientare doar soarele portocaliu al lui Kithrup. O busolă nu i-ar fi

fost de niciun folos, căci planeta bogată în metale avea la suprafață ciudate anomalii magnetice.

Vântul şuiera pe lângă botul mic și conic al aparatului de zbor. Întins pe platforma îngustă, abia simțea briza.

Tom își dorea să fi avut măcar o pernă în plus. Își zdrelise coatele și îi înțepenise gâtul. Își văzuse și revăzuse lista de materiale, încercând să scoată ceva de pe ea, până s-a trezit alegând între o bombă psi în plus, pe care s-o folosească la destinație, și un distilator de apă care să-l țină în viață până atunci. Colecția lui de compromis era fixată cu bandă izolatoare de platforma de sub pernă. Denivelările nu-i permiteau să-și găsească o poziție comodă.

Drumul era de o monotonie neîntreruptă: nu vedea decât marea și cerul.

De două ori zărise roiuri de ființe zburătoare la distanță. Prima lui bănuială a fost că toate animalele zburau pe Kithrup. Oare evoluaseră din pești săritori? Îl surprindea puțin să dea peste creaturi care zboară într-o lume atât de aridă și lipsită de munți.

Bineînțeles, ființele puteau să fi fost modelate de vreun locatar galactic al lui Kithrup din vechime, s-a gândit el. *Acolo unde lipsește varietatea naturală, pot interveni sofoniții. Am văzut chestii mult mai ciudate decât creaturi zburătoare făcute prin aplicare de grefe genetice într-o lume acvatică.*

Tom și-a amintit de perioada în care el și Gillian îl însoțiseră pe bătrânul Jake Demwa în Cathr-hennlin, lumea universitară a tymbrimilor. Între

întruniri, el și Jill făcuseră un tur al imensei rezervații naturale continentale, unde văzuseră turme mari de animale Clideu păscând pe câmpiile ierboase în modele geometrice precise, complicate. Aranjamentele se schimbau din minut în minut, fără să pară că există comunicare între animale... ca apele făcute de moar. Tymbrimienii le explicaseră că o străveche rasă galactică ce trăise pe Cathrhennlin cu multe ere înainte programase acele tipare în animalele Clideu, ca un fel de puzzle. Nimeni nu reușise, de-a lungul timpului, să descifreze enigma, dacă era într-adevăr una.

Gillian sugerase că modelele ar fi putut fi adaptate de Clideu în propriul lor avantaj. Tymbrimienii, amatori de ghicitori, preferau să creadă cu totul altceva.

Tom a surâs amintindu-și de acea călătorie, prima lor misiune împreună. De atunci, el și Gillian văzuseră mai multe lucruri ciudate decât ar fi putut să catalogheze.

Îi simțea deja lipsa lui Gillian.

Făpturile zburătoare au virat, îndepărtându-se de norii adunați grămadă. Orley le-a urmărit cu privirea până au dispărut. Nu era nici urmă de pământ în direcția în care o luaseră.

Avionul zbura cu o viteză de aproape două sute de noduri. Ar trebui să ajungă peste vreo două ore la insulele vulcanice pe care le căuta. Radioul, urmărirea prin satelit și radarul erau toate un lux interzis. Tom nu avea decât harta fixată pe parbriz.

Avea să se descurce mai bine pe drumul de întoarcere. Gillian insistase să ia cu el un înregistrator inerțial, care l-ar fi condus și cu ochii legați până la câțiva metri de insula lui Hikahi.

Dacă va avea această șansă.

Norii care îl urmăreau se strângeau încet deasupra și în spatele lui. Aerul lui Kithrup era foarte cald. Tom era gata să admită că nu i-ar fi plăcut să găsească un loc de aterizare înainte să-l ajungă din urmă furtuna.

Pe când după-amiaza înainta spre seară, a văzut un alt roi de ființe zburătoare și, de două ori, a zărit mișcându-se ceva în apa de jos, ceva enorm și sinuos. În ambele cazuri, creatura a dispărut înainte s-o poată vedea mai bine.

Risipite prin valurile lungi, pluteau mănunchiuri de alge. Unele grămezi erau unite și formau movile izolate de vegetație. Poate că făpturile zburătoare coborau să se așeze acolo, s-a gândit Orley în treacăt.

Se lupta cu plictiseala și începea să urască din toată inima acel lucru voluminos care stătea exact sub rinichiul său stâng.

Grămada amenințătoare de nori era la doar trei kilometri în urma lui când a văzut ceva la orizontul dinspre nord, o pată abia vizibilă pe cerul din ce în ce mai cenușiu.

A apăsat pe accelerație și a virat spre masa cenușie. Curând a zărit o pâlnie întunecată, ca de tornadă. Unduindu-se și răsucindu-se, atârna ca un drapel negru pe cer.

A luat altitudine în timp ce norii amenințători acopereau soarele în asfințit și aruncau umbre pe colectorii solari de pe aripa aparatului. Tunetul a bubuit și fulgerele au luminat intermitent peisajul marin.

Când a început să plouă, acul ampermetrului a virat brusc spre roșu. Motorul micului avion a început să dea semne de oboseală.

Da. Iat-o acolo! O insulă! Muntele părea încă departe. Era parțial învăluit în fum.

Ar fi preferat să aterizeze pe o insulă învecinată, mai puțin activă. Orley a zâmbit la gândul că nimeni în situația lui nu putea să aibă pretenții. Putea să amerizeze dacă era necesar. Avionul era echipat cu pontoane.

Lumina se reducea. În întunericul din ce în ce mai negru, Tom a observat că suprafața oceanului își schimbase culoarea. Ceva în consistența ei l-a făcut să se încrunte nedumerit. Era greu să-și dea seama în ce consta diferența.

Curând n-a mai avut timp să formuleze ipoteze, căci a trebuit să se lupte cu avionul pentru a-l menține la altitudine.

Sperând să rămână destulă lumină ca să găsească un loc de aterizare, Tom și-a condus aparatul fragil prin ploaia torențială, către vulcanul fumegând.

CREIDEIKI

Nu-și dăduse seama că nava arăta chiar atât de rău.

Creideiki verificase starea fiecărui motor și instrument. În timp ce se făceau reparațiile, el și Takkata-Jim mai controlaseră o dată totul cu discreție. Acolo unde fusese posibil, majoritatea stricăciunilor fuseseră remediate.

Dar el era comandantul navei și trebuia să se ocupe și de lucrurile intangibile. *Cineva* trebuia să acorde atenție și esteticii, deși era ultima pe lista de priorități. Și, cu oricât succes se făcuseră reparațiile funcționale, *Streaker* nu mai era frumoasă.

Asta era prima lui ieșire în afara navei. Creideiki purta un aparat de respirat și înota deasupra carenei găurite ca să-și facă o idee de ansamblu.

Flanșele de stază și principalele motoare cu gravitate urmau să funcționeze. Avea cuvântul lui

Emerson D'Anite și pe cel al lui Takkata-Jim în această privință și verificase personal. Un rotor de rachetă fusese distrus de o rază antimaterie la Morgran. Tubul rămas se mai putea folosi.

Dar, deși carena era sigură și rezistentă, nu mai încânta ochiul ca înainte. Învelișul exterior era ars în două locuri, unde razele pătrunseseră prin scuturi și îl găuriseră.

Brookida îi spusese că era și o mică zonă unde metalul se schimbase dintr-un aliaj în altul. Integritatea structurală a navei nu fusese afectată, dar asta însemna că se apropiase cineva de ei la o distanță extrem de redusă cu un deformatoare de probabilitate. Era îngrijorător să te gândești că acea bucată din *Streaker* fusese înlocuită cu alta asemănătoare, dar ușor diferită din altă navă, cu fugari asemănători, dar ușor diferiți într-un ipotetic univers paralel.

Conform documentelor *Bibliotecii*, nimeni nu reușise vreodată să controleze deformatoarele transuniversale într-atât încât să le folosească pe post de arme, deși circula zvonul că o anumită specie străveche care „depășise“ uneori civilizația galactică aflate secretul și îl utilizase pentru a părăsi această realitate pe o ușă lateralnică.

Conceptul de nesfârșite universuri paralele era unul cunoscut de delfini înainte ca omul să fi învățat să aprindă focul. Era parte integrantă a Visului Balenelor. Marile cetacee mugeau fericite, vorbind despre o lume într-o schimbare continuă. Când

începuseră să folosească uneltele, delfinii din specia *amicus* își pierduseră marea indiferență. Acum înțelegeau mai bine decât oamenii filozofia balenelor.

O versiune blândă a deformatorelui de probabilitate era unul din duzina de moduri cunoscute de Galactici de a depăși viteza luminii, dar speciile prudente îl evitau. Multe nave dispăreau când foloseau motoarele de probabilitate.

Creideiki își închipuia că va ieși din zbor și va găsi o adunare de nave *Streaker* venite din universuri diferite, toate comandate de versiuni ușor modificate ale lui însuși. Balenele puteau să fie mulțumite de situație din punct de vedere filozofic; dar el nu era convins că putea fi.

Pe deasupra, balenele, cu tot geniul lor filozofic, erau imbecile când venea vorba despre mașini și nave spațiale. Nu recunoșteau o flotă de nave mai bine decât un câine propria lui reflexie în apă.

Cu mai puțin de două luni în urmă, Creideiki se aflate în fața unei flote de nave abandonate mari cât niște luni și vechi cât stelele de vârstă mijlocie. Acolo pierduse o duzină dintre cei mai buni fini, iar pe urmă fugise de flote întregi.

Erau clipe în care își dorea să fie orb ca animalele la anumite lucruri, așa cum erau balenele. Sau măcar să fie filozofi ca ele.

Creideiki a urcat înot spre culmea care domina nava. Lămpi strălucitoare cu heliarc aruncau umbre lungi în apa eufotică limpede. Finii terminaseră

de instalat prada pe care o găsisese Suessi pe epava thennanină. Trebuiau doar să scoată suportii de aterizare pentru a se putea mișca.

Hikahi plecase acolo acum câteva ore, cu o echipă aleasă pe sprânceană și schiful navei. Lui Creideiki îi părea rău că nu trimisese mai mulți fini să-l ajute pe Suessi, dar *Streaker* funcționa deja cu un minim de echipaj.

Nu vedea încă o soluție la planul lui Thomas Orley. Metz și Takkata-Jim nu reușiseră să găsească ceva mai bun decât să se predea învingătorilor din bătălia de sus, iar asta Creideiki nu putea să accepte. Nu cât timp mai aveau o șansă.

Senzorii pasivi arătau că lupta în spațiu devenea și mai crâncenă. Ar fi putut să atingă apogeul în câteva zile și atunci ar fi fost ultima lor șansă să scape cu fuga, camuflați și profitând de confuzie.

Sper ca Tom să fi ajuns teafăr la destinație și să-i reușească experimentul.

Prin apă se auzea bubuitul surd al motoarelor testate. Creideiki calculase singur nivelurile de zgomot acceptabile. Erau atâtea forme de posibile scurgeri: neutrino de la centrala electrică, gravitoni de la ecranul de stază, psi-uri emenate de cei de la bord. Sunetul era ultima lui preocupare.

În timp ce înota, Creideiki a simțit ceva deasupra lui. Și-a îndreptat atenția spre suprafață.

Un neo-fin singuratic stătea lângă balizele detectoare, la care lucra cu brațele mecanice ale armurii. Creideiki s-a dus mai aproape.

* *E vreo problemă –*
 Care deranjează
* *Mersul lucrului? **

L-a recunoscut pe K'tha-Jon, giganticul *Stenos*. Nostromul a tresărit. Ochiul i s-a mărit și, pentru o clipă, Creideiki i-a văzut albul din jurul pupilelor plate, ca niște bărci.

K'tha-Jon și-a revenit repede. Gura i s-a deschis într-un rânjet.

* *Zgomotul o deranja –*
 Pe ascultătoarea de neutrino
* *Nu auzea –*
 Lupta cea crâncenă

* *Acum îmi spune –*
 Că descărcările au dispărut
* *La treabă –*
 *Acum mă duc **

Avea o treabă serioasă. Era vital pentru comandantul lui *Streaker* să știe ce se petrecea în cer și să poată primi vești despre misiunea lui Thomas Orley.

Takkata-Jim trebuia să trimită pe altcineva să facă treaba asta. Balizele erau responsabilitatea personalului de pe punte. Totuși, dat fiind că Hikahi și Tsh't plecaseră cu cei mai buni din echipaj, K'tha-Jon era, poate, singurul ofițer disponibil.

* Corect ca un salt –
Mare călător pe valuri
 * Acum, hai, întoarce-te degrabă
*La cei ce te așteaptă **

Ktha-Jon a încuviințat și și-a îndoit la loc brațele armurii. Fără să mai spună ceva, a suflat un noruleț de bule și s-a îndreptat spre deschizătura luminoasă a ușii lui *Streaker*.

Creideiki l-a urmărit pe uriaș cu privirea.

Cel puțin în aparență, K'tha-Jon reacționase cu mai mult curaj decât alții în situația grea a lui *Streaker*. În plus, părea să fi apreciat retragerea războinică de la Morgran, și trăsesse de la bateria sa cu mult entuziasm. Era un subofițer eficient.

Atunci de ce mă irită prezența lui? O fi el o altă glumă a lui Metz? Trebuie să insist să nu mai tergiverseze doctorul Metz și să-mi arate documentele lui. Dacă va fi necesar, o să intru prin efracție la el... La naiba cu protocoalele!

K'tha-Jon devenise de nedespărțit de locotenentul Takkata-Jim. Împreună cu Metz, cei doi se împotriveau cel mai mult planului lui Tom Orley. Erau încă supărați din cauza asta. Takkata-Jim era mai taciturn ca oricând.

Secundul devenea o adevărată problemă. Creideiki simțea compasiune pentru locotenent. Nu era vina lui că această călătorie de probă se transformase într-un infern. Dar mila nu avea să-l împiedice pe Creideiki s-o promoveze pe Hikahi în

postul lui Takkata-Jim imediat ce echipajul se va reuni.

Probabil că Takkata-Jim intuia ce avea să se întâmple și știa de rapoartele pe care trebuia să le scrie despre fiecare ofițer pentru Centrul Elevației. Pentru Takkata-Jim, putea fi pusă în pericol posibilitatea de a avea urmași.

Creideiki își închipuia ce simțea secundul. Câteodată, chiar și el se simțea oprimat de intruziunea prea îndrăzneată a Elevației și îi venea să țipe în primitivă: *Cine v-a dat dreptul?* Iar hipnoza dulce a Visului Balenelor îl tenta să se întoarcă la Vechii Zei.

Însă acele momente treceau repede și Creideiki își amintea că nu dorea nimic mai mult pe lume decât să comande o navă interstelară, să adune benzile cu melodiile din spațiu și să exploreze curenții dintre stele.

Un banc de pești din partea locului a trecut pe lângă el. Semănau puțin cu chefalii, dar niște chefali kitsch, cu solzi metalici în culori țipătoare.

A simțit brusc impulsul să-i urmărească și să-și cheme echipajul să i se alăture la vânătoare!

Și i-a imaginat pe inginerii și tehnicienii săi apatici dându-și jos armurile și venind după el într-o haită gălăgioasă, fugărindu-le sprinteni pe bietele creaturi, prinzându-le în aer, când panica le făcea să sară din apă.

Chiar dacă unii fini dădeau dovadă de prea mult entuziasm și înghițeau niște metal, poate că vânătoria le-ar fi putut ridica moralul.

* *Toate ploile Primăverii,
Și apoi, într-o seară de taină.
Peste valuri, Luna... **

Era un haiku ce exprima regret.

Nu era timp pentru jocurile vânătorii acum, când ei înșiși erau vânatul.

Clopoțelul de la armură l-a anunțat că mai avea aer doar pentru treizeci de minute. S-a înfiorat. Dacă ar mai fi meditat mult, ar fi venit Nukapai. Zeița himerică l-ar fi chemat. Vocea ei blândă i-ar fi adus aminte de absența lui Hikahi.

Balizele de observație pluteau lângă el, ancorate cu fire subțiri de fundul mării. S-a apropiat înot de ovoidul neted, roșu cu alb, la care lucrase K'tha-Jon, și a observat că placa de acces fusese lăsată întredeschisă.

Creideiki a dat din cap, scoțând mai multe sunete concentrate. Geometria ciudată a balizei și a firelor era într-un fel îngrijorătoare.

Receptorul sonarului a bâzâit. O voce amplificată a venit la el prin conexiunile nervoase.

– *Căpitane, aici Takkata-Jim. Tocmai am terminat de testat rotoarele și generatoarele de stază. Funcționează acum după indicațiile tale. Și Suessi ne-a contactat să spună că... înaintează Calul Troian Marin. Hikahi a ajuns acolo și îți trimite salutări.*

– Bine. Creideiki a răspuns direct prin legătura nervoasă. Nu se știe nimic de Orley?

– *Nu, căpitane. Și se face târziu. Ești sigur că vrei să continui după planul lui? Și dacă nu reușește să ne trimită un mesaj cu o bombă psi?*

– Am discutat deja despre posibilitatea asta.

– *Și tot mai trebuie să mutăm nava? Cred că mai trebuie să mai analizăm opțiunea asta.*

Creideiki a simțit un val de iritare.

– N-o să vorbim despre asta pe un canal deschis, secundule. S-a decis deja. Mă întorc repede. Între timp, încearcă să rezolvi lucrurile rămase în suspensie. Trebuie să fim gata când ne va chema Tom!

– *Da, domnule.*

Dar Takkata nu părea să-și ceară scuze când a terminat convorbirea.

Creideiki nu mai știa de câte ori i se contestase planul. Dacă nu aveau încredere în el pentru că era „doar” un delfin, ar fi trebuit măcar să observe că ideea fusese a lui Thomas Orley! În plus, el, Creideiki, era comandantul. De la el se așteptau toți să le salveze viața și onoarea.

Când servise pe vasul de recunoaștere *James Cook*, autoritatea căpitanului Alvarez, un om, nu fusese niciodată pusă la îndoială.

A lovit apa cu coada până i s-a mai potolit furia. Și a numărat până i-a revenit calmul Keneenk.

O să las lucrurile așa cum sunt, a decis el. Cei mai mulți din echipaj nu comentau, iar restul îi urmau instrucțiunile, chiar dacă nu le convenea. Era o echipă experimentală supusă la o presiune enormă, trebuia să fie mulțumit cu atât.

„Unde e minte, există întotdeauna o soluție,” îi învățase Keneenk. Toate problemele conțineau elementele soluției.

Creideiki a comandat brațelor mecanice să se întindă și să prindă placa de acces a balizei. Dacă lucrurile stăteau bine, avea să găsească o modalitate de a-l lăuda pe Takkata-Jim. Trebuia să existe o cheie cu care să deschidă sufletul locotenentului său, apoi să-l readucă în comunitatea navei și să rupă cercul vicios al izolării sale. „Unde e minte...”

Îi ajungeau câteva minute să se convingă că geamandura funcționa. Creideiki a inserat o extensie a orificiului său nervos în computerul balizei. A ordonat mașinii să-i comunice starea în care se afla.

În fața lui a scânteiat un arc strălucitor de descărcări electrice. Creideiki a țipat când șocul i-a zguduit motoarele armurii și i-a ars pielea din jurul orificiului nervos.

O descărcare electrică penetrantă! și-a dat seama Creideiki, uluit și deodată imobil. *Dar cum...?*

Simțea tot cu încetinitorul. Curentul lupta cu diodele protectoare ale amplificatorului său nervos. Întrerupătorul circuitului principal a pocnit, dar aproape imediat izolarea s-a îndoit sub controlovitură.

Încremenit, Creideiki a avut impresia că aude o voce de pe câmpul de bătălie, o voce care își bătea joc de el.

Unde e minte – e minte,
este – și înșelătorie
Înșelătorie – este, există

După un țipăt de durere care l-a făcut să se încovoie, Creideiki a scos un strigăt indisciplinat în primitivă, primul din viața lui de adult. Apoi s-a întors cu burta în sus și a plutit în derivă într-o beznă mai adâncă decât noaptea.

PARTEA A IV - A

LEVIATHAN

*Oh, tatăl meu era paznicul farului din Eddystone,
S-a culcat cu o sirenă într-o noapte frumoasă.
Din acea uniune ne-am născut trei:
Un delfin, un pește și eu.*

Oh, viața pe marea cu valuri.

CÂNTEC STRĂVECHI

GILLIAN

Ca majoritatea speciilor provenite din strămoși în întregime carnivori, rasa Tandu era un client dificil. Membrii ei aveau porniri spre canibalism, iar la începutul elevației lor nu puține erau atacurile asupra indivizilor din rasa lor protectoare, Night6.

Cei din specia Tandu au foarte puțină empatie pentru alte forme de viață conștiente. Sunt membri ai unui grup pseudoreligios ai cărui adepți propun în ultimă instanță exterminarea speciilor considerate „nedemne”. Deși respectă codurile Institutelor Galactice, rasa Tandu nu face un secret din dorința ei ca universul să fie mai puțin aglomerat sau din nerăbdarea de a vedea ziua în care toate legile vor fi abolite de o „forță superioară”.

Potrivit adepților grupului lor, intitulat „Moștenitorii”, asta se va întâmpla când Strămoșii se vor întoarce în cele Cinci Galaxii. Tandu presupune că

în acea zi rasa lor va fi aleasă să-i alunge pe cei nedemni.

Așteptând acest mileniu, cei din specia Tandu se mențin în formă, dedicându-se nenumăratelor încăierări și bătălii minore în numele onoarei. Iau parte la fiecare război pentru aplicarea legii, declarat de Institutele Galactice, oricare ar fi cauza pentru care luptă, și sunt adesea menționați pentru uz de forță în exces. Li s-a atribuit „disparația accidentală” a cel puțin trei specii spațiale.

Chiar dacă are puțină empatie pentru semenii lor stăpâni, rasa Tandu este maestră în arta elevației. În forma ei preconștientă, pe planeta sa aridă, a îmblânzit deja mai multe specii locale, folosindu-le la vânătoare pe post de câini, după modelul Terrei. De când a fost eliberată din robie, rasa Tandu a dobândit și i-a adaptat pe doi dintre cei mai puternici adepți ai paranormalului din „recolta” recentă de clienți. Rasa Tandu e achetată de mult pentru manipulare genetică abuzivă, care a făcut din cei doi (Vezi referințe: EPI-SIARCHI-cl-82f49; ACCEPTORI-cl-82f50) instrumente total dependente de pasiunea lor pentru vânătoare...

Ce rasă simpatică, Tandu asta, și-a spus Gillian, punând placa de citit pe jos, lângă copacul sub care stătea. În această dimineață își alocase o oră pentru citit, dar asta însemna numai vreo două sute de mii de cuvinte.

Informațiile despre Tandu veniseră prin cablu de pe Streaker în timpul nopții. Se părea că Niss

obținea deja câte ceva de la mini-*Biblioteca* pe care o recuperase Tom de pe epava thennanină. Articolul era prea clar și ajungea prea direct la țintă ca să provină din traducerea în engleză din amărâta și jalnica microfilială de pe *Streaker*.

Bineînțeles că Gillian știa deja câte ceva despre rasa Tandu. Toți agenții Terragenilor primiseră informații despre acești dușmani brutali și ascunși ai Omenirii. Articolul îi întărea doar sentimentul că totul era înfiorător de greșit într-un univers populat de asemenea monștri.

Pe vremuri, Gillian petrecuse o vară citind vechi romane spațiale de dragoste, scrise înainte de *Contact*. Ce sincere și prietenoase i se păruseră acele universuri ficționale de demult! Nici măcar puținele romane „pesimiste“ nu aduceau cu realitatea periculoasă și sufocantă!

Gândul la Tandu îi dăduse impulsul melodramatic de a purta un pumnal și de a-și exercita ultima prerogativă a unei femei, în caz că acei monștri ucigași ar captura-o vreodată.

Mirosul organic și puternic de humus acoperea izul metalic din aerul de lângă apă. Mireasma era proaspătă după furtuna din noaptea trecută. Ramurile verzi se unduiau, mișcate ușor de suflarea neîncetată a alizeelor de pe Kithrup.

Tom trebuie să-și fi găsit până acum creuzetul insular, s-a gândit Gillian. Și a început probabil să-și pregătească experimentul.

Dacă mai trăiește încă.

În dimineața aceea se simțise pentru prima oară nesigură în această privință. Fusesse convinsă că ar fi știut dacă el ar fi murit, oriunde și oricum s-ar fi întâmplat. Dar acum era confuză. Avea mintea încetoșată și tot ce putea să spună cu certitudine era că în noaptea ce trecuse se petrecuseră lucruri groaznice.

Mai presus de toate, cam pe la apus, i se strecurase în minte premoniția că i se întâmplase ceva lui Tom. Nu reușise să-și dea seama de ce avea acea senzație, însă o tulbura mult.

Apoi, mai târziu, în cursul nopții trecute, avusesese o serie de vise.

Îi apăruseră niște chipuri. Fețe de Galactici, acoperite cu piele tare, pene și solzi, cu dinți lungi și mandibule proeminente. Gemeau și urlau, dar ea, în ciuda pregătirii ei costisitoare, nu reușea să înțeleagă nicio vorbă sau simbol senzorial. În vis recunoscuse unele din acele fețe amestecate... doi astronauți Xappish, murind în timp ce nava lor exploda – un Johpur, urlând prin fum când vedea ciotul însângerat ce-i mai rămăsese din braț – o synthiană ascultând cântecul balenelor pe când aștepta cu nerăbdare în spatele unui bolovan rece ca moartea.

În somn, Gillian nu reușise să-i țină la distanță.

Se trezise brusc, în toiul nopții, cu un tremur care îi făcea șira spinării să vibreze ca o coardă de vioară. Respirase adânc în beznă și percepușe o conștiință înrudită cu a ei zvârcolindu-se de durere nu prea departe de ea. În pofida distanței, Gillian

captase o senzație amestecată de simbol psihic trecător. Părea prea uman să fi fost doar un fin, prea delfin să fi fost un om.

Apoi încetase. Asaltul psihic se sfârșise.

Gillian nu știa ce să creadă. La ce mai era bun psi dacă mesajele sale erau prea opace ca să poată fi descifrate? Intuiția ei, sporită genetic, i se părea acum o crudă păcăleală. Mai mult decât inutilă.

Mai erau câteva secunde până să se termine ora. Le-a petrecut cu ochii închiși, ascultând sunetele când înalte, când joase ale valurilor ce își purtau lupta nesfârșită cu țărmul estic al insulei. Ramurile copacilor se clătinau în bătaia vântului.

Prin scârțâitul trunchiurilor și al ramurilor, Gillian auzea sunetele stridente scoase de băștinașii preconștienți – Kiqui. Din când în când distingea vocea lui Dennie Sudman vorbind unui computer care îi traducea cuvintele în dialectul Kiqui de înaltă frecvență.

Deși o ajuta pe Dennie douăsprezece ore pe zi să lucreze cu aborigenii, Gillian nu reușea să scape de senzația că e în vacanță, iar asta o făcea să se simtă puțin vinovată. Își repeta că micii indigeni erau foarte importanți și că la bordul navei nu reușise să termine nimic ca lumea.

Dar unul dintre chipurile din vis o obsedase toată dimineața. Doar cu o jumătate de oră în urmă își dăduse seama că era transpunerea inconștientă a felului în care Herbie, cadavrul străvechi care era

cauza tuturor necazurilor, trebuie să fi arătat când era în viață.

În vis, cu puțin timp înainte ca Gillian să aibă premoniția unui dezastru, fața alungită, vag omenească, a ființei antice îi zâmbise și îi făcuse cu ochiul.

– Gillian! Doamnă doctor Baskin! E timpul!

Ea a deschis ochii, și-a ridicat mâna și s-a uitat la ceas. Se părea că vocea lui Toshio îl pusese în mișcare. Poți să ai încredere în cuvântul unui elev-ofițer, și-a amintit ea. Spune-i să vină să te ia într-o oră și o va cronometra secundă cu secundă. Mai devreme, în timpul călătoriei, trebuise să recurgă la amenințări ca să-l oblige să i se adreseze cu anacronicul „doamnă” – măcar o dată la trei fraze, nu chiar la fiecare cuvânt.

– Vin imediat, Toshio! Într-un minut!

S-a ridicat în picioare și s-a întins. Odihna îi făcuse bine. Mintea îi fusese atât de zbuciumată că doar puțină liniște putea să-i redea limpezimea.

Spera să-și termine treaba aici și să se întoarcă la *Streaker* în trei zile, cam când Creideiki hotărâse să mute nava. În acest timp, ea și Dennie ar fi trebuit să-și facă o idee clară despre nevoile ambientale ale creaturilor Kiqui ca să poată duce cu ei un grup reprezentativ la Centrul Elevației de pe Terra. Dacă *Streaker* reușea să fugă și Omenirea ar fi fost prima care să-i ceară pe Kiqui drept clienți, i-ar fi putut salva de o soartă mult mai rea.

Pe drumul ei printre copaci, Gillian a zărit oceanul printr-un spațiu gol în frunziș, către nord-est.

Oare voi reuși să-l aud de aici pe Tom când va chema? Niss a spus că semnalul lui ar trebui să fie perceptibil pe toată planeta.

Și extraterestrii aveau să-l audă, cu siguranță.

Gillian își ținea cu grijă toate energiile psihice la nivel minim, așa cum o rugase Tom. Dar a rostit în șoaptă o rugăciune demodată și a trimis-o spre nord, peste valuri.

– Pun pariu că asta o să-i placă doctorului Dart, a zis Toshio. Totuși, senzorii pot să nu fie de tipul pe care l-ar vrea el. Dar robotul tot funcționează.

Gillian a examinat micul ecran. Nu era specialistă în robotică sau planetologie, dar înțelegea principiile de bază.

– Cred că ai dreptate, Toshio. Spectrometrul cu raze X funcționează, ca și laserul și magnetometrul. Robotul poate încă să se deplaseze?

– Ca un crab de stâncă! Doar că nu poate să urce. Tancurile sale de plutire au fost distruse de un coral mare care a căzut peste ele.

– Unde se află acum robotul?

– Este pe un prag, la 90 de metri în jos. Toshio a tastat ceva, făcând să apară o schemă holografică în spațiul din fața ecranului. Mi-a dat o hartă sonar a acelei adâncimi. Am evitat să-l cobor acolo până nu vorbesc cu doctorul Dart. Nu-l putem coborî

decât de pe un prag pe altul. Când robotul pleacă dintr-un loc, nu se mai poate întoarce acolo.

Schema arăta o cavitate cilindrică ușor ascuțită la vârf, coborând în roca de silicați, bogată în metale, ce forma scoarța subțire a lui Kithrup. Pereții erau plini de ieșituri și praguri ca acela pe care se afla acum sonda stricată.

Un puț solid, ușor înclinat, pornea în sus din cavitatea cea mare. Fusesse făcut de rădăcina voluminoasă a arborelui-burghiu pe care Toshio și Dennie o aruncaseră în aer acum câteva zile. Extremitatea superioară se sprijinea de marginea rotundă a propriei găuri subacvatice. Puțul dispărea într-un teritoriu necunoscut, sub zona de pe hartă.

– Cred că ai dreptate, Toshio. Gillian a zâmbit și l-a bătut pe umăr pe băiat. Charlie va fi bucuros. Poate asta îl va face să-l lase în pace pe Creideiki. Vrei să-l suni să-i dai veștile?

Toshio era încântat de compliment, dar surprins de propunerea lui Gillian.

– O, nu, mulțumesc, doamnă. Vreau să spun, nu puteți să-l înștiințați dumneavoastră când veți da azi raportul la navă? Sunt sigur că doctorul Dart va pune întrebări la care nu sunt suficient de calificat să răspund...

Gillian nu-l putea învinui pe Toshio. Să-i dai vești bune lui Charles Dart era doar un pic mai plăcut decât să-i dai unele proaste. Dar, mai devreme sau mai târziu, Toshio tot trebuia să se confrunte cu cimpanzeul planetolog. Ar fi cel mai bine

dacă ar învăța să se ocupe de o problemă de la bun început.

– Îmi pare rău, Toshio. Doctorul Dart va rămâne cu tine. Eu plec de aici în câțva zile. Așa că tu va trebui să ... îl *mulțumești* pe Charlie, când o să-ți ceară să lucrezi 35 de ore fără pauză.

Toshio a încuviințat cu un aer preocupat, luându-i în serios sfatul până când Gillian i-a întâlnit privirea și i-a surâs, făcându-l să roșească și să-i zâmbască și el.

AKKI

Grăbit să ajungă pe punte înainte să se schimbe tura, Akki a luat-o pe scurtătură, prin camera de compensare externă. Ajunsese la centrul de comandă când a observat ceva neobișnuit.

A făcut un salt brusc ca să se oprească. Plămâni-branchii i s-au umflat, iar Akki și-a spus că era un prost să accelereze și să facă figuri acrobatice când nu avea suficient aer la dispoziție!

S-a uitat în jurul lui. Camera de compensare externă era goală. Nu o văzuse niciodată așa.

Șalupele căpitanului se pierduse la Mica Grămadă. Săniile grele și mare parte din echipament fuseseră mutate pe epava thennanină, iar locotenentul Hikahi plecase acolo cu schiful acum o zi.

Era ceva activitate în jurul mării șalupe, ultima a lui *Streaker*. Câțiva fini foloseau păianjeni mecanici ca să transporte lăzi la micuțul vehicul spațial.

Akki a uitat de grabă și a făcut leneș o spirală spre acel loc.

A ajuns înot în spatele unuia dintre finii suiți pe păianjeni. Vehiculul ducea o cutie mare în brațele sale mecanice.

– Ei, Sup-peh, ce-i pe-aici?

Akki folosea fraze scurte și simple. Se descurca mai bine cu *anglica* în apă oxigenată, dar, dacă un calafian nu o vorbea bine, ce-ar fi gândit ceilalți?

Delfinul interpelat a ridicat capul.

– Oh, bună, domnule Akki! Ordinele sss-au schimbat. Verificăm șalupa să vedem dacă poate naviga în spațiu. Și apoi trebuie să încărcăm lăzile astea.

– Ce... Ce e înăuntrul lor?

– Documentația doctorului Metz, așa cred. Al treilea braț al păianjenului s-a întins spre grămada de cutii rezistente la apă. Închipuie-ți: toți bunicii și nepoții noștri sunt în listele de acolo, pe cipuri magnetice. Asta îți dă un sentiment de continuitate, nu?

Sup-peh era din comunitatea sud-atlantică, un clan care se mândrea cu limbajul său ciudat. Akki s-a întrebat dacă o făceau pentru că erau excentrici sau nu prea inteligenți.

– Nu trebuia să duci materiale la nava thennaină? l-a întrebat el pe fin.

De obicei, lui Sup-peh i se dădeau sarcini care nu cereau prea multă pricepere sau finețe.

– Ba da, domnule Akki, dar s-a renunțat la asta. Nava e închisă, n-ai știut? Înotăm toți în cercuri până vom ști mai multe despre starea căpitanului.

– Ce? Akki a simțit că se sufocă. *Căpitanul?*

– A avut un accident în timpul inssspecției în exteriorul navei. A fost electrocutat, așa am auzit. L-au găsit cu puțin înainte să i se termine aerul din respirator. E încă inconștient. Takkata-Jim a preluat comanda.

Akki a rămas încremenit. Era prea uluit să-și dea seama că Sup-peh se întorsese brusc și plecase la treabă, când s-a apropiat de el o matahală de culoare închisă.

– Pot să te ajut cu ceva, domnule Akki?

Tonul uriașului era aproape sarcastic.

– K'tha-Jon! Akki s-a înfiorat. Ce-a pățit căpitanul?

Era ceva în atitudinea nostromului care i-a înghețat lui Akki sângele în vene. Nu era doar lipsa aproape totală de respect pentru un grad superior. K'tha-Jon a zis repede în trinară:

** Mă tot gândesc*

Cum

** Să aflî mai mult – **

** Du-te și întreabă-ți*

Superiorul

** Care te așteaptă pe plajă... **

Cu un gest aproape insolent, făcut cu un braț al armurii, K'tha-Jon s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat înot să ajungă la echipa sa. Siajul cozii lui

puternice l-a împins pe Akki înapoi cu doi metri. Akki știa că n-are rost să-l cheme. Ceva din versurile cu triplu sens ale lui K'tha-Jon îi spunea că ar fost inutil. A decis să-i ia atitudinea ca pe un avertisment și a pornit în grabă spre liftul din carenă.

Brusc, a observat că majoritatea celor mai buni fini de pe *Streaker* nu erau acolo. Tsh't, Hikahi, Karkaett, S'Tat și Kaa Norocosul plecaseră toți la epava thennanină. Așa că subofițerul cel mai mare în grad era acum K'tha-Jon!

Și Keepiru lipsea. Akki nu crezuse bârfele care circulau pe seama pilotului. Fusesse întotdeauna convins că Keepiru era cel mai curajos neo-fin din echipaj, făcând abstracție de faptul că era înotătorul cel mai rapid. Ar fi dorit să fie aici cu el atât Keepiru, cât și Toshio: l-ar fi ajutat să descopere ce se petrecea!

Lângă lift, Akki a întâlnit un grup de patru *Tur-siops*, îngrămădiți într-un colț al camerei de compensare externe. Nu făceau nimic deosebit, dar păreau supărați și apatici.

– Sus'ta, ce se întâmplă aici? a întrebat el. Nu aveți nimic de făcut?

Camarotul a ridicat capul și și-a agitat coada, de parcă ar fi dat din umeri.

– La ce bun, domnule Akki?

– Trebuie să ne facem treaba! Hai, de ce sunteți toți atât de triști?

– Căpitanul... a început unul dintre ei.

Akki l-a întrerupt:

– Căpitanul ar fi primul care v-ar spune că trebuie să pppperseverați! Apoi a trecut în trinară:

** Ațintiți-vă privirile spre
Orizontul îndepărtat –*

** Pe Pământ!*

*Unde e nevoie de noi – **

Sus'ta a clipit și s-a străduit să nu mai pară atât de deprimat. Ceilalți i-au urmat exemplul.

– Da, domnule Akki. Vom încerca.

Akki a încuviințat.

– Foarte bine! Tot înainte în spiritul Kkkeneenk!

A intrat în lift și a dat codul punții. Pe când se închideau ușile, a văzut finii îndepărtându-se, probabil spre locurile lor de muncă.

Ifni! Îi fusese așa greu să fie autoritor și să le insufle încredere când tot ce voia era să stoarcă informații de la ei. Dar, ca să pară calm, trebuise să le dea impresia că știa mai multe decât ei.

Mușcături de broaște-țestoase! Motoare avariate! Cine știe cât de gravă e starea căpitanului? Ce șanse mai avem dacă soarta ni-l răpește pe Creideiki?

A decis să nu iasă în evidență și să pară inofensiv pentru un timp... până avea să afle ce se întâmpla. Știa că un elev-ofițer se găsește în cea mai delicată situație: are toate sarcinile unui ofițer, dar nicio protecție.

Și era mereu ultimul care afla ce se petrecea!

S U E S S I

Săpăturile erau aproape gata. Crucișătorul thennanian fusese alezat și întărit. În curând aveau să umple cavitatea cilindrică cu încărcătura pregătită și să plece.

Hannes Suessi era nerăbdător. Nu mai putea să lucreze sub apă. Și adevărul era că începuse să se sature și de delfini.

Doamne, câte n-ar avea de povestit la întoarcerea acasă! Condusesse echipe de lucru sub oceanele de smog de pe Titan. Ajutase la ghidarea cometelor adenine prin Nebuloasa Supei. Lucrase chiar și cu nebunii aceia de amerindieni și israelieni care încercau s-o terraformeze pe Venus. Dar nicio misiune nu-l învățase legile perversității ca asta!

Aproape toate materialele folositoare erau de fabricație străină și aveau o ductilitate ciudată și o conductibilitate cuantică și mai ciudată. Trebuise

să verifice personal impedanța psionică a fiecărei conexiuni și tot era posibil ca din minunea lor mascată să se scurgă sarcini telekinetice statice în tot cerul când aveau să plece.

Și finii erau picătura care umpluse paharul! Erau în stare să execute ireproșabil cele mai delicate operațiuni, iar apoi să înoate în cercuri țipând aiureli în primitivă când deschiderea unei trape declanșa o schemă deosebită de reflexii de tip sonar.

Și, de câte ori terminau ceva, îl chemau pe bătrânul Suessi. *Verifică tu pentru noi, Hannes*, îl rugau. *Asigură-te că am făcut treabă bună.*

Se străduiau din răputeri. Nu era vina lor că se simțeau ca niște clienți neterminați ai unor stăpâni orfani într-o galaxie extrem de ostilă... mai ales că asta era adevărul.

Suessi recunoștea că protesta mai mult ca să se calmeze decât pentru că avea motive reale de insatisfacție. Cei de pe *Streaker* își făcuseră treaba, și asta conta cu adevărat. Era mândru de ei toți.

Totuși, lucrurile merseseră mult mai bine de când sosise Hikahi. Ea era un exemplu pentru ceilalți, îi tâchina cu parabole Keneenk și îi ajuta să se concentreze.

Suessi s-a întors, sprijinindu-se într-un cot. Cușeta lui era la numai un metru de tavan. La câțiva centimetri de umăr era trapa orizontală a locului său de dormit, atât de asemănător cu un sicriu.

M-am odihnit destul, s-a gândit, deși încă îl dureau ochii și brațele. Nu mai avea rost să încerce să adoarmă din nou. Oricum, n-ar fi reușit.

A deschis ușa îngustă, și-a ferit ochii de luminile de pe coridor și apoi s-a ridicat în capul oaselor, cu picioarele peste marginea patului. Și a simțit jetul.

Pfui! Apă. În afară de spațiul de sus, de vreun metru, schiful era plin cu apă.

Corpul îi părea livid în lumina intensă de pe coridor. *Mă întreb când mă voi decolora complet*, s-a gândit el, alunecând în apă cu ochii închiși. S-a dus înot și a închis ușa după el.

Normal, trebuia să aștepte până se golea camera pentru a folosi dispozitivele de fixare.

Puțin mai târziu, s-a îndreptat spre sala de comandă a micuței astronave. Hikahi era acolo cu Tsh't și își făcea de lucru cu sistemul de comunicații. Cele două femele de delfin vorbeau o versiune rapidă de anglică pe care Suessi nu reușea s-o urmărească.

– Hei! a exclamat el. Dacă nu vreți să mă bag, e-n regulă. Dar, dacă voi credeți că vă pot ajuta, ar fi bine să treceți la treizeci și trei și o treime. Nu pot înțelege păsăreasca asta, eu nu sunt Tom Orley!

Cele două femele au scos capetele din apă în timp ce Suessi se prindea de mânerul de pe peretele de lângă el. Ochii lui Hikahi au ieșit în afară pentru a se adapta la vederea binoculară de la suprafața apei.

– Nu suntem sigure, dar cred că avem o problemă, Hannesss. Se pare că am pierdut contactul cu nava.

– Cu *Streaker*? Suessi a ridicat din sprâncenele stufoase. Au atacat-o?

Tsh't s-a legănat încet de la stânga la dreapta.

– Nu credem asta. Eram aici să aștept să mi se spună că sunt vești de la Orley și dacă vor muta nava. Nu eram prea atentă, dar l-am auzit pe telefonist zicându-ne să „rămânem pe fir“ ... și pe urmă nimic !

– Când a fost asta?

– Acum câteva ore. Am așteptat până s-a schimbat tura, sperând că era vorba de probleme tehnice, apoi am chemat-o pe Hikahi.

– Și de atunci verificăm circuitele, a încheiat cealaltă femele.

Suessi s-a apropiat înot să se uite la aparat. Normal ar fi fost să-l demonteze și să verifice fiecare piesă cu mâna lui. Dar toate piesele electronice erau sigilate în recipiente etanșe, ca să nu intre apa.

Măcar de-am fi în cădere liberă ... atunci delfinii ar putea să lucreze fără nenorocita asta de apă peste tot.

– E-n regulă, a oftat el. Cu permisiunea voastră, Hikahi, vă dau afară din sala de comandă pe voi două, doamne și ofițeri, și voi arunca o privire la unitate. Nu-i deranjați pe finii care se odihnesc în cală.

Hikahi a aprobat.

– Trimit o echipă să verifice cablul monofilament, să vadă dacă e intact.

– Bună idee. Și nu vă faceți griji. Sunt sigur că nu e ceva grav. E probabil opera spiridușilor.

CHARLES DART

– Mă tem că am dus afurisitul acela de robot prea jos, încă optzeci de metri. Băiatul ăla, Toshio, va lucra acolo singur câteva ore, apoi va trebui să le ajute pe Dennie și pe Gillian să-i ducă în fugă pe noii clienți prin labirinturi sau să-i pună să dea jos babane cu prăjinile, sau altceva de genul ăsta. E frustrant! Sonda aia blestemată, pe jumătate stricată, nu e dotată cu instrumente corespunzătoare pentru cercetările geologice. Poți să-ți închipui ce se va întâmpla când vom ajunge la o adâncime adecvată?

Imaginea holografică a lui Brookida, metalurgistul, a părut să privească o clipă peste umărul lui Charles Dart. Evident că delfinul savant se uita la ecranele lui. Avea ochii acoperiți de lentile care îi corectau astigmatismul când citea. Apoi s-a întors din nou spre colegul său cimpanzeu.

– Charlie, vorbești cu multă siguranță de trimiterea robotului mai adânc în scoarța lui Kithrup. Te plângi că a coborât la „doar“ cinci sute de metri. Îți dai seama că asta înseamnă jumătate de kilometru?

Charlie s-a scărpinat în bărbia păroasă.

– Și ce-i cu asta? Excavația se îngustează atât de încet, că robotul poate să mai coboare. E un laborator mineralogic extraordinar! Deja aflu o mulțime despre zona de sub suprafață!

Brookida a oftat.

– Charlie, nu ești curios să știi de ce grota de sub insula lui Toshio coboară până la o sssută de metri?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că așa-zisul copac-burghiu, responsabil de forare, nu putea să ajungă la o asemenea adâncime pentru a căuta substanțe nutritive pe bază de carbon și siliciu. Nu e posibil...

– Dar tu de unde știi? Ești cumva ecologist? Charlie a izbucnit într-un râs sec. Sincer, Brookida, pe ce îți bazezi supozițiile? Câteodată mă uimești!

Brookida a așteptat cu răbdare să termine cimpanzeul de râs.

– Mă bazez pe cunoștințele unui profan bine informat despre legile fundamentale ale naturii și pe Briciul lui Occam. Gândește-te ce volum de material s-a scos! A fost oare împrăștiat pe ape? Nu ți-a trecut prin minte că sunt zeci de mii de movile metalice de-a lungul acestei falii tectonice și că aproape toate au câte un copac-burghiu... și că poate au fost

milioane de asemenea excavații la adâncime într-o eră geologică recentă?

Dart a început să râdă pe înfundate, apoi s-a oprit. Pentru o clipă, a fixat cu privirea imaginea colegului său cetaceu, pe urmă a râs de-a binelea și a dat cu pumnul în birou.

– *Touché!* E-n regulă, domnule! Să adăugăm „De ce aceste găuri?” pe lista noastră de întrebări! Din fericire, în ultimele luni am cultivat prietenia unui ecologist. I-am făcut nenumărate servicii și se află acum chiar în locul care ne interesează! O să-i cer lui Dennie să se pună imediat pe treabă. Stai liniștit, vom ști în curând ce naiba pun la cale copacii-burghiu!

Brookida n-a catadicsit să-i răspundă. Dar a oftat ușor.

– Acum, că problema asta-i rezolvată, a continuat Charlie, să revenim la ce contează cu adevărat. Poți să-l convingi pe căpitan să mă lase să merg acolo personal și să iau cu mine o adevărată sondă de adâncime în locul chestiei ăleia mici pe care a repus-o Toshio în funcțiune?

Brookida a făcut ochii mari. Ezita.

– Căpitanul e încă inconștient, a spus el în cele din urmă. Makanee l-a operat deja de două ori. După ultimele rapoarte, prognosticul rămâne rezervat.

Cimpanzeul l-a fixat cu privirea mai mult timp.

– O, da. Uitasem. Apoi și-a luat ochii de la hologramă. Bine, atunci poate că Takkata-Jim îmi va da aprobarea. La urma urmei, șalupa cea mare nu e

folosită acum. O să-l rog pe Metz să discute cu el. Mă vei ajuta?

Ochii lui Brookida erau înfundați în orbite.

– O să studiez datele spectrometrului de masă, a răspuns el. Și te voi chema când am rezultatele. Acum trebuie să te las, Charles Dart.

Imaginea a dispărut. Cimpanzeul a rămas iar singur.

Brookida a fost foarte nepoliticos, s-a gândit el. E posibil să-l fi jignit?

Charlie își dădea seama că jignea adesea multă lume. Nu știa cum să evite asta. Chiar și cimpanzeii îl considerau sarcastic și egocentric. Spuneau că neo-cimpanzeii ca el pătau reputația rasei.

Ei bine, am încercat, s-a gândit Charlie. Și, când cineva încearcă și dă greș de atâtea ori, când eforturile lui de a fi amabil se transformă în faux pas, când uită numele altora, poate că acea persoană ar trebui să renunțe. Dar nici alții nu sunt atât de amabili cu mine.

Charlie Dart a ridicat din umeri. Nu avea importanță. La ce bun să încerci să câștigi o popularitate care îți scăpa mereu? Avea întotdeauna la dispoziție lumea lui de de roci, magmă, miezuri topite și planete în viață.

Totuși, credeam că măcar Brookida mi-e prieten...

A alungat repede acel gând.

Trebuie să-l contactez pe Metz. El îmi va face rost de lucrul care îmi trebuie. Le voi demonstra tuturor că planeta asta este atât de unică... încât

o să-i schimbe numele cu al meu ca să mă onoreze!
S-a mai întâmplat așa ceva.

Charlie a râs pe înfundate, s-a tras de o ureche și a tastat un cod cu mâna cealaltă.

I-a trecut prin minte un gând cât timp aștepta ca motorul de căutare al computerului să-l găsească pe Metz. *Nu aștepta toată lumea vești de la Tom Orley? Despre asta vorbeau toți cu puțin timp în urmă.*

Apoi și-a amintit că raportul lui Orley trebuia să ajungă cu o zi în urmă, cam când avusese Creideiki accidentul.

Ah! Atunci poate că Tom reușise să facă ce avea de gând... și nimeni nu s-a ostenit să-mi spună și mie. Sau poate că mi-a zis cineva, dar eu nu eram atent nici atunci. Totuși, sunt sigur că i-a aranjat pe extratereștri. Era și timpul. Ce afurisită de pacoste au fost să ne urmărească prin toată galaxia, să ne constrângă să umplem nava cu apă...

Pe interfon a apărut numele lui Metz. Linia suna.

Păcat de Creideiki. Era tare scorțos și serios pentru un fin și nu întotdeauna rațional... dar Charlie nu reușea să se bucure că nu-i mai stătea în cale. Ba chiar i se strângea stomacul când se gândea că Creideiki dispăruse din peisaj.

Atunci nu te mai gândești la asta! Când ți-a servit la ceva să-ți faci griji?

– A, doctore Metz! Tocmai ieșezi? Mă întrebam dacă n-am putea sta de vorbă. În după-amiaza asta, mai târziu? Bine! Da, am o mică, foarte mică favoare să-ți cer...

MAKANE E

Un medic trebuie să fie atât savant, cât și alchimist, atât detectiv, cât și șaman, s-a gândit Makanee.

Dar la facultatea de medicină nu i se spusese niciodată că trebuia să devină și soldat, și politician.

Makanee își păstra cu greu un aer demn. De fapt, era cât pe ce să se revolte. Lovea suprafața apei cu coada și împrôsca jeturi pe canalele infirmeriei.

– Îți zic că nu pot-t-t opera singură! Asistentele mele nu au calificarea necesară să mă poată ajuta! T-t-trebuie să vorbesc cu Gillian Baskin!

Cu un ochi ridicat leneș din apă și cu un braț al armurii ținându-se de un suport din canal, Takkata-Jim i-a aruncat o privire lui Ignacio Metz. Omul s-a uitat la rîndul său cu o expresie răbdătoare. Se așteptaseră ca medicul navei să aibă o asemenea reacție.

– Sunt sigur că te subestimezi, doamnă doctor, a zis Takkata-Jim.

– Ești și chirurg acum? Crezi că am nevoie de părerea ta? Lasă-mă să vorbesc cu Gillian!

Metz a intervenit împăciuitoare:

– Doamnă doctor, locotenentul Takkata-Jim tocmai ți-a explicat că sunt rațiuni militare pentru întreruperea parțială a comunicațiilor. Datele de la baliza de detectare indică o scurgere psi undeva, la vreo sută de kilometri de aici. Probabil că de vină este echipa condusă de Hikahi și de Suessi sau de cei care lucrează pe insulă. Până nu depistăm sursa scurgerii...

– Acționați pe baza informațiilor date de o baliză? Pe CCCreideiki aproape l-a omorât o baliză defectă!

Metz s-a încruntat. Nu era obișnuit să fie întrerupt de delfini. Vedeă că Makanee era foarte agitată. Prea agitată ca să vorbească anglica, să vorbească având o dicție demnă de un fin în poziția ei. Era, cu siguranță, un aspect care trebuia notat în dosarele lui... atitudinea ei recalcitrantă.

– Aia era altă baliză, doamnă doctor Makanee. Nu uita că avem trei în funcțiune. În plus, nu susținem că scurgerea chiar există, ci numai că trebuie s-o *tratăm* ca fiind reală până nu se dovedește contrariul.

– Dar întreruperea nu e totală! Am auzit că cimpanzeul primește încă date de la afurissitul lui de rrobot! Atunci de ce nu mă lași să vorbesc cu doctorița Baskin?

Metz ar fi vrut să înjure. Îi ceruse lui Charlie să nu sufle o vorbă despre asta. Blestemată să fie necesitatea de a-l ține pe cimpanzeu la distanță!

– Eliminăm posibilitățile una câte una, a intervenit Takkata-Jim, încercând s-o îmbuneze pe Makanee. Dar, în același timp, și-a luat o postură încrezătoare și dominantă, cu capul în jos și în față. De îndată ce tipii aflați în contact cu Charles Dart – tinerele ființe umane Iwashika și Sudman, precum și poetul Sha'ot – vor fi excluși ca posibile cauze ale scurgerii, o vom contacta pe doctorița Baskin. Cu siguranță îți dai seama că ea e mai puțin probabil să fie cea de la care se scurge energie psi decât alții, așa că trebuie să-i verificăm pe ei mai întâi.

Metz a ridicat ușor din sprâncene. Bravo! Pretextul nu rezista la o examinare mai atentă, bineînțeles. Dar avea în el ceva rațional. N-aveau nevoie decât de puțin timp, atâta tot! Dacă asta o calma pe Makanee pentru câteva zile, era de-ajuns.

Takkata-Jim a observat ceva în aprobarea lui Metz. Încurajat, a devenit mai categoric.

– Acum nu mai amâna, doamnă doctor! Am coborât să ne interesăm de starea căpitanului. Dacă nu e în stare să-și reia postul, trebuie alesss un nou comandant. Suntem într-o situație critică și nu mai putem amâna.

Dacă vorbele lui erau menite să intimideze, efectul a fost contrar. Makanee și-a agitat coada și a scos capul din apă. Și-a îndreptat un ochi spre delfinul mascul și a șuiert niște versuri sarcastice:

** Crezusem că tu*

– nu-ți amintești bine

– *ordinele datoriei*

* *Ce plăcut e să descopăr*

– *că ți-am interpretat greșit*

– *comportamentul*

* *Nu vei pretinde*

– *în mare grabă*

– *onorurile de comandant, nu?*

Takkata-Jim a deschis gura, dezvelind două rânduri de dinți albi, de formă trapezoidală. Pentru o clipă, Metz a avut impresia că o va ataca pe mica femelă.

Dar Makanee a acționat prima, sărind din apă și căzând apoi la loc, împrôșcându-i pe Metz și Takkata-Jim. Omul a bolborosit ceva, a scuipat apă și a alunecat de pe peretele curbat.

Makanee s-a răsucit și a dispărut în spatele unui șir de unități de susținere a vieții. Takkata-Jim s-a rotit sub apă, emițând clicuri sonar ca s-o caute. Metz l-a apucat de înotătoarea dorsală înainte să poată porni după Makanee.

– Ah... hmm! S-a prins de balustrada din perete. Nu putem înceta cu aceste manifestări de irascibilitate, neo-finilor? Doamnă doctor Makanee, te rog să te întorci! E destul de grav faptul că jumătate din universul cunoscut vrea să pună mâna pe noi. Nu mai trebuie să ne luptăm și între noi!

Takkata-Jim și-a ridicat privirea și a văzut că Metz era serios. Locotenentul a continuat să respire anevoios.

– Te rog, Makanee! a strigat din nou Metz. Să vorbim ca niște persoane civilizate.

Au așteptat, și un pic mai târziu, capul lui Makanee s-a ivit între două autodocuri. Expresia ei nu mai era sfidătoare, ci doar obosită. Armura ei de chirurg emitea sunete scurte și șuierate. Instrumentele delicate tremurau ușor, de parcă erau ținute în mâini nesigure.

S-a înălțat suficient ca să-i iasă la suprafață doar orificiul de respirat.

– Îmi cer scuze, a șuierat ea. Știu că Takkata-Jim nu și-ar asuma conducerea navei fără să fie votat de consiliu.

– E normal! Asta nu e o navă militară. Îndatoririle unui secund la bordul unei nave de explorare sunt mai mult de ordin administrativ, iar trecerea lui în postul de comandant trebuie aprobată de consiliul navei de îndată ce se poate întruni. Takkata-Jim cunoaște bine regulamentul, nu-i așa, locotenente?

– Da.

– Dar până atunci trebuie să executăm ordinele lui Takkata-Jim sau va fi un haos aici. Și în acest timp, pe *Streaker* trebuie să existe o ierarhie. Situația va rămâne ambiguă până când nu vei dovedi că Creideiki nu își mai poate îndeplini obligațiile de căpitan.

Makanee a închis ochii, respirând cu greu.

– Creideiki nu-și va recăpăta cunoștința dacă nu e operat încă o dată. Nici atunci nu se știe sssigur. Unda de șoc s-a deplasat de-a lungul conexiunii

nervoase până la creier. Majoritatea leziunilor sunt în Noile Zone ale cortexului... unde materia cenușie a finilor *Tursiops* a fost modificată substanțial prin elevație. Sunt leziuni în zonele responsabile de vedere și vorbire. Corpul calos este ars...

Manakee a deschis din nou ochii, dar nu părea să-i privească pe cei doi interlocutori ai ei.

Metz a dat din cap aprobator.

– Mulțumesc, doamnă doctor, a zis. Ne-ai spus ce voiam să știm. Sunt sigur că vei face tot ce poți.

Când a văzut că Makanee nu-i răspunde, omul și-a pus masca de oxigen și a intrat în apă. I-a făcut un semn lui Takkata-Jim și apoi s-a îndepărtat înot.

Delfinul a mai scos câteva clicuri în direcția lui Makanee, dar, văzând că doctorița rămâne nemișcată, s-a întors și l-a urmat pe Metz spre ieșire.

Femela s-a înfiorat când cei doi au intrat în camera de compensare. Și-a ridicat capul să strige:

– Când convocați consiliul navei, nu uitați că și *eu fac parte* din el! Și Hikahi, și Gillian, și T-Tom Orley!

Ușa s-a închis după ei cu un șuierat. Nu știa dacă au auzit-o.

Makanee s-a băgat din nou în apă, cu un oftat. *Și Tom Orley*, s-a gândit ea. *Nu uitați de el, ticăloși nenorociți ce sunteți!. N-o să vă lase să scăpați nepedepsiți!*

Makanee a scuturat din cap, știind că nu gândea rațional. Suspiciunile ei nu se bazau pe fapte. Și, chiar dacă erau corecte, Thomas Orley nu putea să

întindă mâna de la o distanță de două mii de kilometri ca să rezolve situația. Se zvonea că murise deja.

Metz și Takkata-Jim o dezorientaseră. Avea senzația viscerală că îi spusese o groază de adevăruri, jumătăți de adevăr și minciuni gogonate, din care nu știa ce să aleagă.

Au crezut că pot să mă păcălescă pentru că sunt o femelă bătrână, cu două generații mai primitivă în ceea ce privește elevația, decât oricare alt fin de pe Streaker, cu excepția lui Brookida. Dar cred că știu de ce i se acordă favoruri deosebite singurului cimpanzeu din consiliul navei. În acest moment, au majoritatea necesară pentru a-și impune orice decizie. Nu mă mir că nu prea vor să le cheme înapoi pe Hikahi și pe Gillian!

Poate că trebuia să-i fi mințit... să le fi spus că Creideiki își poate recăpăta cunoștința din clipă în clipă.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cât de disperati sunt? Sau la ce ar recurge? A fost oare accidentul cu baliza chiar un accident? Cei doi puteau să mintă ca să-și ascundă ignoranța sau... o conspirație. Pot eu să-l apăr pe Creideiki cu doar două femele care să mă ajute?

Makanee a scos un geamăt surd. Nu era de competența ei! Câteodată regreta că să fii un delfin-medic nu mai însemna, ca pe vremuri, să-l ridici cu fruntea pe cel pe care încercai să-l salvezi și să-i ții capul deasupra apei până își revenea sau rămâneai tu fără puteri ori ți se rupea inima.

S-a întors din nou în Secția de Terapie Intensivă. Camera era cufundată în întuneric, în afară de lampa ce lumina un neo-delfin mare și cenușiu, suspendat într-un bazin cu scuturi de gravitate. Makanee i-a verificat semnele vitale și a văzut că erau stabile.

Creideiki clipea fără să vadă nimic și, o dată, corpul lung i-a fost străbătut de un fior.

Makanee a oftat și a plecat. A ajuns înot la sistemul de comunicații cel mai apropiat și a început să se gândească.

Metz și Takkata-Jim nu puteau să fi ajuns încă pe punte, i-a trecut prin minte. A lansat un cod sonar care activa unitatea. Aproape imediat a apărut în fața ei capul unui tânăr delfin cu înotătoare albastre.

– Comunicațiile. Cu ce te pot ajuta?

– Akki? Da, copile, sunt doctorița Makanee. Ai vreun plan pentru prânz? Știi, cred că mai am ceva din caracatița aia glasată. Ești liber? Ce drăguț! Atunci ne vedem în curând. Oh, să nu spui nimă-nui că te întâlnești cu mine. E-n regulă? Bravo!

A părăsit Secția de Terapie Intensivă pe când în minte i se contura un plan.

40

CREIDEIKI

În liniștea bazinului cu gravitație se' auzea un
geamăt slab:

** Disperat, el înoată*

Împins de vânturile gri ale furtunii, urlând:

*Mă înece! Mă înece! **

TOM ORLEY

Un munte furios bolborosea în mijlocul mării înspumate.

Ploaia se oprise de puțin timp. Vulcanul bubuia și scotea foc înspre norii joși, colorându-i în portocaliu. Fuioare subțiri de cenușă zburau către cer. Acolo unde cădeau lapiliile în flăcări, nu erau stinse de apa limpede a mării: se prăbușeau într-un strat noroios, peste un covor de alge murdare ce părea să se întindă la infinit.

Thomas Orley tușea în aerul umed, plin de funingine. Se târa în sus pe un mic povârniș acoperit cu buruieni încâlcite și alunecoase. Trăgea sania rudimentară de chinga înfășurată în jurul mâinii lui stângi. Cu dreapta a apucat un lujer robust, aflat aproape de vârful colinei vegetale.

Aluneca mereu în timp ce se cățara. Chiar și când reușea să-și proptească picioarele în adânciturile din

masa cleioasă, se afunda adesea în noroiul dintre liane. Când le smulgea fără îndemânare, mlaștina tot nu-l lăsa să înainteze, emițând un sunet înfiorător de sucțiune.

Câteodată, unele „lucruri“ ieșeau din mâl odată cu picioarele lui, mișunându-i în sus pe gambe și căzând apoi în mlaștina scârboasă.

Chinga, strânsă în jurul mâinii stângi, amenința să-l rănească în timp ce trăgea sania, un rest mizerabil din avionul solar, și câteva materiale. Era un miracol că reușise să salveze câteva lucruri după ce se prăbușise.

Vulcanul arunca scântei de culoare pământie în împrejurimile acoperite de buruieni. Particule iridescente de pulbere metalică acopereau vegetația în toate direcțiile. Era după-amiază spre seară, trecuse aproape o zi pe Kithrup de când întorsese planorul spre insulă, căutând un loc sigur de aterizare.

Tom a ridicat capul, privind confuz câmpia ierboasă. Toate planurile lui întocmite cu grijă se duseseră pe apa sâmbetei din cauza acestei câmpii cu buruieni robuste, cleioase.

Spera să găsească un refugiu pe o insulă unde nu bătea vântul dinspre vulcan, sau măcar să aterizeze pe mare și să transforme planorul într-o plută solidă, de pe care să-și ducă la bun sfârșit experimentul.

Trebuia să mă gândesc la posibilitatea asta. Prăbușirea, acele clipe îngrozitoare în care s-a scufundat după echipament și a pus totul într-o sanie improvizată pe când se dezlănțuia furtuna, iar apoi ore

întregi de târât printre liane putrede către un petic solitar de vegetație ... toate astea s-ar fi putut evita.

A încercat să înainteze, dar un tremur în brațul drept amenința să se prefacă într-un cârcel insuportabil: făcuse o întindere musculară neplăcută în timpul accidentului, când s-au desprins pontoanele de la aripa avionului și fuzelajul s-a rostogolit în mlaștină, căzând până la urmă într-o baltă izolată.

O tăietură adâncă în partea stângă a feței fusese cât pe ce să-i provoace un șoc în acele prime momente critice. Se întindea de la maxilar până la orificiul nervos de deasupra urechii stângi. Plasturele care proteja interfața nervoasă îi zburase în noapte și era iremediabil pierdut.

Dar o infecție era acum cea mai mică dintre grijile sale.

Tremurul din braț s-a accentuat. Tom încercase să și-l potolească, întinzându-se pe burtă în ierburile cauciucate, puternic mirositoare. Mâlul nisipos îi zgâria obrazul și fruntea de fiecare dată când tușea.

Trebuia să-și recapete energia într-un fel sau altul. Nu avea timp pentru subtilitățile autohipnozei care să-i facă organismul să funcționeze din nou. Prin puterea voinței, le-a *comandat* mușchilor oboșiți să facă un ultim efort. Nu putea să facă decât foarte puține ca să schimbe ce dezlănțise universul împotriva lui; dar, *la naiba*, după treizeci și două de ore de luptă, la câțiva metri de obiectiv, nu putea accepta ca organismul lui să se revolte!

Un alt acces de tuse i-a sfâșiat gâtulejul dureros. Tremura din tot corpul și, tușind, se ținea din ce în ce mai slab de rădăcina uscată. Chiar când credea că plămânii nu-i mai rezistă, accesul i-a trecut. Tom a rămas întins în mâl, extenuat, cu ochii închiși.

** Să înșir bucuriile mișcării? **

Primul avantaj:

*Te scapă de Plictiseală... **

Nu avea suflu să fluiera acest haiku în trinară, însă tot i-a trecut prin minte; dar și-a economisit energia pentru surâsul care i-a arcuit buzele crăpate și murdare de mâl.

Nu se știe cum, dar a găsit energie pentru încă un efort. A strâns din dinți și s-a târât pe ultima porțiune. Brațul drept aproape i-a cedat, dar Tom a reușit să reziste până și-a ridicat capul peste vârful micii coline.

A clipit ca să îndepărteze cenușa și s-a uitat la ce era dincolo. Doar vegetație, cât vedeai cu ochii.

Din vârful micii coline ieșea un mănunchi de liane neustonice. Tom a târât sania la o înălțime suficient de mare ca să înfășoare frânghia pe o rădăcină.

Sensibilitatea i-a revenit în mâna stângă până acum amorțită, lăsându-l cu gura căscată de durere. A căzut pe dâmb, respirând rapid și superficial.

Contracțiile i-au revenit în forță și s-a încovoiat de durere. Tom ar fi vrut să smulgă miile de colți care îi sfâșiau brațele și gambele, dar nu-și putea mișca mâinile. A rămas așa, ghemuit în poziție fetală.

Partea logică din mintea lui rămânea oarecum detașată de suferință. Continua să facă planuri și să fixeze termene-limită. La urma urmei, venise aici dintr-un motiv. Trebuia să fie un motiv pentru care trecea prin asemenea chinuri ... Dacă ar fi reușit măcar să-și amintească de ce era acolo în duhoare și praf și suferea atât.

Schema liniștitoare pe care o căuta nu i se forma în minte. Și Tom simțea că o să leșine în curând.

Deodată, cu ochii închiși de durere, a avut impresia că vede chipul lui Gillian.

În spatele ei, unduiau crengi de vegetație aeriană. Ochii ei cenușii priveau în direcția lui, ca și cum căutau ceva departe. Se părea că își ațintise privirea de două ori dincolo de el, în timp ce Tom tremura, incapabil să se miște. Apoi, în cele din urmă, a întâlnit ochii lui Gillian și a zâmbit!

Rafalele statice de suferință amenințau să șteargă cuvintele din vis.

*Îți trimit **** pentru totdeauna ****
Chiar dacă tu **** sceptic, iubire
**** chiar dacă întreg **** ne-ar asculta.*

Tom s-a străduit să se concentreze asupra mesajului ... era o halucinație, aproape sigur. Dar nu-i păsa. Era o ancoră. S-a agățat de ea în timp ce contracțiile îi prefăceau tendoanele în strune vibrante de vioară.

Surâsul lui Gillian exprima milă.

*În ce hal **** ești! Bărbatul **** iubesc
e **** și imprudent! Să ****
mai bine?*

Jumătate din Orley nu era de acord. Dacă acela era într-adevăr mesajul lui Gillian, își asuma un risc foarte mare. „Și eu te iubesc“, a spus el, inaudibil. „Dar vrei să dezlănțui iadul îndată ce te aud Galacticii?“

Imaginea psi (sau halucinația?) a tremurat când pe Tom l-a apucat un acces de tuse. A tușit până a avut impresia că plămânii i se transformă în două carapace dure. Într-un final, s-a prăbușit din nou, oftând.

Și jumătate din el a renunțat la mândrie.

Da!

A căutat în întunericul din fața ochilor lui, chemând imaginea ei care dispărea încet.

*Da, iubito. Te rog, întoarce-te și fă-mă
să mă simt mai bine...*

Chipul lui Gillian părea că se împrășteie în toate direcțiile, ca razele de lună, amestecându-se cu cenușa vulcanică scânteietoare din cer. Fie că fusese un mesaj adevărat sau o halucinație a delirului, dispărea ca un portret făcut din fum.

Dar lui Tom tot i se părea că aude vocea lui Gillian...

*** ** e, adică, adică...

și vindecarea vine în vis...

Tom asculta, neștiind că timpul trecea. Și, încetul cu încetul, tremurăturile i s-au domolit. A renunțat treptat la poziția fetală.

Vulcanul bubuia și lumina cerul. „Pământul“ pe care era Tom întins se clătina încet și îl legăna, ademenindu-l să adoarmă.

TOSHIO

– Nu, domnule Dart. De incluziunile de enstatite nu sunt sigur. Energia statică de la robot era foarte puternică atunci când am citit asta. Dar pot să verific imediat.

Lui Toshio i se închideau ochii de oboseală. Pierduse noțiunea timpului petrecut apăsând pe butoane și citind informații, așa cum îi ceruse Charles Dart. Cimpanzeul planetolog nu era niciodată mulțumit! Oricât de bine și de prompt îi răspundea Toshio, tot nu îi era suficient.

– Nu, nu, nu avem timp, i-a răspuns Charles pe un ton țăfnos de pe holoccranul de la malul micului lac format de copacul-burghiu. Vezi dacă poți s-o faci și singur după ce întrerup comunicația, de acord? Ar fi un proiect interesant pentru tine, Toshio, să continui pe baza a ce știi acum. Unele dintre rocile alea sunt absolut unice! Dacă ai face un studiu

mineralogic minuțios, aș fi bucuros să te ajut la redactare. Imaginează-ți ce victorie vei repurta! Să apari într-o publicație atât de importantă n-o să-ți facă deloc rău la carieră!

Toshio își imagina foarte bine. Într-adevăr, învăța multe lucruri în timp ce lucra pentru doctorul Dart. Iar unul dintre aceste lucruri era că, dacă se înscria la un curs postuniversitar, trebuia să fie foarte atent când avea să-și aleagă îndrumătorul în cercetare.

Dar acum nu se punea problema, cu toți extra-terestrii aceia de sus, hotărâți să pună mâna pe ei. Toshio a încercat să nu se gândească la bătălia spațială în curs. L-ar fi deprimat.

– Mulțumesc, doctore Dart, dar ...

– Nicio problemă! a lătrat Charlie, cu o condescendență țâfnoasă. Dar o să discutăm în detaliu despre proiectul tău mai târziu, dacă nu te superi. Acum să vedem care e poziția sondei.

Toshio a scuturat din cap, uimit de fixația tenace a tipului. Dacă lucrurile se înrăutățeau, avea să-și piardă răbdarea cu cimpanzeul, chiar dacă era profesor universitar și îndrumătorul lui.

– Hmm... Toshio și-a verificat aparatele de măsură. Robotul a coborât la puțin peste un kilometru, doctore Dart. Puțul devine mai îngust, iar pereții lui mai netezi pe măsură ce coborâm spre săpăturile recente și de aceea ancorez sonda de perete la fiecare oprire.

Băiatul s-a uitat peste umăr spre nord-est, dorindu-și să apară Dennie și Gillian. Dar Dennie era

cu băştinaşii ei Kiqui şi, ultima dată când o văzuse pe Gillian, femeia stătea în poziţia lotus, privind oceanul şi nepăsându-i de nimeni.

Gillian fusese cam necăjită mai devreme, când Takkata-Jim îi spusese că toţi de la bordul lui *Streaker* erau prea ocupaţi să pregătească nava de plecare pentru a mai vorbi cu ea. Chiar şi întrebările pe care le pusese despre Orley fuseseră tratate cu o politeţe forţată. Aveau s-o contacteze când vor şti ceva, îi spusese Takkata-Jim înainte să întrerupă legătura.

Toshio o văzuse pe Gillian încruntându-se ori de câte ori apelurile îi erau zadarnice. Un alt ofiţer de comunicaţii îi luase locul lui Akki. Finul îi spusese lui Gillian că nicio persoană cu care voia ea să vorbească nu era disponibilă. Singurul pe care reuşise să-l contacteze era Charlie Dart, probabil pentru că nu era nevoie de priceperea lui la bord. Iar cimpanzeul nu voia să vorbească despre munca lui.

Gillian începuse imediat să se pregătească de plecare. Apoi veniseră ordinele de la navă, date de Takkata-Jim personal. Ea trebuia să rămână acolo un timp şi s-o ajute pe Dennie să facă un raport despre Kiqui.

De această dată, Gillian primise veştile cu indiferenţă. Nu comentase şi se dusesse în junglă să fie singură.

– ...alte liane despre care a pomenit Dennie.

Charles Dart continuase să vorbească, dar Toshio se gândea la altceva.

– ...Cele mai interesante lucruri sunt profilele izotopilor de potasiu și iod. Corespund ipotezei mele că, într-o eră geologică recentă, o rasă de so-fonți și-a îngropat gunoiul în zona asta de subducție! E extrem de important, Toshio! Rocile astea dovedesc că mai multe generații și-au aruncat gunoaiele de sus și au reciclat rapid materialul care a erupt din vulcanii apropiați. Se pare că au făcut-o într-un anumit ritm, de flux și reflux. Aici se întâmplă ceva foarte suspect de mult timp! Kithrup trebuia părăsită de când trăia aici rasa străveche Karrank%. Totuși, cineva a ascuns în scoarța acestei planete material foarte rafinat până de curând!

Toshio era cât pe ce să fie nepoliticos.

– De curând, într-adevăr!

Dart făcea studii în termenii timpului geologic. De la o zi la alta, extraterestrii aveau să-i atace, iar cimpanzeul trata presupusa îngropare a deșeurilor industriale, de acum mii de ani, ca și cum era ultimul caz al Scotland Yardului!

– Da, domnule. Mă ocup imediat.

Toshio nici nu știa ce îl rugase Dart să facă, dar s-a arătat de acord, ca să nu aibă probleme.

– Nu vă faceți griji, domnule, robotul va fi supravegheat zi și noapte. Keepiru și Sah'ot au ordin de la Takkata-Jim să rămână în legătură cu rândul când nu pot eu. Mă vor chema dacă apare vreo modificare.

Oare asta îl mulțumea pe cimpanzeu? Delfinii nu fuseseră prea încântați de ordinul secundului de

pe *Streaker*, dar aveau să se supună, chiar dacă îi încetinea lui Sah'ot lucrul cu Kiqui.

Minunea minunilor, Charles părea să fie de acord.

– Da, drăguț din partea lor, a mormăit el. Mulțumește-le în numele meu. Asta-i altceva! Poate, cât timp e Keepiru conectat, să descopere ce e cu energia statică intermitentă pe care continuăm s-o primim de la robot? Nu-mi place, și e din ce în ce mai rău.

– Da, domnule, o să-l rog.

Cimpanzeul și-a frecat ochiul drept cu dosul păros al palmei și a căscat.

– Ascultă, Toshio, a spus el. Îmi pare rău, dar am mare nevoie de o pauză. Te supără să întrerupem și să reluăm mai târziu? Te chem imediat după cină și îți voi răspunde la toate întrebările, ei, ce zici? Bine, atunci îți zic la revedere.

Charlie a întins o mână și imaginea holografică a dispărut.

Pentru o clipă, Toshio s-a uitat fix în spațiul rămas gol, ușor consternat. Dacă mă supăr? Păi, domnule, cred că deloc. O să aștept aici liniștit până mă chemi sau cade cerul pe capul meu!

A pufnit. Oare mă deranjează?

Toshio s-a ridicat, iar încheieturile i-au trosnit de prea mult stat picior peste picior.

Credeam că sunt prea tânăr ca să mi se întâmple așa ceva. Dar un elev-ofițer trebuie să treacă prin toate.

S-a uitat spre pădure. Dennie lucra mult cu Kiqui. *S-o deranjez oare pe Gillian? Probabil își face griji*

pentru Tom. Trebuia să primim vești de la el de ieri-dimineață.

Dar poate are nevoie de companie.

În ultimul timp, începuse să aibă fantezii cu Gillian. Era normal, cu siguranță. Era o femeie frumoasă, mai în vârstă decât el... avea cel puțin 30 de ani, dar era mai atrăgătoare decât Dennie Sudman din mai multe puncte de vedere.

Nu că Dennie nu era atrăgătoare în felul ei, dar Toshio nu voia să se mai gândească la ea. Refuzul ei implicit prin faptul că nu-l băga în seamă când erau singuri și multe altele... ei bine, îl durea.

Toshio bănuia că femeia percepușe atracția pe care o exercita asupra lui și se purta exagerat de rece cu el. Și-a spus că era o reacție imatură din partea ei, dar asta nu-l împiedica să sufere.

Fanteziile lui cu Gillian erau altceva. Toshio avușese visuri cu ochii deschiși, obscene, dar convingătoare, imaginându-și că va fi lângă ea când Gillian va avea nevoie de un bărbat care s-o ajute să uite pierderea suferită...

Ea știa probabil ce simțea tânărul, dar asta nu-i schimbase comportamentul față de el. Avea o atitudine indulgentă față de el, care făcea din ea obiectul sigur al unei adorații aproape tainice.

Poate că e așa doar pentru că sunt foarte confuz, s-a gândit Toshio. Încerc să fiu analitic într-un domeniu în care nu am experiență, iar sentimentele mă împiedică.

Tare aş vrea să nu fiu un puşti stângaci, ci să se-măn mai mult cu Tom Orley.

Un ton electronic neregulat din spatele lui i-a întrerupt şirul gândurilor... comunicatorul funcţiona din nou.

– O, nu! a gemut Toshio. Nu încă!

Comunicatorul scotea şuierături şi paraziţi de la energia statică, în timp ce selectorul de canale căuta să prindă o undă purtătoare capricioasă. Toshio a simţit dorinţa nestăvilită de a da cu piciorul în aparat, trimiţându-l în abisul fără sfârşit al puţului săpat de copacul-burghiu.

Deodată, a auzit un fluierat strident, aproape acoperit de paraziţi.

** Dacă (paraziţi) elevii ofiţeri*

Se solidarizează

Cine ne poate opri?

** Şi dintre elevii ofiţeri*

Cine poate să zboare

Precum calafienii?

– Akki!

Toshio a îngenuncheat rapid în faţa comunicatorului.

** Ai ghicit,*

Tovarăş de scufundări –

** Îţi aduci aminte cum pe timpuri*

Ne duceam să vânăm homari?

– Dacă îmi amintesc? Ifni! Aș vrea să fim acum acasă și să facem același lucru! Ce s-a întâmplat? Sunt probleme pe punte? Nu primesc imagini și simt multă energie statică. Credeam că ai fost înlocuit de la comunicații. Și de ce vorbești în trinară?

* *Nevoia*

E mama (paraziți) oricui –

* *Transmit*

Prin orificiul nervos –

* *Nerăbdător, o caut –*

pe Stăpâna Supremă cea blândă –

* *De urgență, ca să transmit*

o avertizare (paraziți) –

Toshio a strâns din buze, repetând în tăcere mesajul... „Stăpâna Supremă cea blândă.“ Erau puține ființe umane cărora le dădeau finii un astfel de titlu. Și una singură se găsea pe insulă în acel moment.

– Vrei să vorbești cu Gillian?

De urgență, ca să-i transmit

o avertizare –

Toshio a clipit, apoi a spus:

– Mă duc s-o chem, Akki! Rămâi pe fir!

S-a întors pe călcâie și a alergat în pădure, strigând-o pe Gillian din toți rărunchii.

AKKI

Cablul monofilament era aproape invizibil în pietrișul și aluviunile de pe fundul mării. Chiar și lumina emanată de lampa de la armura lui Akki abia reflecta o strălucire de pânză de păianjen printre rocile și sedimentele din vârful acestei creste neregulate.

Cablul fusese conceput special să fie greu de detectat; era singurul mod sigur prin care *Streaker* putea să comunice cu echipele de lucru fără să-și trădeze poziția. Akki trebuise să caute mai bine de o oră, folosind cele mai bune instrumente de care dispunea și știind unde să se uite, până să găsească cablul care făcea legătura cu insula. Și, când s-a conectat la cablu prin orificiul său nervos, consumase peste jumătate din oxigenul existent în aparatul său de respirat.

Îi luase mult timp să se îndepărteze de navă. Și Akki nici măcar nu era sigur că plecarea lui trecuse

neobservată. Electricianul taciturn care păzea echipamentul n-ar fi trebuit să discute ordinele când Akki îi ceruse aparatul de respirat. Un alt fin, de gardă la sala motoarelor, care nu funcționau, îl urmăriise de la distanță după ce plecase de la magazia cu echipament, iar Akki trebuise să se strecoare în grabă în camera de compensare externă ca să scape de următorul *Stenos*.

În mai puțin de două zile avusese loc o schimbare subtilă în echipajul lui *Streaker*. Se stabilise o nouă ierarhie a puterii. Unii membri ai echipajului, care avuseseră înainte prea puțină influență, se băgau acum în față la cozile pentru distribuirea alimentelor și adoptau posturi dominante, pe când alții își vedeau de treburile lor cu ochii în pământ și cozile lăsate în jos. Rangul și poziția oficială nu contau: oricum, nu avuseseră niciodată prea multă importanță. Delfinii acordau mai multă atenție modificărilor în echilibrul puterii decât autorității oficiale.

Acum rasismul părea să fie un factor important. Un număr disproporționat de noi personaje influente aparțineau subspeciei *Stenos*. Era o adevărată lovitură de stat. Oficial, Takkata-Jim acționa în numele lui Creideiki, care era încă inconștient, așteptând să fie convocat consiliul navei. Dar apa de pe *Streaker* avea mirosul unui nou grup de conducere, cu un mascul dominant în frunte. Cei din jurul fostului comandant erau în declin, iar tovarășii celui nou, în ascensiune.

Akki găsea totul foarte illogic și dezgustător. Îl deranja că și cei mai selecționați delfini de pe *Streaker* cădeau pradă vechilor modele de comportament în situații stresante. Acum înțelegea ce voiseră să spună Galacticii cu afirmația că trei sute de ani de elevație erau prea puțini ca să pregătească o rasă pentru zborurile spațiale.

Această conștientizare dureroasă l-a făcut pe Akki să se simtă mai „client” decât se simțise vreodată în colonia mixtă și egalitară Calafia. Asta conferea o satisfacție primitivă actului său de revoltă, în care părăsise nava ca s-o contacteze pe Gillian Baskin, în ciuda ordinelor stricte ale căpitanului în funcție.

Acum Akki simțea că aflate adevărul: era membrul unui echipaj de falși astronauți. Dacă Creideiki nu-și revenea în mod miraculos, nu vor reuși să iasă din acest necaz fără intervenția stăpânilor lor.

În această privință, nu-i dădea mult credit lui Ignacio Metz... sau lui Emerson D'Anite și nici lui Toshio. În schimb, era de acord cu Makanee: singura lor speranță era să se întoarcă doctorița Baskin sau domnul Orley. Acum ajunsese să accepte gândul că Orley era pierdut. Restul echipajului credea asta, și era unul dintre motivele pentru care i se prăbușise moralul după accidentul lui Creideiki.

Linia de comunicații transmitea un ton direct la nervul său statoacustic, în timp ce Akki aștepta cu nerăbdare să se întoarcă Toshio cu Gillian. Linia nu era folosită acum în alte scopuri, deoarece Charles

Dart întrerupsese legătura, dar cu fiecare secundă creșteau șansele ca operatorul de comunicații de pe *Streaker* să îi detecteze intervenția. Akki stabilise legătura în așa fel încât să-și ascundă convorbirea cu Toshio, dar și un fin prost pe post de ofițer de comunicații ar fi observat cu timpul efectele secundare.

Unde sunt? s-a întrebat el. Trebuie să știe că nu mai am mult aer! Și apa asta atât de bogată în metale îmi irită pielea!

Akki a respirat încet ca să se calmeze. I-a venit în minte o poezioară educativă din Keneenk.

* „Trecut“ e tot ce-a fost odată –

Un vestigiu numit memorie...

* În el sunt „cauzele“ –

A ceea ce se întâmplă acum.

* „Viitor“ e tot ce va fi –

Imaginat, rareori văzut...

* În el sunt „efectele“ –

A ce se întâmplă acum.

* „Prezentul“ e această strâmtoare –

Trecând și mereu pâlpâind...

* E dovada „glumei“ –

A tot ce se petrece acum.

Trecutul, viitorul și prezentul erau printre cele mai grele noțiuni de exprimat în trinară. Poezioara era menită să-i învețe legătura dintre cauză și efect

așa cum o vedeau stăpânii umani și mulți alți so-fonți, rămânând totuși esențialmente fidelă concepției despre viață a cetaceelor.

Lui Akki i se părea totul foarte simplu. Câteodată se întreba de ce unii delfini de pe Pământ înțelegeau atât de greu asemenea noțiuni. Trebuia doar să gândești, să-ți închipui acțiunile și consecințele, apoi să acționezi! Dacă viitorul nu era clar, făceai tot ce puteai și sperai să iasă bine.

Așa s-au descurcat oamenii în epocile marcate de teribila ignoranță de orfani. Akki nu vedea de ce trebuia să fie atât de greu pentru specia lui, mai ales că i se arătase ce drum să aleagă.

– *Akki? Aici e Toshio. Vine și Gillian. A trebuit să se întrerupă din ceva important, așa că am venit eu înaintea ei. Ești bine, nu?*

Akki a oftat.

* *În adâncuri –*

Cu orificiul respirator dureros

* *Rămân în așteptare –*

făcându-mi datoria

* *Pe când cicloida –*

se rostogolește deasupra mea...

– *Așteaptă*, a strigat Toshio, întrerupându-i poezia. Akki a făcut o strâmbătură. Toshio nu-și va dezvolta niciodată simțul artistic. *Iat-o pe Gillian*, a spus pe urmă băiatul. *Ai grijă de tine, Akki.*

Linia era plină de paraziți.

* *Și tu –*

*Tovarăș de scufundări și zbor **

– *Akki?*

Era vocea lui Gillian, metalică din cauza legăturii slabe. Totuși, simțea o ușurare imensă să o audă.

– *Ce e, dragă? Poți să-mi spui ce se întâmplă la bordul navei? De ce nu vorbește Creideiki cu mine?*

Nu asta crezuse Akki că va întreba ea în primul rând. Se așteptase ca Gillian să fie îngrijorată mai degrabă în privința lui Tom Orley. Bine, dacă ea nu aducea vorba de el, nici el nu avea s-o facă.

* *Makanee –*

Vindecătoare răbdătoare

* *Mă trimite –*

Să vă avertizez de pericol

* *Tăcut, fără înotătoare*

Zace Creideiki

* *Soarta lui Streaker*

E într-un straniu declin

* *Și gustul*

Atavismului

* *Poluează apele –*

S-a așternut tăcerea la capătul celălalt al firului. Fără îndoială că Gillian își formula următoarea întrebare în așa fel încât el să poată răspunde în trinară,

fără ambiguități. Era un talent care lui Toshio îi lipsea câteodată, din păcate.

Akki și-a ridicat repede capul. Era oare un sunet? Nu venea prin cablu, ci din apele întunecate din jurul lui.

– *Akki, a început Gillian, o să-ți pun întrebări formulate în așa fel încât să răspunzi pe trei nive-luri. Când răspunzi, te rog să renunți la forma artistică de dragul conciziei.*

Cu plăcere, dacă pot, s-a gândit Akki. Se întrebaser mereu de ce era atât de greu să susții conversații în trinară fără să te pierzi în aluzii poetice. Era limba lui maternă la fel ca și anglica, dar tot se simțea frustrat de rezistența pe care o opunea la exprimarea concisă.

– *Akki, Creideiki ignoră Peștii din Vis, îi vânează sau îi hrănește?*

Gillian îl întreba dacă Creideiki încă funcționa ca un utilizator de unelte sau era pierdut din cauza unei leziuni și plutea fără direcție, într-o vânătoare onirică inconștientă, sau, mai rău, dacă nu murise. Gillian intrase imediat în miezul chestiunii. Akki putea să-i dea un răspuns concis.

* *Vânează calamari –*

*În apa cea mai adâncă **

Din nou acel sunet! Un clic rapid ce venea de la o distanță nu prea mare. Afurisită să fie necesitatea de a-și ține orificiul nervos conectat la paraziții de

pe linie! Sunetele erau prea aproape ca să mai aibă vreo îndoială. Cineva îl urmărea acolo, jos.

– *Bine, Akki. Altă întrebare. Hikahi îi liniștește pe toți cu poezioarele Keneenk, dă glas supunerii grupului sau cântă în tăcere, absentă?*

Sonarul delfinilor este ceva foarte direcțional. Akki a simțit marginea unui lob de undă sonică trecând deasupra lui, fără să-l lovească în părțile laterale. A coborât cât mai aproape de fundul oceanului și a încercat să-și direcționeze propriile clicuri nervoase în nisipul moale. Ar fi vrut să întindă un braț al armurii și să se țină de o piatră ca să fie mai stabil, dar îi era teamă să nu fie auzit torsul încet al motoarelor.

* *Liniștea absentă –*
Pălește amintirea –

* *Lui Hikahi*

* *Liniște absentă –*
De la Tsh't

* *Și Suessi **

Și el, Akki, ar fi vrut să fie absent din acel loc, să se afle din nou în liniștea din cabina lui de pe *Streaker*.

– *Bine, e tăcerea lor aceea a unor ființe prinse în plasă? Sau a așteptării înfiorate a celor ce se tem de balene ucigașe? Sau tăcerea peștilor care mănâncă?*

Akki tocmai voia să răspundă când, ca o persoană ai cărei ochi au fost loviți de o lumină orbitoare, a fost izbit de o rază de sunet pulsatil, extrem de bine

directionată, care venea din stânga, de sus. Fără îndoială că vreun delfin care era acolo îl descoperise.

* *Takkata-Jim –*
Mușcă din cabluri

* *Munca mea*
Nu mai e a mea

* *Finii lui transmit –*
*Cântecele sale mincinoase **

Akki era atât de agitat că a exprimat o parte din răspuns în sunete, nu în impulsuri trimise prin cablul monofilament. Era inutil să mai încerce să păstreze secretul. S-a pregătit să întrerupă comunicarea și și-a întors cupola de pe cap spre intrus. A scos un impuls sonar destul de puternic să-l zăpăcească... sau așa spera.

Ecoul izbucnirii sale s-a întors, aducându-i o imagine clară. A auzit un sunet brusc când un delfin mult mai mare decât el ieșea din raza lui.

K'tha-Jon! Akki a recunoscut imediat ecoul.

– *Akki? Ce-a fost asta? Ai chef de luptă? Întrerupe, dacă trebuie. Vin acasă cât de repede pot...*

Akki își făcuse datoria, așa că și-a deconectat oriificiul nervos și s-a îndepărtat înotând pe-o parte.

Acționase exact la timp. O rază laser albastră-verzuie a trecut prin locul în care fusese cu câteva secunde înainte.

Deci asta e, s-a gândit el pe când se scufunda în canionul de lângă creasta oceanică. Acest cap-de-ciocan a ieșit să mă prindă, fără niciun fel de menajamente.

S-a întors repede pe partea dreaptă și a țâșnit în jos spre întuneric.

Delfinii erau cunoscuți pentru reținerea lor de a omorî orice creatură care respira aer, dar nu erau o specie limitată. Chiar și înainte de elevație, oamenii văzuseră cazuri în care delfinii se omorau între ei. Dându-le cetaceelor posibilitatea să călătorească în spațiu, ființele umane le făcuseră și mai eficiente la ucis.

O rază laser subțire a fulgerat la doar un metru în fața lui. Akki a strâns din dinți și s-a ascuns în dâra de bule fierbinți lăsată de rază. Un alt fulger îngust, arzător l-a atins între înotătoarele pectorale. S-a răsucit și s-a cufundat în lunga umbră sonică a unor stânci ascuțite. Arma cu laser a lui K'tha-Jon putea să ucidă de la mare distanță, în timp ce lampa de sudură de la armura lui Akki, ca toate uneltele, era utilă doar de aproape. Evident, singura lui șansă era fuga sau o șmecherie.

Acolo, jos, era foarte întuneric. Toate nuanțele de roșu dispăruseră. Doar albastrul și verdele din lumina zilei puteau pătrunde atât de adânc pentru a lumina un peisaj atât de întunecat. Akki a profitat de terenul accidentat și s-a strecurat printre pereții unei crăpături dintr-o stâncă. Apoi s-a oprit acolo și a așteptat, ascultând.

Ecourile pe care le prindea doar ascultând pasiv îi spuneau că K'tha-Jon era pe undeva prin apropiere și îl căuta. Akki și-a dorit ca respirația lui gâfâită să fie mai puțin zgomotoasă decât i se părea lui.

A trimis o întrebare armurii, pe cale nervoasă. Microcomputerul de acolo i-a spus că mai avea aer în respirator pentru mai puțin de jumătate de oră. Așa că știa acum cât timp mai putea să aștepte.

Akki a strâns din dinți. Ar fi vrut să muște din pectoralii lungi ai lui K'tha-Jon, cu toate că era conștient că nu se putea măsura cu marele *Stenos* ca dimensiune și forță.

Nu avea cum să știe dacă K'tha-Jon era acolo din proprie inițiativă sau la ordinul lui Takkata-Jim. Dar, dacă era un complot al delfinilor *Stenos*, aceștia erau cu siguranță capabili să-l ucidă pe Creideiki, neajutorat acum, pentru a le reuși planul. Dacă era absolut necesar, ar fi fost în stare să-i facă rău și lui *Gillian*, dacă nu era precaută când se întorcea la navă. Doar gândul că vreun fin putea să comită asemenea delictе îi făcea greață lui Akki.

Trebuie să mă întorc și s-o ajut pe Makanee să-l apere pe Creideiki până vine Gillian!

A ieșit din crăpătură și a înotat în zigzag aproape pe fundul mării spre micul canion de la sud-est, în direcția opusă lui *Streaker*, îndepărtându-se atât de insula lui Toshio, cât și de epava thennanină. Era direcția în care, aproape sigur, K'tha-Jon nu avea să-l urmărească.

Îl auzea pe uriaș căutându-l. Puternicele unde sonore lipseau deocamdată. Probabil că va reuși să aibă un anumit avantaj înainte să fie descoperit.

Totuși, nimic nu se compara cu *satisfacția* pe care ar fi avut-o dacă l-ar fi luat pe K'tha-Jon prin surprindere, lovindu-l cu botul în organele genitale!

Gillian s-a întors cu spatele la unitatea de comunicare și a citit teama de pe fața lui Toshio. Părea și mai tânăr. Își dăduse jos masca de mascul dur și atotștiutor. Toshio era un elev-ofițer adolescent care tocmai aflase de invaliditatea comandantului său. Și acum prietenul cel mai bun ar putea să lupte pentru viața lui. S-a uitat la Gillian, sperând să-l liniștească.

Gillian l-a luat de mână și l-a îmbrățișat. L-a ținut strâns, în ciuda protestelor lui, până când Toshio s-a relaxat și și-a lăsat capul pe umărul ei, strângând-o și el în brațe.

Când, în cele din urmă, s-a îndepărtat de ea, Toshio nu a mai privit-o. S-a întors cu spatele la ea și și-a șters un ochi cu dosul palmei.

– O să-l iau pe Keepiru cu mine, a spus Gillian. Crezi că tu și Sha'ot vă descurcați fără el?

Toshio a dat din cap că da. Avea vocea tremurătoare, dar a reușit să se stăpânească.

– Da, doamnă. Sah'ot ar putea să-mi facă probleme când îi voi da să facă unele dintre treburile lui Keepiru. Dar am văzut cum te porți tu cu el și cred c-o să mă descurc.

– Bine. Vezi dacă poți să-l ții departe de Dennie. Tu ești acum comandantul. Sunt sigură că ai să te descurci de minune.

Gillian s-a îndreptat spre tabăra ei de pe malul iazului să-și ia echipamentul. Toshio s-a dus pe malul apei și a deschis amplificatorul hidrofonului pentru a-i chema pe cei doi delfini. Sah'ot și Keepiru plecaseră de o oră, ca să asiste la ieșirea de seară a aborigenilor.

– Vin cu tine dacă vrei, Gillian.

Ea a scuturat din cap în timp ce-și aduna notițele și ustensilele.

– Nu, Toshio. Munca lui Dennie cu băștinașii Kiqui era al naibii de importantă. Dat fiind că e așa de ocupată, tu ești cel care nu trebuie s-o lase să dea foc la pădure cu un chibrit stins. Și apoi am nevoie de tine ca să dau impresia că n-am plecat. Crezi că îmi poți face acest serviciu? Gillian și-a închis rucsacul impermeabil și a început să-și scoată șortul și cămașa. Toshio s-a uitat în altă parte și a roșit. Apoi și-a dat seama că lui Gillian nu părea să-i pese dacă se uita. *Poate că n-o voi mai vedea niciodată*, s-a gândit el. *Mă întreb dacă știe ce îmi face.*

– Da, doamnă, i-a spus. Avea gura foarte uscată. O să mă arăt la fel de exasperat și nerăbdător ca de obicei cu doctorul Dart. Și, dacă întreabă Takkata-Jim de tine... o să-i spun că ești undeva pe-aici... ă... supărată.

Gillian își ținea în față costumul, pregătindu-se să intre în el. Și-a ridicat ochii spre Toshio, surprinsă de ironia din replica lui. Apoi a pufnit în râs.

Din doi pași mari a fost iar lângă el și l-a îmbrățișat. Fără să se gândească la ce face, Toshio i-a înconjurat talia cu brațele.

– Ești un tip pe cinste, Tosh! a zis ea și l-a sărutat pe obraz. Știi că ai crescut un pic mai înalt decât mine? Minte-l pe Takkata-Jim pentru mine și te asigur că vom face din tine un răsculat *în adevăratul sens al cuvântului*.

Toshio a încuviințat și a închis ochii.

– Da, doamnă, a șoptit, ținând-o strâns în brațe.

CREIDEIKI

Îl mânca pielea. Îl mânca întotdeauna, de când mergea în siajul maică-sii ... când învățase pentru prima dată, din atingerile ei blânde, că trebuia să iasă la suprafață ca să respire aer.

Învățase repede că existau și altfel de atingeri. Erau ziduri și plante, și clădirile așezării Catalina-Under; era jocul cu cei de aceeași vârstă cu el, făcut din mângâieri, lovituri cu capul și ... da, mușcături; era atingerea blândă, o, atât de variată, a ființelor umane, masculi și femele, care înotau ca focile și leii-de-mare, râzând și jucând prinselea cu el sub apă și la suprafață.

Era și senzația produsă de apă. Toate senzațiile diverse din apă.

Împroșcatul și prăbușirea când se arunca în ea. Curgerea ei laminară când treceai prin apă ca săgeata, mai repede decât oricine altcineva! Clipocitul

ei blând chiar sub orificiul respirator când te odihneai, șoptindu-ți un cântec de leagăn.

O, ce mâncărime!

Cu mult timp înainte, învățase să se frece de lucruri și descoperise efectul pe care îl avea acest gest. De atunci încolo se masturbase ori de câte ori avea chef, așa cum ar fi făcut orice fin sănătos ...

Creideiki voia să se scarpine. Voia să se masturbeze.

Numai că acolo nu era niciun perete de care să se frece. Părea incapabil să se miște sau să deschidă ochii ca să vadă ce era în jurul lui.

Plutea în aer cu greutatea nesuținută de nimic ... printr-o vrajă cunoscută ... „antigravitatea“. Cuvântul – ca amintirile lui frecvente despre plutitul în acest fel – i se părea ciudat de străin, lipsit de sens.

Îl mira senzația de oboseală. De ce nu deschidea ochii să se uite? De ce nu emitea o rază sonoră și nu asculta forma și consistența acestui loc?

Din când în când simțea un spray de apă care îi menținea pielea udă. Părea să vină din toate direcțiile.

S-a gândit și a ajuns la concluzia că trebuia să se fi întâmplat ceva foarte rău cu el. Era probabil bolnav.

Un oftat involuntar i-a arătat că era totuși în stare să scoată sunete. A căutat mecanismele corecte și, după câteva încercări, a reușit să repete suspinul de dinainte.

Cred că îți dau toată osteneala să mă vindece, s-a gândit el. Trebuie să mi se fi întâmplat ceva rău. Deși nu simt durere, doar un gol. Mi s-a scos ceva.

Un testicul? O ustensilă? O capacitate? Oricum, probabil vor încerca să mi-l pună înapoi.

Am încredere în oameni, și-a spus el, mulțumit. Și gura i s-a arcuit într-un zâmbet vag.

** !!! **

Ce a făcut cu gura?

O, da. A zâmbit. E ceva nou.

Ceva nou? Am făcut-o toată viața!

De ce?

*E expresiv! Împrumută delicatețe
trăsăturilor mele! E...*

E de prisos.

Creideiki a scos un țipăt slab, confuz.

** În strălucirea*

Luminii soarelui –

** Răspunsuri roiesc*

*În bancuri, ca peștii **

Acum își amintea ceva. Visase. Se întâmplase ceva groaznic, care îl cufundase într-un coșmar al dezorientării. Forme țâșniseră spre și departe de el și simțise cântece străvechi luând forme noi și ciudate.

Și-a dat seama că probabil mai visa, cu ambele emisfere în același timp. Asta explica de ce nu se putea mișca. A încercat să se trezească folosind un cântec.

- * *Sunt niveluri –*
Cunoscute doar de cașaloți
- * *Physeter care merge la vânătoare*
În abisurile visului
- * *Să se bată cu calamarii*
Ale căror ciocuri sunt munți marini
- * *Și ale căror tentacule enorme*
Cuprind oceanele...

Nu era o poezie liniștitoare. Avea armonii tenebroase care îl îndemneau să fugă oripilat. Creideiki a încercat să tacă, temându-se de ce putea să evoce cântecul. Dar nu reușea să înceteze de a mai modela hieroglifele sonore.

- * *Coboară la niveluri –*
În întuneric
- * *Unde „cicloida“ ta*
Nu ajunge niciodată
- * *Unde toată muzica*
Tace în sfârșit
- * *Și adună*
Îngrămădite în straturi

* *Cânturi urlătoare ale
Străvechilor furtuni*

* *Și ale uraganelor
Ce nu mor nicicând...*

O prezență a apărut lângă Creideiki. Era o creatură uriașă pe care o simțea formându-se din structura cântecului său. Percepea impulsurile lente de sonar care umpleau cămăruța în care se afla... și care nu putea să cuprindă monstrul care se materializa lângă el.

Nukapai?

* *Zgomote de cutremure
Stocate de epoci*

* *Sunete de roci
Primordiale topite...*

Creatura din sunete devenea mai solidă cu fiecare vers. Era o putere musculară în prezența care primea formă lângă el. Loviturile lente ale înotătoarelor enorme amenințau să-l răstoarne. Când colosul răsufla, spuma Lui părea o furtună ce se năpustea asupra unui țărm stâncos.

Până la urmă, frica i-a dat puterea de a deschide ochii. Mucusul i se scurgea pe globii oculari în timp ce făcea eforturi să-și ridice pleoapele. Ochii îi erau afundați în orbite și a durat minute până a reușit să-i focalizeze ca să vadă în aer.

La început, nu a zărit decât că se afla într-o cuvă de suspensie dintr-un spital, mică și mărginită. Era singur.

Dar sunetul îi spunea că se află în largul mării și că un monstru înota lângă el! Îi simțea imensa putere!

A clipit și, deodată, viziunea i s-a schimbat. Vederea a adoptat cadrul de referință al sunetului. Camera a dispărut, iar Creideiki L-a văzut!

!!!!!!

Creatura de lângă el n-ar fi putut niciodată să trăiască într-un ocean pe care îl cunoscuse. Creideiki aproape se sufoca de spaimă.

Se deplasa cu forța unui tsunami, cu atracția irezistibilă a mareelor.

Era o creatură a întunericului și a adâncurilor.

Era un zeu.

* K-K-Kph-kree!! *

Era un nume pe care Creideiki nu avusese niciodată habar că-l cunoaște. Apărea de cine știe unde, ca dragonii dintr-un coșmar.

Un ochi întunecat îl privea pe Creideiki, sperindu-l. Ar fi vrut să fugă... să se ascundă sau să moară.

Apoi creatura i-a vorbit.

Nu a folosit trinara, așa cum își imaginase Creideiki. A ignorat primitiva, disprețuind-o ca pe o limbă pentru animale inteligente. A intonat un

cântec care îl atingea ușor cu forța lui fizică, îl învăluia și îl umplea de o înțelegere teribilă.

: Te-ai Îndepărtat Înot De Noi Creideiki : Ai Început Să Înveți: Apoi Mintea Ta S-a Îndepărtat : Dar Noi Nu Am Terminat : Încă

: Am Așteptat Mult Timp Unul Ca Tine : Acum Ai Nevoie De Noi La Fel De Mult Ca Noi De Tine : Nu Mai Există Întoarcere:

: Așa Cum ești: Ai Fi O Bucată Bună : De Carne Moartă : Gol Fără Un Cântec: Niciodată Visător Sau Utilizator Al Focului:

: Inutil Creideiki : Nici Căpitan : Nici Cetaceu : Carne Inutilă :

: E Un Singur Drum Pentru Tine : Prin Pântecele Visului Balenelor: Acolo Poate Vei Găsi O Cale: O Cale Dificilă: Dar O Cale De A-ți Face Datoria: Acolo Poți Găsi O Cale De A-ți Salva Viața... :

Creideiki a gemut. S-a zbatut fără vlagă și a invocat-o pe Nukapai. Dar apoi și-a amintit. Era una de-a lor. Aștepta, în adâncuri, cu alți torționari, dintre care unii erau zei străvechi ale căror nume erau pomenite în saga, iar de alții nu auzise niciodată, nici de la balenele cu cocoașă...

K-K-Kph-kree venise să-l ducă înapoi.

Cum pentru el anglica era pierdută, Creideiki a adresat o rugămintă într-o limbă pe care nu știuse că o cunoaște.

: Sunt Rănit !: Sunt Inutil! Ar Trebui Să Fiu Carne Moartă! : Mi-am Pierdut Vorbirea !: Mi-am Pierdut Cuvintele!: Lasă-mă Să Mor!

Creatura a răspuns cu un bubuit sonor ce părea că vine din măruntaiele pământului, de sub aluviuni.

: Prin Cântecul Balenelor Te Duci : Unde Verii Tăi N-au Fost Niciodată : Nici Când Se Jucau Ca Animalele Și Abia Cunoșteau Oamenii : La Adâncime Mai Mare Decât Ajung Balenele Cu Cocoașă : În Reveria Lor Indolentă : Mai Mare Decât Cea Unde Ajunge *Physeter* : În Vânătoarea Lui Diabolică: Mai Adânc Decât Întunericul Însuși...

: *Acolo* Vei Putea Hotărî Să Mori Dacă Nu Suporti Adevărul... :

Pereții cămăruței au dispărut în timp ce tortionarul lui începea să-și atribuie o nouă realitate. Avea fruntea mare și dinți strălucitori de cașalot, dar ochii îi scânteiau ca farurile, iar flancurile îi erau dungate cu argintiu lucitor. Totul în jurul Lui sclipea de o aură ca ... strălucirea câmpurilor protectoare din jurul unei nave interstelare...

Camera a dispărut cu totul. Pe neașteptate, totul în jurul său a devenit o mare imensă, deschisă, de imponderabilitate. Bătrânul zeu a început să înainteze înot cu lovituri puternice de aripioare. Creideiki s-a tânguit, scoțând un țipăt slab și cântat,

incapabil să împiedice să fie târât în siajul leviathanului. Accelerau, mai repede, tot mai repede...

Deși nu se putea orienta, Creideiki știa, în mod inexplicabil, că mergeau în JOS.

– Ai auzit asta?

Asistenta lui Makanee și-a ridicat ochii spre cuva în care stătea în suspensie căpitanul. Un reflector palid din interiorul camerei cu gravitate a luminat suturile intervențiilor chirurgicale repetate. La câteva secunde, duzele încastrate aruncau o ceață fină pe delfinul în stare de inconștiență.

Makanee s-a uitat în aceeași direcție cu asistenta.

– Poate. Mi s-a părut că aud ceva mai înainte, ca un suspin. Tu ce-ai auzit?

Asistenta a scuturat tare din cap.

– Nu sunt sigură. Mi s-a părut că vorbește cu cineva, dar nu în anglică. Parcă am auzit o frază scurtă în trinară, apoi... altceva. Era foarte ciudat!

Asistenta s-a înfiorat.

– Crezi că visează?

Makanee s-a uitat la ea și a oftat.

– Nu știu dacă ar trebui să-i dorim să viseze sau să ne rugăm fierbinte să nu aibă vise.

TOM ORLEY

O briză marină rece sufla dinspre vest. L-a zgâlțâit tremuraturul, trezindu-l în toiul nopții. Ochii i s-au deschis în beznă și s-au fixat în gol.

Nu reușea să-și amintească unde era.

Așteaptă o clipă, s-a gândit el. Îți vei aduce aminte.

Visase planeta Garth, unde mărilor erau mici și râurile nenumărate. Trăise acolo un timp printre oameni și cimpanzei, într-o colonie mixtă la fel de bogată și surprinzătoare cum era Calafia, unde co-existau oameni și delfini.

Garth era o lume prietenoasă, deși izolată, aflându-se departe de alte colonii terestre.

În visul lui, Garth era invadată. Gigantice nave de război planau peste orașele planetei și scui-pau nori de gaze pe câmpiile fertile, punându-i pe fugă pe coloniștii înspăimântați. Cerul se umpluse de lumini orbitoare.

Îi era greu să separe resturile visului de realitate. Fixa cu privirea bolta de cristal a nopții de pe Kithrup. Corpul îi era rigid, picioarele îndoite. Mâinile încrucișate și încleștate pe umeri – mai mult de extenuare decât de frig. Încet-încet, a reușit să-și dezmorească mușchii. Tendoanele pocneau și articulațiile gemeau pe când învăța din nou să se miște.

Vulcanul din nord se stinsese, nu mai rămăsese decât o lucire roșiatică slabă. Erau deschideri lungi, cu margini neregulate, în nori. Tom urmărea cu privirea punctișoarele luminoase de pe cer.

S-a gândit la stele. Astronomia îl ajuta să se concentreze.

Roșu însemna frig. Steaua aceea roșie de acolo ar putea să fie mică, apropiată și veche ... sau enormă, îndepărtată și deja în pragul morții. Și cea strălucitoare de acolo putea fi o supergigantă albastră. Foarte rară. Era oare una în zona asta a spațiului?

Ar fi trebuit să-și amintească.

Tom a clipit. „Steaua“ albastră se mișca.

A privit-o trecând încet prin câmpul stelar, până când a interceptat un alt punct strălucitor, de această dată verde. A străfulgerat când cele două lumini minuscule s-au întâlnit. Când scânteia albastră a trecut mai departe, cea verde a dispărut.

Ce șanse aveam să asist la scena asta? Cât de probabil era să mă uit în locul corect la timpul nimerit? Bătălia trebuie să fie încă aprigă acolo sus. Nu s-a terminat încă.

Tom a încercat să se ridice, dar trupul i-a căzut din nou pe stratul de liane.

Bine, încearcă din nou.

S-a răsucit, ridicându-se într-un cot, a făcut o pauză să-și adune puterile, apoi s-a săltat în picioare.

Lunile lui Kithrup, mici și slab luminate, nu apăruseră, dar strălucirea stelelor îi era suficientă să zărească straniul peisaj vegetal. Apa inunda mlaștina. Se auzeau orăcăieli și foșnete de târătoare. La un moment dat, Tom a distins un țipăt slab, înăbușit brusc—o victimă micuță murind pe neașteptate, s-a gândit el.

Îi era recunoscător încăpățânării care îl adusese pe această înălțime modestă. Și doi metri însemnau ceva. N-ar fi supraviețuit o noapte acolo jos, în mlaștina aceea scârboasă.

S-a întors, încă țeapăn, și a început să caute pe bâjbâite în puținele lucruri din sania improvizată. Cel mai important era să se încălzească. A scos partea de sus a costumului din grămada dezordonată de lucruri și și-a pus-o cu grijă.

Știa că ar fi trebuit să se ocupe de rănilor sale, dar mai puteau să aștepte un pic, ba chiar mai mult. Ca și o masă... recuperase suficiente alimente pentru câteva zile.

În timp ce mânca un baton energizant și lua câteva înghițituri din gamelă, Tom și-a evaluat grămoara de materiale. În acest moment, cele mai importante dintre ele erau trei bombe psi.

Și-a ridicat privirea spre cer. În afară de o ceață purpurie abia vizibilă lângă o stea foarte luminoasă,

nu erau alte semne de luptă. Doar o privire îi era de-ajuns. Tom știa deja ce bombă să detoneze.

Gillian petrecuse câteva ore cu Niss înainte să părăsească nava *Streaker* ca să-l întâlnească pe insula lui Toshio. Conectase computerul tymbriimienilor la microfiliala thennanină a *Bibliotecii* pe care o recuperase el de pe epavă. Apoi ea și computerul găsiseră semnalele exacte pe care să le încarce în bombă.

Cel mai important era apelul de ajutor către thennanini. Dacă soarta capricioasă, Ifni, l-ar lăsa pe Tom să facă experimentul crucial și să descopere dacă Planul avea să funcționeze.

Toată munca pe care Suessi și Tsh't o dedicaseră „Calului Troian Marin“ nu ar fi avut niciun sens dacă thennaninii nu se numărau printre cei care luau parte acum la luptă. La ce i-ar fi servit lui *Streaker* să se strecoare în carcasa goală a unei nave thennane pentru a se lansa camuflată în spațiu dacă toți combatanții erau gata să tragă în ultima rămășiță a unei facțiuni care pierduse deja bătălia?

Tom a luat o bombă psi. Era sferică și o ținea în mijlocul mâinii sale. În vârf erau un întrerupător de siguranță și un cronometru. Gillian etichetase cu grijă fiecare bombă cu o bucată de bandă adezivă. Pe aceasta adăugase o semnătură tremurată și o inimă străpunsă de o săgeată.

Tom a zâmbit și a dus bomba la buze.

Se simțea vinovat că făcuse pe cocoșul, insistând să vină aici în timp ce Gillian rămăsese pe insulă.

Dar acum știa că nu greșise. Oricât de dură și de eficientă era Gillian, nu era un pilot atât de bun ca el și ar fi murit probabil în accident. Sigur nu ar fi avut forța fizică să tragă sania așa departe.

La naiba! s-a gândit Tom. Mă bucur că e teafără și cu prietenii care o ocrotesc. Și asta e destul. Poate că e în stare să bată zece șopârle din peșterile de pe Blenchuq cu o mână legată, dar e femeia mea și nu voi permite să i se întâmple nimic rău, dacă pot să o apăr.

Vulcanul cel nemulțumit tuna și bubuia, amintindu-i în mod ironic de Muntele Deanna când îl văzuse ultima dată scuișcând lavă topită pe panta impunătoare în terase a Țării Afroditei, continentul ale cărui țărmuri erau încălzite de apele arzătoare, absolut uscate ale unei fantomatice mări moarte primitive. Sub norii sulfuroși ai lui Venus, acele scântei de lavă luminaseră o altă noapte lungă de suferință, pe care și-o amintea prea bine, doar că această fumarolă kithrupană din apropiere abia ar fi strălucit pe povârnișul arzător al puternicului Deanna din depărtare. Oricum, pe Venus noaptea nu avea sfârșit.

Și acolo zăcuse printre pietre, pe jumătate terminat, întrebându-se dacă avea să moară sau să trăiască. Prin viziera căștii sale deformate, urmărise dărele de infraroșii prin atmosfera sufocantă, lăsate de o ploaie lentă de comete ce cădeau în depărtare, ca niște bulgări de gheață, ale căror ținte păreau să fie peste orizontul curbat, dincolo de ce se putea vedea sau auzi.

Fusese tânăr și naiv pe-atunci, altminteri nu s-ar fi încrezut în cuvântul unui străin care îi spusese că avionul închiriat fusese verificat în întregime pentru un zbor rapid prin Nisipurile Arzătoare ale Ellei... un străin care, și-a amintit Tom mai târziu, nu se uitase niciodată în ochii lui când completase formularele de închiriere. *Prima impresie poate fi greșită*, s-a gândit el după ce abia supraviețuise accidentului. *Dar, când ai îndoieli, încrede-te în ce-ți spun simțurile.*

Și atunci avusese o senzație copleșitoare de frustrare și eșec. Cu informațiile din buzunarul de pe burtă, Proiectul terraformării planetei Venus putea să reziste obiecțiilor aduse de consilierii extratereștri, Galactici de la Institutul pentru Progres, care urmau să plece chiar în ziua următoare, respingând ca fantezist visul bizar al omenirii de a trezi la viață mări moarte de trei miliarde de ani. Cu sprijinul tehnologic și cunoștințele lor, se puteau face minuni, însă doar dacă acei consilieri erau convinși să rămână. Dacă datele le parveneau la timp...

S-a înfiorat aducându-și aminte prin ce trecuse. Asemănările erau înșelătoare. Pe Venus, ajutorul era la doar o oră distanță și problemele, deși serioase, nu erau chiar așa de înspăimântătoare. *Pe Venus problema era să nu ia foc.* O briză rece a pătruns prin hainele lui umede, făcându-l să clănțane din dinți pentru scurt timp.

Totuși, de-acum înainte ar trebui să stau departe de vulcani.

Tom a înghițit și restul de baton energizant. A examinat bomba și și-a evaluat strategia. Planul său inițial fusese să aterizeze lângă vulcan și să aștepte până când planorul era reîncărcat pentru decolare, apoi să pună bomba și să-și ia zborul înainte să explodeze. Ar fi putut profita de curenții termici ai vulcanului pentru a ajunge la o altitudine convenabilă și a găsi altă insulă de pe care să urmărească rezultatele experimentului său. Deoarece nu avea la dispoziție altă insulă, ar fi putut totuși să se îndepărteze suficient, să aterizeze în ocean și să se uite cu telescopul. De acolo.

Era un plan ingenios, dar sabotat de o furtună puternică și o junglă de liane întortocheate, apărută pe neașteptate. Telescopul său sfârșise printre rocile metalice sfărâmate de pe fundul oceanului kithrupan, împreună cu mare parte din epava avionului său solar.

Tom s-a ridicat în picioare, cu prudență. Hrana și căldura făcuseră această mișcare mai puțin dureroasă.

Scotocind prin puținele lucruri pe care le mai avea, a rupt o fâșie lungă și îngustă de material din resturile sacului său de dormit. Bucata aceea de mătase trainică i se părea potrivită.

Bomba psi era grea și concretă în mâna lui. Era dificil să-ți închipui că acel glob era plin de iluzii puternice – o contrafacere superpotentă, gata să explodeze la comandă.

A reglat cronometrul la două ore și a apăsat pe dispozitivul de siguranță, armând bomba. A pus-o

cu grijă în praștia improvizată. Tom își dădea seama că era teatral. Distanța nu avea să-l ajute prea mult. Senzorii din tot sistemul Kithrup se vor aprinde în momentul exploziei. Putea foarte bine s-o declanșeze la picioarele sale.

Dar nu se știe niciodată. Avea s-o lanseze cât mai departe posibil.

A lăsat praștia să se legene de câteva ori ca să-și facă mâna, apoi a început s-o rotească. Mai întâi încet, apoi mai tare, timp în care i se răspândea prin corp o stranie senzație plăcută, din piept în brațe și picioare. Oboseala părea să i se risipească. A început să cânte.

*Oh, Tata era un om al cavernelor
Se bătea îmbrăcat în piei
Visa la lumina stelelor
Pe când scormonea prin țărână.*

Voi, extratereștrii și stelele voastre...

*Oh, Tata era un luptător temerar
Și-a omorât verii, pe al patrulea și al treilea.
Visa la pacea eternă
A murit doborât de o lance.*

Voi, extratereștrii și stelele voastre...

*Oh, Tata era un îndrăgostit,
Și totuși își bătea nevasta.*

*Visa, tânjind după rațiune
Regretând toată viața.*

Voi, extratereștrii și stelele voastre...

*Oh, Tata era un conducător,
Visa și spunea minciuni sfruntate.
A convins masele speriate
Să lanseze rachete pe cer.*

Voi, extratereștrii și stelele voastre...

*Oh, Tata nu știa carte,
Dar se străduia mereu.
Își detesta propria ignoranță,
Și se lupta cu mândria lui...*

*A pășit singur pe un încărcător, apoi
S-a trezit în vid, a strigat.
Acest orfan tragic mi-a lăsat,
O minte și inimă, apoi a murit.*

*Așa că disprețuiți-mă,
Râdeți de cicatricile mele de orfan!
Dar spuneți-mi „Care e scuza voastră?”
Voi, extratereștrii și stelele voastre!*

Voi, extratereștrii și stelele voastre!

Tom și-a rotit umerii și a mai făcut un pas. Brațul i s-a întins și a dat drumul la praștie. Bomba a zburat în noapte, vâjâind. Sfera rotitoare a strălucit o clipă, a continuat să urce și să scânteieze până s-a pierdut din vedere. El a ascultat, dar nu a auzit-o aterizând.

Tom a rămas nemișcat un timp, respirând adânc.

Bine, s-a gândit el în cele din urmă. Asta mi-a făcut poftă de mâncare. Am la dispoziție două ore să mânânc, să-mi îngrijesc rănile și să-mi fac un adăpost. Și tot timpul pe care îl voi avea după asta, o Doamne, va fi acceptat cu smerită recunoștință.

Și-a pus peste umăr fâșia zdrențuită de material și s-a întors să-și pregătească o masă la lumina stelelor.

PARTEA A V - A

EXPLOZIE

Într-o lume mai veche și mai complexă decât a noastră se mișcă, terminate și complete, dotate cu extensii ale simțurilor pe care noi le-am pierdut sau nu le-am avut niciodată, trăind prin voci pe care noi nu le vom auzi nicicând... acestea sunt alte națiuni, prinse ca și noi în plasa vieții și a timpului...

HENRY BATESON

SAH'OT

Era seară și Kiqui plecau spre terenurile lor de vânătoare. Sah'ot îi auzea chițâind surescitați pe când se strângeau într-o poiană aflată la vest de copacul-burghiu doborât. Vânătorii au trecut aproape de micuțul lac, îndreptându-se către un horn în stâncă de pe panta sudică a insulei, ciripind și umflându-și cu pompa sacii pulmonari.

Sah'ot a stat să asculte până când aborigenii au plecat. Apoi s-a scufundat la un metru de suprafață, suflând bule de depresiune. Nimic nu mergea bine.

Dennie se schimbase și asta nu-i plăcea. În loc să fie încântător de zăpăcită și intimidată ca de obicei, practic îl ignora. Ascultase două dintre cele mai bune poezii absurde ale lui și răspunsese serios, fără să prindă sensurile duble.

În ciuda importanței studiilor ei legate de populația Kiqui, Takkata-Jim îi dăduse ordin să analizeze

pentru Charles Dart și sistemul copacilor-burghiu. De două ori intrase în apă să ia mostre de sub movila metalică. Ignorase avansurile lui Sah'ot sau, lucru și mai îngrijorător, îl mângâia uneori absență în chip de răspuns.

Sah'ot își dădea seama că, oricâte eforturi făcuse s-o înduplece, nu voia de fapt s-o vadă schimbată. Cel puțin, nu în *acest* fel.

S-a lăsat să plutească trist în voia valurilor, până când l-a reținut funia legată la una dintre sănii, amintindu-i de afrontul cel mai serios. Noua sa misiune îl ținea legat de monstrul acesta electric, prizonier într-un lac minuscule, când ar fi trebuit să fie în largul mării cu preconștienții!

Când au plecat Gillian și Keepiru, își închipuise că în absența lor avea să fie liber să facă aproape tot ce vrea. Ah! Nu se îndepărtaseră bine pilotul și doctorița, că Toshio și preluase comanda.

Ar fi trebuit să-l reducă la tăcere. Pentru numele celor Cinci Galaxii, cum a reușit băiatul ăsta să ajungă la comandă?

Dar acum era blocat aici, monitorizând un afurisit de robot pentru un cimpanzeu îngâmfat și ego-centric, căruia nu-i păsa decât de roci! Robotul acela mic și idiot nu avea nici măcar un creier cu care să poată VORBI cineva! Nu se poate discuta cu micro-procesoarele. Le spui ce să facă, apoi te uiți, resemnat, să vezi ce dezastru pricinuiesc când îți execută întocmai ordinele.

Armura sa a scos un clinchet. Era timpul să verifice sonda. Sah'ot a cloncănit un răspuns sarcastic:

- * *Da, într-adevăr,
Domn și stăpân!*
- * *Idiot de metal
Și dezastru ce ești!*
- * *Mai emite un bip
Și voi munci de zor!*

Sah'ot și-a dus ochiul stâng la nivelul ecranului saniei. A trimis un cod de impulsuri robotului și a primit în schimb un flux de date. Robotul asimilase în sfârșit cea mai recentă mostră de rocă. Sah'ot a ordonat micii memorii a sondei să se golească în banca de date a saniei. Toshio îl învățase, iar acum delfinul era în stare să controleze mașinăria aproape fără să-și dea seama.

L-a ancorat cu un capăt al cablului monofilament de stânca brută, apoi l-a coborât alți cincizeci de metri.

Vechea explicație pentru puțul de sub movila metalică fusese respinsă. Copacul-burghiu nu se putea să fi avut nevoie să sape o galerie la un kilometru adâncime pentru a căuta substanțe nutritive. N-ar fi fost *în stare* să găurească atât de mult scoarța. Masa rădăcinii copacului-burghiu era evident prea mare pentru a putea fi rotită de modestul arbore care se ridica odată în vârful movilei.

Cantitatea de material excavat nu ar fi încăput nici pe în vârful a zece movile de metal. Formase sedimente de jur împrejurul crestei înalte pe care se afla insula.

Pentru Sah'ot aceste mistere nu erau deloc fascinante. Dovedeau încă o dată că universul era ciudat și că oamenii, delfinii și cimpanzeii trebuiau poate să mai aștepte înainte de a dezlega enigmele cele mai profunde.

Robotul și-a terminat coborârea. Sah'ot i-a ordonat să se prindă de peretele cavității cu cleștii de diamant, apoi să renunțe la ancorajul de sus.

Așa avea să coboare în etape. Pentru mica mașină nu va mai exista urcare. Sah'ot avea câteodată și el aceeași senzație, mai ales de când ajunsese pe Kithrup. Nu era prea convins că va părăsi vreodată această lume letală.

Din fericire, manevrele sondei pentru prelevarea de mostre erau automate odată ce se declanșau. Chiar Charles Dart ar fi avut puține motive să se plângă. Doar dacă nu...

Sah'ot a tras o înjurătură. Iată că începea din nou... descărcările electrice care deranjaseră sonda după ce coborâse jumătate de kilometru. Toshio și Keepiru se străduiseră, dar nu reușiseră să descopere care era problema.

Zgomotul era diferit de cel făcut de alte descărcări electrice pe care le auzise în viața lui... chiar dacă nu era specialist în electricitatea statică. Erau tot felul de sincope, nu toate atât de neplăcute auzului, de fapt,

Sah'ot auzise că unor oameni le plăcea să asculte așa-numitul zgomot alb. Cu siguranță că nimic nu era mai puțin pretențios.

Ceasul de la armură continua să ticăie. Sah'ot asculta descărcările electrice și se gândea la contradicții, la iubire și la singurătate.

* *Înot* –

în cercuri –

ca și alții

Și învăț * –

din păcate –

că sunt

Orb * –

Oftând –

singur

Încet, Sah'ot și-a dat seama că adoptase ritmul „zgomotului” de jos. A scuturat din cap. Dar, când a ascultat din nou, ritmul era același.

Un cântec. Era un cântec!

Sah'ot s-a concentrat. Era de parcă încercai să urmărești în același timp toate cele șase părți ale unei fugi. Motivele se împleteau într-o complexitate incredibilă.

Nu era de mirare că toți crezuseră că e un zgomot! Până și *el* abia îl recunoscuse!

Ceasul de la armură a sunat plăcut, dar Sah'ot nu l-a băgat în seamă. Era prea concentrat să asculte planeta care cânta pentru el.

STREAKER

Moki și Haoke se oferiseră amândoi voluntari în serviciul de pază, dar din motive diferite.

Ambilor le plăcea să mai iasă din navă pentru variație. Și niciunuia dintre ei nu îi displăcea să stea legat într-o sanie ore în șir în apele întunecate, liniștite, din afara navei.

Dar, în afară de asta, erau diferiți. Haoke era acolo pentru că simțea că e o treabă necesară. Moki, în schimb, spera că serviciul de pază îi va oferi șansa de a omorî pe cineva.

– Regret că Takkata-Jim nu m-a trimis după Akki, în locul lui K'tha-Jon, a scrâșnit Moki. Aș fi reușit să-l urmăresc.

Sania lui Moki era la douăzeci de metri de a lui Haoke, pe creasta subacvatică înaltă, cu vedere spre navă. Lămpi cu arc încă străluceau pe carena lui

Streaker, dar zona era pustie acum, interzisă tuturor, în afară de cei câțiva autorizați de secund.

Moki s-a uitat la Haoke prin cupola flexibilă a saniei sale. Haoke era tăcut, ca de obicei. A ignorat complet remarca lui Moki.

Odraslă arogantă a unui calamar împluțit! Haoke era alt șmecher din finii *Tursiops*, exact ca și Creideiki și micul elev-ofițer îngâmfat, Akki.

Moki și-a format în minte o mică sculptură sonoră. Era o imagine de atacuri și mușcături sfâșietoare. Odată, îl pusese pe Creideiki în rolul victimei. Căpitanul care îl prinsese de atâtea ori lenevind și îl făcuse de rușine, corectându-i greșelile de gramatică anglică, primise în sfârșit ce merita. Moki era mulțumit, dar acum avea nevoie de altă țintă pentru fanteziile lui. Nu avea niciun haz să-ți imaginezi că spinteci pe cineva dacă nu-ți închipuiai cine trebuia să fie.

Calafianul, Akki, o încurcase de când se descoperise că tânărul elev-ofițer îl trădase pe secund. Moki sperase că aveau să-l trimită pe el în urmărirea lui, dar Takkata-Jim îi ordonase lui K'tha-Jon să plece și explicase că scopul era să-l aducă înapoi pe Akki pentru a i se da o sancțiune disciplinară și nu să comită un asasinat.

Uriașul păruse să nu facă asemenea diferențe când plecase, înarmat cu o puternică pușcă laser. Poate că Takkata-Jim nu exercita un control absolut asupra lui K'tha-Jon și îl trimisese departe pentru propria sa siguranță. Judecând după felul în care

îi sclipeau ochii lui K'tha-Jon, Moki nu-l invidia pe tânărul calafian.

Dar K'tha-Jon n-avea decât să și-l *păstreze* pe Akki! O mică plăcere ratată nu-i răpea lui Moki marea bucurie generală!

Era bine să fii MARE, era măcar o schimbare! Când era în afara serviciului, toți se dădeau la o parte din calea lui, de parcă era comandant! Pusese deja ochii pe una sau două femele sexy care lucrau la infirmeria lui Makanee. Și chiar unii dintre masculii tineri arătau bine... Moki nu era mofturos.

Aveau să devină maleabili foarte curând, când vor vedea în ce direcție merge curentul. Pentru scurt timp a rezistat impulsului, dar apoi nu s-a mai putut reține. A scos un strigăt scurt de triumf într-o formă interzisă.

Glorie! Este, este,

Glorie!

Să muști e

și Glorie !

Femele, supuneți-vă!

Un nou mascul este!

este! #

L-a văzut pe Haoke reacționând în sfârșit. Cea-laltă gardă a tresărit și a ridicat capul să-l privească pe Moki. Dar a rămas tăcut, iar Moki i-a susținut privirea, sfidător. A trimis o rază sonar direcționată spre Haoke, să-i arate că și el îl asculta!

Odraslă arogantă de calamar împutit! Și Haoke va primi ce merită după ce Moki va deveni stăpân

pe situație. Și oamenii de pe Pământ nu-l vor dezaproba pentru că Marele Om Metz era de partea lui Takkata-Jim, fiind de acord cu el în toate!

Moki a scos un alt schelălăit în primitivă, gus-tând cu încântare din sălbăticia interzisă. Exercita o fascinație ciudată asupra a ceva profund din el. Fiecare înghițitură îi mărea foamea.

Haoke n-avea decât să clămpăne dezgustat! Moki era gata să-i provoace și pe Galactici să-și măsoare forțele cu el și cu noul său căpitan!

Haoke a suportat cu stoicism strigătele săbatice ale lui Moki. Dar îi amintea că se alăturase unei bande de cretini și inadaptați.

Din păcate, cretinii și inadaptații aveau dreptate, iar membrii mai inteligenți ai echipajului lui *Streaker* erau implicați într-o aventură dezastruoasă.

Haoke era foarte trist din cauza schilodirii lui Creideiki. Căpitanul fusese, fără îndoială, printre cele mai reușite exemplare ale rasei. Dar accidentul făcuse posibilă o schimbare calmă și perfect legală a politicii pe care el nu putea s-o regrete. Măcar Takkata-Jim recunoștea că ar fi o nebunie să pună în aplicare planul disperat supranumit Calul Troian Marin.

Chiar dacă *era posibil* să ducă în tăcere nava *Streaker* până la epava thennanină și chiar dacă echipa lui Tsh't ar fi reușit printr-o minune să aranjeze lucrurile în așa fel ca *Streaker* să poarte carcasa ca pe o mască gigantică – și să decoleze în aceste condiții – ce ar fi obținut?

Chiar dacă Tom Orley raportase că thennaninii participau încă la bătălia spațială, rămânea problema să-i păcălească pe thennanini să vină în ajutorul unei nave de război presupuse pierdute și s-o escorteze în spatele frontului. O șansă îndoielnică.

Totuși, era o problemă inutilă. Orley era cu siguranță mort. Nu primiseră vești de la el zile întregi, iar acum jocul de noroc se prefăcuse într-o dorință disperată, aproape fără speranță.

De ce să nu le dea Galacticilor, blestemați să fie de trei ori, ce își *doreau*? Ce sens avea absurda idee romantică de a salva datele pentru Consiliul Terra-genilor? Ce ne pasă *nouă*, la urma urmei, de o flotă de nave periculoase, de mult pierdute? Nu e treaba noastră dacă Galacticii vor să se bată pentru flota abandonată. Și nu merită să murim nici pentru aborigenii de pe Kithrup.

Lui Haoke toate acestea i se păreau evidente. Și așa erau și pentru Takkata-Jim, pe care îl respecta pentru inteligența lui.

Dar, dacă era atât de evident, de ce nu erau de acord ființe ca Creideiki, Orley și Hikahi?

Asemenea îndoieli constituiau cauza pentru care rămăsese Haoke subofițer la sala motoarelor, în loc să devină ofițer, așa cum indicau rezultatele testelor sale.

Moki a enunțat o altă frază lăudăroasă în primitivă. A fost și mai tare de această dată. Finul *Stenos* încerca să obțină cumva o reacție din partea lui.

Haoke a oftat. Mulți membri ai echipajului începuseră să se poarte tot așa, nu chiar ca Moki, dar destul de urât. Și nu erau numai finii *Stenos*. Încetul cu încetul, se alegea praful de morală, ca și de motivația de a menține spiritul Keenenk, așa că trebuia continuată lupta zilnică împotriva laturii animalice din ființa lor care încerca tot timpul să se afirme. Acum câteva săptămâni ar fi fost greu de prezis cine va deveni susceptibil mai târziu.

Desigur, cei mai buni fini din echipaj erau plecați, împreună cu Suessi și Hikahi.

Din fericire, s-a gândit Haoke. A reflectat la ironia situației: binele se prefăcea în rău și dreptatea lua naștere din nedreptate. Măcar Takkata-Jim părea să înțeleagă ce simțea el și nu-i aducea nicio vină. Secundul acceptase cu recunoștință sprijinul lui Haoke.

L-a auzit pe Moki agitându-și coada, dar, înainte ca micul *Stenos* furios să-l poată provoca din nou, ambele difuzoare de pe sănii s-au trezit la viață.

– *Haoke și Moki? Aici secundul de la comunicații, Heurka-pete... Răs-pundeți.*

Apelul venea de la operatorul de comunicații și detectare. Faptul că acele misiuni diferite fuseseră încredințate unui singur ofițer arăta cât de gravă era situația.

– Recepționat, aici Haoke. Moki e indisponibil în momentul de față. Ce sss-a întâmplat?

A auzit protestul înăbușit al lui Moki. Dar era clar că finului îi lua ceva timp să-și adapteze din nou mintea la anglică.

– *Avem o fantomă sonică la esst-t, Haoke... sunete ca acelea de sanie. Dacă e ostilă, distruge-ți-o. Și, dacă vine cineva de pe insulă, trebuie să fie întors din drum. Dacă refuză, trageți ca să avariați sssania!*

– Am înțeles. Aici Haoke și Moki. Plecăm acum. Bine, flecarule, i-a spus el tăcutului Moki. Haoke i-a rânjit ceva timp partenerului său. Hai să verificăm. Și atenție la trăgaci! Nu asigurăm decât carantina. Nu ne împușcăm colegii din echipaj dacă nu e absolut necesar.

Cu un impuls nervos a pornit motorul saniei. Fără să se uite înapoi, s-a ridicat de pe înălțimea mocirloasă, apoi a accelerat treptat spre est.

Moki l-a privit pe Kaoke cum se îndepărta înainte să-și întoarcă sania și să-l urmeze.

*# Tentat, tentat... tentat, Moki, este, este
Tentație, delicioasă este – este – este! #*

Una după alta, săniile au dispărut în întuneric. Pe un ecran de sonar pasiv erau mici puncte neclare care se mișcau încet dincolo de umbra muntelui marin, apoi dispăreau în spatele acestuia.

Keepiru a deschis cangea dreaptă a armurii și a lăsat să cadă unitatea de ascultare portabilă. S-a rostogolit în noroiul moale. S-a întors spre Gillian.

** Făcut și plecat –
Ne urmăresc umbrele*

* *N-o să se bucure –
Să prindă o pradă falsă!* *

Gillian se așteptase să găsească gărzile. Cu mai mulți kilometri în urmă trecuseră săniile pe pilot automat cu întârziere și se îndreptaseră înot spre nord-vest. Până să pornească din nou sania, străbătuseră o anumită distanță și descriseseră un cerc la câteva sute de metri de ușa etanșă a navei.

Gillian l-a atins pe Keepiru pe o parte. Pielea lui sensibilă a tremurat sub mâna ei.

– Îți amintești planul, Keepiru?

* *Mai e nevoie să întreb?* *

Gillian a ridicat o sprânceană, surprinsă. Un triplu tril și un clic interogativ tremurat? Era un răspuns neobișnuit de concis pentru trinară. Keepiru era capabil de mai multă subtilitate decât își închipuise.

– Sigur că nu, dragul meu călăreț de valuri la provă. Îmi cer scuze. O să-mi fac partea mea de treabă și n-o să mă preocupe nicio clipă cum ți-o faci tu pe a ta.

Keepiru a privit-o de parcă regreta că poartă un aparat de respirat. De parcă voia să-i vorbească în limba ei maternă. Gillian i-a simțit reacția ca pe o blândă atingere teleempatică.

I-a îmbrățișat torsul cenușiu și neted.

– Ai grijă de tine, Keepiru. Nu uita că ești admirat și iubit. Foarte mult.

Pilotul a dat din cap.

** Pentru a înota – sau*

A lupta

** Pentru a avertiza – sau*

A salva

** Pentru a merita –*

*Încrederea ta **

Amândoi s-au îndreptat rapid înot spre ușa exterioară a navei.

TAKKATA-JIM

Îi era imposibil să se odihnească.

Takkata-Jim invidia la oameni starea de totală inconștientă pe care o numeau somn. Când un om se întindea să doarmă noaptea, nu mai era conștient de lumea din jur, iar nervii din mușchii săi se destindeau. Dacă *visa*, de regulă nu trebuia să participe *fizic* la vis.

Nici măcar un neo-delfin nu putea să se deconecteze așa. Una sau alta din emisferele creierului era tot timpul la datorie pentru a-i controla respirația. Pentru un fin, somnul era atât un lucru mai ușor, cât și unul mult mai serios.

Takkata-Jim a șovăit în fața apartamentului căpitanului, dorindu-și să se poată întoarce în micuța lui cabină. Dar simbolismul era important pentru echipajul pe care îl moștenise. Adepții lui aveau nevoie de ceva mai presus de logica legalității pentru

a-i confirma comanda. Trebuiau să-l vadă ca pe Noul Mascul. Iar asta îi impunea să ducă același stil de viață ca fostul șef.

A tras adânc aer în piept la suprafață și a emis o serie de clicuri pentru a lumina camera cu imagini sonore.

Creidiki avea cu siguranță gusturi eclectice. Numai Ifni știa ce de lucruri care nu rezistau la apă avea fostul comandant și care fuseseră, așadar, depozitate în altă parte înainte să aterizeze *Streaker* pe Kithrup. Colecția care rămăsese era impresionantă.

Opere realizate de artiști dintr-o duzină de rase conștiente erau închise în casete de sticlă. Fotografii sonore ale unor lumi stranii și ciudate stele aberante împodobeau pereții.

Instalația muzicală a lui Creideiki era senzațională. Avea mii de discuri, cântece și ... *lucruri* stranii care îi trimiteau lui Takkata-Jim fiori pe șira spinării când le asculta. Colecția de balade ale balenelor era prețioasă, iar mare parte fuseseră culese personal.

Lângă unitatea de comunicații de pe birou era o fotografie a lui Creideiki cu ofițerii de pe *James Cook*. Era semnată de însăși comandanta Helene Alvarez. În fața obiectivului, celebra exploratoare își ținea brațul pe spinarea lată și netedă a delfinului.

Takkata-Jim servise pe vase importante – nave de transport care aprovizionau coloniile Atlant și Calafia –, dar nu luase parte la misiuni ca aceea a legendarei nave *Cook*. Nu văzuse niciodată asemenea peisaje, nu auzise niciodată asemenea sunete.

Până la Mica Grămadă... până când nu găsiseră nave moarte, mari cât niște luni...

Și-a agitat coada de frustrare și s-a izbit dureros de tavan. Respira cu dificultate acum.

Nu avea importanță. Nimic din ce făcuse nu avea importanță dacă îi reușea planul! Dacă decola cu *Streaker* de pe Kithrup și echipajul era în viață! Dacă ar fi reușit, ar fi avut și el o poză ca aceea! Numai că lui i-ar ține mâna pe spinare președintele Confederației Terestre.

Mai multe particule luminoase au început să se adune în dreapta lui. Scânteile au format o imagine holografică la câțiva centimetri de ochiul său.

– Da, ce e? s-a răstit el.

Un delfin agitat, cu brațele armurii îndoindu-se și revenind în poziție normală, a încuviințat cu nervozitate. Era comisarul de bord, Suppeh.

– Domnule! S-a întâmplat ceva ciudat. Nu eram siguri că trebuie să vă trezim, dar...

Lui Takkata-Jim anglica subacvatică a finlui i se părea aproape de neînțeles. Registrul înalt al lui Suppeh tremura incontrollabil.

– Calmează-te și vorbește mai rar! i-a ordonat pe un ton aspru.

Finul a tresărit, dar s-a străduit să se supună.

– Eram... eram în camera de compensare externă. Am auzit pe cineva spunând că s-a dat alarma. Heurka-pete i-a trimis pe Haoke și pe Moki după sunetele emise de sanie...

– De ce n-am fost informat?

Suppeh s-a dat înapoi, speriat. Pentru o clipă, a părut prea înspăimântat ca să poată vorbi. Takkata-Jim a oftat, dar și-a păstrat tonul calm.

– Nu contează. Nu e vina ta. Continuă.

Vizibil ușurat, Suppeh s-a conformat:

– Dddupă câteva minute, s-a aprins lumina în camera de compensare a personalului. Wattaceti s-a dus acolo și eu nu l-am băgat în seamă. Dar când au intrat Purificatoarea Vieții și Pilotul-Gaură de Vierme...

Takkata-Jim spumega. Doar nevoia cumplită de a asculta povestea lui Suppeh îl împiedica să se arunce înapoi și încolo prin cameră de exasperare.

– ...am încercat să-i opresc, cum ai dat ordin, dar Wattaceti și Hiss-kaa făceau tumbe de bucurie și alergau de colo colo să-i asculte!

– Acum unde sunt? a întrebat Takkata-Jim.

– Baskin a intrat în bazinul principal cu Wattaceti. Hiss-kaa a plecat să răsspândească zvonul prin toată nava. Keepiru a luat o sanie și aparate de respirat și a plecat!

– Unde a plecat?

– Înapppoi afară! a gemut Suppeh.

Își pierdea cu rapiditate controlul asupra anglicii. Takkata-Jim a încercat să profite de puținul calm care îi mai rămăsese comisarului de bord.

– Spune-i lui Heurka-pete să-l trezească pe doctorul Metz și să-i zică să vină la mine la infirmerie cu trei gărzi. *Tu* du-te la vestiarul roții uscate, cu Sawtoot; și nu lăsați pe nimeni să intre acolo! S-a înțeles?

Suppeh a încuviințat cu multă convingere, apoi imaginea lui a dispărut.

Takkata-Jim s-a rugat ca Heurka-pete să aibă bunul-simț să-i recheme pe Moki și pe Haoke și să-i trimită în urmărirea lui Keepiru. Cu inteligența lui Haoke și cruzimea sălbatică a lui Moki, amândoi ar fi fost în stare să-l oprească pe pilot să ajungă la epava thennanină.

De ce nu s-a întors încă K'tha-Jon? L-am trimis pe urmele elevului-ofițer ca să-l scot pentru un timp din navă. Mi-era teamă că devine periculos și pentru mine. Voiam un răgaz să mă reorganizez fără să-l am prin preajmă. Dar acum femeia Baskin s-a întors mai devreme decât mă așteptam. Poate trebuia să-l țin aici pe K'tha-Jon. Calitățile uriașului ar putea fi utile acum.

Takkata-Jim a fluierat să deschidă ușa și a ieșit pe coridor. Îl aștepta o confruntare pe care sperase s-o amâne măcar cu patruzeci de ore, dacă nu pentru întotdeauna.

Ar fi trebuit să mă ocup de Creideiki înainte de asta? Ar fi fost ușor... O pană de curent în cuva lui cu gravitate, un cateter schimbat...

Metz n-ar fi fost de acord, dar erau multe lucruri pe care nu le știa doctorul. Atât de multe, că Takkata-Jim își dorea să nu le afle.

A înotat energic spre liftul din interiorul carenei. *Poate că nu voi avea nevoie de K'tha-Jon ca să se ocupe de Gillian Baskin, s-a gândit. La urma urmei, ce putea face o femelă umană?*

BOMBA PSI

Grămada de ierburi uscate forma o cupolă pe marea de liane. Tom ridicase un acoperiș la mică înălțime folosind suporturi recuperate de pe sanie, făcând un fel de grotă naturală. Stătea pe jos la intrare și aștepta în întunericul dinaintea zorilor, mestecând unul dintre puținele sale batoane energizante. Își curățase rănille atât cât fusese cu putință și le acoperise cu un strat de spumă medicinală. Acum, că avea ceva mâncare în burtă și durerea se mai calmase, se simțea aproape ca o ființă umană.

Și-a examinat micul distilator osmotic. Partea de sus, o pungă transparentă cu un cioc de filtrare la un capăt, conținea un strat gros de apă sărată cu mîl. Sub filtru, unul dintre bidoane era deja aproape plin.

Tom s-a uitat la ceas. Mai erau doar cinci minute. Nu mai avea timp să pună apă tulbure în distilator.

Nu avea să fie în stare să curețe filtrele înainte să explodeze bomba.

A luat bidonul, i-a înșurubat bine dopul și l-a pus într-un buzunar de pe coapsă. Când a scos filtrul de pe cadru și a scuturat distilatorul, a făcut să cadă aproape tot mîlul, apoi l-a împăturit bine și l-a pus sub centură. Probabil că filtrul nu reținuse toate sărurile metalice dizolvate în apă. Nu fusese conceput pentru Kithrup. Dar acel mic pachet era probabil cel mai de preț bun al său.

Trei minute, l-au anunțat cifrele luminoase de pe cadran.

Tom s-a uitat la cer. Era o strălucire vagă la est, iar stelele începeau să pălească. Avea să fie o dimineață senină și, deci, foarte rece. S-a înfiorat și și-a închis costumul până sus. S-a ridicat în genunchi.

Din nou i-a venit în minte Venus, poate pentru că și atunci viața lui și tot ce avea mai drag pe lume atârnaveră de trimiterea unui mesaj. Doar acolo putuse să conteze pe un sprijin. Mai mult, inamicii săi fuseseră puțini și ascunși, dar de jur împrejurul său oameni și extratereștri prietenoși străbăteau cerul clocotitor, căutând indiciul cât de mic pe care urma să li-l dea el.

De această dată lucrurile stăteau cu totul altfel. Prietenii erau marfă rară, iar semnalul său avea să fie un strigăt, un țipăt îndreptat spre nenumărați dușmani. Dușmani care, în cel mai bun caz, i-ar tortura corpul și i-ar stoarce creierul de tot ce avea în

el. Totuși, trebuia să-i aducă aici, poate chiar unde se afla el acum.

Cum de intru întotdeauna în asemenea încurcături?

Un minut.

Când va veni, avea să fie cel mai tare sunet pe care îl auzise vreodată. Ca lumina cea mai intensă. I-ar fi imposibil să-l evite.

Ar fi vrut să-și acopere urechile și ochii, ca și cum s-ar apăra de o explozie adevărată. În schimb, a fixat cu privirea un punct la orizont și a numărat, ritmându-și fiecare respirație. Intenționat s-a lăsat să alunece în transă.

– ...șapte... opt... nouă... zece...

O senzație de ușurare i s-a răspândit prin piept, apoi în afară, calmându-l și amortindu-l.

Lumina venită de la cele câteva stele din vest refracta raze subțiri prin genele sale abia despărțite în timp ce aștepta explozia fără zgomot.

– Sah’ot, sunt gata să preiau schimbul!

Sah’ot s-a întors și s-a uitat în sus la Toshio.

– Mai lasă-mă câteva minte, OK? Assscult ceva!

Băiatul s-a încruntat. Nu se așteptase la așa ceva de la Sah’ot. Venise să-l schimbe mai devreme pe delfinul lingvist, pentru că acesta *detesta* să lucreze cu sonda-robot.

– Ce e, Tosh?

Dennie s-a ridicat în capul oaselor în sacul ei de dormit, frecându-se la ochi, scrutând întunericul de dinainte să se crape de ziuă.

– Nu știu, Dennie. M-am oferit să preiau robotul pentru ca Sah'ot să nu-l vadă pe Charlie când ne va contacta. Dar nu vrea să iasă din schimb.

Femeia a ridicat din umeri.

– Atunci aş zice că-i treaba lui. Ce-ți pasă, la urma urmei?

Toshio ar fi vrut să-i răspundă tăios, dar s-a abținut și a ridicat și el din umeri. A hotărât să n-o bage în seamă pe Dennie până nu se trezea de-a binelea și să se comporte civilizat.

Dennie îl surprinsese după ce plecaseră Gillian și Keepiru, acceptând să preia el comanda, fără să protesteze. În ultimele două zile nu se arătase interesată decât de microscopul și eșantioanele ei, ignorând chiar și aluziile sexuale ale lui Sah'ot, răspunzând la întrebări monosilabic.

Toshio a îngenuncheat lângă unitatea de comunicații conectată prin cablu cu sania lui Sah'ot. A tastat o întrebare pe monitor și s-a încruntat când a văzut răspunsul.

– Sah'ot! a spus pe un ton sever. Vino aici!

– Într-o secundă...

Delfinul părea distrat.

Toshio și-a făcut gura punga.

** IMEDIAT AICI*

Vei veni

* *Sau nu vei mai asculta*

*NIMIC! **

A observat că Dennie își ținea respirația în spatele lui, deși probabil că nu-i înțelesese pe deplin izbucnirea în trinară. Toshio se simțea îndreptățit. Acesta era un test. Nu era așa subtil ca Gillian Baskin, dar trebuia să se facă ascultat sau nu ar fi fost bun de nimic ca ofițer.

Sah'ot a ridicat capul și l-a fixat cu privirea, cli-pind năucit. Apoi delfinul a oftat și s-a apropiat de malul iazului.

– Sah'ot, sunt patru ore de când n-ai mai înregistrat informații geologice și, în acest timp, ai coborât sonda la două sute de metri. Ce te-a apucat?

Finul *Stenos* s-a unduit, nesigur. În cele din urmă, a vorbit încet.

– Primesssssc un cântec...

Ultimul cuvânt s-a auzit mai slab, așa că Toshio nu l-a înțeles.

– Ce primești?

– Un cântec...

Toshio și-a ridicat brațele și le-a lăsat apoi să cadă pe lângă corp. *A înnebunit complet. Mai întâi Dennie, acum Sah'ot. Am fost lăsat aici la comandă cu doi bolnavi mintal!*

A simțit-o pe Dennie apropiindu-se de micul lac.

– Ascultă, Sah'ot, a spus Toshio. Doctorul Dart ne va contacta în curând. Ce crezi că va spune când...

– Mă voi ocupa eu de Charlie când ne cheamă, a zis Dennie pe un ton scăzut.

– Tu?

Dennie își petrecuse ultimele patruzeci de ore blestemând problema copacului-burghiu care i se dăduse ca sarcină la ordinul lui Takkata-Jim și la rugămintea lui Charles Dart. O împiedicase să lucreze cu băștinașii Kiqui. Toshio nu reușea să-și închipuie cum de *dorea* să discute cu cimpanzeul.

– Da, eu. Ce am să-i spun îl poate face să uite complet de robot, așa că lasă-l în pace pe Sah'ot. Dacă spune că a auzit un cântec, poate că așa și e.

Toshio s-a holbat la ea și a ridicat din umeri. *Foarte bine. Treaba mea e să-i apăr pe ăștia doi, nu să le corectez erorile științifice. Sper doar ca Gillian să aranjeze lucrurile la navă ca să pot raporta ce se întâmplă aici.*

Dennie a îngenuncheat pe mal ca să-i vorbească lui Sah'ot. Îi vorbea încet, foarte serioasă și răbdătoare, în ciuda lentorii cu care se descurca el în anglică, după șederea lungă în compania sondei-robot. Dennie voia să se scufunde ca să vadă miezul colinei metalice. Sah'ot a fost de acord s-o însoțească, numai să-l aștepte până transcrie mai mult din „muzică” sa. Femeia a consimțit, în aparență nefiindu-i deloc frică să se scufunde cu Sah'ot.

Toshio s-a așezat și a așteptat inevitabilul bâzâit al liniei de comunicații de la navă. Oamenii se schimbau peste noapte și el n-avea nici cea mai vagă idee de ce!

Îi venea să se frece la ochi. Așa a și făcut, dar nu a părut să-l ajute.

A clipit și a încercat să se uite la Dennie și la Sah'ot. Îi era din ce în ce mai greu să focalizeze imaginea. O ceață stranie a început să se răspândească între el și micul lac. Deodată, a avut o senzație de așteptare îngrozită. Pulsa, părea să migreze din ceafă într-un punct dintre umeri.

Și-a dus mâinile la urechi.

– Dennie? Sah'ot? Voi nu...?

A strigat ultimele cuvinte, dar abia își auzea propria voce.

Ceilalți s-au uitat la el. Dennie s-a ridicat și a făcut un pas spre el, părând îngrijorată.

Apoi a făcut ochii mari, surprinsă. Toshio a văzut ceva mișcându-se ca prin ceață. Erau Kiqui care se repezeau spre ei printre tufișuri!

Băiatul a încercat să-și scoată pistolul cu ace, știind că era deja prea târziu. Aborigenii îi atacau deja, agitându-și armele scurte și țipând cu vocile lor firave și stridente. Trei s-au năpustit asupra lui și doi au doborât-o pe Dennie. S-a luptat cu ei și a căzut, străduindu-se să-și țină fața departe de ghearele lor ascuțite în timp ce un sunet asurzitor îi pătrundea în creier.

Apoi, într-o clipă, aborigenii Kiqui au dispărut! În ciuda bubuitului chinuitor din cap, Toshio a făcut un efort să se întoarcă și să se uite în sus.

Dennie se zvârcolea pe jos și gemea, acoperindu-și urechile. Toshio se temea să nu fi fost rănită

de ghearele băştinaşilor Kiqui, dar a văzut doar nişte tăieturi superficiale.

Şi-a scos pistolul cu ace cu mâinile tremurânde. Puţinii aborigeni din câmpul lui vizual nu se îndreptau spre ei, ci ţipau strident, dând fuga la iaz pentru a se scufunda în apă.

Nu ei au făcut asta, şi-a dat seama vag.

A recunoscut „sunetul“ a o mie de unghii care zgâriau o tablă.

Un atac psi! Trebuie să ne ascundem! Apa poate amortiza asaltul. Trebuie să plonjăm cum au făcut aborigenii!

Capul îi bubuia pe când se târa spre mal. Acolo s-a oprit.

Nu pot s-o trag pe Dennie în apă şi nu ne putem pune aparatele de respirat când tremurăm aşa!

A schimbat direcţia până a ajuns la un copac de pe malul iazului. S-a aşezat cu spatele sprijinit de trunchi şi a încercat să se concentreze, în ciuda buibuiturilor pe care le auzea.

Aminteşte-ţi ce te-a învăţat domnul Orley, elev-ofiţer! Gândeşte-te la mintea ta şi intră acolo. VEZI iluziile inamicului... ascultă-i cu nepăsare minciunile... foloseşte Yin şi Yang... cele două salvări... logica pentru a străpunge vălul lui Mara... şi credinţa pentru a te susţine...

Dennie gemea şi se zvârcolea în praf la câţiva metri de el. Toshio şi-a pus pistolul în poală, să-l aibă pregătit atunci când avea să vină inamicul. A strigat-o pe Dennie, acoperind zgomotul.

– *Dennie!* Ascultă-ți bătăile inimii! Ascultă-ți fiecare respirație! *Astea* sunt sunete reale! *Ăsta* nu este!

A văzut-o întorcându-se puțin în direcția vocii lui, cu suferință în ochi, pe când își astupa urechile cu mâinile livide. Urletul s-a amplificat.

– Numără-ți bătăile inimii, *Dennie!* Sunt ... sunt ca *oceanul*, ca valurile! *Dennie!* a strigat el. Ai auzit vreodată un sunet care să acopere zgomotul valurilor? Poate *cineva* sau *ceva* ... să urle atât de tare ca să împiedice marea să-i *răspundă* râzând?

Dennie l-a fixat cu privirea, încercând. *Toshio* a văzut-o inspirând adânc și mișcându-și încet buzele în timp ce număra.

– *Da!* Numără, *Dennie!* Respirațiile și bătăile inimii! Există *vreun* sunet de care ritmul inimii tale să nu-și râdă?

Dennie l-a privit în ochi și *Toshio* a imitat-o. Încet-încet, urletul din capul lui a ajuns la apogeu, a văzut-o dând din cap și zâmbindu-i slab, cu recunoștință.

Și *Sah'ot* îl auzea. Și, pe când unda psihică îl năpădea, iazul a clocotit deodată de prezența băștinașilor *Kiqui* care intraseră în panică. Pe delfin l-a zăpăcit rumoarea din jur și de dinăuntru. Era mai rău decât să fii orbit de un reflector.

Ar fi vrut să se scufunde cât mai departe, numai să scape de acea cacofonie. Și-a stăpânit atacul de panică și a încercat să stea nemișcat. S-a străduit să

separe zgomotul în părțile lui componente. Dennie și Toshio păreau într-o formă mai proastă decât el. Poate că erau mai sensibili la atac. Nu aveau cum să-l ajute!

Băștinașii Kiqui erau îngroziți și țipau zbătându-se în iaz.

: ? :	<i>Să fugim!</i>	<i>Fuga...</i>
	<i>De lucrurile mari și triste</i>	
: ? :	<i>Cineva</i>	<i>Să ajute</i>
	<i>Marile lucruri triste și rănite!</i>	

Înțelepciune ieșită din gura copiilor...? Când s-a concentrat, „atacul psi“ i s-a părut într-adevăr un strigăt de ajutor. Aducea suferință ca infernul abisurilor, dar l-a înfruntat și a încercat să-i înțeleagă caracterul.

Credea că face progrese – fără îndoială că îi făcea față – când încă o voce a intrat în cor, aceasta venind prin legătura lui nervoasă! Cântecul din adâncuri, pe care încercase zadarnic toată noaptea să-l descrie, se trezise la viață. Zbiera din măruntaiele lui Kithrup. Simplitatea lui *impunea* înțelegerea.

+ CINE	CHEAMĂ? –
– CINE ÎNDRĂZNEȘTE SĂ DERANJEZE +	

Sah'ot a gemut, smulgându-și conexiunea cu robotul. Trei țipete, toate la diferite niveluri ale

minții, erau mai mult decât suficiente! Încă unul, și ar fi înnebunit!

Buoult, din tabăra thennanină, era speriat, deși un ofițer în slujba Marilor Spectre disprețuia moartea și dușmanii în viață.

Naveta spațială a trecut prin camera de compensare a navei sale amiral, *Focul lui Queg*. Ușile enorme, masive și rezistente, s-au închis după ei. Pilotul navei a calculat o rută spre nava-amiral a rasei Tandu.

Tandu.

Buoult și-a îndoit creasta ca dovadă a încrederii în sine. În atmosfera înghețată a navei Tandu, avea să piardă căldură din rețeaua de nervi și vase sanguine, dar era absolut necesar să salveze aparențele.

Poate ar fi fost mai puțin dezgustător să încheie o alianță cu rasa Soro. Cel puțin membrii rasei Soro semănau mai mult cu thennanii decât antropoizii Tandu și trăiau la temperaturi decente. Și clienții acestei rase erau ființe interesante, de genul pe care și poporul lui Buoult ar fi vrut să le eleveze.

Ar fi fost mai bine pentru ele dacă am fi făcut-o noi, s-a gândit el. Pentru că noi suntem stăpâni generoși.

Dacă împielitații de Soro erau intriganți și insensibili, Tandu cei fusiformi erau ființe înfricoșătoare. Clienții lor erau creaturi ciudate care îi trimiteau lui Buoult fiori de gheață la baza cozii, atunci când se gândea la ei.

Buoult a făcut o mutră dezgustată. Politica presupunea mutații genetice bizare. Acum Soro erau

cei mai puternici dintre supraviețuitori. Thennaninii erau cei mai slabi dintre marile puteri. Chiar dacă filozofia rasei Tandu era cea mai respingătoare din cele ce contrastau cu Crezul Abdicatorilor, totuși acum erau singurii care stăteau în calea triumfului rasei Soro. Thennaninii trebuiau să se alieze cu ei pentru moment. Dacă Tandu păreau să învingă, vor avea altă șansă să schimbe tabăra. Se întâmplase deja de multe ori și avea să se mai întâmple.

Buoult s-a pregătit pentru întâlnirea ce îl aștepta. Era hotărât să nu-și arate deloc spaima când va urca la bordul unei nave Tandu.

Tandu păreau să nu-și dea seama de riscurile pe care și le asumau cu motoarele lor de probabilitate, nebunești și prost înțelese. Manipularea haotică a realității făcută de clienții lor Episiarch le permitea să se miște mai repede decât adversarii lor. Dar uneori aberațiile spațio-temporale ce rezultau înghițeau flote întregi, alungându-i din univers fără deosebire și pentru totdeauna pe Tandu și pe dușmanii lor. Era o nebunie!

Măcar să nu-și folosească motoarele perverse cât timp sunt eu la bord, a subvocalizat organul-de-rugăciune al lui Buoult. Să ne facem planurile de bătaie și să terminăm odată.

Navele Tandu au apărut, structuri nebunești pe picioroange, care disprețuiau blindajele pentru a avea viteză și putere mai mari.

Firește, chiar și cele mai ciudate nave erau doar variante ale vechilor modele din *Biblioteca*. Tandu

erau îndrăzneți, dar nu adăugau la crimele lor niciun pic de originalitate. Pământenii erau în multe privințe mai puțin convenționali decât Tandu. Mecanica lor mizerabilă era un obicei popular ce deriva dintr-o educație mediocră.

Buoult se întreba ce făceau „delfinii” în acel moment. Îi era milă de bietele creaturi dacă ar fi căzut în mâna raselor Tandu sau Soro! Chiar și acele mamifere marine primitive, clienți ai unei rase orfane și păroase, meritau să fie protejați, dacă era posibil.

Normal, existau anumite priorități. De plâns sau nu, nu trebuia să li se permită să dețină informațiile pe care le aveau! Trebuiau împărtășite cu facțiunea Abdicatorilor sau cu nimeni altcineva.

Buoult a observat că îi ieșiseră ghearele din degete în agitația de care era cuprins. Le-a retras și și-a impus să fie calm în timp ce naveta lui se apropia de escadrila Tandu.

Meditația lui Buoult a fost întreruptă de frigul neașteptat care i-a făcut creasta să tremure... o perturbare pe o bandă psi.

– Centralist! s-a răstit. Contactează nava-amiral. Întreabă dacă verifică acel apel!

– Imediat, protector-general!

Buoult și-a stăpânit surescitarea. Energiile psihice pe care le percepea puteau fi o înșelătorie. Totuși, păreau reale. Purtau imaginea *Focului lui Krondor*, pe care niciunul dintre ei nu sperase s-o mai vadă vreodată!

O nouă fermitate a pus stăpânire pe el. În negocierile care îl așteptau, avea să mai ceară o favoare. Rasa Tandu trebuia să mai ofere o colaborare în schimbul ajutorului primit din partea thennaninilor.

– S-a confirmat, domnule. E nava de luptă *Focul lui Krongor*, a spus pilotul cu o voce înecată de emoție.

Creasta lui Buoult s-a înălțat în semn de recunoaștere. S-a uitat fix în față la siluetele de metal, făcându-și curaj pentru confruntare, negocieri și așteptare.

Beie Chohooan asculta cântecele balenelor – exemplare rare și prețioase care o costaseră salariul pe o lună cu ceva timp în urmă – când detectorii ei au captat unda. Fără tragere de inimă, și-a scos căștile și a observat direcția și intensitatea. Erau atâtea semnale... bombe și explozii, și capcane. Apoi unul dintre micii ei wazooni i-a semnalat că acea undă provenea de pe planeta acvatică.

Beie și-a aranjat mustățile și s-a gândit.

– Cred că asta va schimba lucrurile, drăguții mei. Ce-ar fi să părăsim centura asta de sfărâmături care nu-și au originea în univers și să ne apropiem, să acționăm? E timpul să afle și Pământeni că aici în spațiu e cineva care le este prieten, nu?

Wazoonii i-au răspuns ciripind că politica era de competența ei. Potrivit regulamentelor uniunii, ei erau spioni, nu strategii.

Beie a fost de acord cu sarcasmul lor. Era foarte savuros.

– Foarte bine, a spus ea. Să încercăm să ne apropiem puțin.

Hikahi s-a grăbit să consulte computerul de război al schifului.

– E o armă psi, a anunțat apoi prin hidrofoane echipajul care lucra la epava extraterestră. Anglica ei era calmă și precisă, cu accente senine de Keneenk. Nu detectez alte semne de atac, astfel încât cred că percepem o undă marginală a bătăliei spațiale. Am simțit și altele înainte, dar mai puțin intense.

– Suntem în apă la o adâncime considerabilă, dar parțial apărați de undele psi. Strângeți din dinți, fini de pe *Streaker*. Încercați s-o ignorați. Continuați-vă lucrul cu o logică clară.

A stins megafoanele. Hikahi știa că în acel moment Tsh't se învârtea deja printre muncitori, pentru a schimba cu ei replici glumețe și a le menține moralul la cote înalte.

Zgomotul psi era ca o mâncărime enervantă, dar avea un ritm ciudat. Pulsa parcă într-un anumit cod pe care nu reușea să-l înțeleagă.

S-a uitat la Hannes Suessi, care se afla în apropiere, pe o balustradă din perete, părând foarte obosit. Fusesse pe punctul de a se duce la culcare pentru câteva ore, dar acum se părea că asaltul psionic îl afectase mai mult decât pe delfini. Îl comparase cu niște unghii care zgâriau o tablă.

– Mă gândesc la două posibilități, Hikahi. Una ar fi vești foarte bune. Cealaltă ar fi răul cel mai mare la care ne putem aștepta.

Hikahi a dat din capul ei neted.

– Am verificat de mai multe ori circuitele noastre, am trimis trei curieri la navă cu mesaje și totuși *Streaker* tace. Trebuie să mă gândesc la ce e mai rău.

– *Streaker* a fost capturată.

Suessi a închis ochii.

– Da. Acest psi vine dintr-un loc de pe suprafața planetei. Galacticii se luptă poate acum pentru navă sau pentru ce a mai rămas din ea.

Hikahi a luat o decizie.

– Mă întorc la *Streaker* cu barca asta. Voi aștepta până vei sigila spațiile pentru echipă din interiorul epavei. Vei avea nevoie de energie electrică de la schif ca să reîncarci acumulatorii thennanine.

Suessi a încuviințat. Era clar că Hikahi voia să plece cât mai repede posibil.

– Atunci mă duc afară să dau o mână de ajutor.

– Tocmai ai ieșit din tură. Nu pot să te las.

Suessi a scuturat din cap.

– Ascultă, Hikahi, când va fi gata refugiul din interiorul navei de război, putem pompa apă filtrată cu bule pentru delfini și vor putea să se odihnească așa cum trebuie. Epava este bine protejată și de scârțâiturile astea psihice. Suplimentar, eu voi avea o cabină numai a mea, *uscată*, fără copii care să țipe, să glumească și să-și bată joc de mine.

Privirea inginerului era blândă și totodată ironică.

Maxilarul lui Hikahi s-a arcuit de parcă zâmbea.

– Atunci așteaptă o clipă, Constructorule de Jucării Minunate. Ies și eu cu tine. Munca ne va disstrage de la zgâriatul unghiilor extraterestre.

Regina Soro, Krat, nu auzea niciun zgomot strident. Nava ei era protejată de atacurile psi. A aflat de perturbație de la personal. A luat sulul cu date adus de Pila Cullalberra și l-a examinat fără prea mult interes.

Detectaseră multe semnale de acest gen în timpul bătăliei. Dar niciunul nu fusese emis de pe planetă. Doar câteva încăierări duseseră războiul până jos pe Kithrup.

În mod normal, Krat ar fi ordonat doar lansarea unei torpile direcționale și ar fi uitat întreaga întâmplare. Se aștepta la formarea alianței Tandu–Thennanin împotriva rasei Soro în apropierea uriașei planete gazoase și trebuia să-și facă planuri. Dar în acel semnal era ceva care o intriga.

– Determină originea exactă a semnalului pe harta planetară, i-a cerut lui Pila. Să incluzi toate locurile cunoscute de aterizare ale navelor inamice.

– Trebuie să fie zeci până acum și pozițiile sunt foarte vagi, a lătrat pilul statistician.

Vocea îi era înaltă și acută. Căsca gura la fiecare silabă și genele păroase îi vibrau la ochișorii negri.

Krat nu l-a învrednicit cu nicio privire.

– Când au intervenit Soro și au pus capăt aservirii pililor de către rasa Kisa, a șuierat ea, nu a fost

ca să vă eleveze la statutul de Mari Seniori. Trebuie oare să fiu eu luată la întrebări, ca un om care își răsfăță cimpanzeul?

Cullalberra s-a înfiorat și s-a înclinat repede în fața ei. Pilul cel îndesat a zbughit-o apoi la centrul său de date.

Krat a murmurat fericită: da, rasa Pila era atât de aproape de perfecțiune. Aroganți și dominatori cu clienții și vecinii lor, se grăbeau să satisfacă orice capriciu al rasei Soro. Ce minunat era să fii un Mare Senior!

În această privință, le datora ceva ființelor umane. În câteva secole, aproape îi înlocuiseră pe cei din rasa Tymbrimi pe post de sperietoare menită să-i amenințe pe clienții recalitrânți. Simbolizau tot ce era greșit în Liberalismul Elevației. Când Terra va fi în cele din urmă umilită și oamenii „adoptați” cu statutul de clienți, poate că ar fi nevoie de alt exemplu negativ.

Krat a deschis o linie de comunicații privată. Afișajul s-a luminat cu imaginea lui Soro Pritil, tânăra comandantă a uneia dintre navele reginei.

– Da, mamă a flotei? Pritil abia s-a înclinat încet. Te ascult.

Limbile lui Krat au tremurat ca reacție la insolența tinerei femei.

– Nava numărul șaisprezece a fost prea lentă în ultima încăierare, Pritil.

– Asta-i doar o părere.

Pritil și-a examinat gheara de acuplare. Și-a curățat-o în fața ecranului, un gest nedelicat menit să

arate nepăsare. Tinerele femele înțelegeau rar că o adevărată insultă trebuia să fie subtilă, iar victimei trebuia să-i ia ceva timp s-o priceapă. Krat a hotărât să-i dea această lecție lui Pritil.

– Aveți nevoie de odihnă pentru reparații. În următoarea bătălie nava numărul șaisprezece va fi aproape inutilă. Există totuși un mod în care ar putea să găsească onoare și poate pradă, de asemenea.

Pritil a ridicat capul, deja curioasă.

– Da, mamă a flotei?

– Am captat un semnal care pretinde să fie un anumit lucru, poate un inamic care cere ajutor, dar bănuiesc că e altceva.

Era evident că parfumul de intrigă o încânta pe Pritil.

– Am ales să te ascult, mamă a grupului.

Krat a oftat, văzând cât de predictibilă era tânăra. Știa că acei căpitani mai tineri credeau în taină în toate legendele despre previziunile lui Krat. Își dăduse seama că Pritil nu făcea excepție.

Mai ai multe de învățat, s-a gândit ea, până să mă dai jos și să-mi iei locul. Mai întâi vei căpăta multe cicatrici de la rănilor ce-ți vor sfâșia pielea tânără. Va fi o plăcere pentru mine să-ți dau lecții până atunci, fata mea.

Gillian și Makanee și-au ridicat ochii când au intrat în infirmerie Takkata-Jim și doctorul Ignacio Metz, însoțiți de trei fini *Stenos* robuști, echipați de luptă.

Wattaceti a țipat de o indignare indescifrabilă și a dat să se posteze între ei. Asistentele lui Makanee s-au strâns în spatele chirurgului-șef.

Gillian a întâlnit privirea lui Makanee. Venise clipa confruntării. Acum se va vedea dacă Makanee își închipuia lucruri inexistente. Gillian tot mai spera că Takkata-Jim și Metz aveau motive temeinice pentru comportamentul lor și că rana lui Creideiki fusese cauzată de un accident.

Makanee hotărâse deja. Akki, tânărul elev-ofițer din Calafia, nu se întorsese încă. L-a privit pe Takkata-Jim cu aceeași furie cu care s-ar fi uitat la un rechin-tigru. Expresia botului delfinului mascul făcea foarte puțin să dezmință acea imagine.

Gillian avea o armă secretă, dar jurase să n-o folosească decât într-o situație de urgență maximă. *Să-i lăsăm să-și arate cărțile înainte să ne scoatem atuul.* Primele etape ar putea fi cam periculoase. Nu avusese timp decât să facă un scurt apel la computerul Niss înainte să dea fuga la infirmerie. Poziția ei aici ar putea fi dificilă dacă evalua greșit gradul de atavism care se dezlănțuise pe *Streaker*. Poate că ar fi fost mai bine să-l țină pe Keepiru lângă ea.

– Doamnă doctor Baskin! Ignacio Metz nu s-a apropiat prea mult de ea decât după ce s-a prins de balustrada din perete și a lăsat un *Stenos* înarmat să i-o ia înainte. E o plăcere să te revăd, dar de ce nu ți-ai anunțat venirea?

– O încălcare gravă a regulamentului de securitate, doamnă doctor, a adăugat Takkata-Jim.

Deci așa stau lucrurile, s-a gândit Gillian. Și ar putea încerca să forțeze nota ca să mă închidă într-o celulă.

– Dar am venit pentru ședința consiliului navei, domnilor. Am primit un mesaj de la doctorița Makanee care mă chema să particip. Îmi pare rău dacă echipajul de pe punte mi-a interpretat greșit răspunsul. Am auzit că finii de acolo sunt noi și n-au experiență.

Takkata-Jim s-a încruntat. Era totuși posibil ca femeia să fi dat un mesaj care se rătăcise în confuzia generală.

– Mesajul lui Makanee a contravenit ordinelor mele! Și întoarcerea ta a contravenit instrucțiunilor mele speciale.

Gillian și-a așternut pe față o expresie uimită.

– Nu mi s-a transmis convocarea la întrunirea consiliului? Regulile sunt clare. Trebuie să convoci lumea la ședință în douăzeci și patru de ore de la moartea căpitanului sau când e în imposibilitatea de a-și exercita funcția.

– Făceam pregătiri! Dar în situații de urgență, secundul se poate dispensa de părerea consiliului. Când mă confrunt cu un caz evident de nerespectare a ordinelor, sssunt îndreptățit să...

Gillian a devenit tensionată. Pregătirile ei nu aveau să fie de niciun folos dacă Takkata-Jim era irațional. Ar putea să încerce să fugă, sărind peste rândul de autodocuri și apoi pe parapetul de deasupra. Biroul ei era la câțiva pași.

– ...ordon să fii reținută și audiată imediat după ce se termină situația de urgență.

Gillian a observat postura finilor de pază. Erau oare pregătiți să facă rău unei ființe umane? Le-a citit expresiile și a tras concluzia că ar putea fi.

Își simțea gura uscată, dar nu și-a trădat tulburarea.

– Ți-ai interpretat greșit statutul legal, locotente, a răspuns ea cu prudență. Cred că foarte puțini fini de pe navă ar fi surprinși să afle că...

Vorbele i s-au oprit în gât. Gillian a simțit un fior rece pe șira spinării, iar aerul din jurul ei părea să vibreze și să tremure. Apoi, când s-a prins de balustradă să se sprijine, un mârâit profund a început să-i emane din *interiorul* capului.

Ceilalți au fixat-o cu privirea, nedumeriți de comportamentul ei. Apoi au început să-l perceapă și ei.

Takkata-Jim s-a întors dintr-un salt și a strigat:

– Armă psi! Makanee, fă-mi legătura cu puntea! Suntem atacați!

Doctorița-delfin s-a dat deoparte, uimită de rapiditatea cu care trecea Takkata-Jim pe lângă ea. Gillian și-a apăsât mâinile pe urechi și l-a văzut pe Metz făcând la fel când sunetul strident a început să crească în intensitate. Gărzile s-au îndepărtat în dezordine, văitându-se disperate, cu pupilele mărite de frică.

Să încerc acum să fug? Gillian a încercat să se gândească. *Dar, dacă acesta este un atac, trebuie să lăsăm deoparte certurile și să ne unim forțele.*

– ...incompetenților! a zbierat Takkata-Jim în comunicator. Ce înssseamnă „la doar 1 500 de kilometri depărtare”? Localizați-l... De ce nu funcționează sssenzorii activi?

– Așteaptă! a strigat Gillian.

A bătut din palme. A început să râdă, prin ceața emoției crescânde. Takkata-Jim a continuat să zbiere la personalul din sala de comandă, dar ceilalți s-au întors spre femeie și au privit-o uimiți.

Gillian a râs. A înotat până la cel mai apropiat autodoc și l-a înșfăcat pe Wattaceti de flancul tremurând. Chiar și Takkata-Jim a încetat atunci să zbiere, fascinat de bucuria ei frenetică. A privit-o fix, uitând de țipetele înnebunite ale celor de pe punte.

– Tom! a strigat Gillian. Ți-am spus că n-ai voie să mori! La naiba, te iubesc, fir-ai... O, dacă *aș fi plecat*, *aș fi fost acasă* acum!

Finii s-au holbat la ea, făcând ochii și mai mari când au început să-și dea seama despre ce vorbea Gillian, care râdea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Tom, a spus încet. Ți-am spus că nu ai voie să mori! Și a luat în brațe, orbește, pe oricine era mai aproape de ea.

Sunetele au ajuns la Creideiki care plutea în imponderabilitate.

Era de parcă asculta Beethoven sau încerca să *înțeleagă* pe deplin o balenă cu cocoașă.

Cineva lăsase deschisă legătura audio în caz că mai emitea și alte sunete. Nimeni nu se gândise că circuitul era bidirecțional. Cuvintele pătrundeau din infirmerie în cuva de gravitate.

Erau fugitive și ademenitoare, ca fantasmalele de semnificații dintr-o mare simfonie – aluzie la faptul

că acel compozitor întrevăzuse ceva ce notele nu puteau exprima decât vag, iar cuvintele nu reușeau deloc.

Takkata-Jim bolborosea și mormăia. Tonul lui amenințător era evident. La fel era și claritatea prudentă a vocii lui Gillian Baskin. Măcar de-ar fi reușit să înțeleagă cuvintele! Dar anglica era pierdută pentru el.

Creideiki știa că nava lui e în pericol și nu putea să facă nimic ca să ajute. Străvechii zei nu erau de partea lui și nu îl lăsau să se miște. Aveau multe lucruri să-i arate înainte să fie gata să le slujească scopurile.

Se resemnase la perioade episodice de spaimă – cum ar fi să se scufunde și să se lupte cu o caracatiță uriașă, apoi să urce să se odihnească un pic înainte să coboare din nou în haos. Când veneau să-l tragă în JOS, se cufunda iar în vârtejul hieroglifelor-idei din visurile palpitate care băteau la poarta minții lui de inginer cu impresii insistente de ceva diferit.

Asaltul nu ar fi fost posibil fără distrugerea centrilor vorbirii. Creideiki regreta amarnic pierderea cuvintelor. Asculta sunetele discuției din lumea exterioară și se concentra din răsputeri asupra acelei stranii familiarități muzicale.

Nu era o pierdere *totală*, a decis după un timp. Reușea să recunoască unele cuvinte, ici și colo. Cuvinte simple, mai ales nume de obiecte sau oameni, sau acțiuni asociate cu ei.

Asta era ce puteau să facă strămoșii lui din vremuri îndepărtate.

Dar nu putea să-și amintească mai mult de trei sau patru cuvinte deodată, așa că îi era imposibil să urmărească o conversație. Reușea cu greu să descrie o frază, dar o uita complet când trecea la următoarea. Era dificil și chinuitor, iar în cele din urmă a renunțat să mai facă eforturi zadarnice.

Așa nu merge, a tras el concluzia.

Trebuia să încerce în schimb structura globală, și-a spus. Să folosească aceleași trucuri pe care le utilizau vechii zei cu *el*. Să cuprindă totul. Să absoarbă... ca și cum ar încerca să simtă ce a simțit Beethoven cufundându-se în misterul *Concertului pentru vioară*.

Din difuzor ieșeau bolboroselile sofonților furioși, răspândindu-se în încăpere, izbindu-se de pereți ca niște picături de ploaie amară. După frumusețea înspăimântătoare a ABISULUI, se simțea dezgustat. Se forța să asculte, să găsească o cale – o cale umilă de a ajuta nava *Streaker* și echipajul.

Și nevoia creștea în el pe măsură ce se concentra. Căuta un centru, un punct focal, în sunetele haotice.

* *Ranchiună*

Tulbure

În marea crescândă

* *Ignorând*

Rechini!

Luptă devastatoare...

* *Atrăgându-i*

Pe rechini!

Oportunism nebunesc...

Împotriva voinței sale, s-a pomenit începând să scoată clicuri puternice. A încercat să se oprească, știind unde aveau să-l ducă, dar clicurile îi ieșeau involuntar din frunte, urmate imediat de gemete slabe.

Sunetele discuției din infirmerie s-au îndepărtat în timp ce cântul său slab țesea o pânză din ce în ce mai groasă în jurul lui. Ecourile bolborosite făceau să dispară încet pereții în timp ce o nouă realitate lua formă. O prezență întunecată creștea încet lângă el.

Fără cuvinte, Creideiki i-a cerut să plece.

: Nu : Ne-am întors : Ai Altceva De Învățat :

Din câte știu, sunteți expresia delirului meu! Niciunul dintre voi n-a emis niciodată un sunet adevărat! Vorbiți întotdeauna prin reverberațiile sonarului meu!

: Au Fost Vreodată Ecourile Tale Atât de Complexe?:

Cine știe ce poate plăsmui inconștientul meu? În memoria mea sunt sunete mai stranii decât au auzit vreodată toate cetaceele! Am fost acolo unde norii însuflețiți fluierau să îmblânzească uraganele! Am auzit bubuitul terifiant al găurilor negre, am ascultat cântecele stelelor!

: Cu Atât Mai Mult Ești Cel Pe Care Îl Vrem : Cel De Care Avem Nevoie :

E nevoie de mine aici!

: Într-adevăr.

Vino,

Creideiki :

Străvechiul zeu, K-K-Kph-kree, s-a apropiat. Forma lui sonică transparentă a scânteiat. Dinții săi ascuțiți au sclipit. Plăsmuire sau nu, lucrul acela mare a început să se miște, ducându-l cu el, ca înaintea, neputând să-i reziste.

: JOS :

Atunci, exact când pe Creideiki îl cuprindea resemnarea, a auzit un sunet. Ca prin minune, era unul scos de el, refractat pe visul lui nebunesc. Venea din altă parte, puternic și poruncitor!

: Nu Da Atenție : Vino :

Mintea lui Creideiki a pornit în urmărirea sunetului, de parcă era un banc de chefali, chiar când zgomotul devenea asurzitor.

: Ești Sensibilizat : Ai Un Psi De Care Nu Știuseseși Înainte : Încă Nu Știi La Ce E Bun : Abandonează-i : Răsplată Rapidă : Vino Pe Calea Cea Grea... :

Creideiki a râs și s-a deschis zgomotului ce venea din exterior. Și zgomotul l-a pătruns, dizolvând întunecimea strălucitoare a vechiului zeu în particule fonice care scânteiau și apoi dispăreau încetul cu încetul.

**: Acea Cale Nu E Pentru Tine :
Creideiki... :**

Apoi zeul cu fruntea înaltă a plecat. Scăpat din capcana crudei sale iluzii, Creideiki a râs, recunoscător noului sunet care îl eliberase.

Dar zgomotul continua să se intensifice. Sentimentul victoriei a fost înlocuit de o panică ușor crescândă care a devenit presiune în cutia craniană, apăsându-i pereții, încercând să iasă de acolo. Lumea s-a transformat într-un geamăt tulburător de ajutor.

Creideiki a scos o fluierătură tremurată de disperare în timp ce încerca să se mențină la suprafață în marea zdrobitoare.

STREAKER

Undele pseudosunetului s-au atenuat în cele din urmă.

– Creideiki! a strigat Makanee și a înotat până la cuva căpitanului.

Și ceilalți s-au întors și au observat durerea delfinului rănit.

– Ce are?

Gillian a ajuns-o din urmă înotând pe Makanee. Vedeă că Creideiki se zbătea slab, scoțând o serie de gemete din ce în ce mai înăbușite.

– Nu știu. Nu-l supraveghea nimeni atunci când a ajuns bomba psi în punctul culminant! Abia acum văd că a fost tulburat.

Forma neputincioasă din cuvă, de culoare gri-închis, părea mai calmă acum. Mușchii de-a lungul coloanei lui Creideiki au tresărit ușor când căpitanul a scos un țipăt slab și melodios.

Ignacio Metz a înotat până la Gillian.

– Ah, Gillian... a început el, țin să-ți spun că mă bucur mult că Tom trăiește, chiar dacă întârzierea asta nu prevestește nimic bun. Tot mai pun pariu pe viața mea că planul lui cu Calul Troian Marin este prost conceput.

– Va trebui să discutăm asta la ședința consiliului navei, nu-i așa, doctore Metz? i-a răspuns ea cu răceală. Metz și-a dres glasul.

– Nu sunt sigur că va permite căpitanul în funcție...

S-a întrerupt când l-a privit Gillian și s-a uitat în altă parte.

Ea s-a uitat fix la Takkata-Jim. Dacă ar fi făcut vreun gest necugetat, avea să fie ultima picătură care umplea paharul și ar fi distrus moralul celor de pe *Streaker*. Gillian trebuia să-l convingă pe Takkata-Jim că ar pierde cu siguranță confruntarea cu ea. Și trebuia să-i ofere o cale de scăpare, pentru a împiedica izbucnirea unui război civil la bord.

Takkata-Jim a privit-o și el cu un amestec de ostilitate și calcul în ochi. Gillian vedea cum își muta capătul sensibil al maxilarului spre unul sau altul din fini, pe rând, evaluându-le reacțiile. Vestea că Thomas Orley era încă în viață avea să se răspândească pe navă iute ca fulgerul. Una dintre tre gărzile înarmate de *Stenos*, care fusese probabil aleasă cu grijă de secund, avea deja un aer revoltător de triumfător și sporovăia pe un ton plin de speranță cu Wattaceti.

Trebuie să acționez rapid, și-a dat seama Gillian. Takkata-Jim e disperat.

S-a apropiat înot de secund, zâmbind. Takkata-Jim s-a dat înapoi, iar unul dintre cei mai credincioși fini *Stenos* ai lui a scrutat-o amenințător.

Gillian a vorbit încet ca să n-o audă ceilalți.

– Nici să nu te gândești la asta, Takkata-Jim. Amintirea lui Tom este proaspătă acum în mințile finilor de la bord. Dacă ai crezut înainte că poți să-mi faci rău, acum cred că-ți dai și tu seama că ar fi absurd.

Takkata-Jim a făcut ochii mari. Gillian a înțeles că nimerise drept la țintă, adevărind legenda despre capacitățile ei psi.

– În plus, o să stau pe lângă Ignacio Metz. E un mare credul, dar, dacă o să vadă că pățesc ceva, o să-l pierzi și pe el. Ai nevoie de un om de paie, nu? Fără cel puțin unul, chiar și finii tăi *Stenos* ar lua-o care încotro.

Takkata-Jim a clămpănit zgomotos.

– Nu încerca să mă intimidezi! Nu am nevoie să-ți *fac rău*. Pe nava asta, eu sunt autoritatea legitimă. O să te închid în cabina ta!

Gillian și-a privit unghiile.

– Ești așa de sigur?

– Ai incita echipajul să nu dea ascultare comandantului legitim al navei? Takkata-Jim părea sincer șocat. Știa, cu siguranță, că mulți dintre delfinii *Tur-siops*, poate chiar toți, ar urma-o pe ea, indiferent ce zicea legea. Că ar avea loc o revoltă și s-ar distruge

unitatea echipajului. Am legea de partea mea! a șuierat el.

Gillian a oftat. Trebuia să joace partida până la capăt, în ciuda tuturor pagubelor pe care le-ar face dacă delfinii de pe Terra ar afla. A spus în șoaptă cele două cuvinte pe care nu voia să le rostească.

– Ordine secrete, a zis ea.

Takkata-Jim a fixat-o cu privirea, apoi a scos un tipăt puternic. S-a ridicat pe coadă și a făcut un plonjon în spate în timp ce garda sa clipea des, cu un aer nedumerit. Gillian s-a întors și i-a văzut pe Metz și pe Wattaceti holbându-se la ei.

– Nu te cred! a șuierat Takkata-Jim, împrôșcând cu apă în toate direcțiile. Pe Terra ni s-a promis că *Streaker* va fi nava noastră.

Gillian a ridicat din umeri.

– Întreabă-ți personalul de pe punte dacă funcționează comenzile de luptă, i-a sugerat ea. Pune pe cineva să încerce să iasă trecând prin camera de compensare externă. Să încerce să deschidă ușa sălii de arme.

Takkata-Jim s-a întors în loc și s-a dus repede la ecranul unui comunicator din partea din spate a infirmeriei. Garda lui s-a holbat o clipă la Gillian, apoi l-a urmat. Părea dezamăgit.

Nu toți membrii echipajului ar fi gândit așa despre ea, iar Gillian o știa. Cei mai mulți ar fi probabil încântați. Dar implicarea ar fi lăsat urme. Unul dintre principalele obiective ale misiunii *Streaker*, să

creeze la neo-fini un sentiment de independență și încredere în ei înșiși, fusese compromis.

Aveam de făcut altă alegere? Există altceva pe care să-l fi putut încerca mai întâi?

Gillian a scuturat din cap, regretând că Tom nu era cu ea. Tom ar fi rezolvat totul cu o poezioară sarcastică în trinară, făcându-i pe toți să se rușineze de comportamentul lor.

O, Tom, s-a gândit Gillian. Trebuia să fi plecat eu în locul tău.

– Gillian!

Aripioarele lui Makanee loveau apa, iar armura îi zăngănea. Cu un braț metalic l-a arătat pe delfinul rănit care plutea în cuva cu gravitate.

Creideiki o privea!

– Doamne sfinte!, dar ai spus că i s-a prăjit creierul.

Metz a făcut ochii mari.

Pe trăsăturile lui Creideiki a apărut o expresie de profundă concentrare. A respirat cu greu, apoi a scos un țipăt disperat.

– *Afară!*

– E imposibil! a oftat Makanee. Centrii vorbirii... Creideiki s-a încruntat din cauza efortului.

* *Afară :*

Creideiki!

* *Înoată :*

Creideiki!

Era limbajul copiilor mici în trinară, dar avea un ton ciudat. Și ochii lui negri sclipeau de inteligență. Simțul teleempatic al lui Gillian pulsa.

– *Afară!*

Creideiki s-a răsucit în cuvă și a bătut cu coada lui puternică în sticlă, cu mult zgomot. A repetat cuvântul în anglică. Tonul descendent era ca al unei fraze în primitivă.

– *Afaa-a-ră!:*

– Ajutați-l să iasă! le-a ordonat Makanee asistentelor ei. Repede! Cu blândețe!

Takkata-Jim se întorcea în viteză de la comunicator, cu o expresie furioasă pe bot. Dar s-a oprit brusc în fața cuvei cu gravitate și s-a uitat fix la ochiul strălucitor al căpitanului.

A fost ultima picătură care a umplut paharul.

S-a legănat în față și în spate, de parcă nu era în stare să decidă care era limbajul corporal adecvat. Takkata-Jim s-a întors spre Gillian.

– Am făcut tot ce am crezut că e în interesul navei, al echipajului și al misiunii. Aș putea să-mi susțin cauza pe Terra.

Gillian a ridicat din umeri.

– Să sperăm că vei avea șansa asta.

Takkata-Jim a râs sec.

– Foarte bine, vom ține prostia assta de consiliu al navei. Îl voi convoca peste o oră. Dar te avertizez, doctoriță Baskin, nu împinge lucrurile prea departe. Am încă anumite puteri. Trebuie să ne gândim la un compromis. Încearcă să-mi faci necazuri și echipajul

se va scinda. Iar eu îți voi opune rezistență, a adăugat aproape în șoaptă.

Gillian a dat din cap afirmativ. Obținuse ceea ce își propusese. Chiar dacă Takkata-Jim făcuse toate lucrurile urâte de care îl bănuia Makanee, nu aveau nicio probă, așa că trebuiau să ajungă la un compromis ca să nu scape din mână echipajul. Era necesar să-i ofere primului ofițer o cale de a scăpa cu fața curată.

– N-o să uit, Takkata-Jim. Într-o oră. Voi fi acolo.

Takkata-Jim s-a întors să plece, urmat de gărzile sale credincioase.

Gillian a văzut că Ignacio Metz îl urmărea cu privirea pe secund.

– Ai pierdut controlul, nu? l-a întrebat pe un ton sec pe când trecea pe lângă el înot.

Geneticianul a ridicat capul.

– Cum, Gillian? Ce vrei să spui?

Dar expresia îi trăda gândurile. Ca atâția alții, Metz avea tendința de a-și supraevalua puterile parapsihice. Acum se întreba probabil dacă Gillian îi citise gândurile.

– Nu contează. Gillian a zâmbit printre dinți. Hai să mergem să vedem minunea asta.

A pornit înot spre locul unde Makanee aștepta emoționată să iasă Creideiki din cuvă. Metz s-a uitat nesigur după ea, apoi a urmat-o.

THOMAS ORLEY

Cu mâinile-i tremurânde, a dat deoparte lianele de la intrarea în peșteră. A ieșit târându-se din adăpost și a clipit, privind cu uimire dimineața cețoasă.

Se adunaseră nori joși într-un strat gros. Încă nu se vedea nicio navă extraterestră și era mai bine așa. Se temuse să nu vină când era neputincios, luptându-se cu efectele bombei psi.

N-ar fi fost plăcut. În primele minute exploziile parapsihice îi zdrobiseră mecanismele de apărare hipnotice, învingându-le și inundându-i creierul cu urlete străine. Două ore – care i se păruseră o veșnicie – se luptase cu imagini nebunești, lumini și sunete vibrante. Tom mai tremura încă în urma reacției.

Sper din tot sufletul că mai sunt thennanini acolo care să cadă în capcană. Altfel, degeaba mi-am dat atâta osteneală.

Potrivit lui Gillian, Niss fusese aproape sigur că găsisse codurile corecte ale *Bibliotecii* luate de pe epava thennanină. Dacă mai erau thennanini în sistem, ar fi încercat să răspundă. Bomba ar fi trebuit să fie percepută la milioane de kilometri în toate direcțiile.

Tom a scos o mână de noroi din deschizătura făcută în liane și a aruncat-o departe. Apa cu spumă a urcat aproape până la suprafața găurii. Probabil se afla o altă deschizătură la doar câțiva metri de următoarea movilă – peisajul vegetal se unduia și respira neconținut –, dar Tom voia să aibă la îndemână accesul la apă.

A scos mîlul cât de bine putea, apoi s-a șters pe mâini și s-a așezat să scruteze cerul din adăpostul său. Și-a aranjat în poală bombele psi rămase.

Din fericire, acestea nu aveau puterea apelului la ajutor adresat thennaninilor. Erau doar mesaje preînregistrate, concepute să transmită un cod scurt la numai câteva mii de kilometri distanță.

Tom recuperase doar trei globuri cu mesaje de pe epava avionului, așa că nu putea transmite decât puține fapte. În funcție de ce bombă lansa, Gillian și Creideiki aveau să știe care dintre extratereștri veniseră să cerceteze apelul la ajutor.

Desigur, se putea întâmpla ceva care nu se înscrisa în niciunul din planurile pe care le discutaseră. Atunci avea să decidă dacă să transmită un mesaj ambiguu sau nu și să aștepte.

Poate ar fi fost mai bine să aibă și un radio la el. Dar orice navă de război din apropiere ar fi

interceptat imediat o transmisie și l-ar fi localizat înainte să spună câteva cuvinte. O bombă cu mesaje putea să-și facă treaba într-o secundă sau două și ar fi fost mult mai dificil de localizat.

Tom s-a gândit la *Streaker*. Tot ce își dorea era acolo: mâncare, somn, dușuri fierbinți, femeia lui. A zâmbit de ordinea în care aranjase prioritățile. Nu-i nimic, Jill ar fi înțeles.

Poate că *Streaker* va fi nevoită să-l abandoneze dacă experimentul său ar fi creat cea mai mică posibilitate de a decola de pe Kithrup. N-ar fi fost un mod dezonorant de a muri. Nu îi era frică de moarte, ci numai să nu facă tot posibilul pentru a-i salva pe ceilalți și să nu reușească să scuipe moartea în față când avea să vină după el. Gestul final era important.

I-a apărut în minte altă imagine, mult mai neplăcută: *Streaker* deja capturată, bătălia spațială terminată, toate eforturile lui în zadar.

Tom s-a înfiorat. Era mai bine să-și închipuie că acel sacrificiu va servi *la* ceva.

O briză constantă făcea norii să se deplaseze mereu. Se contopeau și se despărțeau în grămezi groase, umede. Tom și-a ferit ochii de lumina din est. Aproape în linie dreaptă spre sud de soarele învăluit în ceață, a avut impresia că vede mișcare pe cer. S-a băgat mai adânc în peștera improvizată.

Dintr-una din grămezile de nori dinspre sud, cobora încet un obiect întunecat. Vălătucii de vapori îi

ascundeau deocamdată forma și mărimea, așa cum atârna sus, deasupra mării de alge.

Un sunet slab, ca de tobe, a ajuns la urechile lui Tom. A închis ochii, regretând că-și pierduse binoclul. Apoi vâlul de ceață s-a spart pentru o clipă și a văzut clar nava spațială planând. Arăta ca o libelulă monstruoasă, cu formă conică distinctă și amenințătoare.

Puține rase scotoceau prin *Biblioteca* atât de temeinic pentru a găsi modele bizare, așa cum făceau hipersensibilia și cruzii Tandu. Din carena îngustă ieșeau protuberanțe în toate direcțiile, o altă caracteristică a rasei Tandu.

Dar la un capăt era un apendice rotunjit, de formă triunghiulară, care contrasta cu impresia generală de delicatețe nepăsătoare, nemiloasă. Nu părea să se potrivească deloc cu restul modelului.

Înainte ca Tom să poată vedea mai bine nava, norii s-au unit din nou, ascunzând-o vederii. Dar zgomotul motoarelor puternice se amplifică.

Tom și-a scărpinat barba de cinci zile care îl mânca. Apariția navei Tandu însemna necaz. Dacă erau singurii care se arătau, va trebui să lanseze bomba cu mesaje numărul trei, pentru a-i avertiza pe cei de pe *Streaker* să se pregătească de o luptă pe viață și pe moarte.

Acela era un inamic cu care Omenirea nu reușise niciodată să negocieze. În încăierările din mlaștinile galactice, navele terestre reușiseră rareori să înfrângă vasele Tandu, chiar dacă sorții le erau favorabili. Și,

când nu erau martori prin jur, rasei Tandu îi plăcea să atace rapid. Ordinele în vigoare erau să-i evite cu orice chip, în așteptarea momentului când consilierii tymbrimieni învățau echipajele umane cum să-i învingă pe acești maeștri ai atacului mișelesc.

Chiar dacă Tandu erau singurii care veneau împotriva lor, însemna că Tom văzuse probabil ultimul răsărit al soarelui. Pentru că, lansând o bombă cu mesaje, și-ar fi dezvăluit poziția. Tandu aveau clienți în stare să adulmece chiar și un singur gând, odată ce prindeau mirosul mintal.

Îți spun eu ce trebuie să faci, Ifni, s-a gândit Tom. Să trimiți pe altcineva la această confruntare. Nu insist să fie thennaninii. Ar ajunge un planetoid de luptă al rasei Jophur. Amestecă un pic lucrurile acolo sus și îți promit cinci sutra, zece Ave Maria și un Kiddush când mă întorc acasă. De acord? Și, dacă vrei, bag și niște bani într-o mașină de jocuri mecanice.

Și-a imaginat o flotă de război tymbrimiană-synthiană năpustindu-se din nori, dezintegrând nava de luptă Tandu și eliberând cerul de fânatici. Era o imagine foarte frumoasă, deși nu era greu să-ți închipui cel puțin zece motive pentru care era imposibilă. În primul rând, synthienii, deși prietenoși, nu ar fi intervenit dacă nu erau siguri de victorie. Cât despre tymbrimieni, ar fi ajutat probabil Terra să se apere, dar nu și-ar fi riscat *prea* mult frumoasele gâturi umanoide pentru o mână de orfani pierduți.

De acord, Ifni, stăpână a norocului și a întâmplării. A strâns bomba numărul trei. O să mă

mulțumesc cu un singur crucișător thennanin vechi și avariat.

Infinitul nu i-a dat imediat un răspuns. Dar Tom nici nu se aștepta să-l primească.

Bubuitul părea să-i treacă pe deasupra capului. A simțit că i se ridică părul de pe ceafă când câmpul puternic al navei a măturat zona. Scuturile au zăngănit la modestul lui simț psi.

Apoi zgomotul a început să se îndepărteze încet la stânga. Tom s-a uitat spre vest. Norii s-au dat la o parte cât să se vadă crucișătorul Tandu – un distrugător, acum își dădea seama, nu o adevărată navă de război – la doar câțiva kilometri distanță.

Pe când îl urmărea cu privirea, appendicele s-a detașat de nava-mamă și a început să coboare încet spre sud. Tom s-a încruntat. Nu semăna cu navele de cercetare pe care le cunoștea. Era un model total diferit, solid și practic, ca...

Pâcla s-a închis din nou, acoperind cele două nave, lucru frustrant. Bubuitul lor acompania bolboroselile surde ale vulcanului din apropiere.

Pe neașteptate, trei jeturi de lumină verde, strălucitoare au țâșnit în jos din norii în care Tom văzuse ultima oară nava Tandu și au lovit marea cu o incandescență orbitoare. Apoi s-a auzit un tunet supersonic.

La început, Tom s-a gândit că Tandu trăgeau în suprafața de jos. Dar o explozie strălucitoare și zgomotoasă din nori i-a dat de înțeles că ținta era

distrugătorul. Ceva, deasupra păturii de nori, trăgea în nava Tandu!

Era prea ocupat să-și strângă lucrurile pentru a pierde timpul cu manifestări de entuziasm. Și-a ținut capul într-o parte ca să elimine riscul de a fi orbit când distrugătorul avea să tragă cu raze actinice de antimaterie în atacatorul său. Valuri de căldură i-au ars ceafa și brațul stâng pe când își punea la centură bombele psi și își aranja masca aparatului de respirat.

Razele distrugătoare brăzdau cerul cu dâre de căldură solară. Tom și-a înșfăcat rucsacul și s-a băgat în deschizătura pe care o curățase de plantele dese și încâlcite.

Bubuitul s-a estompat brusc când a căzut în jungla de liane agățătoare. Raze drepte de lumină emanată din bătălie pătrundeau în penumbră. Tom s-a pomenit că-și ține respirația involuntar. Nu avea sens. Masca aparatului de respirat nu lăsa mult oxigen să scape, dar permitea bioxidului de carbon să pătrundă. A început să inspire și a apucat o rădăcină robustă ca punct de sprijin, dar și-a dat repede seama că respira cu greu. Cu toată vegetația din jur, se așteptase să fie mult oxigen. Dar micuțul indicator de pe marginea măștii îi arăta contrariul. Apa era săracă în oxigen, spre deosebire de cea de obicei suprasaturată a mării de pe Kithrup. Aripioarele unduitoare ale măștii captau abia o treime din oxigenul de care avea nevoie pentru supraviețuire, chiar dacă ar fi rămas perfect nemișcat.

În doar câteva minute, avea să-l apuce amețelile. La scurt timp după aceea avea să leșine.

Zgomotul bătaliei pătrundea prin acoperământul de alge într-o serie de detonări. Raze strălucitoare străbăteau întunericul prin găurile din acoperiș, una chiar în fața lui Orley. Deși era indirectă, lumina l-a orbit pe moment. A văzut un pic deasupra apei ramuri cu frunze care rezistaseră recent căderilor de cenușă vulcanică, dar erau afectate de căldură, deveniseră maro și se desprindeau ușor.

Pot să spun adio restului materialelor.

Și tot adio posibilității de a urca la suprafață ca să respir.

A înconjurat cu picioarele rădăcina groasă și și-a dat rucsacul jos din spinare. A început să scotocească prin el după ceva pentru o improvizație. În umbra întunecată trebuia mai mult să bâjbâie. Sistemul inerțial pe care i-l dăduse Gillian, o pungă cu batoane energizante, două bidonașe cu apă „proaspătă“, benzi explozive pentru pistolul cu ace, o trusă de unelte.

Contorul de aer devenea de un portocaliu amenințător. Tom și-a pus rucsacul între genunchi și a deschis trusa cu unelte. A luat un colac mic de tub de cauciuc. Punctulețe purpurii i-au apărut la marginea câmpului vizual pe când folosea cuțitul cu mâner să taie o bucată din furtunul îngust de cauciuc.

A îndesat un capăt în valva măștii. Sigiliul a rezistat, dar conținutul tubului l-a împrăștiat în gură, făcându-l să se sufoce și să tușească.

Nu era timp pentru subtilități. S-a cățarat pe rădăcină ca să ajungă la deschizătura din vegetație. Tom a strâns puțin tubul sub celălalt capăt, dar a țâșnit o apă amară, uleioasă, când a îndreptat colacul. Filtrul măștii avea să purifice lichidul... *dacă* fluxul nu era prea puternic. Și-a întors fața, dar a înghițit oricum un pic. Avea un gust mizerabil.

Tom a ridicat brațul și a împins tubul la suprafața micii deschizături, unde fulgerele bătaliei trimiteau raze de lumină în adâncuri. A supt cu putere din furtun, scuipând mizerie cu un intens gust metalic, încercând cu disperare să-l curețe.

Una dintre exploziile arzătoare a luminat mai aproape ca oricând, pârlindu-i degetele de sub apă. S-a luptat cu instinctul care îi spunea să țipe sau să-și retragă mâna. Simțea că-și pierde cunoștința, împreună cu voința de a-și ține mâna stângă în căldura aceea teribilă.

A aspirat cu forță și, într-un final, a fost răsplătit cu un firicel de aer umed. L-a supt cu frenezie. Aerul cald, aburind, avea gust de fum, dar era prețios. A expirat în mască, încrezător în capacitatea ei de a reține acel oxigen atât de greu obținut.

Durerea din plămâni s-a mai calmat, ca și cea de la mână. Tocmai când se gândea că nu va mai rezista acolo, căldura arzătoare de deasupra s-a potolit, lăsând în urma ei o scânteiere opacă pe cer.

La câțiva metri distanță era o altă gaură în alge, unde ar fi putut propti tubul între două rădăcini groase fără să se expună. Tom a mai luat câteva guri

de aer, apoi a strâns tubul de cauciuc ca să-l închidă. Dar, înainte să poată continua pregătirile, apa s-a umplut de o lumină albastră intensă, mai strălucitoare ca oricând, care arunca peste tot umbre orbitoare. S-a auzit o explozie teribilă, apoi marea a început să-l azvârle de colo colo ca pe o păpușă de cârpă.

Ceva enorm a lovit oceanul și l-a tulburat. Rădăcina de care se ținea Tom a ieșit din pământ și el a căzut într-un vârtej de liane șfichiuitoare.

Valul i-a luat rucsacul. S-a întins după el și a prins capătul unei curele, dar l-a lovit ceva în ceafă, amețindu-l. Rucsacul a dispărut în zgomot și umbre strălucitoare.

Tom s-a ghemuit, ținând marginea măștii cu antebrațele ca să nu i-o agațe lianele.

Fusesse un alt vârtej – de nisip și vânt arzător. Aerul de pe Venus, mult mai gros ca apa, îi sfâșiasse costumul fragil și casca, iar strânsoarea sălbatică în care îi ținea pieptul făcea fiecare respirație prețioasă. Nu după mult timp, încetase să mai meargă, se poticnea, se târa printre dune. În cele din urmă, se ghemuise într-un loc ferit, la baza unui pinten crestat de bazalt, și își așteptase moartea. Delirase o oră sau un eon, după care vederea îi revenise pe neașteptate.

Deci aveau dreptate... se gândise cu mintea încă încețoșată, privind în sus cum o flacără de lumină adevărată străpungea ceața fierbinte de culoarea cernelii de pe Venus, înfigându-i pumnale în ochii

neadaptați, umplându-i cu lacrimi. *Cei din vechime aveau până la urmă dreptate. Când vine moartea, e ca un înger...*

Îngerul se aplecase spre el. În spatele măștii brodate cu diamante, părul blond înconjura o față pe care știa vag că ar trebui s-o recunoască. O față cunoscută, pe care o știa parcă de jumătate de viață...

Buzele ei s-au mișcat. *Deci tu ești acel Orley. Vocea ei amplificată fusese alinătoare, deși mai fermă decât cea a unui înger. Nu-i prea mult de văzut în comparație cu poza ta. Dar nu o să-mi exprim o părere până nu vei fi curățat de mizerie.*

„Au-u-u-“, a bâiguit el pe când niște mâini îl trăgeau pe o targă, iar ea nu-și lua ochii de la el. Tom simțise că viața s-ar scurge din el dacă ea nu l-ar mai fi privit. Punându-i perfuzii cu doctorii în vene, ea a continuat să șoptească: *Acum o să fie totul bine... Spune, nu mă recunoști? N-am făcut niciodată cunoștință, dar ne-au tot bătut la cap să ne întâlnim și să ne căsătorim.*

De atunci, când o văzuse de prima dată sub cerul infernal al lui Venus, nu-și mai pierduse niciodată cunoștința din cauza ei. Dar acum, tot ce avea era amintirea de care să se agațe. Conștiința se scurgea din el ca aerul amar, irecuperabil.

Primul lui gând când și-a recăpătat cunoștința a fost o uimire vagă față de faptul că încă respira. Tom s-a gândit apoi că furtuna bătăliei continua încă, până și-a dat seama că tremurul pe care îl simțea era

al propriului său corp. Bubuitul din urechile lui era doar acolo, în urechile lui.

Brațul stâng, care îi pulsa, era încolăcit în jurul unui ciot gros, în poziție orizontală. Apa verde cu spumă îi ajungea până la bărbie, clipocind lângă masca lui cu aripioare. Plămânii îl dureau și aerul era stătut.

A ridicat mâna dreaptă tremurândă și și-a tras masca în jos, lăsând-o să-i atârne de gât. Filtrele eliminaseră duhoarea de ozon, iar el a inspirat adânc, cu recunoștință. În ultimul moment, probabil că preferase să moară repede decât să fie asfixiat și se avântase către suprafață. Din fericire, bătălia se terminase cu o clipă înainte.

Tom a rezistat tentației de a se freca la ochii care îl mâncau; mizeria de pe mâinile lui nu le-ar fi făcut deloc bine. Lacrimile i-au umplut la o comandă de feedback biologic, eliminând mare parte din secrețiile care îi lipeau pleoapele. S-a uitat în sus de îndată ce a fost în stare să vadă din nou.

La nord, vulcanul fumea în continuare, ca de obicei. Pătura de nori se spărsese un pic, dând la iveală numeroase fuioare răsucite de fum în toate culorile. Peste tot în jurul lui Tom, ființe mici, târătoare ieșeau din vegetația pârjolită și reîncepeau să mănânce sau să fie mâncate. În cer nu mai erau nave de război care să se lupte cu raze la fel de fierbinți ca novele.

Pentru prima oară Tom s-a bucurat de topografia monotonă a covorului de alge. Nu trebuia să se

ridice în apă ca să vadă mai multe coloane de fum ieșind din epavele ce se scufundau încet. În timp ce se uita, resturile unei nave din depărtare au explodat. Sunetul s-a auzit după câteva secunde într-o serie de pocnituri și pârlături estompate, întrerupte la intervale diferite de fulgere. Forma neclară s-a scufundat și mai mult. Tom și-a ferit ochii de explozia finală. Când s-a uitat din nou, n-a văzut decât nori de vaporii. Un șuierat slab se răspândea în tăcerea deplină.

În altă parte erau resturi care pluteau. Tom s-a întors încet, în cerc, în jurul lui, oarecum speriat de atâtea distrugerii. Erau cam multe pagube pentru o încăierare de dimensiuni medii.

A râs de acea ironie, deși l-au durut plămânii epuizați. Galacticii veniseră cu toții să investigheze un fals semnal de alarmă și aduseseră cu ei dușmăniile lor de moarte într-o misiune ce ar fi trebuit să fie de caritate. Acum erau morți, iar el era încă în viață. Acesta nu părea să fie rezultatul unui capriciu întâmplător al lui Ifni. Semăna prea mult cu o lucrare misterioasă a lui Dumnezeu.

Asta înseamnă că sunt singur din nou? s-a întrebat el. *Asta ar fi prea mult. Toate aceste focuri de artificii și o umilă ființă umană să fie singurul supraviețuitor?*

Dar poate nu pentru prea mult timp. Din cauza bătăliei își pierduse toate proviziile pe care încercase din răspuțeri să le recupereze. Tom s-a încruntat brusc. Bombele cu mesaje! Și-a dus mâinile la centură,

iar lumea a părut să se năruiască în jurul lui. Îi rămăsese doar una dintre sfere! Celelalte probabil îi căzuseră când se luptase dedesubt cu lianele agățătoare.

Când mâna dreaptă nu i-a mai tremurat, a întins-o cu grijă și a băgat-o sub centură, scoțând bomba psi, ultima lui legătură cu *Streaker*... cu Gillian.

Era confirmarea... aceea că el ar fi trebuit să o detoneze dacă era sigur că planul Calului Troian Marin trebuia să fie pus în aplicare. Acum trebuia să decidă dacă s-o lanseze sau nu. Nu putea spune altceva în afară de Da sau Nu.

Tare aș vrea să știu ale cui erau navele care au deschis focul asupra acelei a rasei Tandu.

A pus deoparte bomba și și-a continuat întoarcerea lentă în jurul său. O epavă la orizont, spre nord-vest, părea un ou cu coaja parțial spartă. Ieșea încă fum din ea, dar focul se stinsese. Nu erau explozii și, din câte se părea, nu se mai scufunda.

E bine, s-a gândit Tom. E bună ca obiectiv. Pare destul de intactă ca să ofere unele posibilități. Poate sunt acolo echipamente și mâncare ce se pot recupera. Cu siguranță poate fi un adăpost, în caz că nu e prea radioactivă.

Părea la numai vreo cinci kilometri, dar aparențele pot fi înșelătoare. O destinație i-ar da măcar ceva de făcut. Avea nevoie de mai multe informații, iar epava ar fi putut să-i spună ce avea nevoie să știe.

Tom s-a întrebat dacă ar trebui să o ia „pe uscat”, bazându-se că picioarele lui obosite puteau să

străbată terenul cu vegetație sălbatică, sau să încerce drumul subacvatic, înotând de la o gaură cu aer la alta și provocând ființele necunoscute din adâncuri.

A auzit deodată un zumzet intermitent în spatele lui. S-a întors și a văzut o mică navă spațială la circa un kilometru distanță; se îndrepta încet spre nord, înaintând șovăielnic la câțiva metri de suprafața oceanului. Scuturile scânteietoare pâlpâiau. Motoarele i se gripau, părând obosite.

Tom și-a pus masca și s-a pregătit să se scufunde, dar micuța navă nu venea în direcția lui. Trecea spre vest și scotea scânteii din flanșele scurte de stază. Dâre negre, urâte îi pătau carena și o porțiune din ea se umflase și dispăruse.

Tom și-a ținut respirația când a trecut pe lângă el. Nu văzuse niciodată un model de acest fel, dar știa mai multe rase al căror stil ar fi fost compatibil cu un asemenea design.

Nava de recunoaștere cobora cu motoarele pe moarte. Zumzetul puternic al generatorului de gravitate a început să scadă în intensitate.

Evident că echipajul știa că nava era pierdută. A virat ca să schimbe ruta spre insulă. Tom tot își ținea respirația, neputând să nu-l simpatizeze pe pilotul extraterestru disperat. Micuța navă a trecut razant peste ierburi, apoi a dispărut în spatele muntelui.

Zgomotul ușor al trenului de aterizare s-a amestecat cu șuieratul alizeelor.

Tom a așteptat. După câteva secunde, câmpul de stază s-a eliberat cu o explozie zgomotoasă. Din

navetă au ieșit resturi în flăcări care au plutit scurt timp deasupra mării, apoi au căzut și s-au stins în apă sau au continuat să ardă încet pe vegetație.

Tom se îndoia că reușise ceva să iasă la timp din vehicul.

A schimbat direcția. Destinația lui pe termen lung era tot nava ovoidală care plutea la câțiva kilometri. Dar voia mai întâi să scotocească prin epava navei de recunoaștere. Poate că va găsi ceva care să-i facă decizia mai ușor de luat. Poate era mâncare acolo.

A încercat să se ridice un pic din ierburi, dar era prea greu. Tremura încă.

Bine, atunci. Să mergem pe sub apă. Oricum, probabil că va fi inutil. Poate o să-mi placă totuși peisajul.

AKKI

Ticălosul ăla însetat de sânge nu voia să-l slăbească!

Akki era extenuat. Izul metalic al apei amestecate cu bila ce îi ieşea din stomac îi făcea greaţă pe când înota din răputeri spre sud-est. Trebuia să se odihnească, dar ştia că nu putea să permită ca următorul să-l ajungă din urmă.

Din când în când îl zărea pe K'tha-Jon la vreo doi kilometri în spatele lui. Şi se apropia. Uriaşul delfin cu dungi negre părea să nu fi obosit deloc. În timp ce înainta prin apă, respiraţia i se condensa în jeturi verticale înalte, ca nişte dâre de vapori lăsate de rachete.

Respiraţia lui Akki era neregulată, se simţea slăbit şi îi era foame. A înjurat în anglică, dar fără prea mare satisfacţie. S-a simţit un pic mai bine când a rostit tare o frază obscenă în delfina primitivă.

Ar fi trebuit să fie capabil să se distanţeze de K'tha-Jon, măcar pentru scurt timp. Dar în apă era

ceva care îi influența proprietățile aerodinamice ale pielii. O substanță care provoca o reacție alergică. Pielea, de obicei netedă și moale, îi era iritată și plină de umflături. Avea senzația că înoată prin sirop, și nu în apă. Akki s-a întrebat de ce nu semnalase și altcineva acel inconvenient. Oare îi afecta doar pe delfinii din Calafia?

Era o nedreptate în plus, dintr-o lungă serie care începuse din clipa în care părăsise nava.

Să fugă de K'tha-Jon nu era așa ușor cum crezuse. Îndreptându-se spre sud-est, trebuia să fie în stare să vireze la dreapta sau la stânga pentru a ajunge la tovarășii săi, Hikahi și echipa de la epava thennanină sau la insula lui Toshio. Dar, de câte ori încerca să cotească, K'tha-Jon încerca să-i taie calea. Akki nu-și putea permite pierderea micului său avantaj.

O undă concentrată de sonar a trecut peste el, venind din spate. Ar fi vrut să se ghemuiască de câte ori se întâmpla asta. Nu era normal ca un delfin să fugă de altul atât de mult timp. În trecutul îndepărtat, un tinerel care îl înfuria pe un mascul în vârstă, de exemplu, încercând să se cupleze cu o femelă din haremul masculului bătrân, putea fi rău lovit sau zgâriat. Dar dușmănia nu dura mult decât în cazuri rare. Akki și-a reprimat impulsul de a se opri să discute rațional cu K'tha-Jon.

Ce rost ar fi avut? Uriașul era evident nebun.

Avantajul vitezei mai mari era anulat de acea misterioasă mâncărime a pielii. Nu putea fi vorba nici să se scufunde ca să se rotească în jurul lui K'tha-Jon.

Stenos bredanensis era o specie de delfini pelagici. K'tha-Jon era probabil în stare să coboare la adâncime mai mare decât orice alt membru al echipajului lui *Streaker*.

Când Akki a privit iar în urmă, K'tha-Jon redusese distanța dintre ei la aproximativ un kilometru. Cu un suspin tremurat, Akki și-a dublat eforturile.

Un șir de movile verzi în vârf se întindeau aproape de orizont, la patru sau cinci kilometri. Trebuia să reziste până ajungea acolo!

53

MOKI

Moki conducea sania spre sud, cu viteză maximă, lansând înaintea sa rafale de sonar de parcă ar fi cântat la trompetă.

– ...îl chem pe Haoke, îl chem pe Moki. Aici Heurkah-pete. Răspundeți. Răspundeți, vă rog!

Moki a scuturat din cap de iritare. Nava încerca încă să-l contacteze. A activat transmițătorul saniei și s-a străduit să vorbească limpede.

– Da! Ce vrei?

S-a lăsat o clipă tăcerea. Pe urmă:

– Moki, fă-mi legătura cu Haoke.

Moki abia și-a stăpânit râsul.

– Haoke... e mort! A fost ucis de un intrus! Ssunt la vânătoare. Spune-i lui Takkata-Jim că îl prind eu!

Anglica lui Moki abia se putea înțelege. Dar nu se hazarda să folosească trinara. Ar fi riscat să treacă la primitivă în public și nu era pregătit pentru asta.

Când el și Haoke găsiseră sania lui Baskin care plutea în derivă către vest – goală și cu motorul la minim –, ceva se dezlănțuise în el. Intrase într-o stare de confuzie, dar și de euforie și acțiune frenetică, era ca un vis violent!

Poate că fusese o ambuscadă sau poate și-o imaginase el. Dar, când se terminase, Haoke era mort, iar el, Moki, nu avea regrete.

Apoi sonarul lui localizase un obiect care se îndrepta spre sud. Fără să se mai gândească, pornise în urmărirea lui.

Vocea din sonar a izbucnit:

– *Aici tot Heurkah, Moki! Ai ieșit din raza de acțiune a saserului și nu putem folosi încă radioul. Îți dau două ordine: transmite-i un mesaj sonar lui K'tha-Jon, ordonă-i să se întoarcă! Misiunea lui a fost contramandată.*

Al doilea: întoarce-te și tu! Acesta e un ordin direct!

Luminile și punctele nu mai aveau mare importanță pentru Moki. Contau, în schimb, sunetele pe care le transmiteau senzorii saniei. Auzul mai fin îi oferea o senzație divină, de parcă era el însuși unul dintre Marii Visători. Își imagina că era un enorm *catodon*, un cașalot stăpân al adâncurilor, urmărind o pradă care fugea de el când se apropia.

Nu departe, la sud, se auzea sunetul înăbușit al altei sanii, cea pe care o urmărea de câțva timp. Își dădea seama că acum începuse să se micșoreze distanța.

Mult mai departe și la stânga, se auzeau două minuscule semnale ritmice, sunetele înotului rapid al cetaceelor. Trebuiau să fie K'tha-Jon și îngâmfa-tul acela de calafian.

Moki ar fi fost încântat să-i fure prada lui K'tha-Jon, dar putea să aștepte. Primul dușman era chiar în fața lui.

– *Moki? M-ai auzit? Răspunde-mi! Ți-am transmis ordinele! Trebuie...*

Moki a clămpănit din fălci, dezgustat. A închis receptorul sonar în mijlocul frazei lui Heurkah-pete. Îi era din ce în ce mai greu să-l înțeleagă pe micul subofițer arogant. Nu fusese niciodată un *Stenos* adevărat, care să studieze Keneenk cu finii *Tursiops* și să încerce să „facă progrese“.

Moki a decis că se va ocupa de tip după ce avea să termine cu dușmanii lui *din exteriorul* navei.

KEEPIRU

Keepiru știa că e urmărit. Se așteptase să fie trimis cineva după el pentru a-l împiedica să ajungă la Hikahi.

Dar urmăritorul lui era cam idiot. Își dădea seama după zgomotul motoarelor că sania finului era condusă cu viteză prea mare. Ce spera să realizeze astfel? Keepiru avea inițial un avantaj destul de mare ca să ajungă în raza comunicatorului sonar înainte să-l prindă urmăritorul său. Nu trebuia decât să împingă încet maneta de alimentare până la roșu.

Finul din spatele lui răspândea zgomote de sonar peste tot, ca și când voia să anunțe întreaga lume că sosea.

Cu toată acea gălăgie, idiotul îi făcea mai greu de înțeles lui Keepiru ce se întâmpla la sud-est. Delfinul s-a concentrat și a încercat să facă abstracție de zgomotul care îi venea din spate.

Păreau să fie doi delfini: unul la capătul puterilor, celălalt vânjos, încă plin de vigoare, care înotau cu furie spre un banc de unde sonar aflat la cincizeci de kilometri distanță.

Ce se întâmpla? Cine era urmăritul? Cine era următorul?

Keepiru asculta cu auzul atât de încordat, că la un moment dat a fost nevoit să cotească pentru a nu se izbi de un munte submarin înalt. A trecut mai departe, spre vest, ocolindu-l brusc ca să-l evite. Pentru o clipă, mărimea muntelui l-a făcut să se scufunde în tăcere.

** Ferește-te de bancurile de pești,
Fiu al finilor Tursiops! **

Keepiru a ciripit acea strofă educativă și apoi a trecut la un haiku în trinară:

** Ecourile plajei!
Sunt ca penele plutitoare
Pierdute de pelicani! **

Keepiru avea ce să-și reproșeze. Delfinii aveau faima că erau piloți temerari și de aceea luaseră primele imagini de la bordul navelor interstelare cu mai bine de un secol în urmă; iar el era cunoscut ca fiind printre cei mai buni. Și atunci de ce erau așa de dificile pentru el patruzeci de noduri sub apă, cu o viteză de cinci ori mai mare ca a luminii, într-o „gaură de vierme“?

Sania a lăsat în urmă umbra lunii și a înaintat în larg. Din est-sud-est a ajuns încă o dată o palidă imagine-gestalt de cetaceu în cursă.

Keepiru s-a concentrat. Da, următorul era un *Stenos*, unul uriaș. Folosea o schemă ciudată de căutare cu sonarul.

Și cel aflat în față...

Trebuie să fie Akki, s-a gândit Keepiru. *Băiatul a dat de necaz. Mare necaz.*

Aproape l-a asurzit o rafală sonoră de la sania din spatele lui, care l-a prins direct într-o undă concentrată. A mormăit o înjurătură hieroglifică și a scuturat din cap ca să-și limpezească mintea.

Se simțea tentat să se întoarcă din drum ca să se ocupe de cretinul care îl urmărea, dar știa că datoria îi cerea să-și continue drumul.

Keepiru era chinuit de necesitatea unei alegeri. Datoria îi cerea să-i ducă un mesaj lui Hikahi. Totuși, ideea de a-l abandona pe elevul-ofițer contravenea sentimentelor sale. Tânărul părea epuizat, iar următorul lui se apropia din ce în ce mai mult.

Dar, dacă ar fi deviat spre est, Keepiru i-ar fi dat următorului său o șansă să-l ajungă...

Însă poate ar fi reușit să-i distragă atenția lui K'tha-Jon și să-l constrângă să se întoarcă din drum.

Nu era o chestie potrivită pentru un ofițer de pe Terra. Contravenea filozofiei Keneenk. Dar nu reușea să se decidă folosind logica.

Și-ar fi dorit să fie aici și acum unul din strănepoții lui îndepărtați... un delfin matur și rațional,

capabil să-l învețe pe strămoșul său primitiv, pe jumătate animal, ce să facă.

Keepiru a oftat. *Ce mă face să cred oare că îmi vor permite să am strănepoți?*

A hotărât să rămână credincios convingerilor sale. A virat sania la stânga și a mutat maneta motorului la altă gradație după roșu.

CHARLES DART

Unul din cei doi pământenii aflați în cameră, ființa umană, scotocea prin sertare și arunca distrat diferite lucruri în valiza deschisă de pe patul său. Și asculta, iar cimpanzeul continua să vorbească.

— ...sonda a coborât la mai bine de doi kilometri. Radioactivitatea crește repede, la fel ca și temperatura. Nu sunt sigur că mai rezistă la mai mult de o sută de metri, dar puțul continuă! Oricum, acum sunt sigur că a fost un depozit de deșeuri al unei rase tehnologice, și în vremuri destul de apropiate! Poate cu vreo sută de ani în urmă!

— E foarte interesant, doctore Dart, într-adevăr. Ignacio Metz încerca să-și ascundă exasperarea. Îți trebuia răbdare cu cimpanzeii, mai ales cu Charles Dart. Dar îi erau greu să-și facă bagajele în timp ce el turuia, cocoțat pe un scaun din cabina sa.

Neavând habar de toate astea, Dart a continuat:

– Dacă e ceva pentru care îl apreciez pe Toshio – așa ineficient cum e băiatul ăsta –, este că trebuie să lucreze cu delfinul ăla cretin de lingvist, Sah’ot! Totuși, obținea rezultate frumoase înainte să explodeze bomba aia blestemată a lui Tom Orley și Sah’ot să înceapă să zbiere ceva în privința „vocilor” alea ce urcă din adâncuri. Finul ăla e nebun de legat...

Metz își sorta lucrurile. *Unde e costumul meu albastru pentru uscat? O, da, l-am pus deja. Să vedem. Copiile după toate însemnările mele sunt deja la bord. Ce mai e acolo?*

– ...am spus, doctore Metz!

– Hmm? Metz și-a ridicat capul în grabă. Scuză-mă, doctore Dart. Toate schimbările astea, așa pe neașteptate... Sunt sigur că înțelegi. Ce ziceai?

Dart a gemut de exasperare.

– Am spus că vreau să vin cu tine! Călătoria asta va fi pentru tine un fel de exil, dar pentru mine ar fi o evadare! *Trebuie* să mă duc acolo unde am de lucru!

A bătut cu pumnii în pereți și și-a arătat două șiruri de dinți mari și îngălbeniți.

Metz s-a gândit o clipă, scuturând din cap. Exil? Și, în mod sigur, el și Gillian erau incompatibili. Gillian era hotărâtă să pună în aplicare planul Calul Troian Marin, conceput de Orley și de Creideiki. Dar Takkata-Jim era hotărât să se opună.

Metz era de acord cu Takkata-Jim și a fost uimit când locotenentul a renunțat la comandă în ședința consiliului navei și, în consecință, i-a fost încredințată

conducerea lui Gillian până la întoarcerea lui Hikahi. Asta însemna că planul Calul Troian Marin avea să fie pus în aplicare. *Streaker* avea să înceapă să se deplaseze pe sub apă în câteva ore.

Dacă voiau într-adevăr să recurgă la acel truc, Metz era încântat să părăsească nava. Șalupa cea mare era spațioasă și destul de confortabilă. El și însemnările sale vor fi în siguranță. Documentația despre experimentele lui speciale avea să ajungă pe Terra, chiar dacă... chiar dacă nava *Streaker* era distrusă în timp ce încerca să fugă.

În plus, acum putea să i se alăture lui Dennie Sudman la studiul aborigenilor Kiqui. Metz era mai mult decât dornic să arunce o privire la băștinașii preconștienți.

– Va trebui să vorbești cu Gillian despre intenția ta de a veni cu noi, Charlie, a spus el, dând din cap. Ne lasă să luăm cu noi noul tău robot pe insulă. Ar trebui să te mulțumești cu asta.

– Dar tu și Takkata-Jim ați promis că, dacă aș colabora, dacă nu i-aș spune nimic lui Toshio mai înainte și aș fi dispus să vă dau împuternicirea mea în consiliu...

Cimpanzeul s-a oprit când a văzut expresia de pe fața lui Metz. Buzele cimpanzeului s-au strâns și s-a ridicat în picioare.

– Mulțumesc pentru nimic! a mormăit el, în drum spre ușă.

– Dar, Charlie...

Dart a ieșit pe coridor. Ușa închisă a înăbușit ultimele cuvinte ale lui Metz.

Cimpanzeul a luat-o pe coridorul înclinat, cu capul lăsat în jos și un aer hotărât.

– Trebuie să mă duc acolo! a bombănit el. *Trebuie* să existe o cale!

SAH'OT

Când l-a chemat Gillian să-l roage să discute cu Creideiki, primul lui gând a fost să refuze.

– Știu, știu, aprobase imaginea ei minusculă. Dar tu ești singurul de care dispun acum și care e calificat s-o facă. Să reformulez. Tu *ești* singurul care poate să facă treaba asta. Fără îndoială, Creideiki e conștient și alert, numai că nu poate să vorbească! Avem nevoie de cineva care să-l ajute să comunice prin alte părți ale creierului, cele care nu au fost afectate. Tu ești specialistul nostru.

Sah'ot nu-l plăcuse niciodată prea mult pe Creideiki. Și tipul de leziune suferită de căpitan îi dădea fiori. Totuși, fiind vanitos, provocarea îl atrăgea.

– Dar Charlesss Dart? Ne-a cocoșat cu munca pe mine și pe Toshio și are prioritate în domeniul ăsta.

În micuța imagine holografică, Gillian părea foarte obosită.

– Nu, nu mai are. Trimitem o nouă sondă cu Takkata-Jim și Metz, și el va putea s-o controleze prin sistemul de comunicații. Până atunci proiectul lui trece pe ultimul loc. *Ultimul*. E clar?

Sah'ot a clămpănit zgomotos în semn că era de acord. Era o plăcere să aibă iar de-a face cu un comandant care știa ce face. Și era mai bine că vocea era a unei ființe umane pe care o respecta.

– Apropo de Metz și de Takkata-Jim...

– L-am informat deja pe Toshio, a spus Gillian. Te va pune la curent cu prima ocazie. Acum el ia toate deciziile. Va trebui să-i execuți ordinele cu promptitudine. S-a înțeles?

Gillian avea grijă cum vorbea, chiar dacă era tensionată. Lui Sah'ot îi plăcea asta.

– Da. Foarte bine. Acum să vorbim despre rezonanțele pe care le primesc din scoarța planetei. Ce trebuie să fac? Din câte știu, sunt fără precedent? Poți să pui pe cineva să caute în *Biblioteca* pentru mine?

Gillian s-a încruntat.

– Spui că rezonanțe de origine aparent inteligentă provin din străfundurile scoarței lui Kithrup?

– Exact.

Gillian și-a dat ochii peste cap.

– Ifni! Să explorezi lumea asta de *pace și liniște* ar cere un deceniu de muncă din partea unei duzini de nave de explorare! A scuturat din cap. Nu, așa, fără pregătire, aș zice că o formațiune de roci sensibile la probabilitate, de sub suprafață, rezonază

cu emanații de la bălăia din cer. Oricum, e un lucru care vine după alte priorități: siguranța, băști-nașii Kiqui și comunicarea cu Creideiki. Ai deja prea multe lucruri de făcut.

Sah'ot s-a abținut să protesteze. Dacă s-ar fi văitat, Gillian i-ar fi ordonat să nu se mai ocupe de sondă. N-o făcuse încă, așa că cel mai bine era să-și țină gura.

– Acum gândește-te ce posibilități avem, i-a amintit Gillian. Dacă *Streaker* intenționează să fugă, vom încerca să scoatem schiful și să-l luăm de pe insulă pe Tom și pe oricine vrea să vină cu noi. Poți să vii cu noi sau să rămâi cu Metz și cu Takkata-Jim și să aștepti la bordul șalupei mari. Să-i comunicii lui Toshio ce hotărâre ai luat.

– Înțeleg. Mă voi gândi la assta.

Problema i se părea lui Sah'ot mai puțin urgentă decât o crezuse acum câteva zile. Sunetele ce ieșeau din adâncuri aveau un efect ciudat asupra lui.

– Chiar dacă rămân aici, vă doresc mult noroc, a adăugat el.

– Mult noroc și ție. Gillian i-a zâmbit. Ești un tip ciudat, dar, dacă mă întorc acasă, voi recomanda să ai mulți nepoți.

Imaginea ei a dispărut când s-a întrerupt legătura.

Sah'ot a fixat ecranul gol. Complimentul cu totul neașteptat îl lăsase mut de uimire. Apoi câțiva Kiqui care căutau hrană pe acolo au fost surprinși să vadă un delfin mare ridicându-se pe coadă și dansând pe malul micului lac.

* *Ca să fiu remarcat de –*
O balenă cu cocoașă

* *Ca să fiu onorat*
Până la urmă

*Pentru ce sunt eu **

DENNIE ȘI TOSHIO

– Mi-e frică.

Aproape fără să se gândească, Toshio a luat-o de umeri pe Dennie. A strâns-o puțin ca s-o liniștească.

– De ce? Nu e nimic aici de care să te temi.

Dennie și-a ridicat privirea de la talazurile ce se spărgeau la mal să vadă dacă Toshio vorbea serios. Și-a dat seama că o tachina. A scos limba la el.

Băiatul a inspirat adânc, mulțumit. Nu îi era clar încotro se îndrepta noua lui relație cu Dennie. Nu era una de natură fizică, de asta era sigur. Noaptea trecută dormiseră unul lângă altul, dar complet îmbrăcați. Toshio se gândise că avea să fie frustrant și așa a și fost, într-un fel. Dar nu așa mult pe cât se așteptase.

Lucrurile aveau să se rezolve într-un fel sau altul. Dennie avea nevoie acum de cineva lângă ea și era o satisfacție să fie el acela.

Poate, când toate astea se vor termina, Dennie avea să gândească din nou că el nu era decât un puști cu patru ani mai mic decât ea. Dar se îndoia. Acum îl atingea mai des, îl lua de braț și îl lovea în glumă, chiar dacă amintirile legate de bomba psi păliseră.

– Când ar trebui să ajungă aici cu șalupa cea mare? Dennie s-a mai uitat o dată la ocean.

– Mâine pe seară, i-a răspuns Toshio.

– Takkata-Jim și Metz vor să negocieze cu extraterestrii. Ce i-ar opri dacă decid să nesocotească ordinele și să încerce oricum?

– Gillian le dă suficientă energie să ajungă aici, dar nu mai mult. Au un regenerator, așa că vor putea să reîncarce și să mai facă o călătorie în spațiu peste o lună, dar până atunci *Streaker* va fi plecat de aici, într-un fel sau altul.

Dennie s-a înfiorat ușor.

Toshio și-a blestemat gura slobodă.

– Takkata-Jim nu va avea radio. Eu trebuie să-l păzesc pe al nostru până vine schiful să ne ia. Și apoi ce le-ar putea oferi el Galacticilor? Secundul nu are nicio hartă cu poziția flotei abandonate. Eu bănuiesc că el și Metz vor aștepta să plece toată lumea, apoi o vor șterge și ei pe Pământ, cu înregistrările și ranchiuna care îi macină.

Dennie și-a ridicat privirea la primele stele apărute în crepusculul lung de pe Kithrup.

– Te întorci? l-a întrebat ea.

– *Streaker* e nava mea. Slavă cerului, Creideiki e încă în viață. Chiar dacă nu mai e căpitan, îi datorez

să rezist în continuare, așa cum ar trebui să facă toți ofițerii lui.

Dennie l-a mai privit o clipă, apoi s-a uitat iar la mare.

Crede că nu avem nicio șansă, și-a dat seama Toshio. Și poate că nu avem. Ascunși într-un crucișător thennanin, vom putea să manevrăm cu încetineala unui vas de dragare calafian. Și să-i încurcăm pe Galactici nu cred că ar fi o idee bună. Vor să-l captureze pe Streaker și nu vor ezita să tragă dacă văd un inamic înfrânt luându-și zborul. Pentru ca planul să funcționeze, trebuie să fie încă thennanini prin jur.

Dar nu putem sta aici cu mâinile în sân să așteptăm, nu? Dacă facem așa, Galacticii vor înțelege că pot dispune de pământeni după bunul lor plac. Nu ne permitem să profite cineva de pe urma capturării uneia dintre navele noastre de explorare.

Toshio a schimbat subiectul.

– Cum merge raportul tău?

– Bine sau cel puțin așa cred. E clar că aborigenii Kiqui sunt complet preconștienți. Au fost lăsați de capul lor pentru prea mult timp. De fapt, unii darwiniști eretici ar putea crede că sunt destul de maturi pentru a se eleva singuri. Sunt semne care o dovedesc.

Unii iconoclaști încă susțineau ideea că o rasă preconștientă putea face marele salt la inteligența spațială fără intervenția unui protector. Aproape toți Galacticii considerau absurdă și ciudată această idee, dar faptul că fusese imposibil să fie descoperit

binefăcătorul dispărut al omenirii mărise numărul adeptilor teoriei.

– Și acea movilă metalică? s-a interesat Toshio de celălalt domeniu de cercetare al lui Dennie, cercetare făcută la cererea lui Charlie Dart, atunci când cimpanzeului îi fusese acordată prioritate absolută, iar acum o continua pentru că era interesantă.

Dennie a ridicat din umeri.

– Păi, movila e însuflețită. Biologul din mine și-ar da brațul stâng ca să rămână pe insula asta, cu tot echipamentul de laborator. Pseudocoralii care mănâncă metalul, copacii-burghiu, miezul viu al insulei, toate sunt simbiotice. De fapt, sunt organe ale unei singure entități gigantice! Dacă aș scrie acasă o lucrare pe tema asta, aș deveni celebră... cu condiția să mă creadă cineva.

– O să te creadă, a asigurat-o Toshio. Și vei deveni celebră.

I-a făcut semn să se întoarcă în tabără. După cină aveau puțin timp să mai vorbească și să se plimbe. Acum, că ea era la comandă, trebuia să respecte programul cu mai multă mai strictețe decât oricând.

Dennie l-a luat de braț când au pornit-o spre tabără. Prin foșnetul frunzișului bătut de vânt veneau chițaiturile băștinașilor, care se trezeau să plece la vânătoarea de seară.

Toshio și Dennie au străbătut cărarea în tăcere.

GALACTICI

Krat și-a lins încet gheara de acuplare, ignorând intenționat creaturile care dăduseră fuga să șteargă pata de sânge dintr-un colț.

Vor fi necazuri din cauza asta. Marele Consiliu al Pililor avea să protesteze.

Ea avea, normal, toate drepturile, ca prim-amiral, să-l trateze cum considera oportun pe fiecare membru al flotei sale. Dar, conform tradiției, printre ele nu se număra și acela de a înjunghia un Bibliotecar în vârstă pentru că adusesese vești proaste.

Îmbătrânesc, și-a dat ea seama. Iar fiica mea, care speram să devină suficient de puternică pentru a mă înlocui, e moartă. Cine mă va mai onora acum, până să devin schimbătoare și să prezint un pericol pentru clan?

Corpul micuț, acoperit cu blană, a fost luat de acolo și un Paha solid a spălat sângele de pe jos.

Se uită fix la mine, n-au decât. Când îi vom prinde pe pământeni, nu va mai conta. Voi fi vestită și acest incident va fi uitat de toată lumea, și în special de pili.

Dacă vom fi primii care să le facem o ofertă Strămoșilor, Legea nu va mai avea importanță. Piliu nu vor mai fi doar clienții și vasalii noștri. Vor fi *ai noștri* din nou, să-i manipulăm genetic, să-i schimbăm și să-i modelăm încă o dată.

– *Întoarceți-vă la treburile voastre! Krat a pocnit din gheara de acuplare. Zgomotul i-a făcut pe membrii echipajului să plece în grabă la locurile lor de muncă, unii să repare stricăciunile fumegânde cauzate de o lovitură aproape ratată a inamicului în cea mai recentă bătălie cu rasa Tandu.*

Gândește-te, mamă Soro. Ți permiti să trimiți și alte nave pe planeta asta? La vulcanul acela infernal unde fiecare flotă a trimis deja luptători să se bată și să moară?

Nu mai trebuia să fie niciun Gubru acolo! Dar o iscoadă Gubru ca vai de ea apăruse în locul de unde venise apelul la ajutor. Fusesse redusă la o ruină fumegândă împreună cu un distrugător Tandu, nava prutililor numărul șaisprezece și alte două vase pe care nici chiar computerele ei de luptă nu le putuseră identifica. Poate că unul era o navă-lance a Fraților Noptii, care se ascunsese pe una dintre lunile lui Kithrup.

Între timp, acolo se dădea bătălia „decisivă” cu alianța blestemată a celor din rasa Tandu, care se transformase într-o înclăștare sângeroasă. Soro aveau

încă un mic avantaj, așa că thennaninii rămași în viață le erau credincioși tot aliaților Tandu.

Să riște oare totul în următoarea confruntare? Ar fi cumplit să câștige Tandu. Dacă ar fi ajuns la putere, ar fi distrus atât de multe din frumoasele specii pe care Soro le-ar putea supune într-o zi.

Dacă ar veni clipa alegerii, bănuia că thennaninii ar schimba din nou tabăra.

– Sectorul strategie! a strigat regina.

– Mamă a flotei?

Un războinic Paha s-a apropiat, dar s-a oprit la oarecare distanță de ea, privind-o prudent.

Dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi inculcat atât de adânc respectul în genele rasei Paha, că nimic n-ar fi reușit să-l extirpe de acolo.

Luptătorul Paha s-a dat înapoi instinctiv când regina și-a întins gheara spre el.

– Identifică navele la care am putea renunța cel mai ușor. Formează cu ele o mică escadrilă. Vom cerceta din nou planeta.

Paha a salutat-o și s-a întors la locul său de muncă. Krat s-a așezat mai comod pe perna de vletoor.

Trebuie să le distragem atenția. Poate că o altă expediție la vulcanul acela îi va enerva pe thennanini, iar Tandu vor bănuși că știm ceva.

Desigur, și-a amintit ea, e posibil și ca Tandu să știe ceva ce noi nu știm.

CREIDEIKI

*Din depărtare
Ei cheamă*

*Giganții
Spiritele OCEANULUI
Monștrii*

*Creideiki începe să înțeleagă... da, da, începe...
Vechii zei sunt parțial plăsmuiri ale minții, parțial
memorie rasială, parțial năluci... și parțial altceva...
ceva ce un inginer nu și-ar fi îngăduit niciodată să
audă sau să vadă...*

*Din depărtare
Ei cheamă
Monștrii...*

Nu încă. Nu încă, nu. Creideiki mai are o obligație de îndeplinit, are o datorie.

Nu mai, nu mai e inginer, dar Creideiki rămâne un astronaut. Nu în zadar, Creideiki va face tot ce poate, ce poate, ce poate să ajute.

Tot ce îi stă în puteri să-și salveze echipajul, nava...

GILLIAN

Ar fi vrut să se frece la ochi, dar masca nu-i permitea. Îi rămâneau prea multe de făcut.

Finii veneau și plecau, trecând repede pe lângă ea pe oriunde se ducea în navă, aproape se izbeau de ea în graba de a da raportul și de a se întoarce cu noile ei ordine.

Sper ca Hikahi să se întoarcă în curând. Nu mă descurc rău, cred, dar nu sunt ofițer. *Ea* are pregătirea necesară pentru conducerea unei nave.

Hikahi nici nu știe că acum e căpitan, s-a gândit Gillian. Chiar dacă mă rog să pot deschide linia de comunicații cât mai repede, mă întristează să-i dau vestea.

A scris un mesaj scurt pentru Emerson D'Anite, iar ultimul curier s-a și repezit spre sala motoarelor. Wattaceti i-a rămas alături și după ce a pornit înot spre camera de compensare externă.

Erau două grupulețe de delfini în bazinul principal, unul la ușa dinspre provă și altul în jurul șalupei mari.

Prova micuței nave aproape atingea diafragma unuia din bocaporturile externe. Pupa dispărea într-o teacă metalică la celălalt capăt al camerei de compensare externă.

Când șalupea cea mare va fi plecată, locul ăsta va fi foarte gol, și-a spus Gillian.

Un fin din grupul de lângă camera de compensare externă a văzut-o și s-a îndreptat rapid spre ea. S-a oprit brusc în fața ei, plutind ca să-i atragă atenția.

– Escorta și exploratorii sunt gata de plecare imediat ce le dai ordin, Gillian.

– Mulțumesc, Zaa'pht. În scurt timp. Nu s-a aflat încă nimic de echipa trimisă să repare linia de comunicații sau de Keepiru?

– Nu, doamnă. Dar curierul pe care l-ai trimis după Keepiru ar trebui să ajungă în scurt timp la epava thennanină.

Era frustrant. Takkata-Jim tăiase legătura cu epava thennanină, iar acum părea imposibil să găsească punctul în care era rupt cablul. Gillian a blestemat faptul că monofilamentele puteau fi atât de bine ascunse.

Conform informațiilor de care dispuneau, o catastrofă i se putuse întâmpla echipei de lucru chiar în locul unde se gândeau să-l mute pe *Streaker*. Cel puțin, detectorii indicau că bătălia spațială continua, aproape la fel de crâncenă ca la început.

Dar ce se întâmpla cu Tom? Ar fi trebuit să lanseze o bombă cu mesaje când au apărut extratereștrii să vadă ce se întâmplase. Dar, după apelul la ajutor, nu mai primiseră nimic de la el.

Și, pe lângă toate astea, afurisitul de Niss insistă să-i vorbească. Nu armase alarma din biroul ei pentru a semnala o situație de urgență, dar, de fiecare dată când folosea unitatea de comunicare, auzea un ușor clic, semn că mașina voia să discute cu ea.

Era mai mult decât suficient ca să vrea să se suie în pat și să rămână acolo.

Pe neașteptate, lângă ușa dinspre camera de compensare externă s-a produs agitație. Difuzorul din perete a emis un chițait scurt în trinară, urmat de un raport lung într-o anglică neglijentă, cu un ton înalt.

– Doamnă! Zaa’pht s-a întors spre ea, surescitat. Raportează...

– Am auzit. Gillian a dat din cap aprobator. Linia a fost reparată. Felicită din partea mea echipa de reparații și spune-le tuturor să revină și să se odihnească un timp, măcar câteva ore. Apoi, te rog, roagă-l pe Heurkah-pete să o contacteze imediat pe Hikahi. Să-i explice în ce situație suntem și s-o anunțe că începem să mutăm nava la ora 21.00, chiar dacă nu e de acord. O voi apela în scurt timp.

– Da, doamnă! a zis Zaa’pht și a plecat în mare grabă.

Wattaceti a rămas s-o privească pe Gillian în tăcere, așteptând.

– Bine, a spus ea. Să-i forțăm să plece pe Takata-Jim și pe Metz. Te-ai asigurat că echipajul a descărcat tot ce nu figurează pe lista noastră și ai inspectat tot ce au adus la bord exilații?

– Da. Nu au nici măcar un pistol la ei. Nici radio, doar combustibil să ajungă până la insulă.

Gillian inspectase personal șalupa cu câteva ore în urmă, în timp ce Metz și Takata-Jim își făceau bagajele. Și își luase câteva precauții suplimentare, de care nu știa nimeni.

– Cine se duce cu ei?

– Trei voluntari, niște *Stenos* „ciudați“. Toți masculi. I-am mobilizat la datorie. Sunt curați. Acum sssunt toți pe șalupa mare, gata de plecare.

Gillian a încuviințat.

– Atunci, bine sau rău, să-i facem să plece și apoi să ne ocupăm de alte lucruri.

Începuse deja să repete în gând ce avea să-i spună lui Hikahi.

HIKAHI ȘI SUESSI

– Nu uitați, le-a spus Hikahi lui Tsh't și lui Suessi, păstrați tăcerea radio cu orice preț. Și încercați să-i opriți pe nebunii ăia de fini din epavă să mănânce toate proviziile în primele zile, bine?

Tsh't a aprobat clămpănind din fălci, deși ochii ei exprimau rezervă.

– Ești sigură că nu vrei să te însoțească unul din noi? a întrebat Suessi.

– Foarte sigură. Dacă mi se întâmplă o nenorocire, nu vreau să se mai piardă și alte vieți. Dacă găsesc cumva supraviețuitori, voi avea nevoie de tot ssspațiul disponibil. În orice caz, schiful poate naviga sssingur. Nu trebuie să fac altceva decât să-l supraveghez.

– Nu poți să lupți când pilotezi, i-a atras atenția Hannes.

– Dacă aș avea un mitralior cu mine, poate aș fi *tentată* să lupt. Așa va trebui doar să fug. Dacă

Streaker e distrus sau capturat, trebuie să fiu în stare să vă aduc aici schiful, altfel veți fi pierduți cu toții.

Suessi s-a încruntat, dar a trebuit să fie de acord cu raționamentul ei. Îi era recunoscător lui Hikahi pentru că rămăsese acolo atât de mult, permițându-le să folosească energia schifului pentru a termina pregătirea unui habitat în interiorul epavei.

Cu toții ne facem griji pentru Streaker și căpitan, s-a gândit el. *Dar Hikahi trebuie să fie înnebunită.*

– Atunci e-n regulă. La revedere și mult noroc, Hikahi, fie ca Ifni să vegheze asupra ta!

– La fel vă doresc și vouă.

Hikahi a luat cu delicatețe mâna lui Suessi între fălci, apoi a repetat gestul cu înotătoarea pectorală a lui Tsh't.

Tsh't și Suessi au ieșit din micuța cameră de compensare a schifului. Au băgat sania în marșarier spre intrarea în cuirasatul extraterestru scufundat.

Un zgomot slab a emanat din schif când energia a fost activată. Sunetul a făcut ecou, izbindu-se de enorma stâncă submarină care domina locul accidentului.

Micul vas spațial a început să se deplaseze încet spre est, accelerând treptat. Hikahi alesese o rută ocolitoare, care s-o ducă departe înainte să vireze spre ascunzătoarea lui *Streaker*. Astfel, avea să rămână fără contact cu nava câteva zile, dar mai însemna că locul din care venea nu putea fi depistat

în caz că stătea la pândă vreun inamic acolo unde fusese *Streaker*.

Cei doi s-au uitat după schif până s-a pierdut în zare. La mult timp după ce Suessi nu a mai auzit zgomotul motorului, Tsh't își mișca încă maxilarul în față și în spate, urmărind sunetul din ce în ce mai slab.

După două ore, când Hannes se întindea să tragă primul său pui de somn în noua lui cabină uscată, interfonul aflat lângă culcușul său improvizat a zbârnâit.

Să nu mai fie alte vești proaste, s-a gândit el, oftând.

A rămas întins în întuneric, cu un braț pus pe ochi, și a atins comunicatorul.

– Ce e? a întrebat laconic.

Era Kaa Norocosul, tânărul tehnician electro-nist și pilot de rezervă. Vocea îi tremura de emoție.

– Domnule! Tsh't zice ssssă vii imediat! E vorba despre navă!

Suessi s-a ridicat într-un cot.

– *Streaker*?

– Da! S-a reparat cablul! Vor să vorbească imediat cu Hikahi!

Suessi a simțit cum i se scurge puterea prin brațe. A căzut pe spate, gemând. *Vai, ce zi nefericită! Vai, Hikahi e acum în afara razei sonarului!*

În clipe ca astea, regret că nu știu să vorbesc jargonul delfinilor ca Tom Orley. Poate că în trinară aș reuși să-mi exprim părerea, cu ironia și vulgaritatea cuvenite, despre felul în care funcționează universul.

EXILAȚII

Șalupa cea mare a ieșit încet prin poartă și a intrat în albastrul crepuscular al oceanului de pe Kithrup.

– Mergi în direcția greșită, i-a zis Ignacio Metz lui Takkata-Jim, când diafragma s-a închis în urma lor.

În loc s-o ia spre est, micuța navă a descris o spirală în sus.

– Doar un mic ocol, doctore Metz, a răspuns Takkata-Jim. Sneekaj-jo, transmite-i lui *Streaker* că-mi reglez asieta.

Delfinul de lângă copilot a început să fluiera un mesaj omologului său de pe navă. Sonarul de acolo i-a răspuns furios. Și *Streaker* observase schimbarea de rută.

Locul lui Metz era deasupra și în spatele lui Takkata-Jim. Apa îi ajungea la centură.

– Ce faci? a întrebat doctorul.

– Doar mă deprind cu aceste comenzi...

– Bine, fii atent! Ești exact în direcția balizei de detectare!

Metz se uita, uimit, cum șalupa se îndrepta cu viteză maximă spre delfinii care demontau dispozitivele de ascultare. Lucrătorii s-au dat deoparte în grabă, înjurând cu voci stridente, pe când șalupa s-a izbit de balizele ancorate. Fragmente de metal au zăngănit la contactul cu prova, scufundându-se în beznă.

Se auzeau chițaituri prin comunicatorul sonar. Doctorul Metz a roșit. Finii bine educați nu ar trebui să folosească un asemenea limbaj! Takkata-Jim nu părea să fie deranjat. Calm, a întors micuța navă și a pilotat-o apoi încet spre est, către insula de destinație.

– Spune-le că a fost un accident-t. Asieta nu era la locul ei, dar acum e sub control. Înaintăm pe sub apă spre insulă, așa cum ni s-a ordonat.

– *Accident pe naiba!*

Cuvintele au fost urmate de un râs batjocoritor ce venea din partea din spate a cabinei de comandă.

– Știi, *îmi imaginam* că n-ai să pleci fără să distrugi mai întâi probele incriminatorii, Takkata-Jim.

Doctorul Metz își slăbise centura de siguranță ca să se întoarcă pe locul său. A făcut ochii mari.

– Charles Dart! Ce cauți aici?

Cocoțat pe un raft dintr-un dulap, care avea acum ușa deschisă, cimpanzeul în costum de astronaut îl privea zâmbind.

– Păi, eu am avut această mică *inițiativă*, doctore Metz. Nu uita să notezi asta în însemnările dumitale! Aș vrea să mi se recunoască meritul.

Apoi a izbucnit într-un râs strident, amplificat de difuzorul costumului.

Takkata-Jim s-a întors în cabina lui să se uite o clipă la cimpanzeu. A pufnit și a continuat să piloteze.

Charlie și-a adunat tot curajul să se arunce din dulap în apă, deși lichidul nu putea pătrunde prin costumul spațial. A încercat să se mențină la suprafață, cufundându-se până la cască.

– Dar cum...? l-a întrebat doctorul Metz.

Charlie a luat din dulap un sac mare, impermeabil și l-a pus pe un scaun de om de lângă al lui Metz.

– Am folosit un raționament deductiv. Mi-am închipuit că delfinii credincioși lui Gillian îi țin sub supraveghere doar pe cei câțiva *Stenos* nemulțumiți. Și atunci m-am gândit de ce să nu mă duc la schif pe o rută pe care nici *nu le trecea prin minte* s-o supravegheze?

Metz a făcut ochii mari.

– Mâneca! Te-ai strecurat într-unul din drumurile de întreținere blocate pe care le foloseau constructorii pe Pământ și ai ajuns la panourile de acces ale șalupei, trecând pe lângă motoare...

– Întocmai!

Charlie a zâmbit radios și și-a pus centura.

– Probabil a trebuit să scoți câteva plăci din zidul mânecii, folosind o bară. Niciun delfin n-ar fi putut s-o facă într-un spațiu atât de îngust, așa că nu s-au gândit la asta.

– Exact.

Metz l-a măsurat pe Charlie cu privirea.

– Ai trecut foarte aproape de motoare. Nu te-ai ars?

– Îhî. Contorul meu de radiații arată că sunt pe jumătate prăjit, l-a ironizat Charlie, suflând în vârful degetelor.

Metz a zâmbit.

– Voi lua notă de această excepțională demonstrație de ingeniozitate, doctore Dart. Și fii binevenit la bord! Oricum, voi fi prea ocupat cu băștinașii Kiqui ca să mă pot îngriji și de robotul tău. Te vei ocupa tu de el.

Charlie a încuviințat cu nerăbdare.

– Pentru asta sunt aici.

– Excelent. Poate jucăm și câteva partide de șah.

– Cu plăcere.

S-au rezemat în scaune, privind crestele din ocean care treceau pe lângă ei. La câteva minute se uitau unul la altul și izbucneau în râs. Finii *Stenos* tăceau.

– Ce e în sac? a întrebat Metz arătând spre bagajul voluminos din poala cimpanzeului.

Charlie a ridicat din umeri.

– Lucruri personale, instrumente. Doar un minim necesar.

Metz a dat din cap aprobator și s-a rezemat din nou. Avea să fie plăcut să-l aibă cu el pe cimpanzeu în această călătorie. Delfinii erau tipi de treabă, dar cea mai veche rasă clientă a Omenirii era și mai bună la conversații. Și delfinii nici nu jucau prea bine șah.

A trecut o oră până să-și amintească Metz primele cuvinte ale lui Charlie când își anunțase prezența la

bord. Ce voise să spună cimpanzeul când îl acuzase pe Takkata-Jim că „a distrus probele”? Era ceva foarte ciudat.

L-a rugat pe Dart să-l lămurească.

– Întreabă-l pe locotenent, i-a sugerat Charlie. El părea să fi înțeles la ce m-am referit. Suntem în relații bune, noi doi, a mormăit.

Metz a aprobat, dând din cap cu seriozitate.

– O să-l întreb. De îndată ce ne instalăm pe insulă, îl voi întreba cu siguranță.

TOM ORLEY

În umbrele de sub covorul de alge încâlcite, Tom trecea cu prudență de la o pungă cu aer la alta. Masca îl ajuta să rețină o inspirație mai mult timp, mai ales când s-a apropiat de insulă și a trebuit să caute o deschizătură spre țărm.

Într-un final, s-a târât pe plajă tocmai când Kthsemenee, soarelele portocaliu, a intrat într-o grămadă de nori groși dinspre vest. Ziua lungă de pe Kithrup nu se terminase încă, dar îi lipsea acum căldura razelor solare. Frigul provocat de evaporare l-a făcut pe Tom să se înfioreze în timp ce se târa printr-o gaură în vegetație și urca apoi pe malul stâncos. A urcat în patru labe până la un afloriment care ieșea din țărm cu vreo câțiva metri peste mare și apoi s-a așezat greoi pe bazaltul aspru. Și-a scos masca de pe față, lăsând-o să-i atârne la gât.

Insula părea să se legene încet, ca un dop în valuri. Îi mai trebuia puțin timp să se obișnuiască din nou cu terenul solid – exact timpul necesar să termine ceea ce venise să facă aici și să se întoarcă iar în apă, și-a dat el seama, uimit de ironie.

Și-a îndepărtat de pe umeri algele verzi și lipicioase și a început să tremure când apa s-a evaporat încet.

Foame. Da, îi era și foame.

Măcar îi lua gândul de la frig și umezeală. S-a gândit să-și scoată ultimul baton energizant, dar a hotărât să-l păstreze. Era singurul lucru comestibil pe o rază de mii de kilometri, în caz că nu găsea ceva pe epava extraterestră.

Fumul ieșea încă din micuța navă-spion care se prăbușise chiar dincolo de coama muntelui. Firicelul subțire urca și se contopea sus cu cenușa vulcanică ieșită din crater. Din când în când, auzea muntele bubuind.

Bine. Să plecăm de aici.

Și-a luat elan și a ponit la drum.

Lumea se clătina, instabilă, în jurul lui. Dar a avut o surpriză plăcută să descopere că putea sta în picioare fără prea mult efort.

Poate că Jill are dreptate, s-a gândit. Poate că am rezerve de energie la care nu am apelat până acum.

S-a întors la dreapta a făcut un pas, fiind cât pe ce să se împiedice. Apoi a mers poticnit pe panta stâncoasă. Din fericire, purta mănuși de cauciuc, căci a trebuit să se cațare pe stâncile ascuțite și

crestate. Pas cu pas, a ajuns aproape de locul de unde ieșea fumul.

Nava-spion era ruptă în trei bucăți. Pupa se scufundase, doar capătul îi ieșea printre ierburile carbonizate din apa puțin adâncă. Tom s-a uitat la contorul de radiații de pe marginea măștii. Dacă trebuia, ar fi putut rezista la acea doză câteva zile.

Jumătatea din față a epavei se despicase longitudinal, revărsând conținutul cockpitului pe o plajă cu pietre. O mulțime de sârme ieșeau din pereții metalici, unele rupte, altele contorsionate ca niște crenguțe de vâsc.

Pare destul de ușor, s-a gândit Tom. Pot să cobor și să inspectez drăcovenia asta. Încetul cu încetul. S-a gândit să-și scoată pistolul cu ace, dar a decis că era mai bine să aibă ambele mâini libere în cazul unei căderi.

Nu rămăsese prea mult.

Tom a cercetat fragmentele risipite: erau bucăți din diferite mașini. Dar nu îi spuneau ce voia să știe.

Nu erau alimente. Peste tot erau panouri mari de metal, îndoite. Tom s-a apropiat de unul ce părea că se răcise și a încercat să-l ridice. Era prea greu să-l clintească mai mult de câțiva centimetri, așa că l-a lăsat din mâini.

Pentru un moment, a rămas acolo, gâfâind și respirând anevoie, cu mâinile pe genunchi.

La câțiva metri de el era o grămadă mare de lemne aruncate de valuri pe mal. Tom s-a dus să ia

de acolo câteva bucăți mai groase. Erau tari, dar prea flexibile să le poată folosi pe post de pârgii.

S-a scărpinat în barbă și s-a gândit. A privit marea, acoperită până în zare de scârboasele alge vâscoase. În cele din urmă, a început să adune alge uscate în două grămezi.

După ce s-a lăsat întunericul, s-a așezat lângă foc, împletind liane robuste în două evantaie mari și plate, cam ca rachetele de tenis, cu cercuri laterale. Nu era sigur că vor funcționa așa cum dorea el, dar avea să afle a doua zi.

A cântat încetișor în trinară, ca să mai uite de foame. Versurile pentru copii fluierate răsunau din stâncile aflate în apropiere.

** Mâini și foc?*

Mâini și foc!

** Folosește-le, folosește-le*

Pentru a sări mai sus!

** Visuri și cântec?*

Visuri și cântec!

** Folosește-le, folosește-le*

*Pentru a sări mai departe! **

Tom s-a oprit brusc din cântat și și-a înclinat capul. După o clipă de tăcere, și-a scos pistolul cu ace din toc.

Auzise oare un sunet? Sau era doar o plăsmuire a imaginației?

S-a rostogolit afară din lumina focului și s-a ghemuit în întuneric, privind bezna, și, ca un delfin, a încercat să asculte formele lucrurilor. A trecut dintr-un adăpost în altul, ca un om la pândă, cu spatele încovoiat, și a făcut încet un tur al plajei acoperite de resturile epavei.

– *Barkeemkleph Annatan P’Klenno. V’hoominph?*

Tom s-a ascuns după un panou din carenă și s-a întors pe partea cealaltă. Respirând cu gura deschisă ca să nu facă zgomot, a ascultat cu atenție.

– *V’hoomin Kent’thoon ph?*

Vocea avea un ecou de parcă venea dintr-o cavitate de metal... oare de sub una din bucățile mari de navă? Un supraviețuitor? Cine și-ar fi închipuit?

Tom a strigat:

– *Birkech’kleph. V’human ides’k. V’Thennnan’kleph ph?*

A așteptat. Când vocea din întuneric a răspuns, Tom s-a ridicat în picioare și a rupt-o la fugă.

– *Idatess. V’Thennan’kleeph...*

Tom s-a aruncat din nou la pământ în spatele altei bucăți de metal. S-a târât pe coate și a aruncat o privire de după panou.

A țintit cu arma direct în ochii unei fețe mari de reptilă, aflată la un metru de el. Fața s-a strâmbat în lumina slabă a stelelor.

Tom se întâlneau o singură dată cu thennaninii și îi studiase o săptămână la școala de Cathrhennlin.

Creatura era pe jumătate strivită sub o placă masivă de metal. Tom îi vedea expresia de suferință. Brațele și spatele spionului fuseseră zdrobite de panoul metalic.

– *Vhoomin t'barrchit pa...*

Tom s-a adaptat dialectului vorbit de celălalt, o variantă de galactică șase.

– ...Nu te-aș ucide, ființă umană, nici dacă aș avea posibilitatea. Vreau doar să te conving să vorbești un pic cu mine ca să-mi distragi atenția un timp.

Tom și-a pus iar în toc pistolul cu ace și s-a apropiat de pilot, așezându-se picior peste picior în fața lui. Ar fi politicos să o asculte pe creatură și să fie gata să-i pună capăt chinului dacă i-ar fi cerut-o.

– Mă doare că nu pot să te salvez, i-a spus Tom în galactică șase. Chiar dacă ești un inamic, eu nu mă număr printre cei care susțin că thennaninii sunt malefici.

Făptura a mai făcut o grimasă. Creasta sa se lovea din când în când de acoperișul metalic, tresărind de fiecare dată.

– Nici noi nu-i considerăm pe *hooman'vlech* o rasă care nu promite nimic, deși reprezentanții ei sunt recalcitranți, nebuni și ireverențioși.

Tom s-a înclinat, luându-i oarecum cuvintele drept un compliment.

– Sunt gata să-ți fac favoarea de a-ți lua viața, dacă asta vrei, i-a propus creaturii.

– Ești amabil, dar noi nu facem așa ceva. Voi aștepta ca suferința să-mi pună capăt vieții. Marile Spectre mă vor considera curajos.

Tom și-a coborât privirea.

– Îți doresc să fie așa.

Thennaninul respira neregulat, cu ochii închiși. Tom și-a dus mâna la centură și a atins bomba cu mesaje. *Oare mai așteaptă încă cei de pe Streaker?* s-a întrebat el. *Ce va hotărî să facă Creideiki dacă nu primește vești de la mine?*

Trebuie să aflu ce se întâmplă în bătălia de pe cerul lui Kithrup.

– Ca să conversăm și să-ți distrag atenția, a propus el, n-ai vrea să ne punem reciproc niște întrebări și să dăm răspunsuri?

Thennaninul a deschis ochii în care se ivise un licăr de recunoștință.

– Perfect. O idee bună. Voi începe eu, pentru că sunt mai în vârstă. Voi întreba lucruri simple ca să nu te obosesc.

Tom a ridicat din umeri. *Avem Biblioteca de aproape trei sute de ani. Am avut șase mii de ani de civilizație complicată. Și nimeni încă nu crede că oamenii sunt și altceva decât niște sălbatici ignoranți.*

– De ce, de la Morgran, nu ați fugit într-un loc mai sigur? a întrebat pilotul. Terra nu vă putea proteja și nici ticăloșii ăia de tymbrimieni care vă duc pe drumuri greșite. Dar Abdicatorii sunt puternici. Cu noi ați fi fost în siguranță. De ce nu v-ați refugiat în brațele noastre?

Când îl auzeai, totul părea așa simplu! Măcar să fi fost așa! Dacă ar fi existat într-adevăr o alianță puternică la care să ceară ajutor, una care să nu ceară

în schimb mai mult decât îşi permitea să plătească echipajul de pe *Streaker* sau Pământul. Cum să-i spună thennaninului că Abdicatorii erau aproape la fel de dezgustători ca majoritatea fanaticilor?

– E politica noastră să nu cedăm niciodată în faţa ameninţărilor, a zis Tom. Istoria noastră ne dovedeşte valoarea acestei tradiţii mai mult decât îşi pot închipui cei educaţi cu analele *Bibliotecii*. Descoperirea noastră va fi oferită numai Institutelor Galactice şi numai de către conducătorii noştri din Consiliul Terragenilor.

Auzindu-l pe Tom vorbind despre descoperirea lui *Streaker*, faţa thennaninului a arătat un interes inconfundabil. Dar şi-a aşteptat rândul, lăsându-l pe pământean să pună următoarea întrebare.

– Thennaninii sunt învingători acolo sus? a întrebat Tom cu teamă. I-am văzut pe Tandu. Cine are şanse de izbândă în cer?

Aerul şuiera prin orificiile respiratorii ale pilotului.

– Glorioşii pierd. Ucigaşii Tandu triumfă, iar păgânii Soro sunt peste tot. Noi facem tot posibilul, dar Glorioşii au dat greş. Ereticii vor pune mâna pe pradă.

Era cam lipsit de tact să o spună, dat fiind că în faţa lui stătea unul care făcea parte din „pradă“. Tom a înjurat pe un ton scăzut. Ce urma să facă? Unii thennanini supravieţuiseră, dar putea el să-i spună lui Creideiki să decoleze pe baza acestui lucru? Să încerce un şiretlic care, chiar dacă ar fi reuşit, le-ar fi adus aliaţi prea nevolnici pentru a le fi de folos?

Respirația pilotului continua să fie neregulată.

Chiar dacă nu era rândul lui, Tom i-a mai pus o întrebare:

– Ți-e frig? O să mut focul aici. De altfel, mai am ceva de făcut în timp ce vorbim. Iartă-l pe acest stăpân mai tânăr dacă te jignește.

Thennaninul l-a privit cu ochii lui purpurii de felină.

– Foarte amabil din partea ta. Se spune că voi, ființele umane, nu aveți maniere. Poate sunteți mai puțin educați, dar aveți intenții bune...

Spionul a șuierat și a suflat din branhii un jet de fire de nisip, pe când Tom se grăbea să mute focul. În lumina flăcărilor săltărețe, pilotul a oftat.

– E bine ca, prins în capcană și în agonie într-o lume primitivă, să fiu încălzit datorită priceperii și ingeniozității cu care aprinde focul un orfan. Acum aș vrea să-mi vorbești despre descoperirea voastră, pentru că sunt pe moarte... Niciun fel de secrete, doar o poveste... povestea miracolului Marii Întoarceri...

Tom a evocat o amintire care îl înfiora încă.

– Închipuie-ți multe nave, a început el. Gândește-te la nave interstelare străvechi, avariate și mari cât niște luni...

Când s-a trezit lângă tăciunii calzi încă, abia se iveau zorile, aruncând umbre lungi pe plajă.

Tom se simțea mult mai bine. Stomacul i se resemnase cu postul, iar somnul îl revigorase. Era încă

slăbit, dar se simțea pregătit să fugă la următorul adăpost posibil.

S-a ridicat, și-a scuturat de pe spate nisipul multicolor și a privit spre nord. Da, epava plutea încă acolo. O speranță la orizont.

La stânga, prins sub batardoul masiv, pilotul thennanin respira superficial, în agonie. Adormise în timp ce Tom îi vorbea despre Mica Grămadă, despre enormele nave străucitoare și despre simbolurile misterioase de pe părțile lor laterale. Tom se îndoia că acea creatură se va mai trezi vreodată.

Se pregătea să se întoarcă să-și ia încălțările pe care și le împletise noaptea trecută, când a rămas nemișcat și, frecându-se la ochi cu o mână, s-a uitat în direcția orizontului estic.

Dacă nu și-ar fi pierdut binoclul!

Și-a mijit ochii și a zărit în sfârșit un șir de umbre ce se mișcau încet pe orizontul mai luminos, niște siluete cu picioare fusiforme și una mai mică, mergând greoi. O coloană de siluete miciute care se deplasau încet spre nord.

Tom s-a înfiorat. Se îndreptau spre epava în formă de ou. Dacă nu se mișca repede, aveau să-l lipsească de singura lui șansă de a supraviețui.

Și își dăduse deja seama că erau din rasa Tandu.

PARTEA A VI-A

ÎMPRĂȘTIERE

Cine știe dacă leviathanul poate să suporte multă vreme o urmărire așa masivă și un asalt atât de nemilos... și, poate, ultima balenă, la fel ca ultimul om, își va fuma ultima pipă și apoi va pieri și ea, scoțând un ultim suspin.

HERMAN MELVILLE

CREIDEIKI/SAH'OT

Creideiki s-a uitat fix la ecranul holografic și s-a concentrat. Era mai ușor să vorbești decât să ascuți. Putea să evoce un cuvânt, unul sau două, să le rostească încet și să le înșire ca perlele pe un fir.

– ...legătura neurală ... reparată ... de ... Gillian și Makanee ... dar ... vorbirea ... încă ... încă ...

– Încă nu a revenit. Imaginea lui Sah'ot a dat din cap. Dar acum poți folosi uneltele?

Creideiki s-a concentrat asupra întrebării simple a lui Sah'ot. „Poți-folosi- ...“ fiecare cuvânt e clar, înțelesul său evident. Dar înlănțuite nu însemnau nimic. Era frustrant!

Sah'ot a trecut la trinară.

* *Unelte să mânuiești?*

Mingile

Navele spațiale –

** Și maxilarul tău?*

Jucătorul

*Pilotul... **

Creideiki a încuviințat din cap. Așa era mult mai bine, cu toate că și trinara îi venea greu în minte, ca o limbă străină.

** Păianjeni mergători, mergători, mergători*

** Holograme vorbitoare, vorbitoare, vorbitoare*

*Sunt jucăriile mele, sunt... **

Creideiki și-a ferit privirea. Știa că erau elemente de primitivă în acea frază simplă, în repetiție și în fluerăturile înalte. Era umilitor să aibă o minte încă activă și eficientă, dar să li se pară celorlalți un retardat.

În același timp, se întreba dacă Sah'ot depista o urmă din limbajul viselor lui – vocile zeilor străvechi.

Ascultându-l pe căpitan, Sah'ot s-a simțit ușurat. Prima lor conversație începuse bine, dar, spre sfârșit, Creideiki nu mai fusese atent, mai ales când delfinul îl supusese la o serie de teste lingvistice. Acum, după ultima operație a lui Makanee, părea să fie mult mai concentrat.

A hotărât să pună la încercare capacitatea de ascultare a lui Creideiki, vorbindu-i despre descoperirea lui. I-a explicat încet și cu grijă în trinară „cântecul” pe care îl auzise când era conectat la sonda-robot din puțul săpat de copacul-burghiu.

Creideiki a părut confuz mai mult timp, pe când se concentra asupra explicației lente și simplificate a lui Sah'ot, dar a părut să o înțeleagă până la urmă. De fapt, după expresia lui, părea să considere cel mai normal lucru din lume că o planetă cântă.

– Refă-mi legătura... refă-mi legătura... te... r-roog... eu... eu... eu voi... asculta... asculta...

Satisfăcut, Sah'ot a clămpănit din fălci aprobator. Bineînțeles, cu centrul vorbirii arși, Creideiki nu ar fi reușit să perceapă decât energia statică. Era nevoie de toată pregătirea și experiența lui Sah'ot ca să perceapă refrenul. În afară de acea dată, când vocile din adâncuri zbieraseră parcă înfuriate, sunetele fuseseră mereu aproape amorfe.

Încă îl treceau fiori când își amintea acel unic episod de luciditate.

– De acord, Creideiki, a spus el în timp ce restabilea legătura. Ascultă cu atenție!

Ochii căpitanului s-au adâncit în orbite, de concentrare, pe când energia statică pârâia și pocnea prin linie.

GILLIAN

– La naiba de trei ori! Ei bine, nu o putem aștepta să ajungă aici înainte să plecăm. Lui Hikahi poate să-i ia și două zile să facă turul cu șalupa cea mică. Până atunci, vreau ca *Streaker* să fie în siguranță în interiorul Calului Marin.

Imaginea lui Suessi a ridicat din umeri.

– Bine, ai putea să-i lași un bilet.

Gillian s-a frecat la ochi.

– Asta o să și facem. Vom lăsa un cablu monofilament în poziția actuală a lui *Streaker*, așa putem rămâne în contact cu echipa de pe insulă. O să las un mesaj în releu, să-i spun că am plecat.

– Dar Toshio și Dennie?

Gillian a dat din umeri.

– Speram să trimit schiful după ei și Sah'ot... și poate după Tom. Dar, așa cum stau lucrurile, aș zice că e mai bine să-i avertizăm pe Dennie și pe Sah'ot

să se îndrepte cu sania spre poziția noastră. Îmi pare rău. E periculos și am nevoie de Toshio acolo pe insulă să stea cu ochi pe Takkata-Jim până la plecarea noastră.

N-a mai menționat și celălalt motiv pentru care voia ca Toshio să rămână pe insulă cât mai mult timp cu putință. Știau amândoi că Tom Orley, dacă reușea să se întoarcă apoi cu planorul, s-ar duce pe insulă. Trebuia să fie cineva acolo să-l aștepte.

– Și chiar o să-i abandonăm aici pe Metz și pe Takkata-Jim?

Suessi părea perplex.

– Și pe Charlie Dart, din câte de pare. S-a ascuns pe șalupa mare. Da, e alegerea lor. Speră să ajungă acasă după ce Galacticii ne trimit pe noi pe lumea cealaltă. Din câte știu, decizia finală o va lua Hikahi, când va apărea în sfârșit și va afla că e la comandă.

Gillian a scuturat iar din cap.

– Se pare că Ifni a făcut totul ca să ne dezorienteze, nu, Hannes?

Bătrânul inginer a zâmbit.

– Fortuna a fost întotdeauna capricioasă. De aceea este femeie.

– Nu zău?

Dar Gillian nu mai avea destulă energie să-i arunce o căutătură urâtă. O lumină a pâlpâit pe consolă, lângă ecranul holografic.

– Uite, Hannes. Sala motoarelor e gata. Trebuie să plec acum. Pornim în curând.

– Mult noroc, Gillian!

Suessi a făcut semnul victoriei și a întrerupt comunicația.

Gillian a intrat pe linia de comunicații dintre *Streaker* și insulă.

– Sah’ot, sunt Gillian. Scuză-mă dacă te întrerup din ceva, dar, te rog, spune-i căpitanului că pornim în curând.

Era politicos să-l anunțe și pe Creideiki. Odată, *Streaker* fusese a lui.

– Da, Gillian.

S-au auzit o serie de fluierături înalte, repetitive, într-o trinară asemănătoare cu primitiva. În mare parte, depășea capacitatea de percepție a sunetelor acute a auzului lui Gillian, care era totuși mărită genetic.

– Căpitanul vrea să iasă afară ca să vadă, a zis Sah’ot. A promis că nu va încurca pe nimeni.

Gillian nu vedea niciun motiv pentru care să-l refuze.

– E-n regulă. Spune-i totuși să discute mai întâi cu Wattaceti, să ia o sanie și să fie prudent! Nu putem trimite pe nimeni după el dacă se rătăcește!

S-au auzit o altă serie de fluierături acute pe care Gillian abia le putea urmări. Creideiki semnala că a înțeles.

– Apropo, Sah’ot, a adăugat Gillian. Te rog să-i ceri lui Toshio să mă apeleze de îndată ce sosește șalupa mare.

– Da!

Gillian a întrerupt legătura și s-a ridicat să se îmbrace. Erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe în același timp!

Mă întreb dacă am făcut bine, lăsându-l pe Charlie Dart să plece pe furiș, s-a gândit ea. Dacă el sau Takkata-Jim se poartă într-un fel ciudat, ce mă fac?

O lumină minusculă s-a aprins în colțul consolei sale. Computerul Niss tot voia să discute cu ea. Beculețul nu semnala nicio urgență. Gillian a hotărât să-l ignore și a ieșit în grabă să supravegheze plecarea.

AKKI

Cu mușchii dureroși, Akki a ieșit încet înot din adâncitura unde se odihnise până în zori.

A inspirat adânc se câteva ori și s-a scufundat, împrăștiind un banc de pești cu solzi strălucitori în razele soarelui matinal. Fără să se gândească, s-a avântat în mijlocul lor și a prins cu dinții un pește mare, savurând zbaterea lui frenetică între fălcile lui. Dar gustul metalic era amar. L-a aruncat, scuipând.

Norii roșietici răspândeau o lumină roz la est când a ieșit din nou la suprafață. Foamea îi bolborosea în stomacurile compuse. S-a întrebat dacă acele sunete erau destul de puternice pentru a fi auzite și de următorul său.

Nu e drept. Când mă va găsi, K'tha-Jon va avea ce să mănânce.

Akki s-a scuturat. Ce gând bizar! Înnebunești, elev-ofițer? K'tha-Jon nu e canibal. Este un...

Ce e? Akki și-a amintit ultima porțiune pe care îl urmărise K'tha-Jon ieri la apus, când reușise într-un fel să scape de el, luând-o spre lanțul de movile metalice. Urmărirea printre insulele minuscule fusese un haos de bule, jeturi și țipete. Ore întregi, până își găsise în sfârșit o ascunzătoare, ascultase clicurile ritmice de sonar ce indicau că finul uriaș nu era departe.

Gândul la nostrom îi trimitea lui Akki fiori de gheață pe șira spinării. Ce fel de creatură *era*? Nu îl speria doar lipsa de rațiune a acelei vânători; mai era și altceva, *ceva* în felul în care vâna K'tha-Jon. Undele sonar ale uriașului aveau o răutate care îl făcea pe Akki să se crispeze.

Normal, grefele genetice ale delfinilor *Stenos* puteau explica parțial iritabilitatea lui. Dar în K'tha-Jon mai era ceva. În structura genetică a nostromului trebuia să fi intrat și altceva foarte diferit. Ceva înspăimântător. Ceva pe care Akki, crescut în Calafia, nu-l mai întâlnise până atunci.

Akki s-a apropiat înot de marginea movilei de corali și și-a întins botul dincolo de latura nordică. Nu se auzeau decât sunetele naturale ale mării de pe Kithrup.

S-a ridicat pe coadă și a scrutat împrejurimile. S-o ia spre vest sau spre nord? Către Hikahi sau Toshio?

Mai bine spre nord. Lanțul de movile se putea extinde până la cel unde era tabăra. Poate îi oferea un adăpost.

A trecut repede peste groapa de un sfert de kilometru și a luat-o spre insula următoare, apoi

a ascultat fără să facă zgomot. Nu era nicio schimbare. A început să respire mai calm, a traversat canalul următor și apoi încă unul, înotând viguros, apoi s-a oprit să asculte și a făcut în continuare mișcări prudente.

La un moment dat, i-a atras atenția un zgomot ciudat la dreapta. A rămas nemișcat până și-a dat seama că nu putea fi K'tha-Jon. A ocolit un pic să vadă despre ce era vorba.

Era un șir subacvatic de creaturi ca niște baloane, cu bășicile de aer umflate și chipuri de un albastru intens. Aveau unelte și năvoade rudimentare, pline cu pradă care se zbătea. În afară de puținele holograme transmise de către Dennie Sudman și Sah'ot, era prima dată când Akki îi vedea pe indigenii Kiqui de pe Kithrup. S-a uitat la ei, fascinat, apoi s-a apropiat de ei. Crezuse că e încă mult mai la sud de Toshio, dar, dacă grupul era același ...

De îndată ce l-au zărit, vânătorii au țipat speriați. Lăsându-și năvoadele, s-au cățarat pe țărmul stâncos cu alge al insulei din apropiere. Akki și-a dat seama că întâlnise probabil un alt trib, unul care nu mai văzuse niciodată delfini.

Totuși, era ceva că îi văzuse. S-a uitat după ei până au dispărut și ultimii. Apoi s-a îndreptat înot spre nord.

Dar, când a trecut de țărmul nordic al următoarei movile, o undă sonoră puternică l-a depășit pe deasupra.

Akiki a început să tremure. Cum era posibil ca uriașul delfin să fi folosit aceeași logică în privința lanțului de insule? Sau poate un instinct diabolic l-a mânat spre locul unde era prada?

Un semnal ciudat a trecut pe deasupra lui încă o dată. În timpul nopții, se transformase într-un strigăt descendent pătrunzător care l-a făcut pe Akki să se înfioare.

Strigătul a răsunat din nou – mai aproape –, iar Akki și-a dat seama că nu se mai putea ascunde. Îl va căuta în orice ungher sau crăpătură, până își va pierde mințile de spaimă. Trebuia să fugă cât timp mai putea încă să raționeze!

KEEPIRU

Lupta începuse în întunericul de dinainte de revărsatul zorilor.

Acum câteva ore, Keepiru își dăduse seama că sania urmăritorului său nu dădea niciun semn că ar fi avariata. Motorul scotea țipete îndurerate, dar nu avea să se gripeze. Keepiru a tras maneta de alimentare dincolo de linia roșie, dar era prea târziu. După scurt timp, a auzit șuieratul unei torpile țintindu-l din spate. A luat-o în zigzag la stânga și în jos, aruncând balastul și lăsând o dâră de bule în urma lui.

Torpila a trecut pe lângă el și a dispărut în beznă. Un chițăit dezamăgit și indignat a răsunat printre văile și colinele submarine. Keepiru se obișnuise să audă obscenități în primitivă de la urmăritorul lui.

Aproape că ajunsese la linia movilelor metalice în spatele căreia dispăruseră înot cei doi delfini. În timp ce se apropia, Keepiru auzise strigătele de vânătoare din depărtare și rămăsese încremenit, făcând o asociație cumplită căreia nu era dispus să-i dea crezare. Îl făcea să se teamă pentru soarta lui Akki.

Acum Keepiru avea propriile probleme. Ar fi vrut ca norocul lui Akki să țină până când reușea el să scape de idiotul care îl urmărea.

Sus, se lumina de ziuă. Keepiru și-a ascuns sania după o creastă, apoi a oprit motorul și a așteptat.

Moki a înjurat când a văzut că torpila nu detonează.

Dinții, dinții sunt... sunt...

Mai buni, mai buni ca...

Ca obiectele!

A clămpănit din fălci la stânga și la dreapta. Abandonase senzorii saniei și o controla acum doar din obișnuință.

Unde era șmecherul ăla? Numai să iasă de acolo și avea să-i vină de hac!

Moki era obosit, furios și cumplit de plictisit. Nu-și închipuise niciodată că era așa obositor să fii un Mare Mascul. Moki își dorea să-i revină furia teribilă, aproape orgasmică. A încercat să evoce din nou setea de sânge, dar tot se gândea să ucidă pești, nu delfini.

Măcar de-ar putea să imite furia sălbatică pe care o percepusese în strigătul de vânătoare al lui K'tha-Jon! Moki nu-l mai ura pe înfricoșătorul nostrom. Începuse să-l considere pe uriaș un spirit al răului. L-ar fi ucis pe deșteptul ăla de *Tursiops* și i-ar fi adus lui K'tha-Jon capul lui ca dovadă a meritelor sale ca discipol. Și apoi ar fi devenit el însuși un spirit al naturii sălbatice, o teroare cu care n-ar fi îndrăznit să se pună nimeni.

Moki a întors sania, rămânând aproape de fundul mării, pentru a profita de umbrele undelor sonore. Delfinul *Tursiops* virase la stânga în plină viteză. Virajul său *trebuise* să fie mai amplu decât cel al lui Moki, așa că tot ce putea face Moki era să vâneze în arcu de cerc descris.

Moki fusese în serviciul de pază când începuse urmărirea, de aceea sania lui era dotată cu torpile. Era sigur că șmecherul ăla nu avea. A fluierat, anticipând sfârșitul acelei urmăriri obositoare.

Un sunet! S-a întors atât de repede că și-a lovit botul de cupola din plastic. Moki a pornit înainte cu sania și a prăgătit altă torpilă. *Asta* avea să-l termine pe dușman.

O prăpastie s-a deschis într-un larg canion oceanic. Moki a căzut vertical, razant cu peretele stâncos. A tras în spate de manetă și a așteptat.

Au trecut minute întregi până să audă zgomotul de motoare amplificându-se la stânga lui. Sania care venea se ținea aproape de peretele stâncos, la o adâncime mai mare.

Deodată, a ajuns sub el! Moki a hotărât să nu tragă imediat. Era prea ușor! Mai bine să audă șmecherul ăla şuieratul morții venind din spatele lui, prea aproape ca să fugă. Să-l chinuie spaima înainte să-l sfâșie torpila lui Moki!

Motorul saniei s-a ambalat, apoi a coborât în urmărire. Victima lui nu avea cum să vireze la timp! Moki a cântat:

Un mascul este! este!

Un Mare Mascul...

Moki și-a întrerupt incantația. De ce nu fugea deșteptul ăla? Se bizuise în întregime pe sunet. Doar acum și-a întors privirea spre victima aproape sigură.

Sania era goală! Înainta încet, fără pilot. Și atunci, unde era?

** Urechile de vânător*

Pot face din tine un mascul –

** Dar ochii*

Și creierul

*Îți sunt de fin astronaut – **

Vocea venea de deasupra lui! Moki a urlat, încercând să întoarcă sania și să lanseze o torpilă în același timp. Cu un vaiet sfâșietor, motoarele s-au oprit. Legătura nervoasă s-a întrerupt în aceeași clipă în care Moki a văzut un *Tursiops* cenușiu la

doi metri deasupra lui, cu dinții albi strălucind în lumina ce venea de la suprafața apei.

** Și proștii*

Ajung

*Doar cadavre – **

Moki a țipat de durere când arzătorul cu oxigen de la armura pilotului a explodat în lumina albastră de laser.

TOM ORLEY

De unde au venit cu toții?

Tom Orley s-a ascuns după o movilă joasă acoperită cu ierburi și s-a uitat la diferitele facțiuni extraterestre de la orizont. A numărat cel puțin trei tabere, toate apropiindu-se din diferite direcții de epava în formă de ou.

La circa un kilometru și jumătate în spatele lui, vulcanul bubuia încă. În zori, îl părăsise pe spionul thennanin muribund, lăsându-i o gamelă de apă prețioasă la gură ca să poată bea dacă avea să-și revină vreodată în simțiri.

Pornise la scurt timp după ce văzuse grupul de Tandu, punându-și la încercare noii „pantofi împlețiți” pe suprafața neregulată și cleioasă. Îl ajutau să se deplaseze cu atenție pe covorul gros de liane.

La început, a mers mai repede decât ceilalți. Dar în curând luptătorii Tandu au adoptat o nouă

tehnică. Au încetat să se miște anevoie prin mâl și au început să iuțească pasul. Tom a stat ascuns, întrebându-se ce se va întâmpla cu el dacă îl descopereau.

Și acum erau și alte grupuri, unul apropiindu-se dinspre sud-vest, celălalt dinspre vest. Nu reușea încă să-i vadă clar: nu erau decât puncte care se unduiau încet și anevoie pe orizontul zimțat. De unde naiba veneau toți?

Tandu erau cel mai aproape. Erau cel puțin opt sau nouă care se apropiau în coloană. Fiecare creatură își răscrăcăna picioarele fusiforme pentru a-și distribui mai bine greutatea. În brațe aveau instrumente lucitoare care nu puteau fi decât arme. Înaintau repede în marș.

Tom s-a întrebat ce tactică adoptaseră acum. Apoi a observat că acea creatură Tandu din fruntea lor nu era înarmată. În schimb, ținea în lesă o făptură păroasă și greoaie, stând un pic aplecată, de parcă îl îndemna pe sclav să-și îndeplinească sarcina încredințată.

Tom s-a hazardat să ridice capul la circa jumătate de metru deasupra movilei.

Al naibii să fiu!

Creatura cea păroasă *crea* pământ sau cel puțin ceva solid: un pod îngust în fața cetei! Drept înainte și pe ambele părți ale drumului era o slabă strălucire, unde realitatea părea să lupte împotriva unei intruziuni nocive.

Un Episiarch! Pentru o clipă, Tom a uitat situația în care se găsea, recunoscător pentru acest spectacol rar.

În timp ce privea, digul a cedat într-un punct. Banda luminoasă ce înconjura marginile s-a închis cu un zgomot puternic. Războinicul Tandu care se afla acolo s-a zvârcolit și a căzut printre plantele erbacee. Zbătându-se, a rupt covorul de liane, făcând o gaură prin care, în cele din urmă, s-a prăbușit în mare ca un pietroi.

Ceilalți Tandu nu păreau să-și fi dat seama. Cei doi din spatele deschizăturii au sărit pe „terenul” deocamdată solid. Detașamentul, cu un membru mai puțin, și-a continuat înaintarea.

Tom a scuturat din cap. Trebuia să ajungă primul la epavă! Nu putea să-i lase pe luptătorii Tandu să-l întreacă. Și totuși, orice ar fi făcut, chiar dacă și-ar fi continuat marșul, ei l-ar fi localizat. Nu se îndoia că știau să-și folosească eficient armele. Niciun războinic terestru nu-i mai subestima de mult pe luptătorii Tandu.

Șovăielnic, a îngenuncheat și și-a desfăcut legăturile de la pantofii împlețiți. I-a lăsat acolo și s-a târât cu precauție până la marginea deschizăturii.

A numărat încet până a auzit coloana Galacticiilor apropiindu-se, programându-și în minte fiecare mișcare.

A inspirat profund de câteva ori, și-a pus masca pe față, asigurându-se că era curată, ca și aripioarele ce o fixau. Apoi și-a scos din toc pistolul cu ace și l-a ținut strâns, cu ambele mâini.

Și-a proptit picioarele pe două rădăcini solide, apoi le-a verificat stabilitatea. Mlaștina era chiar în fața lui. A închis ochii.

** Ascultă –*

Plesnetul cozii

*Rechinului-tigru – **

Simțul său empatic a localizat puternicele emisii psi ale adeptului extraterestru nebun, aflat acum la optzeci de metri de el.

Gillian... a oftat Tom. Apoi, cu o neașteptată mișcare fluidă, s-a ridicat și a întins arma. A deschis ochii și a tras.

TOSHIO

În ciuda obiecțiilor lui Toshio, folosiseră ultimul strop de energie al șalupei pentru a o lansa și a ateriza într-un loc din vârful insulei. Băiatul se oferise să deschidă o breșă mai mare în cavitatea de sub movila metalică, dar Takkata-Jim îl refuzase cu răceală.

Și asta însemna două ore de muncă grea pentru a camufla micuța navă cu ramuri tăiate. Toshio nici măcar nu era sigur că ar servi la ceva dacă Galacticii și-ar fi terminat bătălia și și-ar fi îndreptat atenția spre suprafața planetei.

Metz și Dart trebuiau să-l ajute. Toshio îi pusese să taie arbuștii, dar descoperise că trebuia să le explice totul. Cimpanzeul era ursuz și supărat că îl comanda un elev-ofițer căruia îi dăduse ordine până acum câteva zile. Voia, evident, să pună mâna pe materialele lăsate lângă lacul cel mic al copacului-burghiu, înainte să se apuce de lucrul în echipă.

Metz se arătase destul de binevoitor, dar se temea să se ducă să discute cu Dennie, astfel încât era mereu neatent și nu de prea mare folos.

Până la urmă, Toshio i-a trimis pe amândoi la plimbare și a terminat singur treaba.

În sfârșit, șalupa a fost camuflată. Frânt de oboseală, băiatul s-a trântit pe jos să se odihnească, sprijinit de trunchiul unui copac cu nuci uleioase.

Să-l ia naiba pe Takkata-Jim! Toshio și Dennie aveau misiunea să garanteze siguranța taberei, să-i raporteze lui Metz ce aflaseră despre Kiqui, apoi să se urce în săniile lor și să o *șteargă* de acolo! Gillian se aștepta să plece în câteva ore, dar încă nu terminaseră nimic!

Mai rău era că *Streaker* îl avertizase cu vreo oră în urmă că trebuia să se aștepte la un pasager clandestin. Gillian hotărâse să nu-l aresteze pe Charlie pentru încălcarea ordinelor, chiar dacă furase materiale din vreo zece laboratoare ale navei. Toshio se bucura că fusese scutit de acea sarcină suplimentară. Mai ales că nu era nimic prin jur care să poată fi folosit pe post de închisoare.

Frunzișul a foșnit la stânga lui Toshio. O serie de șuierături mecanice au însoțit sunetul vegetației strivite. Apoi au trecut prin tufișuri patru „păianjeni” și au intrat în poieniță. Un delfin *Stenos* era întins pe suportul fiecărui vehicul și controla cele patru picioare lungi prin comenzi conectate la orificiul său nervos. Toshio s-a ridicat când i-a văzut apropiindu-se.

Takkata-Jim a trecut pe lângă el, aruncându-i în tăcere o privire glacială. Ceilalți trei păianjeni l-au urmat prin poiană și au intrat în pădure. Finii *Stenos* fluierau unul la altul în trinara de baltă.

Toshio i-a urmărit cu privirea. Și-a dat seama că își ținuse respirația.

Nu știu ce să zic de Takkata-Jim, dar finii care îl însoțesc sunt mai nebuni decât constructorii de diguri din Atlast, și-a spus el, scuturând din cap. Întâlnise câțiva așa-ziși *Stenos* în Calafia. Unii erau excentrici, în sensul bun sau rău, ca Sah'ot. Dar niciunul nu avea în ochi expresia însoțitorilor fostului secund.

Zgomotul făcut de mica escortă s-a pierdut în depărtare. Toshio s-a ridicat în picioare. S-a întrebat de ce îl lăsase Gillian pe Takkata-Jim să plece. De ce nu-l aruncase în închisoare împreună cu adepții lui, să termine odată cu ei?

Cu siguranță, era o idee bună să lase o echipă cu șalupa mare, să încerce să se întoarcă pe ascuns pe Terra în caz că *Streaker* era distrusă în cursul tentativei de fugă. Gillian nu putuse să-i trimită în acea misiune pe membrii credincioși ai echipajului. Totuși...

Căzut pe gânduri, a luat-o înapoi spre satul băștinașilor Kiqui.

Bineînțeles, șalupa nu mai avea energie. Teoretic, Takkata-Jim nu ar fi putut să-i contacteze pe Galactici nici dacă ar fi vrut. Iar Toshio nu-și putea închipui niciun motiv pentru care și-ar fi dorit-o.

Dar, dacă *avea* un motiv? Și dacă găsea vreun mijloc?

Toshio a fost cât pe ce să se lovească de un copac, atât de mare îi era concentrarea. S-a uitat în sus și a evitat impactul.

Trebuie să fii sigur, a decis el. Diseară va trebui să aflu dacă ne poate face necazuri.

Diseară.

Adulții tribului se așezaseră într-un cerc în poiana din centrul satului. Ignacio Metz și Dennie Sudman ședeau într-o parte. Mama-Cuibului stătea în fața lor, cu sacii respiratori verzi și roșii complet umflați. De fiecare parte a ei, bătrânii păreau o serie de baloane în culori vesele, luminați de razele soarelui filtrate prin frunzișul pădurii.

Toshio s-a oprit la marginea poienii din mijlocul satului. Soarele ce cobora printre copaci i-a dezvăluit un conclav de rase. Mama-Cuibului ciripea, agitându-și labele într-un mod ciudat, în sus și în jos, despre care Dennie spunea că denotă o însuflețire fericită. Dacă bătrâna femelă ar fi fost furioasă, și-ar fi mișcat labele în diagonală. Era un model extrem de simplu și expresiv. Restul tribului repeta sunetele pe care le scotea ea, uneori anticipându-le printr-o melopee aprobatoare.

Ignacio Metz dădea din cap surescit, acopeindu-și cu o mână casca la care asculta traducerea făcută de computer. Când s-a oprit cântul, Metz a spus câteva cuvinte la un microfon, iar difuzorul aparatului a emis o lungă serie de ciripituri acute.

Pe fața lui Dennie se citea ușurarea. Îi fusese groază de prima întâlnire dintre specialistul în elevație și populația Kiqui. Dar Metz nu îi stricase lungile și anevoioasele negocieri cu preconștienții. Se părea că întrevederea ajungea la concluzii satisfăcătoare.

Dennie l-a văzut pe Toshio și i-a zâmbit. Fără ceremonie, s-a ridicat în picioare și a plecat din cerc. S-a îndreptat în grabă spre marginea poienii unde stătea el.

– Cum merge? a întrebat-o Toshio.

– De minune! Se pare că Metz mi-a citit rapoartele cuvânt cu cuvânt. Înțelege spiritul lor de turmă, manifestările fizice ale sexului și vârstei, și a considerat analiza mea comportamentală „exemplară”! Exemplară!

Toshio i-a zâmbit, împărtășindu-i satisfacția.

– Mi-a spus că-mi face rost de un post la Centrul de Elevație! Poți să-ți închipui așa ceva? Dennie nu reușea să-și ascundă bucuria.

– Și tratatul?

– Păi, sunt gata oricând. Dacă vine Hikahi cu șalupa mică, putem lua cu noi pe *Streaker* vreo zece Kiqui. Altminteri, câțiva dintre ei vor ajunge pe Terra conduși de Metz cu șalupa mare. Totul e deja hotărât.

Toshio s-a întors să se uite la sătenii fericiți și a încercat să-și ascundă presimțirile rele.

Desigur, era spre binele populației Kiqui ca specie. Sub patronajul Omenirii le va fi mai bine decât cu oricare altă rasă spațială. Iar geneticienii de pe

Terra trebuiau să studieze ființele acelea, înainte să fie vorba despre adopție.

Se vor face toate eforturile pentru a menține sănătatea primului grup de băștinași. Jumătate din treaba lui Dennie fusese să le analizeze nevoile fizice, inclusiv trasorii biologici. Dar era puțin probabil ca vreunul din primul grup să supraviețuiască. Și, dacă va rămâne cineva în viață, Toshio se îndoia că specia Kiqui avea idee de aventura stranie în care pornea.

Încă nu sunt conștienți, și-a amintit el. Potrivit legii galactice, sunt încă animale. Și, spre deosebire de toți ceilalți din cele Cinci Galaxii, noi măcar încercăm să le explicăm, deși nu știm cât înțeleg, și să le cerem acordul.

Dar și-a amintit de o noapte cu furtună, ploaie torențială și fulgere, când micii amfibieni se îngrămădiseră în jurul lui și al unei femele de delfin rănite care îi era prietenă și le ținuseră de cald, ridicându-le moralul prin simpla lor prezență.

S-a întors cu spatele la poiana scăldată de lumina soarelui.

– Atunci nu te mai ține nimic aici, nu? a întrebat-o pe Dennie.

Ea a scuturat din cap.

– Sigur, mi-ar plăcea să mai stau puțin. Acum, că am terminat cu Kiqui, pot să lucrez serios la problema movilei metalice. Iată de ce am fost supărată acum câteva zile. Mă simțeam frustrată pentru că eram așa de obosită din pricina a două treburi

importante. Acum totuși ne-am apropiat cu un pas de soluția problemei. Știai că nucleul movilei metalice este încă în viață?

Toshio s-a văzut nevoit s-o întrerupă.

– Dennie, oprește-te o clipă, te rog! Răspunde-mi la întrebare. Ești gata să pleci acum?

Dennie a clipit și s-a încruntat.

– E ceva cu *Streaker*? S-a întâmplat ceva rău?

– Au început s-o mute acum câteva ore. Vreau să-ți strângi toate însemnările și mostrele și să le pui în sania ta. Tu și Sah'ot plecați mâine-dimineață.

Dennie l-a fixat cu privirea, având nevoie de ceva timp să-i înțeleagă cuvintele.

– Vrei să spui *tu* și Sah'ot, nu?

– Nu, eu mai rămân o zi. Trebuie s-o fac.

– De ce?

– Te rog, Dennie! Nu pot să-ți spun acum. Dar trebuie să faci ce îți cer.

Toshio s-a întors cu spatele să o ia spre lacul copacului-burghiu, însă Dennie l-a apucat de braț și l-a urmat.

– Trebuia să plecăm împreună! Dacă mai ai ceva de făcut aici, te aștept să termini!

El a continuat să meargă, fără să-i răspundă. Nu știa ce să spună. Nu-i venea nimic în minte. Era trist, câștigase în sfârșit respectul și afecțiunea lui Dennie, iar, după câteva ore, le pierdea.

Dacă asta înseamnă să devii adult, renunț bucurios, s-a gândit el. E prea trist.

Pe când se apropiau de micul lac, au auzit o ceartă venind din acea direcție. Toshio a iuțit pasul și Dennie s-a ținut după el până au ajuns în poiană.

Charles Dart țipa și trăgea de un cilindru subțire ținut de brațul manipulator al păianjenului lui Takkata-Jim. Cimpanzeul făcea eforturi zadarnice împotriva forței de tracțiune a mașinii waldo. Takkata-Jim rânjea cu gura deschisă.

Au tras amândoi de cilindru câteva secunde; cimpanzeul și-a încordat mușchii puternici, dar apoi obiectul i-a scăpat din mâini. A căzut în praf și a fost cât pe ce să se rostogolească în lac. S-a ridicat într-o clipă și a țipat de furie.

Toshio a văzut alți trei păianjeni comandați de fini *Stenos* îndreptându-se spre șalupa mare. Fiecare din ei avea câte un asemenea cilindru. Toshio s-a oprit brusc când a observat ce luase Takkata-Jim. A făcut ochii mari.

– Nu mai e niciun pericol, i-a spus Takkata-Jim pe un ton nepăsător. Le-am confiscat pe astea. Le-am pus la loc sigur în șalupa mea, așa că nu li se va întâmpla nimic rău.

– Sunt ale mele, hoțule! Charles Dart țopăia în culmea furiei și își agita mâinile. Criminal nenorocit! a mârâit el. Crezi că nu știu că ai încercat să-l o-mori pe Creideiki? Toți știm! Ai distrus balizele ca să nu mai fie probe! Și acum vrei să-mi furi uneltele cu care îmi fac m-meseria!

– Pe care le-ai furat, fără îndoială, din arsenalul lui *Streaker*. Sau vrei s-o chem pe doctorița Baskin să confirme dacă sunt cu adevărat ale tale?

Dart a mârâit și și-a dezvelit dinții impresioanți. S-a răsucit pe călcâie și a plecat de lângă neo-delfin, apoi s-a așezat în praf, în fața unui robot-sondă complex, care tocmai fusese descărcat pe malul micului lac.

Păianjenul lui Takkata-Jim a început să se întoarcă, dar finul a observat că Toshio îl fixa cu privirea. Pentru o clipă, rezerva glacială a lui Takkata-Jim s-a făcut praf sub căutătura severă a băiatului. S-a uitat în altă parte, apoi iar la Toshio.

– Să n-nu crezi nimic din ce auzi, băiete, a zis el. Am făcut multe și voi mai face, dar sunt convins că am dreptate. Dar nu eu l-am rănit pe Creideiki.

– Ai distrus balizele?

Toshio a simțit că Dennie era în spatele lui și îl privea în tăcere pe marele delfin.

– Da. Dar n-am fssst eu cel care i-a întins cursa. Ca regele Henric cu Beckett-t, am aflat doar după s-a întâmplat. Spune asta Pământului dacă, printr-o întâmplare ciudată, reușești să scapi, și eu nu. Alt-cineva a preluat inițiativa.

– Atunci cine a fost? a întrebat Toshio strângându-și pumnii.

Din orificiul respirator al lui Takkata-Jim a ieșit un suspin lung.

– Doctorul Metz a obținut de la Comisia de Explorare imbarcarea pentru unii care n-ar fi trebuit

să plece în călătoria assta. Nu mai avea răbdare. Câteva dintre finii lui *Stenos* aveau ... arbori genealogici *neobișnuiți*.

– Finii *Stenos* ...

– Câteva *Stenos*! Eu nu sunt unul dintre experimentele lui Metz! Sunt ofițer de navă interstelară. Mi-am câștigat postul! Vocea delfinului era sfidătoare. Când au simțit că nu mai pot suporta tensiunea, unii mi s-au adresat mie. Credeam că îi pot stăpâni. Dar a fost prea mult chiar și pentru mine. Să le spui și asta, Toshio Iwashika, dacă te întorci vreodată acasă. Spune-le celor de pe Terra că esste posibil să transformi un delfin într-un monssstru.

Takkata-Jim l-a mai privit o dată lung pe băiat, înainte ca păianjenul său să se întoarcă și să-i urmeze pe ai săi spre șalupa mare.

– E un mincinos! a șoptit Dennie după ce a plecat fostul secund. Pare logic și rațional, dar mă trec fiorii când îl ascult!

Toshio s-a uitat după păianjenul care dispărea în jos pe cărare.

– Nu, a zis el. E ambițios, poate și nebun. Și probabil un trădător. Dar, nu știu de ce, cred că tot ce a spus e adevărat. Poate că se agață încă de o onestitate superficială, din orgoliu. S-a întors cu spatele, scuturând din cap. Nu că asta l-ar face mai puțin periculos.

S-a apropiat apoi de Charles Dart, care i-a zâmbit prietenos. Toshio s-a ghemuit lângă cimpanzeul planetolog.

– Doctore Dart, cât de mari erau?

– Cine? Spune! Ai *văzut* sonda asta nouă? E excepțională, poate să se scufunde până la baza puțului, apoi să sape lateral ca să ajungă la marile canale de magmă pe care le-am detectat...

– Cât de mari *erau?* a întrebat din nou Toshio. Era tensionat, gata să-l strângă de gât pe cimpanzeu. *Spune-mi!*

Dart s-a uitat la el pe furiș, cu o expresie vinovată în ochi, apoi a privit lacul cu nostalgie.

– Doar de o kilotonă fiecare, a răspuns el oftând. Nu suficient de puternice să trimită unde decente în scoarță, pe bune. Și-a ridicat ochii căprui, inocenți. De fapt, erau doar bombe A, miciuțe de tot, ăsta-i adevărul!

HIKAI

Necesitatea de a înainta fără să facă zgomot o constrângea să mențină o viteză un pic mai mare ca aceea a unei sănii. Era frustrant.

Neavând contact cu nimeni de peste o zi, Hikahi studia peisajul marin din jurul ei pentru a nu se mai gândi la eventuala soartă a lui Creideiki și a lui *Streaker*. Avea să afle mai devreme sau mai târziu ce se întâmplase. Până atunci, grijile nu-i făceau decât rău.

Lumina matinală se filtra până în fundul canionelor pe când vira spre est și apoi spre nord. De sus coborau mănunchiuri tremurătoare de liane și pești cu spinările arămii țâșneau pe lângă ea, până când schiful i-a lăsat în urmă.

La un moment dat, a zărit ceva lung și sinuos care s-a strecurat într-o peșteră submarină, la apropierea ei. Nu avea timp să se oprească să exploreze,

dar Hikahi a făcut o poză monstrului când a trecut pe lângă el.

Ce fac dacă găsesc Streaker distrusă? i-a trecut prin minte fără să vrea.

Mă voi întoarce deocamdată la epava thennanină. E nevoie de mine acolo. Dar atunci voi fi comandant. Și să mă ascund pe fundul oceanului nu va putea fi o soluție pe termen lung. Nu în lumea asta letală.

Voi hotărî oare să negociez predarea?

Dar nu avea să-i lase pe Galactici s-o ia prizonieră. Ea era printre puținii care, cu înregistrări corecte, ar fi putut să traseze o rută exactă de întoarcere la flota abandonată.

Poate voi aștepta să văd echipajul în siguranță și apoi voi încerca să fug cu schiful acesta, s-a gândit ea. Nu că aş putea vreodată să ajung acasă cu el, chiar dacă aş reuși să trec de blocada Galacticilor. Dar cineva trebuie să încerce să avertizeze Terra. Poate există un mod de a-i pedepsi pe fanatici... de a-i face să plătească scump pentru comportamentul lor, pentru ca în viitor să se gândească de două ori înainte de a mai încerca să-i intimideze pe pământeni.

Hikahi știa că acestea erau doar visuri. Poate că peste câteva milenii oamenii și clienții lor vor avea acest gen de putere.

A ascultat cu atenție. Era un sunet...

A mărit amplificarea hifrofoanelor. Filtrele eliminau zgomotul motoarelor și al mării. Hikahi a auzit sunetele scurte și foșnetele produse de creaturile oceanice.

„Computer! Filtrează și caută sunetele emise de cetacee!”

Tiparele sunetelor s-au schimbat. Marea a devenit tăcută. Totuși, era o urmă de ceva...

„Mai mărește volumul!” Nivelul fonic a crescut. Peste șuieratul energiei statice, Hikahi a auzit țipetele slabe, dar distincte ale delfinilor care înotau. Erau sunetele disperate ale unei lupte.

Capta oare ecourile ultimilor supraviețuitori ai unei catastrofe? Ce trebuia să facă? Ar fi vrut să alerge în ajutorul finilor în dificultate. Dar cine-i urmărea?

„Sssunete de mașini!” a comandat ea. Dar detectorul a aprins o lumină roșie, indicând că nu era niciunul prin jur. Așadar, delfinii nu aveau sănii.

Dacă ar fi încercat o acțiune de salvare, ar fi riscat singura speranță a echipajului de pe Calul Marin. Să facă oare un ocol pe la refugiați și apoi să se ducă în grabă la *Streaker*, așa cum planificase? Era o alegere chinuitoare.

Hikahi a redus viteza pentru a înainta silențios și a îndreptat schiful spre nord, în direcția de unde veneau țipetele.

CHARLES DART

A așteptat până au plecat toți înainte să deșurubeze panoul din spate al noului robot pentru a-i controla conținutul.

Da, era încă acolo. Bine ascunsă.

Ah! s-a gândit el. Sperasem să repet experimentul. Dar o bombă ar trebui să fie de-ajuns.

STREAKER

DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

Am plecat. Toți cei de la bord par să fie ușurați.

Streaker s-a ridicat de pe fundul oceanului astă-seară, cu motoarele de propulsie la putere minimă. Eu eram pe punte să primesc rapoartele delfinilor care erau afară și să supraveghez indicatorii de solicitare, până aveam să mă conving că totul mergea bine. De fapt, nava părea dornică să plece.

Emerson și personalul din sala motoarelor trebuiau să fie mândri de munca lor, chiar dacă, desigur, aproape totul s-a datorat bobinelor găsite de Tom și de Tsh't. Streaker a reînceput să zumzăie ca o navă interstelară.

Ne-am îndreptat spre sud. Am lăsat în urma noastră un releu monofilament ca să păstrăm legătura cu

echipa de pe insulă și am lăsat un mesaj lui Hikahi, să-l găsească la întoarcere.

Sper să se grăbească. Să fii comandant e mult mai complicat decât am crezut. Trebuie să mă asigur că totul se face cum trebuie și în ordinea corectă, și să le las delfinilor impresia că „bătrâna doamnă“ stă cu ochii pe ei. Îmi pare rău că n-am făcut instrucție militară ca Tom, când eram la facultatea de medicină.

În mai puțin de treizeci de ore vom ajunge la carcasa navei thennanine. Suessi zice că totul va fi pregătit acolo. Între timp, am trimis afară o misiune de recunoaștere și Wattaceti merge deasupra noastră într-o sanie de detectare. Instrumentele lui arată că scurgerile sunt minime, așa că deocamdată suntem în siguranță.

Mi-aș da acum salariul pe un an, numai să fie aici Hikahi sau Tsh't, sau chiar Keepiru. N-am înțeles niciodată înainte de ce un căpitan prețuiește așa de mult un bun secund.

Apropo de căpitani. Al nostru e o minune.

Creideiki a rămas în aparență năuc mult timp după ce a părăsit infirmeria. Dar se pare că discuția lungă cu Sah'ot l-a ajutat să-și revină. Nu știu ce i-a făcut Sah'ot, dar n-aș fi crezut niciodată că un delfin rănit atât de grav precum Creideiki ar putea să fie atât de viguros și să se facă atât de util.

Când am decolat, a cerut să-i supravegheze pe cercetași și cei de pe flancuri. Eu aveam mare nevoie de un delfin de încredere să-l las la comandă acolo afară și m-am gândit că la vederea lui Creideiki li

se va ridica celorlalți moralul. Chiar și finii Stenos erau vizibil emoționați să-l aibă prin preajmă. Păreau să fi uitat de furia ce îi cuprinsese din cauza „loviturii mele de stat” și a exilării lui Takkata-Jim.

Creideiki trebuia să se limiteze la fraze simple în trinară, dar părea să fie suficient. Acum e acolo afară, mergând în viteză înainte și înapoi cu sania lui, punând totul în ordine, arătând, înghiontind, folosindu-se de exemplul personal. În câteva ore, Tsh't ar trebui să-i întâlnească pe cercetașii pe care i-am trimis înainte și atunci Creideiki se va putea întoarce la bord.

Pe comunicatorul meu era un beculeț care se tot aprindea de când mă întorsesem. Era nebunul acela de Niss, computerul dat de tymbrimieni. L-am lăsat pe afurisit să aștepte.

Tom n-ar fi de acord, așa îmi închipui. Dar o femeală nu are atâta energie ca un mascul, iar eu trebuie să trag un pui de somn. Dacă ar fi fost ceva urgent, Niss m-ar fi întrerupt și ar fi vorbit cu mine până acum.

O, Tom, rezistența ta ne-ar fi de folos acum! Ești oare pe drumul de întoarcere? Oare micul tău planor zboară acum spre insula lui Toshio?

Pe cine vreau să amănesc? De când a explodat prima bombă psi, nu am mai detectat nimic, doar zgomotele bătăliei spațiale, unele indicând că se luptă deasupra ultimei sale poziții cunoscute. Tom nu a lansat niciuna dintre bombele cu mesaje. Așadar,

a decis să nu trimită un mesaj ambiguu sau i s-a întâmplat ceva rău.

Fără vești de la Tom, cum am putea să decidem ce vom face după ce vom intra în Calul Troian Marin? Să decolăm și să ne încercăm norocul sau să ne ascundem în carcasă cât mai mult timp cu putință?

Va fi decizia lui Hikahi când va sosi timpul.

Gillian a închis jurnalul și a apăsă cu degetul mare pe butonul de autodistrugere. S-a ridicat și a stins lumina.

Înainte să iasă din laborator, a trecut pe lângă catafalcul cu stază al străvechiului cadavru pe care îl recuperaseră cu un preț atât de mare de la Mica Grămadă. Herbie era tot acolo, zâmbind sub un mic spot luminos, o enigmă străveche. Un mister.

Un tip care făcea rău.

Lovită, avariata, *Streaker* se deplasa încet pe fundul văii. Cu motoarele funcționând la nivel minim. O ceață întunecată și pufoasă de ridica sub navă, acolo unde propulsoarele atingeau suprafața mocirloasă.

Cilindrul greoi aluneca peste șanțurile și abisurile negre, ocolind baza munților submarini și pereții stâncoși aproape verticali. Săniile înaintau pe lângă ea, ghidând nava cu ajutorul sonarului.

Creideiki își privea nava care era acum din nou în mișcare. Asculta rapoartele concise ale cercetașilor și santinelelor și răspunsurile personalului de pe punte. Nu putea să urmărească mesajele în detaliu;

sofisticatul jargon tehnic era de neînțeles pentru el. Dar îi percepea semnificația de bază: echipajul stăpânea situația.

Streaker nu avea cum să strălucească în această lumină slabă și albastră, care domnea la cincizeci de metri adâncime, dar Creideiki putea să asculte – propriul sonar scotea clicuri slabe în timp ce savura zgomotul surd al motoarelor navei și își imagina că va fi la bordul ei când își va lua din nou zborul.

: Niciodată Creideiki : Nu Vei Mai Zbura Niciodată Cu Ea :

Fantoma, K-K-Kph-kree, s-a materializat treptat lângă el; era o figură spectrală din argint și umbre sonice. Prezența zeului nu l-a uimit pe Creideiki și nici nu l-a deranjat. Îl așteptase să vină. Zeul înota lent, ținând lejer pasul cu sania.

: Ai Scăpat De Noi : Iar Acum Mă Sculptezi Intenționat Din Cântec : Din Cauza Vocilor Vechi Pe Care Le-ai Auzit? : Vocile Din Adâncuri? :

: Da :

Creideiki nu gândea în anglică sau în trinară, ci în noua limbă pe care o învățase.

: E O Furie Străveche În Lumea Asta : I-am Auzit Cântul :

Fruntea înaltă a zeului-vis a scânteiat de lumina stelelor. Micile sale fălci s-au deschis. Dinții i-au strălucit.

: Ce Ai De Gând Să Faci? :

Creidieiki a simțit că știe deja răspunsul.

: Datoria Mea : A Răspuns în propriul Său grai : Ce Altceva Pot Să Fac? :

Din abisurile Visului Balenelor, Zeul a oftat aprobator.

Creideiki a dat mai tare hidrofoanele. Veneau ecouri surescitate de deasupra lui, din depărtare – sunete vesele de salut.

Pe ecranul sonarului saniei, la marginea îndepărtată a razei sale de acțiune, era un mic grup de puncte care se apropiau. Au ajuns din urmă punctișoarele care erau cercetașii de pe *Streaker*. Primul grup trebuia să fie al lui Tsh't, plecat de la Calul Marin.

Asigurându-se că nu era nimeni în jur care să-l vadă, a întors sania într-un mic canion lateral. A alunecat în spatele umbrelor aruncate de o stâncă și a oprit motorul. Apoi a așteptat; s-a uitat la *Streaker* cum trecea pe sub refugiul său, până ce a dispărut cu ultimii însoțitori după curba făcută de canionul mai lung.

– Adio ... Creideiki s-a concentrat asupra cuvintelor din anglică, pe rând. Adio... și... noroc... bun...

Când s-a simțit în siguranță, a virat sania și s-a înălțat din mica nișă, apoi a luat-o spre nord, către locul pe care îl părăsiseră cu douăzeci de ore înainte.

: Poți Să Vii Și Tu Dacă Vrei : i-a spus zeului – parte plăsmuire a minții sale, parte altceva. Plăsmuirea spectrală a răspuns la necuvintele formate de sunetele sonarului lui Creideiki.

: Te Însotesc : N-aș Vrea Să Pierd Asta Pentru Cântul Lumii :

PARTEA A VII-A

LANȚUL TROFIC

Stăpâne, mă întreb cum trăiesc peștii în mare.

Ca oamenii pe uscat... cei mari îi mănâncă pe cei mici.

WILLIAM SHAKESPEARE – RICHARD AL II-LEA

AKKI

Era un țipăt care îi trimitea fiori de gheață pe șira spinării. Doar un monstru putea să emită un asemenea sunet. Fugea de *el* cu aceeași disperare cu care fugea și de ființa care îl scotea.

Pe la amiază, Akki și-a dat seama că totul era aproape pe terminate.

Epuizarea se manifesta prin inima obosită, respirația dificilă, dar și prin suferința straturilor externe ale epidermei. Reacția alergică la apă părea agravată de oboseală. Pielea lui, odată netedă și suplă, era acum plină de răni. Iar mintea îi era doar un pic mai sprintenă decât corpul.

De mai multe ori, scăpase din capcane mortale. La un moment dat, evitând un ecou de sonar, fusese cât pe ce să fie înșfăcat de fălcile lui K'tha-Jon. Gigantul rânjise și îl țintise pe Akki cu pușca lui laser, iar tânărul delfin virase disperat. Nu datorită vitezei

sau inteligenței sale reușise Akki să scape. Își dădea seama că inamicul său își bătea joc de el.

Sperase să fugă spre nord, către insula lui Toshio, dar acum era dezorientat și nu mai știa unde e nordul. Poate, dacă ar fi putut să aștepte până la apusul soarelui...

Nu. Nu va dura așa de mult. Era timpul să termine cu asta.

Strigătul înspăimântător de vânătoare s-a auzit din nou. Urletul îi îngheța sângele în vene.

În mare parte, oboseala lui Akki era provocată de groaza pe care i-o inspira acel strigăt. Ce naiba era creatura care îl urmărea?

Cu puțin timp în urmă, a crezut că auzise un alt strigăt din depărtare. Părea chemarea de căutare a unui *Tursiops*. Dar probabil că doar își închipuise. Orice i se întâmpla lui *Streaker*, nu se puteau lipsi de niciun membru al echipajului care să-l caute pe el. Și, chiar dacă ar fi trimis pe cineva, cum ar fi putut să-l găsească în oceanul imens?

I-ar fi făcut un serviciu lui *Streaker* distrăgându-i atenția lui K'tha-Jon și îndepărtându-l de locul în care ar fi putut să facă mai mult rău.

Sper că Gillian și Hikahi s-au întors și au pus lucrurile la punct, s-a gândit el. Sunt aproape sigur.

Și-a reglat respirația la umbra unei crăpături în stâncă. K'tha-Jon știa unde se află, cu siguranță. Era doar o chestiune de timp până să se plictisească de urmărire și să vină să-și înhațe prada.

Îmi pierd luciditatea, s-a gândit Akki. Trebuie să termin odată cu asta cât mai am o șansă să câștig ceva... chiar dacă doar onoarea de a-mi alege momentul morții.

A verificat dacă erau încărcate bateriile de la armură. Mai avea suficient curent pentru două rafale de flăcări oxidrice. Ar fi trebuit să le tragă de la mică distanță, căci, fără îndoială, pușca lui K'tha-Jon era aproape încărcată.

Cu brațele de la armură, Akki și-a pus masca de oxigen pe orificiul respirator. Mai avea oxigen pentru zece minute. Mai mult decât suficient.

Strigătul strident a răsunat din nou, înspăimântător, obsedant.

E-n regulă, monstrule. Și-a încleștat fălcile să nu mai tremure de frică. Așteaptă-mă! Vin!

KEEPIRU

Keepiru gonea spre nord-est, în direcția zgometelor de luptă pe care le auzise în timpul nopții. Înota energic și rapid spre suprafață, arcuindu-se și împingând cu forță să urce. Armura îl îngreuna, dar era de neconceput să și-o scoată.

Încă o dată și-a blestemat soarta potrivnică. Sănia sa și a lui Moki erau consumate și inutile, așa că trebuiseră părăsite.

Când a intrat în labirintul de insulițe, a auzit strigătul de vânătoare pentru prima oară clar.

Până acum, putuse să-l pună pe seama imaginației... să-și repete că distanța sau o ciudată refracție a sunetului în apă îl făcuse să audă ceva inexistent.

Strigătul strident se reflecta de pe movilele metalice. Keepiru s-a întors pe loc și o clipă i s-a părut că îl înconjoară o haită de urmăritori.

Apoi a venit alt sunet, o provocare temerară, dar foarte slabă, în trinară. Keepiru și-a îndreptat botul încoace și încolo, a ales o direcție și a înotat din rășputeri într-acolo.

Mușchii i s-au încordat când a trecut ca o săgeată prin labirint. Un scrâșnet l-a avertizat că respiratorul îi era gol. A înjurat și s-a deconectat de la obiect, apoi și-a continuat zborul la suprafață, gâfâind și respirând la fiecare salt.

A ajuns la o răscruce de canale și s-a agitat nedumerit.

În ce parte s-o ia? S-a învârtit pe acolo până când a auzit din nou strigătul de vânătoare. Apoi i-a ajuns la urechi o bufnitură îngrozitoare. A auzit un țipăt de indignare și durere, și zgomotul slab al unei armuri în funcțiune. Altei provocări slabe în trinară i s-a răspuns cu un țipăt tremurat și altă bufnitură.

Keepiru a mărit viteza. Nu putea fi departe! S-a străduit din rășputeri să înoate mai repede, când a auzit un ultim țipăt epuizat:

* *Pentru onoarea*
Calafiei... *

Vocea a fost acoperită de un feroce strigăt victorios, apoi s-a așternut tăcerea.

Lui Keepiru i-a mai luat cinci minute să străbată, înnebunit, canalele înguste, ca să găsească locul luptei. Gustul apei, când a ajuns la locul faptei, i-a spus că venise prea târziu.

A încetinit brusc, apoi a intrat într-o mică vale, între trei movile de metal. De sus coborau mănunchiuri de liane arămii. O spumă roșiatică se răspândea din mijlocul văii, în pâraiașe roșii, urmând curenții dominanți. În centru, prins între părțile armurii distruse, un tânăr neo-fin *amicus*, deja parțial dezmembrat, plutea cu burta în sus, tras uneori și sfârtecat de fălcile unui delfin uriaș, înroșite de sângele lui.

Un delfin uriaș? Cum de nu-l observase în tot timpul de când părăsiseră Pământul? Keepiru și-a pus în grabă alt respirator de la armură și a inspirat, gâfâind, în timp ce îl fixa și îl asculta pe ucigaș.

Uită-te la culorile contrastante, și-a spus el. Privește maxilarul scurt, dinții mari, aripioara dorsală ascuțită.

Ascultă-l!

K'tha-Jon a mârâit satisfăcut și a sfâșiat o bucată de carne din partea laterală a lui Akki. Uriașul nu părea să observe arsura lungă de pe flancul său stâng și nici vânătaia care se mărea treptat din punctul în care fusese lovit ultima dată.

Keepiru știa că monstrul îi detectase prezența. K'tha-Jon a înghițit încet, apoi s-a ridicat la suprafață să respire. Când a coborât, s-a uitat drept în ochii lui Keepiru.

– Ei bine, Pilotule? a șoptit el, încântat.

Keepiru i-a vorbit în anglică, chiar dacă respiratorul îi înăbușea cuvintele.

– Tocmai am lichidat un monstru, K'tha-Jon, dar involuția *ta* ne contaminează întreaga rasă.

K'tha-Jon l-a luat în râs, scoțând câteva pufnituri stridente, disprețuitoare.

– Tu crezi că am regresat ca jalnicul ăla de *Stenosss Moki*, nu-i așa, Pilotule?

Keepiru nu putea face altceva decât să scuture din cap. Îi era imposibil să spună ce devenise *nostromul*.

– Un delfin care a regresat ar putea să vorbească anglica așa bine ca mine? a spus uriașul în batjocură. Sau să folosească logica astfel? Ar fi putut un *Tursiops* sau chiar un *Stenosss* care a regresat să urmărească o pradă care respiră aer cu atâta determinare... și plăcere? E adevărat, situația de criză din ultimele săptămâni a descătușat ceva în mine... Dar poți să mă asculți cu atenție și tot să afirmi că *am regresat*?

Keepiru a privit balele cu sânge din jurul maxilarelor puternice ale uriașului. Corpul lui Akki se îndepărta încet, purtat de curenți.

– Eu știu ce ești, K'tha-Jon.

Keepiru a trecut la trinară.

* *Apa rece clocotește*

Când urli tu

* *Foamea falcilor roșii*

Îți umple visul.

* *Harpoanele omorau*

Balele,

* *Năvoadele lui Iki*

Ne prindeau pe noi,

* *Și totuși noaptea*
Ne temeam
* *Doar de tine –*
...Cetaceu ucigaș.

K'tha-Jon și-a deschis fălcile de satisfacție, de parcă ar fi acceptat acel prinos. A urcat să respire și s-a întors la câțiva metri mai aproape de Keepiru, rânjind.

– Am ghicit adevărul cu ceva timp în urmă. Sunt unul dintre experimentele prețioase ale scumpului nostru stăpân uman Ignacio Metz. Nătărăul ăla a făcut un lucru mareț, cu toată prostia lui. Câțiva dintre cei pe care i-a strecurat la bordul lui *Streaker* au regresat sau au înnebunit. Dar *eu* sssunt un successs ...

– Ești o calamitate! a îngăimat Keepiru, împiedicat de respirator să folosească alte cuvinte mai potrivite.

K'tha-Jon s-a mai apropiat de el cu câțiva metri, iar Keepiru s-a dat înapoi din instinct. Uriașul s-a oprit din nou, emițând din frunte un clic satisfăcut.

– Chiar așa, Pilotule? Cum poți tu, simplu mâncător de pești, să înțelegi cine e mai bun ca tine? Ești oare demn să judeci pe cineva ai cărui strămoși au fost în vârful piramidei trofice a oceanului? Și îi judecau în mare pe toți cei din ssspecia ta?

Keepiru abia îl asculta, dându-și seama că distanța dintre el și monstru se micșora încontinuu.

– Ești prea ar-rogant. Ai doar câteva grefe de gene ale ...

– Sunt o BALENĂ UCIGAȘĂ! a țipat K'tha-Jon. Urletul lui a răsunat ca un imn cântat la bucium. Corpul pe dinafară nu contează *deloc!* Creierul și *sângele* contează. *Ascultă-mă* și îndrăznește să tăgăduiești ce sunt!

Clămpănitul fălcilor lui K'tha-Jon a fost ca o salvă de tun. Strigătul de vânătoare a răsunat, iar Keepiru, fiind așa de aproape, a simțit instinctiv nevoia să se ghemuiască, să se ascundă sau să moară.

Dar a rezistat. Și-a impus să adopte o postură demnă și și-a înghițit cuvintele sfidătoare.

– Ai regresat, K'tha-Jon! Ba, mai rău, ai ajuns un mutant, fără ereditate! Grefele lui Metz nu au reușit. Crezi că o adevărată balenă ucigașă ar face ce ai făcut tu? Vânează delfinii neevoluați de pe Terra, dar nu când e sssătulă! O adevărată balenă ucigașă nu omoară din dușmănie!

Keepiru a defecat și a împins fecalele în direcția uriașului cu o lovitură de coadă.

– Ești un experiment nereușit, K'tha-Jon! Tu zici că gândești încă logic, dar nu mai ai o patrie. Și, când raportul meu va ajunge pe Terra, plasma ta genetică va fi aruncată la gunoi! Stirpea ta se va stinge așa cum sfârșesc monștrii!

Ochii lui K'tha-Jon au scăpărat. L-a scăldat pe Keepiru într-un jet de sonar, de parcă voia să-și întipărească în minte fiecare curbă a următoarei sale victime.

– Ce te face să crezi că vei reuși să dai raportul? a șuierat el.

Keepiru a rânjit cu gura deschisă.

– Simplul fapt că ești un monstru diform și nebun, al cărui bot turtit nu poate găuri nici măcar un carton și a cărui masculinitate nu satisface decât grilajul unui bazin și nu scoate decât apă împruțită...

Uriașul a urlat din nou, acum de furie. Când a fost atacat, Keepiru a făcut un salt și s-a repezit într-un canal lăturalnic, abia reușind să scape de fălcile puternice. Trecând printr-un desiș de alge agățătoare, Keepiru s-a felicitat. Provocându-l pe K'tha-Jon la o vendetă personală, îl făcuse să uite de armură... și de carabina cu laser. K'tha-Jon voia acum, fără îndoială, să-l ucidă pe Keepiru la fel cum îl omorâse și pe Akki.

Keepiru a continuat să fugă, fiind înaintea mutantului cu o lungime de corp.

Până acum totul ieșise bine, s-a gândit el, pe când trecea în goană printre movilele scânteietoare de metal.

Dar era greu să scape de urmăritor. Și fălcile amenințătoare l-au făcut pe Keepiru să se întrebe dacă strategia lui fusese, până la urmă, cea potrivită. Urmărirea a continuat toată după-amiaza, până a apus soarele.

În întuneric, a devenit pur și simplu o luptă în care inteligența și sunetul jucau rolurile principale.

Băștinașii nocturni ai arhipelagului fugeau înspăimântați, în timp ce doi monștri străini se fugăreau prin canalele dintre insule, cotind și repezindu-se prin nori de bule. La trecerea lor, răspândeau în

adâncuri și pe uscat sunete complexe și uimitoare... imagini compuse și iluzii puternice de ecouri. Peștii din partea locului, chiar și cei enormi, fugeau din zonă, lăsând-o la dispoziția străinilor belicoși.

Era un joc ciudat de imagini și umbre, de amăgiri și ambuscade neașteptate.

Keepiru s-a strecurat afară dintr-un canal îngust, plin de mâl și a ascultat. Trecuse un ceas de când auzise ultimul strigăt de vânătoare, dar asta nu însemna că monstru rămăsese tăcut. Keepiru și-a format o imagine mentală a zonei înconjurătoare pe baza ecourilor primite; și știa că unele dintre acele imagini erau construcții făcute cu migală. Uriașul era prin jur și își folosea extraordinarele organe sonore pentru a așterne un vâl amăgitor pe ecourile din acel loc.

Keepiru regreta că nu vede mai bine. Dar norii de la miezul nopții cufundau totul în întuneric. Doar plantele ușor fosforescente luminau peisajul submarin.

A ieșit la suprafață să respire și a privit contururile slabe, argintii ale norilor. Sub o burniță tristă, vegetația de pe movilele metalice se unduia și foșnea.

Keepiru a tras aer în piept de șapte ori, apoi s-a scufundat din nou. Acolo jos se va da lupta decisivă.

Prin canalele deschise înotau fantome. Un fals ecou părea să indice o deschizătură spre nord – direcția în care încercase Keepiru să-și ducă următorul –,

dar, după o examinare mai atentă, a ajuns la concluzia că era o iluzie.

Un alt fals pasaj îl păcălise mai devreme, dar virase în ultima clipă, însă prea târziu pentru a evita să se izbească de marginea unei movile metalice acoperite de liane. Se lovise rău, se luptase să se elibereze din încâlceala de vegetație, scăpând la timp de un alt atac. Botul enorm al lui K'tha-Jon fusese la câțiva centimetri de el. În timp ce fugea, Keepiru a fost atins ușor de o rafală trimisă de pușca laser. Îi provocase o arsură în partea stângă, care îl durea îngrozitor. Doar posibilitatea mai mare de manevră îl salvase de acea dată, permițându-i să găsească un refugiu unde să aștepte să i se atenueze durerea sfâșietoare.

Probabil va reuși cu timpul să-l evite pe pseudocetaceul ucigaș. Dar timpul nu era de partea lui. K'tha-Jon se dedicase unei vânători ritualice și nu se mai gândea la altceva. Nu mai conta pentru el să se întoarcă la civilizație. Îi ajungea să-l împiedice pe Keepiru să raporteze pe Terra și să se încreadă în Ignacio Metz că îi va apăra drepturile acasă.

Dar Keepiru avea totuși responsabilități. Iar *Streaker* nu-l va aștepta, dacă avea șansa de a fugi.

Însă, s-a gândit Keepiru, mă străduiesc din răsuputeri să o șterg?

S-a încruntat și a scuturat din cap. Cu două ore în urmă, fusese aproape sigur că scăpase de K'tha-Jon. În loc să profite de ocazie, se întorsese, îndemnat de un raționament pe care nu și-l mai amintea acum, până a simțit din nou mirosul sonic al uriașului. În

câteva secunde, strigătul de vânătoare a răsunat din nou, iar mutantul și-a reluat urmărirea.

De ce am făcut asta?

I-a venit o idee... adevărul... Dar Keepiru a alungat-o. K'tha-Jon se apropia. Abia dacă observa fluxul de adrenalină care îi atenua durerea provocată de lovituri și arsuri.

Iluziile au dispărut ca niște fuioare de ceață ce se risipesc, dizolvându-se în clicuri și murmure. Ca un vârtej, lovind puternic din coadă, uriașul a intrat în canalul de sub Keepiru. Nuanța albicioasă a burții monstrului s-a zărit în penumbră când a urcat să respire, apoi a trecut înot prin fața nișei lui Keepiru, lansând raze de sonar înaintea sa.

Keepiru a așteptat să treacă uriașul, apoi s-a ridicat și el la suprafață. A respirat încet de patru ori, apoi s-a scufundat fără să miște o aripioară.

Monstrul era la zece metri de el. Keepiru n-a scos niciun sunet în timp ce K'tha-Jon a urcat din nou să respire. Dar când a coborât iar delfinul *Stenos*, Keepiru a țintit rafala de clicuri ca să ricoșeze de două movile metalice aflate de cealaltă parte a canalului.

Cetaceul ucigaș a virat brusc și s-a năpustit, la stânga lui Keepiru, trecând aproape pe sub el, în urmărirea iluziei sonore.

Ca o rachetă ce se scufundă, Keepiru a coborât, cu botul înainte, spre inamicul său.

Simțurile vânătorului erau incredibile, cu toată tăcerea anormală a lui Keepiru. K'tha-Jon a simțit

ceva în urma lui, s-a răsucit pe loc și s-a ridicat în apă, aproape în fața lui Keepiru.

Dar unghiul s-a dovedit greșit pentru atac. Pușca laser s-a rotit brusc spre el, iar fălcile enorme... Dacă renunța și fugea, ar fi încasat lovitura în plin.

Keepiru și-a amintit brusc de ceva. I-a revenit în minte instructorul de tactică de la academie, când le vorbea despre avantajele surprizei.

...E o armă unică în arsenalul nostru de pământeni conștienți, pe care alții nu o pot copia... “

Keepiru a accelerat și a frânat apoi în fața lui K'tha-Jon, ajungând burtă la burtă cu creatura uimită. A rânjit.

** Cine poate refuza*

Un cavalier amabil? –

** Să dansăm! **

Armura lui Keepiru a scos un zgomot și trei brațe-waldo au ieșit din ea să le apuce pe ale lui K'tha-Jon și să le imobilizeze.

Uluit, fostul nostrom a urlat de furie și a clămpănit din fălci, dar nu a reușit să se aplece în față atât cât era necesar pentru a-l mușca pe Keepiru. A încercat să-l lovească folosindu-și coada masivă, dar cea a lui Keepiru se îndoia în față și în spate, în același ritm cu cea a adversarului său.

Keepiru a simțit începutul unei erecții și a încurajat-o. În jocurile erotice între masculii adolescenți, de

obicei cel dominant își ia rolul de mascul. L-a incitat pe K'tha-Jon, scoțând de la el un țipăt îndurerat.

Uriașul se zbătea și se scutura, se zvârcolea și lovea, apoi a luat-o la fugă într-o direcție oarecare, umplând apa cu vaietele sale. Keepiru l-a ținut din scurt; știa care avea să fie acum tactica inamicului.

Cetaceul ucigaș a accelerat pe diagonală către o movilă metalică cu pereți abrupti. Keepiru a rămas pe loc până când K'tha-Jon a fost cât pe ce să-l strivească de perete. Apoi, deodată, s-a arcuit și și-a lăsat greutatea pe o parte, urlând sălbatic.

Poate că era un delfin uriaș, dar K'tha-Jon nu era o balenă ucigașă adevărată. Keepiru era destul de greu pentru a-i face pe amândoi să devieze cu o clipă înainte de coliziune. Flancul drept al lui K'tha-Jon s-a izbit de peretele din corali ascuțiți, lăsând urme însângerate de grăsime în urma lui.

K'tha-Jon a continuat să înoate, scuturând din cap amețit și lăsând după el un nor de sânge. Pentru moment, pe monstru nu părea să-l intereseze altceva decât aerul, așa că a urcat la suprafață să respire.

Și eu voi avea nevoie de aer în curând, s-a gândit Keepiru. Dar acum e momentul să lovesc!

A încercat să se dea înapoi pentru a-și folosi aparatul de sudură oxiacetilenică.

Se prinsese! În lama dințată a armurii lui K'tha-Jon! Keepiru a tras cu toată puterea, dar nu a reușit să-l deblocheze.

Monstrul l-a fixat cu privirea.

– E rândul tău, focă amărâtă, i-a spus în batjocură. M-ai luat prin sssurprindere. Dar tot ce trebuie să fac e să te țin sssub apă. Va fi interesssant să te aud cerșind după aer!

Keepiru ar fi vrut să înjure, dar trebuia să-și păstreze forțele. S-a luptat să-l oblige pe K'tha-Jon să se întoarcă pe spate pentru ca el să poată ajunge la suprafață, la doar un metru mai sus, dar monstrul era pregătit să-i împiedice orice mișcare.

Gândește-te, și-a spus Keepiru. Trebuie să mă gândesc. Păcat că nu cunosc mai bine Keneenk! Măcar...

Plămânii îi luau foc. Era cât pe ce să strige după ajutor în delfina primitivă.

Și-a amintit ultima dată când fusese tentat de primitivă. A auzit vocea lui Toshio, mai întâi cu un ton de reproș, apoi pe tonuri liniștitoare. Și-a adus aminte că jurase să moară decât să mai regreseze vreodată la stadiul de animal.

Sigur! Sunt un pește cretin, supraevaluat! De ce nu m-am gândit niciodată la asta?

Înainte de toate, a aruncat aparatul de sudură cu o comandă neuronală, deoarece oricum era inutil. Apoi și-a pus în mișcare brațele armurii.

** Cei ce aleg*

Modele de regresie

** Nu au nevoie de spațiu*

*Nici de instrumentele unui astronaut. **

Cu unul din clești, a apucat comanda nervoasă de pe capul lui K'tha-Jon. Monstrul a făcut ochii mari, dar, înainte să reușească să reacționeze, Keepiru i-a smuls fișa, provocându-i cât mai multă suferință și vătămare. În timp ce dușmanul lui urla, a smuls și cablul din carcasă, făcându-i armura inutilă pentru totdeauna.

Brațele armurii lui K'tha-Jon, care continuaseră să pulseze sub ale sale, au rămas inerte. Zgomotul ușor al puștii laser s-a oprit. Monstrul a urlat și s-a zvârcolit.

Keepiru găfâia după aer când lovitura de coadă a mutantului i-a adus pe amândoi la suprafață pentru scurt timp. Au căzut din nou sub apă în timp ce Keepiru l-a apucat pe inamic de armură din altă parte. Îl ținea strâns cu două brațe-waldo.

– *Kootchie-Koo*, a fredonat el pe când acționa al treilea braț, gata să sfâșie monstrul.

Dar, răsucindu-se disperat, K'tha-Jon a reușit să-l arunce pe Keepiru departe de el. Acesta a zburat prin aer, aterizând și împrôșcând totul în jur, de partea cealaltă a bancului îngust de mâl.

Gâfâind, s-au privit în ochi prin puzderia de pești minusculi. Apoi K'tha-Jon a clămpănit din fălci și s-a mișcat, încercând să găsească o modalitate de a ocoli obstacolul. Urmărirea începea din nou.

Odată ce s-au ivit zorii, lupta și-a pierdut orice subtilități. Nu mai erau amăgiri sonice delicate sau afronturi savuroase. K'tha-Jon îl hăituia pe Keepiru

cu o înrâncenare înspăimântătoare. Epuizarea părea să fie un cuvânt fără sens pentru monstru. Pierderea de sânge părea să-i alimenteze furia.

Keepiru se strecura pe canalele înguste, dintre care unele erau adânci de doar patruzeci de centimetri, încercând să-l obosească pe cetaceul ucigaș înainte de a se extenua el. Nu se mai gândea să fugă. Era o luptă care nu se putea termina decât cu o victorie sau cu moartea.

Dar se părea că energia lui K'tha-Jon era nelimitată. Strigătul lui de vânătoare răsuna prin apele puțin adânci. Monstrul îl căuta, la câteva canale distanță.

– Pilotule! De ce lupți? Doar șșști că lanțul trofic e de partea mea!

Keepiru a clipit. Cum putea K'tha-jon să facă apel la *religie*?

Înainte de elevație, conceptul de lanț trofic ca o ierarhie mistică fusese în centrul moralei cetaceelor – al părții temporale a Visului Balenelor.

Keepiru și-a transmis mesajul în toate direcțiile.

– K'tha-Jon, ești nebun. Doar pentru că Metz ți-a băgat în zigot câteva gene de balenă ucigașă, asta nu-ți dă dreptul să mănânci pe nimeni!

În timpuri străvechi, oamenii se întrebau de ce delfinii și multe balene au rămas prietenoși cu ei, în ciuda faptului că i-au masacrat. Ființele umane au început să priceapă ceva când au încercat pentru prima oară să-i țină pe delfini și balenele ucigașe unii lângă alții în parcuri oceanice și au descoperit,

spre uimirea lor, că delfinii săreau peste îngrădituri ca să stea cu balenele ... cu condiția ca acestea să nu fie flămânde.

În era primitivă, un cetaceu nu-i reproșa unui membru al altei rase că îl omoară, dacă acesta se afla pe o treaptă mai înaltă a lanțului trofic. Secole întregi, cetaceele presupuseseră că omul se găsea pe treapta cea mai de sus, așa că nu-i purtase pică decât pentru *cele mai* nebunești masacre.

Era un cod al onoarei pe care, când oamenii l-au descoperit, s-au rușinat și mai mult de ce făcuseră.

Keepiru s-a strecurat în canalul deschis pentru a-și schimba poziția, fiind convins că monstrul îl localizase pe baza ultimului dialog.

Era ceva cunoscut în această zonă. Keepiru nu știa ce anume, dar era ceva special în gustul apei. Avea duhoarea unui delfin care murise de curând.

* *A mânca – mâncat*

A mușca – mușcat

* *Răsplătește marea...*

*Vino și hrănește-mă! **

Prea aproape. Vocea lui K'tha-Jon era prea aproape și psalmodia blesteme religioase. Keepiru s-a îndreptat spre o crevasă pentru a se adăposti și s-a oprit brusc când l-a copleșit mirosul morții.

L-a inspirat încet și s-a oprit când a văzut scheletul suspendat printre alge.

– Hist-t! a oftat el.

Astronautul delfin se pierduse din prima zi, când valul o aruncase pe țărm pe Hikahi și el se purtase ca un prost. Corpul fusese mâncat cu totul de necrofagii din mare. Cauza morții nu putea fi stabilită.

Știu unde sunt ... s-a gândit Keepiru. În acel moment, strigătul de vânătoare a răsunat din nou. Aproape! Foarte aproape!

S-a răsucit și s-a întors repede în canal, a văzut o formă mișcându-se și s-a dat la o parte exact când monstrul se repezea după el. O lovitură de coadă a uriașului l-a făcut să se învârtă pe loc.

Keepiru s-a arcuit și a luat-o la fugă, deși îl dureau într-o parte de parcă i se rupsesse o coastă. A strigat:

** După mine – ticălos involuat*

** Eu știu – că acum e timpul să te hrănesc **

K'tha-jon a mugit drept răspuns și s-a repezit după el.

În timp ce distanța dintre ei se micșora, Keepiru și-a dat seama că nu mai avea la dispoziție decât câteva secunde. Fălcile deschise erau acum chiar în spațele lui. *E aici, aproape, s-a gândit el. Trebuie să fie!*

Apoi a văzut altă crevasă și a înțeles.

K'tha-Jon a mugit din nou când a văzut că Keepiru era blocat de insulă.

Încet, încet

Sau repede, repede –

E timpul să mă hrănești – să mă hrănești!

– Te voi hrăni, a spus Keepiru, gâfâind, pe când se repezea în canionul îngust.

De jur împrejurul lui se unduiau alge atârănătoare, de parcă le adusesese marea.

În capcană! În capcană!

Te-am prins... #

K'tha-Jon a țipat de uimire. Keepiru a urcat repede deasupra crevasei, străduindu-se să ajungă sus, înainte ca lianele să se închidă în jurul lui. La suprafață, a inspirat adânc și s-a ținut aproape de perete.

La mică distanță de el, apa înspumată se învârtejea. Keepiru se uita și asculta speriat, în timp ce K'tha-Jon se chinuia singur, fără armură sau alte mijloace, să smulgă cu fălcile mănunchiurile de liane ale plantei ucigașe, zbatându-se inutil pe măsură ce încă una și încă una se abătea asupra corpului său uriaș.

Și Keepiru avea probleme. Și-a impus să-și păstreze calmul și să se folosească de armură. Cleștii puternici ai brațelor-waldo tăiau tentaculele care încercau să-l prindă. Recita în minte tabla înmulțirii ca să rămână la modelul de gândire al anglicii, retezând în același timp lianele una după alta.

Lupta delfinului pe jumătate balenă ucigașă trimitea spre cer gheizere de apă de mare și vegetație ruptă.

Dar minutele treceau. Lianele care încercau să-l prindă pe Keepiru erau din ce în ce mai puține și tot mai multe cele care coborau asupra uriașului.

Strigătul de vânătoare a răsunat din nou – încă sfidător, dar și disperat acum.

Keepiru asculta și urmărea lupta monstrului cu tentaculele, însă aceasta devenea din ce în ce mai lentă. L-a năpădit o tristețe ciudată, de parcă i-ar fi regretat sfârșitul.

** Ți-am spus – că te voi hrăni **

I-a cântat Keepiru cu blândețe creaturii care agoniza sub el.

** Dar nu ți-am spus –
Cine se va hrăni din tine... **

HIKABI

De la căderea nopții îi căutase pe refugiați, mai întâi încet și cu prudență, apoi cu disperare. La un moment dat, a renunțat la prudență și a început să acționeze un far sonar ca s-o poată localiza.

Nimic! Erau fini acolo, dar o ignorau total!

Doar după ce a intrat în labirint, a descoperit sursa sunetului. Apoi a înțeles că unul dintre fini era nebun de legat și că amândoi erau angajați într-un duel ritualic, care excludea întregul univers până lua sfârșit.

Dintre toate lucrurile care se puteau întâmpla, acesta a uluit-o pe Hikabi cel mai mult. O luptă ritualică? Aici? Ce legătură avea asta cu tăcerea lui *Streaker*?

Avea senzația neliniștitoare că *această* luptă era pe viață și pe moarte.

Hikabi a pus sonarul pe pilot automat și a lăsat micul schif să se orienteze singur. A adormit, lăsând

întâi o emisferă cerebrală, apoi și pe cealaltă să treacă în starea alfa, în timp ce vehiculul aluneca prin canalele înguste, îndreptându-se în continuare spre nord-est.

A trezit-o brusc un bâzâit puternic. Instrumentele îi arătau urmele mișcării unui cetaceu aflat chiar după un prag de rocă metalică, îndreptându-se încet spre vest.

Hikahi a activat hidrofoanele.

– Oricine ai fi, a bubuit în apă vocea ei, ieși imediat de acolo!

A fost un ton interogativ slab, un fluierat obosit și confuz.

– *Pe aici*, tâmpitule! Urmează direcția din care vine vocea mea!

Ceva a ieșit dintr-un canal larg între insule. Hikahi a aprins reflectoarele schifului. Un delfin cenușiu clipea des în lumina puternică.

– Keepiru! a exclamat Hikahi.

Corpul pilotului era plin de vânătăi, iar pe o parte avea o arsură oribilă, dar zâmbea.

** Ah, ploi blânde –*

Dragă doamnă, căci ai venit aici

*Să mă salvezi... **

Zâmbetul i-a pălit ca un foc ce se stinge, iar ochii i s-au dat peste cap. Apoi, din instinct, corpul pe jumătate conștient i s-a ridicat la suprafață și a plutit până când Hikahi a ajuns la el.

PARTEA A VIII-A

CALUL TROIAN MARIN

*Semiluni de abanos care urcă
Din lacuri, unde începe lumina pe jumătate
Să apună, pe ce țărm îndepărtat,
Delfini? Delfini?*

HAMISH MACLAREN

GALACTICI

Beie Chohooan blestema parcimonia superiorilor săi.

Dacă synthianul comandant suprem ar fi trimis o navă-mamă să supravegheze bătălia fanaticilor, ea ar fi putut să se apropie de zona de luptă cu un vas ușor — prea mic să poată fi detectat. Dar așa, fusese obligată să ia o navă suficient de mare pentru a călători prin punctele de transfer și hiperspațiu, însă prea mică să se apere corespunzător și prea mare să treacă neobservată printre combatanți.

Fusese cât pe ce să deschidă foc asupra sferei micițe care spiona în jurul asteroidului în spatele căruia își găsisse refugiu nava ei. Exact la timp a recunoscut sonda pilotată de un wazoon. A apăsă pe un buton să deschidă poarta unui post de andocare, dar wazoonul s-a oprit și a trimis o serie frenetică de impulsuri laser.

– Poziția ta a fost detectată! *i-a comunicat. Rachetele inamice te încolțesc...*

Beie a proferat cele mai cumplite blesteme. De fiecare dată când ajungea destul de aproape să transmită un mesaj pământenilor, era constrânsă să fugă de vreun tentacul paranoic al bătăliei.

– Întoarce-te repede și andochează! *a tastat Beie ordinul pentru wazoon.*

Muriseră deja pentru ea prea mulți clienți mititei, credincioși.

– Nu. Mai bine fug, Beie. Wazoo-doi le va distrage...

Beie a mârâit, indignată de atâta neascultare. Cei trei wazooni care rămăseseră pe raftul din stânga ei s-au dat înapoi de frică și au clipit spre ea cu ochii lor mari.

Sfera-spion a luat viteză și a dispărut în noapte.

Beie a închis poarta de andocare și a ambalat motoarele. A trecut printre bucățile de piatră primordială, departe de zona periculoasă.

Prea târziu, s-a gândit ea pe când arunca o privire la ecran. Rachetele se apropiau prea repede.

Deodată, o lumină intensă în spatele ei a anunțat-o ce soartă a avut micul wazoon. Buza de sus a lui Beie s-a arcuit în timp ce se gândea la un mod potrivit de a-și încheia socotelile cu fanaticii, în caz că ar fi avut vreodată ocazia.

Apoi au sosit rachetele, iar ea a avut prea multe de făcut ca să se mai gândească la lucruri plăcute.

A distrus două rachete, transformându-le în vapori, folosindu-și tunul cu particule. Alte două au explodat și razele lor abia s-au refractat de scuturile ei.

Ah, pământeni, s-a gândit, nici nu veți ști că am fost aici, sus. Pentru ceea ce știți, ați fost abandonați de întregul univers.

Dar nu vă lăsați descurajați, pui de lup. Continuați lupta! Arătați-vă colții persecutorilor voștri! Și, dacă nu reușiți să-i învingeți cu armele, mușcați-i!

Beie a distrus încă patru rachete înainte ca una să reușească să explodeze foarte aproape, trimițându-i nava incendiată în praful întunecat al galaxiei.

TOSHIO

Noaptea umedă aducea din când în când rafale de ploaie. Plantele cu frunze mari și lucioase se unduiau nesigure în bătaia unui vânt care părea incapabil să hotărască din ce direcție să sufle. Frunzișul ud a strălucit când două din micile luni ale lui Kithrup au ieșit din nori pentru scurt timp.

La extremitatea sudică a insulei, printr-un acope-riș rudimentar de stuf, apa se scurgea încet în picături care cădeau în pârlăiașe pe carena lovită a unei mici nave spațiale. Apa forma bălți minuscule pe suprafața curbată, apoi curgea mai departe. Răpăitului picăturilor de ploaie pe stuf i se adăuga susurul continuu al pârlăiașelor care se vărsau în noroiul bătătorit și în vegetația strivită de sub vehiculul funcțional în formă de cilindru.

Pârâiașele curgeau pe flanșele robuste de stază, serpuiau pe hublourile anterioare, întunecate sau clare în lumina intermitentă a lunilor.

Și alte pârâiașe pătrundeau în fisurile subțiri din jurul porții de la pupa, folosind canale directe pentru a se vărsa în pământul mocirlos.

S-a auzit un șuierat mecanic, doar un pic mai tare ca ploaia. Fisurile din jurul porții s-au lărgit aproape imperceptibil. Pârâiașele învecinate s-au unit pentru a umple crăpăturile cele noi. O baltă a început să se formeze pe terenul de sub poartă.

Și poarta s-a crăpat mai mult. Alte pârâiașe s-au unit de parcă încercau să intre în navă. Pe neașteptate, un șuvoi năvalnic s-a revărsat din crăpătură, devenind imediat o cascadă involburată. Apoi, la fel de brusc, torentul s-a domolit.

Ușa blindată s-a deschis cu un suspin ușor. Ploaia a trimis un vârtej oblic de picături în deschizătură.

O siluetă întunecată, purtând cască, a apărut în prag, indiferentă la asaltul apei. S-a întors să se uite în stânga și în dreapta, apoi a ieșit și a călcat în baltă, împrôșcând cu apă în jurul ei. Ușa s-a închis la loc cu un scârțâit și un mic declic.

Silueta s-a încovoiat în vânt, căutând o potecă în întuneric.

Dennie s-a ridicat brusc în capul oaselor la auzul unor pași în apropiere. Și-a dus mâna la piept și a spus în șoaptă:

– *Toshio?*

Pânza de la intrarea în cort a fost dată deoparte. Pentru o clipă, a apărut o formă întunecată în prag. Apoi o voce joasă a îngăimat:

– Da, eu sunt.

Bătăile inimii lui Dennie s-au liniștit puțin.

– Mă temeam să nu fie altcineva.

– Dar cine credeaai că e, Dennie? Charlie Dart, părăsindu-și cortul ca să te violeze? Sau mai degrabă băstinașii Kiqui?

Toshio o tachina cu blândețe, dar nu reușea să-și ascundă încordarea din voce. Și-a dat jos costumul, apoi și casca, pe care a atârnat-o într-un cui de lângă intrare. Doar cu lenjeria pe el, băiatul s-a dus la sacul lui de dormit și s-a băgat înăuntru.

– Unde ai fost?

– Nicăieri. Dormi, Dennie.

Ploaia răpăia pe cort fără ritm. Dennie a rămas așezată, uitându-se la Toshio în lumina slabă care intra prin deschizătură. Abia reușea să distingă albul ochilor băiatului care se uita în gol.

– Te rog, Tosh, spune-mi. Când m-am trezit și tu nu erai în sacul de dormit...

Vocea i s-a pierdut când el s-a întors s-o privească. Schimbarea care se produsese în Toshio Iwashika în acea ultimă săptămână nu fusese niciodată așa de evidentă ca acum, în expresia lui concentrată și intensitatea privirii.

În cele din urmă, l-a auzit oftând.

– Bine, Dennie. M-am dus la șalupa cea mare. Am intrat pe furiș să arunc o privire.

Pulsul lui Dennie s-a accelerat din nou. A vrut să spună ceva, a șovăit, dar până la urmă l-a întrebat:

– Nu e periculos? Vreau să spun că nu se știe cum ar reacționa Takkata-Jim. Mai ales dacă este într-adevăr un trădător.

Toshio a ridicat din umeri.

– Era acolo ceva ce trebuia să descopăr.

– Dar cum ai putut să intri și să ieși fără să fii prins?

Toshio s-a sprijinit într-un cot și Dennie i-a văzut o clipă albul dinților când a zâmbit un pic.

– Câteodată un elev-ofițer știe niște lucruri pe care nici inginerii nu le cunosc, Dennie. Mai ales când e vorba de ascunzători pe nave. Când vine momentul să ieși din cart, se găsește întotdeauna un pilot sau un locotenent care să-ți mai dea ceva de făcut cu mâinile sau înotătoarele, ca nu cumva să lenevești... E mereu ceva de învățat *în plus* despre navigare în spațiu sau protocoale, de exemplu. Eu și Akki petreceam mult timp, în perioadele de odihnă, în sala șalupei mari. Am învățat cum să deschidem ușile fără ca manevra să fie semnalată pe ecranele din sala de comandă.

Dennie a scuturat din cap.

– Oricum, mă bucur că nu mi-ai spus unde te duci. Aș fi murit de îngrijorare.

Toshio s-a încruntat. Dennie începea iar să vorbească la fel ca mama lui. Tot nu se împăcase cu ideea că trebuia să plece și să-l lase acolo, iar Toshio spera să nu aducă iar în discuție acest subiect.

Dennie s-a întins, cu fața spre el, folosindu-și brațele pe post de pernă. S-a gândit o clipă, apoi a șoptit:

– Ce ai descoperit?

Toshio a închis ochii.

– Cred că pot să-ți spun, a zis el. Trebuie să-i spui lui Gillian, în caz că eu nu reușesc să comunic cu ea mâine-dimineață. Am descoperit ce face Takkata-Jim cu bombele alea pe care le-a furat de la Charlie. Le transformă în carburant pentru șalupă.

Dennie a clipit, nedumerită.

– Dar... noi ce putem face în privința asta?

– Nu știi! Nu știi nici dacă *trebuie* să facem ceva în privința asta. Oricum, în câteva săptămâni, își va reîncărca acumulatorii suficient ca să decoleze. Poate că lui Gillian nu-i pasă. Pe de altă parte, ar putea fi ceva al naibii de important. Încă n-am înțeles cum stau lucrurile. Aș putea fi nevoit să fac ceva drastic.

Toshio văzuse bombele parțial dezamblate prin geamul gros al ușii de siguranță de la laboratorul cu mostre. Să ajungă la ele ar fi mult mai greu decât să se mai furișeze o dată la bord.

– Orice s-ar întâmpla, a spus, încercând s-o liniștească pe Dennie, sunt sigur că totul va fi bine. Asigură-te că însemnările tale sunt la locul lor mâine-dimineață. Datele despre Kiqui sunt pe locul doi ca importanță, printre rezultatele acestei odisei nebunești, și trebuie să ajungă la destinație. Ne-am înțeles?

– Sigur, Tosh.

Băiatul s-a întins pe spate. A închis ochii și a respirat mai încet, prefăcându-se că a adormit.

– Toshio?

Tânărul a oftat.

– Da, Denn ...

– Păi, e vorba de Sah'ot. Pleacă doar ca să mă însoțească. Altminteri, cred că ai avea parte de o revoltă.

– Știu. Vrea să rămână aici ca să-și asculte *vocile* alea de sub pământ.

Toshio s-a frecat la ochi, întrebându-se de ce îl ținea treaz Dennie ca să-i vorbească despre chestiile astea. Ascultase deja reproșurile lui Sah'ot.

– Nu le lua în derâdere, Tosh. El spune că și Creideiki le ascultă și că a trebuit să întrerupă canalul ca să-l scoată pe căpitan din transă, pentru că sunetele erau prea fascinante.

– Comandantul are leziuni cerebrale grave. Răspunsul lui Toshio era plin de amărăciune. Iar Sah'ot este egocentric, instabil ...

– Și eu gândeam așa, l-a interrupt Dennie. Mi-era teamă de el, până când am descoperit că, în realitate, e blând și inofensiv. Dar, și dacă am presupune că acești doi fini aveau halucinații, tot ar trebui să ținem cont de ce am descoperit eu în privința movilelor metalice.

– Îhî, a făcut Toshio, somnoros. Ce anume? Încă o dovadă că sunt vii?

Dennie a tresărit când i-a auzit tonul ușor disprețuitor.

– Da, și extrem de ciudata econișă a copacilor-burghiu. Toshio, am făcut o analiză pe laptopul

meu, și nu există decât o singură explicație posibilă. Puțurile săpate de copacii-burghiu sunt parte din ciclul de viață al unui organism... un organism care își trăiește o parte din viață la suprafață, ca o simplă colonie de corali, iar mai târziu cade în puțul pe care și l-a pregătit...

– Atâta ingeniozitate și capacitate de adaptare, cu singurul scop de a-și săpa mormântul? a întrerupt-o Toshio.

– Nu! Nu mormântul, ci un canal! Movila de metal e doar *începutul* ciclului de viață al acestei creaturi... stadiul *larvar*. Destinul său ca formă adultă este jos, în scoarța subțire a planetei, unde canalele convective ale magmei îi pot furniza energia necesară unei creaturi metaloorganice!

Toshio făcea eforturi serioase să fie atent, dar gândul i se întorcea mereu la bombe, la trădători, la Akki, tovarășul lui pierdut, și la un om aflat departe în nord, care merita să-l aștepte cineva, dacă sau *când* va reveni vreodată pe insula de unde plecase.

– ...singura problemă e că nu știm cum a putut să evolueze o asemenea formă de viață! Nu se găsește nimic despre forme intermediare, nicio mențiune despre posibili precursori în vechile informații despre Kithrup, deținute de *Biblioteca*... și asta este cu siguranță o formă de viață excepțională, care ar fi meritat să fie consemnată!

– Hmmm.

Dennie s-a uitat la Toshio. Își pusese brațul peste ochi și respira încet, de parcă se cufunda în somn.

Dar îi vedea pe tâmplă o mică venă care pulsa repede și pumnul celălalt strângându-se din când în când.

L-a privit în continuare prin semiîntuneric. Ar fi vrut să-l zgâlțâie ca să-l facă s-o asculte!

De ce îl bat atâta la cap? s-a întrebat ea deodată. *Sigur, chestia asta e foarte importantă, dar numai de interes științific, iar Toshio trebuie să poarte pe umeri povara acestui colțișor de lume al nostru. E atât de tânăr, dar acum are răspunderea unui comandant.*

Și eu ce simt în privința asta?

Un freamăt în stomac i-a spus ce anume. *Îl bat la cap pentru că vreau să-mi acorde atenție.*

Vreau să-i atrag atenția, s-a corectat. În felul meu stângaci, am încercat să-i dau prilejul să...

Nervoasă, Dennie s-a confruntat cu propria-i nesăbuiță.

Dacă eu, care sunt mai mare, pot să mă zăpăcesc așa, nu pot să pretind de la el să înțeleagă semnalele, și-a dat seama în cel din urmă.

A întins mâna, dar și-a retras-o înainte să-i atingă părul negru lucios care îi cădea pe tâmple lui Toshio, în șuvițe lungi și umede. Tremurând, și-a cercetat din nou sentimentele și a constatat că doar frica să nu fie respinsă o reținea.

De parcă ar fi avut propria voință, mâna i s-a mișcat să atingă barba scurtă și moale a lui Toshio. Tânărul a tresărit și s-a întors s-o privească, mirat.

– Toshio, mi-e frig, a spus Dennie cu vocea înecată de emoție.

TOM ORLEY

Când a venit un moment de calm relativ, Tom s-a gândit la ceva. *Să nu uit data viitoare, și-a spus el, să nu mă mai fâțâi prin jur și să dau cu piciorul în cuiburi de viespi.*

A aspirat la un capăt al tubului. Celălalt ieșea la suprafață într-o mică deschizătură din întinderea ierboasă. Din fericire, de această dată nu îi trebuia mult aer pentru a-l completa pe cel furnizat de mască. În zonă era o mare cantitate de oxigen dizolvat.

Razele trimise de combatanți sfârâiau din nou sus, iar strigătele slabe indicau o luptă în desfășurare. De două ori, apa a tremurat de la exploziile din apropiere.

Măcar de data asta nu trebuie să-mi fac griji că voi fi prăjit de raze rătăcite, s-a consolat el. Cei rămași în urmă nu au decât mici arme portabile.

Tom a zâmbit de acea ironie. *Tot* ce aveau erau arme mici, portabile.

Secerase doi Tandu în prima ambuscadă, înainte ca ei să poată mânui pistoalele cu particule și să riposteze cu foc. Și, mai presus de toate, reușise să-l atingă pe Episiarchul hirsut înainte să plonjeze cu capul înainte într-o gaură din ierburi.

Aproape îl nimerise. O rafală îi lăsase arsuri de gradul doi pe talpa goală a piciorului stâng. În ultima clipă îl văzuse pe Episiarch retrăgându-se indignat, în timp ce un nimb de irealitate îi scânteia în jurul capului, ca un halou de flăcări. Pentru o clipă, Tom a avut impresia că vede stelele prin strălucirea tremurătoare.

Luptătorii Tandu se chinuiau să rămână pe digul care se zgâlțâia puternic. Asta îi făcuse probabil să rateze ținta, tocmai ei, care se lăudau că sunt trăgători de elită, și explica faptul că Tom mai era în viață.

Așa cum prevăzuse, vânătoarea vindictivă a războinicilor Tandu îi purtase spre vest. Tom ieșise din apă, din când în când, ca să le mențină viu interesul cu rafale scurte de ace.

Apoi, pe când înota printre deschizăturile din covorul de ierburi, i se păruse că bătălia se îndepărta fără el. Auzise zgomotul luptei și înțelesese că urmăritorii lui întâlнисeră o altă ceată de extraterestri rămași în urmă.

Atunci Tom se îndepărtase pe sub apă, căutând alt prilej să le facă rău.

Zgomotul luptei se deplasase din poziția lui actuală. Judecând după ce văzuse, când aruncase

o privire pe furiș acum o oră, această încăierare părea să implice vreo șase Gubru și trei mașini de teren cu roți sferice, mai degrabă uzate. Tom nu-și dădea seama dacă erau conduse de roboți sau de echipaje, dar păreau să nu se adapteze la suprafața nesigură, în ciuda puterii lor de tragere.

A ascultat un minut, apoi a înfășurat tubul și l-a pus la centură. A urcat la suprafață fără zgomot și a riscat să-și ridice privirea la nivelul buclelor încălcite de ierburi.

Cu toate mișcărilor sale haotice, se deplasase mereu spre epava în formă de ou. Acum vedea că aceasta era la doar câteva sute de metri de el. Două grămezi de resturi fumegânde l-au lămurit ce soartă avuseseră mașinile cu roți mari. Pe când se uita la ele, întâi una, apoi cealaltă au început să se scufunde încet. Trei Gubru, plini de noroi, pare-se ultimii supraviețuitori din detașamentul lor, înaintau cu greu spre nava plutitoare. Penele li se lipiseră de corpurile slabe, împodobite cu pliscuri de șoimi. Păreau foarte nefericiți.

Tom s-a ridicat în picioare și a văzut în sud fulgerele altor lupte.

Cu trei ore înainte, o mică navă Soro de recunoaștere coborâse în picaj, trăgând în tot ce vedea, până când o navă Tandu de luptă, cu aripi delta, se repezise din nori să o intercepteze. Începuseră să tragă una în alta, iar de jos făceau obiectul tirului armelor mici, până când s-au ciocnit și au explodat în flăcări, căzând apoi în mare amândouă, într-o singură grămadă.

După cam o oră, povestea se repetase, dar cu alți protagoniști: o navă greoaie de salvare a rasei Pthaca și una avariata, în formă de lance, a Fraților Noptii. Ce a rămas din ele a ajuns lângă fragmentele fume-gânde ale celorlalte două, care se scufundau încet în toate direcțiile.

Nici urmă de mâncare sau ascunzătoare, și singura rasă de fanatici pe care vreau s-o văd este cea care nu are reprezentanți aici, în această ciudată capelă funerară.

Bomba cu mesaje îl apăsa sub centură. Din nou Tom ar fi vrut să știe dacă s-o folosească sau nu.

Gillian trebuie să-și fi făcut griji până acum, s-a gândit el. Slavă Domnului, măcar ea e în siguranță.

Și bătălia continuă. Asta înseamnă că e încă timp. Încă mai avem o șansă.

Da. Și delfinilor le place să facă plimbări lungi pe plajă.

Ah, bine. Să vedem dacă le mai pot face necazuri.

GALACTICI

Krat, regina Soro, blestema schema strategică. Clienții ei își luaseră măsuri de precauție și se retrăseseră în timp ce ea își dădea frâu liber mâniei, sfâșiind perna de vleetoor.

Patru nave pierdute! Iar Tandu numai una! Ultima bătălie fusese un dezastru!

Și, între timp, spectacolul de jos, de pe suprafața planetei, o lipsea neîncetat de câteva dintre vasele ei mici de sprijin!

Se părea că resturile minuscule ale tuturor flotelor înfrânte și ultimii supraviețuitori care se refugiaseră pe luni și planetoizi hotărâseră probabil că pământeni se ascundeau pe lângă vulcanul acela de pe Kithrup, la jumătatea latitudinii nordice. De ce credeau asta?

Pentru că, în mod sigur, nimeni nu s-ar bate pentru nimic, nu-i așa? Încăierarea continua acum în virtutea inerției. Cine s-ar fi gândit că alianțele

învinse ascunseseră o asemenea putere de distrugere pentru o ultimă tentativă disperată de a pune mâna pe trofeu?

Gheara de împerechere a lui Krat s-a încovoiat de furie. Nu-și putea permite să ignore posibilitatea că aceia aveau dreptate. Și dacă apelul la ajutor venea într-adevăr de la nava terestră? Era negreșit o diabolică diversiune a pământenilor, dar Krat nu-și putea asuma riscul ca fugarii să fie într-adevăr acolo.

– N-au chemat încă thennaninii? s-a răstit ea.

Un Pil de la sectorul de comunicații s-a înclinat repede în fața ei și i-a răspuns:

– Nu încă, Mamă a Flotei, deși au rupt alianța cu Tandu. Credem că vom avea în curând vești de la Buoult.

Krat a încuviințat grăbită.

– Anunță-mă imediat ce le primești!

Pilul a consimțit în grabă și s-a retras.

Krat a început din nou să-și cântărească opțiunile. Pe scurt, trebuia să decidă de care vas avariat și aproape inutil se putea lipsi în bătălia iminentă ca să-l trimită să cerceteze iarăși suprafața planetei.

Câteva secunde, a cochetat cu ideea de a trimite o navă a thennaninilor, din moment ce avea să încheie noua alianță cu Tandu, rasa cea mai puternică acum. Dar apoi s-a gândit că ar fi o imprudență. Era mai bine să-i țină pe ipocriții de thennanini acolo sus, unde îi avea sub ochi. Va alege una dintre propriile nave mici, avariate, pentru misiune.

Krat a contemplat imaginea mentală a pământenilor... cu pielea moale, membre subțiri și coama în dezordine, erau lașitatea întruchipată... și ciudații lor clienți, delfinii.

Când vor ajunge în sfârșit în mâna mea, s-a gândit regina, îi voi face să plătească pentru toate necazurile pe care mi le-au pricinuit.

JURNALUL LUI GILLIAN
BASKIN

Am sosit.

De patru ore sunt conducătoarea unei case de nebuni. Slavă Domnului că sunt aici Hannes, Tsh't și Kaa Norocosul și toți finii frumoși și eficienți care mi-au lipsit atât de mult. Până la sosirea noastră, nu mi-am dat seama că mulți dintre cei mai buni fuseseră trimiși înainte să ne pregătească noua casă.

A fost o revedere entuziastă. Delfinii se învârtteau pe lângă noi, lovindu-se unul de altul și făcând așa o gălăgie, că, după mine, până și Galacticii trebuiau să-i audă... Singurul moment trist a fost când ne-am gândit la membrii echipajului care nu mai erau cu noi, cei șase delfini dispăruți, inclusiv Hikahi, Akki și Keepiru. Și Tom, bineînțeles.

Mai târziu, am observat că dipărase și Creideiki.

După ce am sărbătorit puțin, ne-am apucat de treabă. Kaa Norocosul s-a dus la timonă, pilotând aproape cu aceeași siguranță ca și Keepiru și ducând nava de-a lungul unei serii de balize de ghidaj, până în interiorul epavei thennanine. Niște cleme enorme au coborât și l-au înconjurat pe Streaker, aproape integrându-l în carcasă. Tehnicienii au început imediat să monteze senzorii și să regleze impedanța flanșelor de stază. Propulsoarele cu reacție sunt deja aliniate. Au fost deschise trapele bine camuflate pentru arme, în caz că va trebui să luptăm.

Ce realizare! N-aș fi crezut-o posibilă! Cred că nici Galacticii nu se așteaptă la așa ceva. Tom are o imaginație uimitoare.

Măcar de i-am auzi semnalul...

I-am cerut lui Toshio să-i trimită aici pe Dennie și pe Sah'ot cu sania. Dacă o iau pe un drum direct, cu viteză maximă, ar trebui să ajungă în puțin mai mult de o zi. Voi avea nevoie de acest timp ca să termin pregătirile aici.

E foarte important să primim însemnările lui Dennie și mostrele de plasmă. Dacă Hikahi intră în contact cu noi, o voi ruga să se oprească la insulă pentru a-i lua pe reprezentanții populației Kiqui. Pe locul doi, după necesitatea fugii noastre, vine datoria față de micii amfibieni: trebuie să-i salvăm de aservirea de către o rasă nebună de stăpâni galactici.

Toshio a hotărât să mai rămână ca să stea cu ochii pe Takkata-Jim și pe Metz și să-l aștepte pe Tom,

în caz că se va întoarce. Cred că a adăugat acest al doilea motiv, știind că astfel îmi va fi imposibil să-l refuz... Bineînțeles că eu știam că se va oferi. Contam pe asta.

Am remușcări la gândul că mă servesc de el ca să-l țin sub supraveghere pe Takkata-Jim. Chiar dacă fostul nostru secund mă va dezamăgi și se va purta bine, nu știu cum va reuși Toshio să se întoarcă aici la timp, mai ales dacă va trebui să decolăm în grabă.

Învăț sensul expresiei „suferințele comandantului“.

A trebuit să mă prefac surprinsă și șocată când mi-a spus Toshio de minibombele pe care le-a furat Charlie Dart din arsenal. Toshio s-a oferit să le recupereze de la Takkata-Jim, dar eu i-am interzis să facă asta. I-am zis că ne vom încerca norocul.

Nu puteam avea încredere în el. Toshio e un tânăr inteligent, dar nu știe să se prefacă.

Cred că am calculat bine timpul. De-aș putea fi sigură...

Blestematul ăla de Niss mă apelează din nou. De data asta, o să văd ce vrea.

O, Tom! Dacă erai aici, l-ai fi lăsat să greșească pe căpitanul navei? Cum pot să-mi iert că l-am lăsat pe Creideiki să iasă în exterior neînsoțit?

Dar părea să se descurce atât de bine. Pentru numele lui Ifni, ce a mers prost?

CHARLES DART

Din zori era la consola lui de pe malul apei, discutând încântat cu noul său robot, care coborâse la o adâncime de un kilometru și pusese detectori minusculi pe tot traseul din puțul copacului-burghiu.

Charles Dart flecărea vesel. În doar câteva ore coborâse sonda la aceeași adâncime ca și cealaltă, stricată și inutilă, pe care o abandonase. Apoi, după alte câteva verificări, menite să-i confirme teoriile despre formațiunile din scoarța lui Kithrup, putea începe să răspundă la marile întrebări ca, de exemplu, cum era *planeta* aceasta?

Nimeni, absolut nimeni, nu-l mai putea opri acum!

Își amintea de perioada petrecută în California, în Chile, în Italia, unde studiasse cutremurele chiar în timp ce aveau loc, lucrând împreună cu cei mai străluciți geofizicieni. Fusese fascinant. Însă, după

câțiva ani, începuse să-și dea seama că ceva nu era în regulă.

Fusese acceptat în toate asociațiile profesionale importante, lucrările lui erau fie elogiate, fie respinse cu vehemență – ambele reacții fiind preferabile, pentru orice om de știință, ignorării. Nu ducea lipsă de oferte la instituții prestigioase.

Dar venise momentul în care se întrebase unde sunt *studentii*.

De ce nu-l căutau absolvenții universităților să se consulte cu el? Își vedea colegii asediați de cereri ale solicitanților de posturi de asistenți, dar la el veneau doar cei slab pregătiți, în ciuda numeroaselor lucrări pe care le publicase, a teoriilor sale controversate, dar cunoscute de mulți oameni de știință, cei care căutau mai degrabă un sprijin pentru obținerea unei burse decât un mentor.

Desigur, fuseseră câteva cazuri minore în care își dăduse frâu liber furiei și unul sau doi din studenți îl părăsiseră plini de resentimente, dar asta nu putea să explice eșecul carierei sale pedagogice, nu?

Încetul cu încetul, se convinsese că trebuia să fie altceva... legat de rasă.

Dart se ținuse întotdeauna departe de obsesiile elevaționiste ale multor cimpanzei sau de respectul obositor pe care îl aveau majoritatea față de ființele umane ori de resentimentele nutrite de o minoritate gălăgioasă. Totuși, acum câțiva ani, începuse să acorde atenție acestor probleme și, în scurt timp, formulase și o teorie. Studenții îl evitau pentru că era cimpanzeu!

Gândul îl uluise. Și, trei luni întregi, lăsase totul ca să studieze problema. Citise protocoalele care reglementau patronajul omenirii asupra rasei sale și îl indignase autoritatea supremă a oamenilor – până când citise despre practicile elevației din galaxie. Atunci descoperise că nicio altă rasă protectoare nu acorda unei rase cliente de 400 de ani locuri în consiliile de conducere, așa cum făcea omenirea.

Charles Dart a fost confuz, dar apoi s-a gândit la sensul verbului „a acorda“.

Citise despre luptele rasiale de odinioară ale omenirii. Trecuse oare mai puțin de jumătate de mileniu de când oamenii inventaseră minciuni sfruntate unul despre altul în ceea ce privește culoarea pielii și exterminaseră milioane de semeni ai lor, întrucât credeau în propriile minciuni?

A învățat o expresie nouă, „reprezentare simbolică“, și s-a simțit profund rușinat. Asta fusese când se oferise voluntar pentru o misiune în spațiu, hotărât să nu se întoarcă fără *a-și dovedi* valoarea academică – pregătirea sa științifică, egală cu a oricărei ființe umane!

Din păcate, fusese desemnat să plece cu *Streaker*, o navă plină de delfini gălăgioși și de apă. Și, pe deasupra, arogantul Ignacio Metz începuse să-l trateze ca pe unul dintre experimentele sale nereușite.

Învățase să suporte și asta. Ba chiar flecărea uneori cu Metz. Avea să îndure orice, până se vor anunța rezultatele obținute pe Kithrup.

Atunci toți se vor ridica în picioare când va intra Charles Dart într-o cameră! Studenți străluciți vor veni repede la el. Își vor da seama cu toții că *el*, cel puțin, nu este un reprezentant simbolic!

Șirul gândurilor lui Charlie a fost întrerupt de sunetele ce veneau din pădurea învecinată. S-a grăbit să acopere o serie de comenzi din colțul de jos al consolei. Nu voia să riște să-i descopere cineva partea *secretă* a experiențelor.

Dennie Sudman și Toshio Iwashika au apărut pe poteca dinspre sat, vorbind în șoaptă și ducând niște bocceluțe. Charlie și-a făcut de lucru, dând robotului comenzi detaliate, dar aruncând pe furie câte o privire spre cei doi tineri, întrebându-se dacă bănuiau ceva.

Dar nu. Erau prea vrăjiți unul de celălalt, se atingeau, se dezmierdau, șopteau. Charlie a pufnit, dezgustat de obsesiile sexuale ale oamenilor, dar a zâmbit și le-a făcut cu mâna când s-au uitat în direcția lui.

Nu bănuiesc nimic, și-a spus el, felicitându-se când i-au făcut și ei semn, apoi au continuat să se mângâie. *Ce noroc am că sunt îndrăgostiți!*

– Tot vreau să rămân. Dacă Gillian se înșală? Dacă Takkata-Jim termină mai repede de convertit bombele?

Toshio a ridicat din umeri.

– Mai am ceva de care are nevoie. Și-a coborât privirea la a doua sanie de pe lac, cea care îi aparținea lui Tom Orley. Takkata-Jim nu va decola fără ea.

– Întocmai! a exclamat Dennie. Va avea nevoie de radioul ăla, altfel extratereștrii îl vor arunca în aer înainte să poată începe negocierile! Dar tu vei fi singur! Și finul ăla e periculos!

– Țsta-i unul dintre multele motive pentru care te trimit acum de aici.

– Nu vorbește oare *masculul feroce* din tine?

Dennie a încercat să-l ironizeze, dar nu a reușit să fie sarcastică.

– Nu.

Toshio a scuturat din cap.

– Tu vorbești ca un comandant militar. Asta e. Acum hai să încărcăm și ultimele mostre. Vă voi însoți pe tine și pe Sah'ot câțiva kilometri, apoi ne vom despărți.

S-a aplecat să ridice unul dintre pachete, dar, înainte să-l atingă, a simțit o mână pe spate care l-a împins puțin, așa că și-a pierdut echilibrul.

– Dennie!

A văzut-o râzând răutăcios. În ultimul moment, a întins mâna stângă și a prins-o pe a ei. Râsul lui Dennie s-a prefăcut într-un țipăt când a târât-o după el în apă.

Au ieșit la suprafață, scuipând apă, între sănii. Dennie a scos un strigăt triumfător, i-a luat capul în mâini și l-a băgat din nou sub apă. Apoi a ieșit la suprafață, când a lovit-o ceva din spate.

– Toshio! a exclamat Dennie pe un ton acuzator.

– N-am fost eu! Tânărul și-a recăpătat suflul și s-a îndepărtat de ea. Trebuie să fi fost celălalt iubit al tău!

– Al meu ... O, nu! Sah'ot! Dennie s-a întors brusc, căutând și lovind cu picioarele, apoi a țipat când a simțit că era cineva în spatele ei. Voi, masculi fără minte, nu vă gândiți la nimic altceva?

Un cap de delfin, cenușiu, a ieșit la suprafață. Respiratorul care îi acoperea orificiul îi înăbușea puțin râsul.

** Cu multă vreme înainte ca oamenii*

Să învețe vâslitul în trunchiuri de copaci –

** Noi am făcut o invenție*

** V-ar displăcea*

Să încercați

** Un*

*Ménage à trois? **

Sah-ot a râs batjocoritor, iar Toshio a fost constrâns să râdă și el, pe când Dennie roșea și începea să-l strophească. În cele din urmă, a înotat până la ea și i-a ținut brațele de una dintre săniile și a sărutat-o, ca să-i oprească ploaia de înjurături.

Buzele ei aveau gustul disperării de pe Kithrup când l-a sărutat și ea. Sah'ot a venit lângă ei și i-a mușcat ușor de picioare cu dinții lui ascuțiți.

– Știi c-ar trebui să evităm să stăm în apa asta, dacă e posibil, a spus Toshio, ținând-o în brațe. Nu ar fi trebuit să faci asta.

Dennie a scuturat din cap, apoi și-a îngropat fața în umărul lui.

– Pe cine vrei să păcălești, Toshio? a șoptit ea. De ce să ne preocupe intoxicarea lentă cu metale? Vom muri cu mult înainte să ni se albăstrească gingiile...

– O, Dennie, ce absurditate...

El căuta cuvintele potrivite s-o liniștească, dar tot ce putea face era s-o țină strâns în brațe, în timp ce delfinul se învârtea în jurul lor.

După câteva minute, au auzit sunetul unei alerte. Sah'ot activase unitatea de la sania lui Orley, cea conectată prin cablu monofilament cu fosta poziție a lui *Streaker*.

A ascultat o rafală scurtă de clicuri primitive, apoi a transmis repede un răspuns. S-a ridicat în apă și și-a desprins aparatul de respirat.

– E pentru tine, Toshio!

Băiatul n-a mai stat să întrebe dacă era ceva important. Pe linia aceea, trebuia să fie. S-a desprins cu blândețe din brațele lui Dennie.

– Tu termină de împachetat. Mă întorc imediat să te ajut.

Ea a dat din cap că da, frecându-se la ochi.

– Tu mai stai puțin cu ea, e-n regulă, Sah'ot? a spus Toshio în timp ce înota spre sanie.

Delfinul *Stenos* a înclinat din cap.

– Cu plăcere, Toshio. E rândul meu sss-o distrez pe doamna. Din păcate, ai nevoie de mine aici să traduc.

Băiatul l-a privit, fără să înțeleagă.

– E căpitanul, l-a informat Sah’ot. Creideiki vrea să dissscute cu noi. Apoi vrea să-l ajutăm să intre în contact cu tehnolocuitorii acestei lumi.

– Creideiki? El ne-a contactat? Dar Gillian a spus că a fost dat dispărut.

Toshio s-a încruntat, dându-și seama încetul cu încetul de sensul cuvinelor lui Sah’ot.

– Tehno... Vrea să stea de vorbă cu *Kiqui*? Sah’ot a rânjit.

– Nu, domnule; nu se califică, comandante neînfricat. Căpitanul nostru vrea să stea de vorbă cu vo-cile mele. Vrea să discute cu locuitorii din adâncuri.

TOM ORLEY

Fratele celor Douăsprezece Umbre a fluierat încet. Plăcerea lui s-a răspândit prin apele din jurul său, sub covorul de ierburi. S-a îndepărtat înot de locul ambuscadei, în timp ce gemetele slabe ale victimelor muribunde, cuprinse de convulsii, se stingeau în urma lui.

Întunericul de sub ierburi nu-l deranja. Lipsa luminii nu-i dispăcea niciodată unui Frate al Noptii.

– Frate al Întunericului, a șuierat el, te bucuri la fel de mult ca mine?

Din stânga lui, dintre algele atârănătoare, a ajuns la el un răspuns vesel.

– Mă bucur, Frate mai Mare. Acel grup de războinici Paha nu va mai îngenunchea niciodată în fața unei femele Soro depravate. Se cuvine să le mulțumim comandanților militari din vechime.

– Le vom mulțumi personal, a răspuns Fratele celor Douăsprezece Umbre, când vom afla poziția flotei lor de la pământenii pe jumătate conștienți. Deocamdată, să le mulțumim protectorilor noștri, Vânărilor Noptii, dipăruți de atâta vreme, că au făcut din noi luptători formidabili.

– Mulțumesc spiritelor lor, Frate mai Mare.

Au continuat să înoate, la șaizeci de lungimi de corp unul de celălalt, distanța impusă de doctrina luptelor subacvatice. Era incomod, cu toate algele acelea prin jur și apa care avea un ecou ciudat, dar doctrina era doctrină, la fel de imperativă ca instinctul.

Fratele mai Mare a ascultat până nu s-a mai auzit niciun sunet de la războinicii Paha care se înecau. Acum el și tovarășul său urmau să se îndrepte înot spre una dintre epavele plutitoare, unde aveau să găsească în mod sigur alte victime.

Era de parcă ar fi cules fructe dintr-un copac. Chiar războinici puternici, ca Tandu, ajunseseră niște pești prinși în năvoade pe acest covor de ierburi încâlcite, dar nu și Frații Noptii! Adaptabili, maleabili, înotau pe sub *acel* strat și provocau distrugerii oriunde puteau.

Branhiile îi pulsau, aspirând apa cu gust metalic. Fratele celor Douăsprezece Umbre a detectat o zonă mică, având un nivel de oxigen mai ridicat, și a făcut un mic ocol ca să treacă prin ea. Era important să respecti doctrina, bineînțeles, dar aici, sub apă, ce putea să le facă rău?

Din stânga, s-a auzit o succesiune rapidă de bufnituri, un strigăt scurt, apoi s-a făcut liniște.

– Frate mai Mic, ce s-a întâmplat? a strigat în direcția unde fusese tovarășul său.

Dar, sub apă, vocea nu ajungea prea departe. A așteptat, din ce în ce mai speriat.

– Frate al Întunericului!

S-a băgat sub un mănunchi de alge atârănătoare, strângând câte un pistol cu săgeți în fiecare dintre cele patru mâini mecanice.

Ce putuse să-l învingă, acolo jos, pe un luptător formidabil ca fratele lui mai mic? Era sigur că niciunul dintre stăpânii sau clienții pe care îi cunoștea nu era în stare s-o facă. Un robot îi dezactivase probabil detectorii de metale.

Și-a amintit brusc că „delfinii“ pe jumătate inteligenți pe care îi căutau puteau fi periculoși în apă.

Dar nu. Delfinii respirau aer. Și erau mari. A cercetat zona din jurul său, dar nu a auzit nicio reflexie.

Fratele mai Mare – care comanda ce mai rămăsese din flotila lor dintr-o peșteră de pe o lună mică – ajunsese la concluzia că pământeni nu erau aici, în marea aceasta nordică, dar trimisese un vas mic să-i țină sub observație și să-i hărțuiască. Cei doi frați din apă erau singurii supraviețuitori, și tot ce văzuseră confirma că prada nu se afla acolo.

Fratele celor Douăsprezece Umbre a ocolit în grabă marginea unei bălți deschise. Oare tovarășul său se aventurase în aer liber și fusese lovit de cineva care stătea pe stratul de iarbă?

A înotat în direcția din care venea un sunet slab, cu armele pregătite.

În întuneric, a simțit în fața lui un corp voluminos. A scos un tril și s-a concentrat asupra ecourilor complexe.

Sunetele ce se întorceau îi arătau că era în apropiere o singură creatură mare, imobilă și tăcută.

A înotat spre ea, a strâns-o și a plâns lacrimi amare. Apa îi pulsa prin branhiile în timp ce țipa:

O să te răzbun, Frate!

Voi ucide tot ce gândește în această mare!

Voi cufunda în întuneric tot ce speră!

Voi face...

S-a auzit o împrôșcătură puternică. A scos un „urk” scurt când cădea ceva greu de *sus* în dreapta lui, încolăcindu-l cu brațele și picioarele.

Pe când se lupta să scape, Fratele celor Douăsprezece Umbre și-a dat seama cu stupefacție că inamicul său era o ființă umană. Un om preconștient, un pui de lup cu pielea delicată!

– *Înainte să faci toate acele lucruri, va trebui să faci mai întâi altceva*, a auzit o voce aspră în galactică zece, chiar în spatele organelor sale auditive.

Fratele a urlat. Ceva ascuțit și fierbinte i-a străpuns gâtul lângă coarda nervoasă dorsală.

Și-a auzit inamicul spunând aproape cu milă în glas:

– *Să mori.*

GILLIAN

– Tot ce pot să-ți spun, Gillian Baskin, este că a știut cum să mă găsească. A venit aici la bordul unui „mergător“ și mi-a vorbit de pe coridor.

– Creideiki a fost *aici*? Tom și cu mine ne-am închipuit că va deduce că avem un computer foarte performant; dar era imposibil de găsit poziția...

– Eu n-am fost așa de surprins, doamnă doctor Baskin, a întrerupt-o Niss, mascându-și lipsa de politețe cu o serie captivantă de imagini abstracte. Este evident că Creideiki își cunoaște bine nava. Mă așteptasem să-mi ghicească poziția.

Gillian, care ședea lângă ușă, a scuturat din cap.

– Trebuia să vin când mi-ai dat primul semnal. Poate l-aș fi împiedicat să plece.

– Nu e vina ta, a răspuns computerul cu o sensibilitate neobișnuită. Aș fi făcut cererea mai urgentă dacă aș fi considerat că e cazul.

– O, da, nu mă îndoiesc! i-a răspuns Gillian pe un ton sarcastic. Nu e ceva urgent atunci când un ofițer de valoare cade pradă atavismului din cauza tensiunii în care se află și se rătăcește într-un mediu străin, dezolant, poate mortal.

Imaginile abstracte au dansat.

– Te înșeli. Căpitanul Creideiki n-a căzut pradă schizofreniei pricinuite de regresie.

– De unde știi? a întrebat Gillian, enervându-se. Mai mult de o treime din echipajul navei ăsteia a avut simptomele bolii după ambuscada de la Morgran, inclusiv aproape toți finii cu grefe de *Stenos*. Cum poți să spui că Creideiki nu a regresat, după tot ce a suferit? Cum ar putea să practice Keneenk când nu e în stare nici să vorbească?

Niss a răspuns calm:

– A venit aici să caute anumite informații. A știut că am acces nu numai la mini-*Biblioteca* de pe *Streaker*, ci și la cea mai completă, luată de pe epava thennanină. N-a putut să-mi spună ce vrea să știe, dar am găsit eu un mod de a trece peste bariera lingvistică.

– Dar cum?

Gillian era fascinată, în ciuda furiei și a sentimentului de vină.

– Prin pictograme, imagini vizuale și sonore alternative pe care alegeam să i le prezint foarte repede. Creideiki emitea sunete care indicau *da* sau *nu* pentru a-mi spune dacă unde ajungeam era – cum ziceți voi, oamenii – cald sau rece. Și aproape

imediat a început el să mă conducă *pe mine*, făcând asocieri la care eu nici nu mă gândisem.

– Ca de exemplu?

Particulele luminoase au scânteiat.

– Ca modul în care multe mistere ale acestei lumi unice păreau să se lege între ele, timpul ciudat de lung în care această planetă a rămas pustie de când ultimii săi locuitori au degenerat și au fost trimiși aici să piară, nișa ecologică anormală a așa-ziselor movile ale copacilor-burghiu, straniile „voci din adâncuri” auzite de Sah’ot...

– Delfinii cu temperamentul lui Sah’ot aud *tot timpul* „voci”, a spus Gillian, oftând. Și nu uita că și el e un *Stenos* experimental. Sunt sigură că unii dintre ei au fost primiți în echipaj fără să li se facă testul de rezistență la stres.

După o scurtă pauză, computerul a răspuns pe un ton realist.

– Sunt probe, doamnă doctor Baskin. Din câte se pare, doctorul Ignacio Metz este reprezentantul unei facțiuni nerăbdătoare de la Centrul pentru Elevație.

Gillian s-a ridicat în picioare.

– Elevație! Pe naiba! *Știi* ce a făcut Metz! Crezi că-s oarbă? Din cauza proiectului său nebunesc, am pierdut mai mulți prieteni dragi și colegi de echipaj de neînlocuit. Da, sigur și-a supus la test „fenomenele”. Și unele din noile modele n-au rezistat la presiune! Dar toate astea s-au terminat! Ce legătură are elevația cu vocile din adâncuri sau movilele făcute de copacii-burghiu sau istoria lui Kithrup, sau

amicul nostru Herbie, mumia? Ce legătură au *toate* astea cu decizia de a-i salva pe ai noștri care s-au rătăcit și de a pleca de aici?

Inima îi bătea cu putere și avea pumnii strânși.

– Doamnă doctor Baskin, i-a răspuns Niss, cu mult calm, exact asta l-am întrebat pe căpitan. Când a pus lucrurile cap la cap pentru mine, mi-am dat și eu seama că elevația nu e o problemă irelevantă aici. E singura care contează. Aici, pe Kithrup, este prezentat tot ce e bun sau rău în acest sistem vechi de câteva miliarde de ani. S-ar zice că e pusă la încercare chiar baza societății galactice.

Gillian a clipit, fixând cu privirea imaginile abstracte.

– Ce ironie, a continuat vocea fără trup, să vă revină această problemă tocmai vouă, oamenilor, prima rasă de sofoni în eoni, care pretinde a avea o inteligență „evoluată”.

Descoperirea voastră în așa-numita Mică Grămadă poate avea ca efect un război distrugător în cele Cinci Galaxii sau poate să nu ducă la nimic, ca multe alte crize himerice. Dar ce se face aici, pe Kithrup, va deveni o legendă. Are toate elementele necesare. Iar legendele au darul de a afecta evenimentele mult timp după ce războaiele sunt date uitării.

Gillian s-a uitat fix la hologramă câțva timp, apoi a scuturat din cap.

– N-ai vrea să-mi spui despre *ce naiba vorbești?*

HIKAHI/KEEPIRU

– Trebuie sssă ne grăbim! a insistat pilotul.

Keepiru era legat la un autodoc portabil. Catetere și tuburi plecau de la rețeaua care îl ținea suspendat deasupra apei. Zgomotul motoarelor schifului răsună în toată cămăruța.

– *Trebuie* să te relaxezi, l-a sfătuit Hikahi. Am pus în funcțiune pilotul automat. Înaintăm cu viteza maximă posibilă sub apă. Vom ajunge în scurt timp.

Hikahi era încă puțin nedumerită de veștile despre Creideiki și șocată de trădarea lui Takkata-Jim. Dar, mai presus de toate, nu reușea să fie de acord cu graba frenetică a lui Keepiru. Evident, pe fin îl mâna devotamentul față de Gillian Baskin și voia să se întoarcă la ea s-o ajute cât mai repede posibil. Hikahi vedea lucrurile din altă perspectivă. Știa că Gillian deține controlul asupra situației de acolo de pe navă. În comparație cu dezastrele pe care și le

imaginase în ultimele zile, veștile erau chiar bune. Nici leziunile lui Creideiki nu-i micșorau lui Hikahi ușurarea că *Streaker* era intact.

Armura i-a scârțâit. Cu mâna-waldo a atins o comandă ca să-i dea lui Keepiru un somnifer ușor.

– Acum trebuie să dormi, i-a spus. Trebuie să-ți recapeți puterile. Consssideră asta un ordin, dacă, așa cum spui, eu sssunt acum căpitanul în funcție.

Ochii lui Keepiru au început să se lase grei și pleoapele i-au coborât încet.

– Ssscuze, doamnă. Cred că... nu sunt-t mult-t mai logic decât Moki... Vă faccc merrreu necazuri...

Vorbea din ce în ce mai tărăgănat, pe măsură ce medicamentul își făcea efectul. Hikahi a trecut înot pe sub pilotul moleșit și a intonat încet un cântec de leagăn:

* *Visează, apărătorule –*

Visează-i pe cei ce te iubesc

*și îți binecuvântează curajul – **

GILLIAN

– Și zici că acești... Karrank% au fost ultimii sofonți cărora li s-a permis să locuiască pe Kithrup, cu o sută de milioane de ani în urmă?

– Întocmai, a răspuns computerul Niss. Au fost tratați în mod atroce de stăpânii lor, modificați genetic cu mult peste măsura admisă de coduri. După *Biblioteca* de pe nava spațială thennanină, a fost un mare scandal în acea vreme. În chip de compensație, Karrank% au fost scutiți de restul perioadei de aservire și li s-a dat o planetă adecvată nevoilor lor, una cu un potențial scăzut pentru dezvoltarea pre-inteligenței. Din acest motiv, lumile acvatice sunt un fel de case de odihnă. Pe aceste planete, presofonții apar rareori. Kiqui par să fie o excepție.

Gillian mergea înainte și înapoi pe tavanul în pantă al camerei cu susul în jos. Auzea din când în când un „cling-clang” prin pereții metalici, care

o anunța că se făceau ultimele manevre pentru a-l fixa bine pe *Streaker* în interiorul Calului Troian Marin.

– Doar nu vrei să spui că populația Kiqui are vreo legătură cu acei antici ...

– Nu, par o descoperire autentică și un motiv în plus pentru care să vă străduiți să scăpați din această capcană și să vă întoarceți pe Terra cu tot ce ați aflat.

Gillian a zâmbit ironic.

– Mulțumesc. Vom face tot posibilul. Deci, ce li s-a făcut celor din specia Karr ... Karrank%? Gillian a încercat să redea cât mai bine dublul stop glotal. Ce li s-a făcut de s-au ascuns pe Kithrup și n-au mai vrut să aibă niciodată de-a face cu civilizația galactică?

– În forma lor preconștientă, erau creaturi ca niște cârțițe pe o planetă bogată în metale ca asta, i-a explicat Niss. Aveau un metabolism bazat pe carbon și oxigen, ca voi, dar erau săpători excelenți.

– Lasă-mă să ghicesc. Au fost formați ca mineri care să extragă minereuri pe planete sărace în metale. Era mai ieftin să importi și să hrănești săpători Karrank% decât să transporti mari cantități de minereuri prin spațiu.

– O deducție excelentă, doamnă doctor Baskin. Clienții Karrank% au fost într-adevăr transformați în mineri și li s-a modificat metabolismul în așa fel încât să-și ia energia direct din substanțele radioactive. Stăpânii lor credeau că asta le va servi drept *stimulent*.

Gillian a fluierat.

– O asemenea mutație drastică a structurii lor nu putea să aibă succes! *Ifni*, cât trebuie să fi suferit!

– A fost ceva pervers, a încuviințat Niss. Când s-a descoperit asta, specia Karrank% a fost eliberată și i s-a oferit o recompensă. Dar, după câteva mii de ani în care s-au adaptat la existența normală a ființelor care călătoreau prin spațiu, au decis să se retragă pe Kithrup. Planeta le-a fost cedată pe toată durata vieții rasei lor. Nimeni nu se aștepta să supraviețuiască prea mult timp. Dar, în loc să se stingă ca specie, se pare că au continuat să se modifice de unii singuri. Par să fi adoptat un mod de viață unic în universul cunoscut.

Gillian a pus cap la cap informațiile din prima parte a discuției cu Niss și a făcut o deducție. Ochii i s-au mărit.

– Vrei să spui că *movilele metalice* ...

– Sunt larvele unei forme de viață inteligentă care trăiește în scoarța acestei planete. Da. Aș fi putut să deduc asta din ultimele date trimise de doctorița Dennie Sudman, dar Creideiki ajunsese la aceeași concluzie înainte ca ea să ne fi transmis însemnările ei. Iată de ce a venit să mă caute: să-și confirme ipoteza.

– *Vocile* auzite de Sah'ot, a șoptit Gillian. Sunt ale locuitorilor Karrank%!

– O deducție acceptabilă, a aprobat-o Niss. Ar fi fost descoperirea secolului, de n-ar fi *chestiile acelea vechi* pe care le-ați găsit înainte în expediția voastră. Mi se pare că voi, oamenii, aveți o expresie în engleză: „Nu plouă, ci toarnă”; e ciudată, dar potrivită.

Gillian nu-l mai asculta.

– Bombele! și-a amintit ea.

– Poftim?

– L-am lăsat pe Charlie Dart să fure din arsenalul nostru câteva bombe cu potențial scăzut. Știam că Takkata-Jim o să i le confişte și va începe să le transforme în combustibil. Făcea parte din planul pe care îl concepusem. Dar ...

– Ai prevăzut că Takkata-Jim va confiscă toate bombele?

– Da! Voiam să-l chem și să-i dau pontul dacă nu le găsea, dar el a fost foarte eficient și le-a descoperit imediat. A trebuit să-l mint pe Toshio în privința asta, dar n-am avut încotro ...

– Dacă a mers totul conform planului, nu văd care-i problema.

– Problema e că Takkata-Jim poate nu a confiscat *toate* bombele! Nu mi-a trecut niciodată prin minte că Charlie, dacă ar avea una, ar putea să facă rău unei rase de sofonți! Trebuie să iau imediat legătura cu Toshio!

– Nu poți să aștepți câteva minute? Probabil că Takkata-Jim a fost foarte meticulos, și mai am ceva de discutat cu tine.

– Nu! Nu înțelegi? Toshio e pe cale să-și saboteze instalația de comunicare! Și asta face parte din plan! Dacă există vreo *șansă* ca Dart să aibă o bombă, trebuie să aflăm repede ... Trebuie s-o găsim imediat!

Modelele hologramei s-au agitat.

– Stabilesc imediat legătura! a anunțat Niss. O să-mi ia câteva clipe să intru în sistemul de comunicații al lui *Streaker* fără să fiu detectat. Așteaptă!

Gillian a continuat să meargă pe podeaua înclinată, înainte și înapoi, sperând că o vor face la timp.

TOSHIO

Toshio a terminat de aranjat firele metalice, a pus la loc capacul pe transmițătorul saniei lui Thomas Orley și a împrăștiat un pic de noroi pe placă, să pară că nu fusese deschisă de mult timp. Apoi a scos cablul monofilament din unitate, a pus un marker roșu la capăt și a lăsat firul aproape invizibil să cadă în adâncuri.

Acum nu mai era în contact cu *Streaker*. Se simțea mai singur ca oricând... chiar mai singur decât atunci când Dennie și Sah'ot plecaseră mai devreme în acea dimineață.

Spera ca Takkata-Jim să urmeze ordinele și să aștepte aici până decola *Streaker*. Dacă așa aveau să facă, Gillian avea să-l contacteze când plecau și îl va avertiza ce modificări se aduseseră șalupei și transmițătorului.

Și dacă Takkata-Jim era un trădător? Dacă decola primul?

Charles Dart va fi probabil la bord atunci, ca și Ignacio Metz, trei *Stenos* și poate vreo trei-patru Kiqui. Toshio nu-i dorea răul niciunuia. Era o alegere chinuitoare.

Și-a ridicat ochii și l-a văzut pe cimpanzeu care bolborosea ceva, încântat, jucându-se cu noul său robot.

Toshio a dat din cap, mulțumit că măcar Charles Dart era fericit.

A intrat în apă și a înotat până la sania lui. Cu un ceas înainte își aruncase radioul minuscul. Și-a strâns centura de siguranță și a ambalat motoarele.

Mai trebuia să facă o conexiune sub insulă. Vechea sondă-robot, cea stricată, pe care Charles Dart o lăsase aproape de fundul puțului săpat de copacul-burghiu, avea un ultim client. Creideiki, care se învârtea pe fostul loc al lui *Streaker*, voia să mai stea de vorbă cu „vocile” lui Sah’ot. Toshio simțea că-i datorează căpitănelui acea favoare, deși i se părea că întreprinde o iluzie.

În timp ce sania cobora, băiatul s-a gândit la restul de treburi care îl așteptau aici... la lucrurile pe care trebuia să le facă înainte de a pleca.

Sper că Tom Orley mă va aștepta când mă voi întoarce, și-a dorit el cu disperare. Asta le va rezolva pe toate. Sper că Orley și-a terminat treaba acolo în nord și va ateriza când sunt eu sub apă.

Toshio a zâmbit ironic. *Și, de oriunde ai fi, Ifni, de ce să nu trimiți o flotă imensă de băieți buni să curețe cerul de cei răi?*

A coborât în puțul îngust, spre întuneric.

GILLIAN

– Fir-ar! La naiba! Linia nu funcționează. Toshio a tăiat-o deja.

– Nu te mai alarma atâta, i-a spus Niss pe un ton liniștitor. Probabil că Takkata-Jim a luat toate bombele. N-a raportat elevul-ofițer că a văzut mai multe deja demontate pentru carburant, exact cum te așteptai?

– Da, și i-am spus să nu-și facă griji în privința asta. Dar nu mi-a trecut prin minte niciodată să-i zic să le *numere*. Am avut atâtea probleme cu mutatul navei și nu m-am gândit că Dart ar face vreun lucru rău, chiar dacă reușise întâmplător să-și păstreze una!

– Ei bine, a zis computerul, ce-i făcut e bun făcut.

Gillian s-a uitat în sus, întrebându-se dacă mașinăria tymbrimienilor era plină de tact sau sarcastică.

– Bine, a spus ea. Totuși, sper să nu adăugăm o crimă împotriva unei rase conștiente la restul isprăvilor pe care le-am făcut în călătoria asta. Gillian a oftat. Mai spune-mi din nou, te rog, cum vor deveni toate astea o legendă?

TOSHIO

Conexiunea fusese stabilită. Acum Creideiki putea asculta sunetele din adâncuri după pofta inimii. Toshio a lăsat monofilamentul să-i scape în noroi. A aruncat balastul, iar sania s-a ridicat în spirală spre puțul copacului-burghiu.

Când a ieșit la suprafață, Toshio era conștient că se schimbase ceva. A doua sanie, care-i aparținea lui Tom Orley, fusese scoasă pe malul abrupt. Acum era pe pajiște, la sud de lac. Din panoul de control ieșeau fire.

Charles Dart s-a ghemuit pe malul apei. S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat prin luminiș, dar a văzut doar frunzișul pădurii bătute de vânt.

Charlie a șoptit gutural:

– Cred că Takkata-Jim și Metz vor decola curând, Toshio, cu sau fără mine.

Dart părea confuz, de parcă acea idee prostească îl zăpăcise.

Toshio s-a străduit să nu lase să i se citească nimic pe chip.

– Ce te face să crezi asta, doctore Dart?

– Imediat ce ai coborât, doi *Stenos* ai lui Takkata-Jim au venit să ia radioul de pe sanie. Când erai jos, au mai verificat și motoarele. La început păreau cam hodorogite, dar acum lucrează la ele. Cred că nu le mai pasă dacă raportezi ce se întâmplă.

Toshio a auzit un fel de răget spre sud – un suspin care se ridica și cobora în ritmuri inegale.

Privirea i-a fost atrasă de un foșnet venit dinspre nord. L-a văzut pe Ignacio Metz venind dinspre sud pe poteca din pădure, cu multe dosare după el. În spatele lui mășăluiau patru voluntari Kiqui masivi din sat. Sacii cu aer erau umflați, dar nu le plăcea să se apropie de motoarele care făceau atâta zgomot. Cărau niște boccele rudimentare.

Din frunziș, mai multe perechi de ochi priveau neliniștite procesiunea.

Toshio asculta sunetul motorului, întrebându-se cât timp a mai rămas. Takkata-Jim reciclasese bombele mai repede. Poate că-l subestimaseră pe locotenentul delfin. Oare cât de mult reparase pentru a pregăti vehiculul de plecare înainte de vreme?

Să încerc să le amân decolarea? Dacă mai zăbovesc, probabil nu mai ajung la timp la Streaker.

– Dar tu, doctore Dart? Ai terminat și poți urca la bord când te va chema Takkata-Jim?

Cimpanzeul a aruncat o privire consolei și a scuturat din cap.

– Mai am nevoie de șase ore, a mormăit el. Poate că e în interesul nostru să întârziem plecarea ambarcațiunii. Ai vreo idee?

Toshio a căzut pe gânduri.

Asta-i situația. Tu trebuie să hotărăști. Pleacă imediat dacă vrei cu adevărat să mai pleci de aici.

Toshio a expirat cu putere. Fie ce-o fi.

– Dacă îmi vine în minte un mijloc prin care să-i mai rețin, doctore Dart, mă vei ajuta? Ar putea fi riscant.

Cimpanzeul a ridicat din umeri.

– Momentan doar aștept ca robotul meu să sape în scoartă ca să scoată la lumină un ... instrument. Până atunci sunt liber. Ce trebuie să fac?

Toshio a scos din sanie bobina de alimentare din monofilament și a tăiat capătul liber.

– Pentru început, cred că avem nevoie de ceva care să se poată cățăra în copaci.

Charlie s-a strâmbat.

– Ce clișeu, a șoptit el pentru sine. De ce te lași mereu blocat de clișee?

GILLIAN

A scuturat încet din cap. Poate era obosită, dar nu reușea să înțeleagă nici măcar o mică parte din explicațiile lui Niss. Ori de câte ori încerca să-l convingă să simplifice o parte subtilă a tradiției galactice, computerul se încăpățâna să-i dea exemple care complica ulterior lucrurile. Gillian se simțea ca un om de Cro-Magnon care încerca să înțeleagă intrigile de la curtea lui Ludovic al XIV-lea. Mașinăria îi spunea că descoperirile lui *Streaker* vor avea consecințe mai mari decât criza actuală declanșată de flota abandonată. Însă ea nu pricepea subtilitățile.

– Doamnă doctor Baskin, a încercat din nou computerul. Fiecare epocă are momentele ei decisive. Uneori pe câmpul de bătălie. Alteori este vorba despre un progres tehnologic. În orice caz, evenimentul fundamental e de natură filozofică și atât de complicat încât speciile din acea vreme nu își dau

seama că s-a modificat ceva decât atunci când viziunea lor asupra lumii se schimbă complet pe nepusă masă. Însă, de foarte multe ori, aceste răsturnări de situație sunt precedate de o legendă. Nu cunosc alte cuvinte englezești ca să te lămuresc... o *poveste* care stăruie în mințile tuturor sofonților... o *poveste adevărată* plină de acțiuni curajoase și de simboluri arhetipale puternice care anunță viitoarea schimbare.

– Adică *noi* putem deveni o specie de legendă?

– Întocmai.

Gillian nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai insignifiantă. Nu reușea să scape de povara cuvintelor rostite de Niss. Datoria sa față de Pământ și de viața a o sută cincizeci de prieteni și colegi era deja o povară mult prea mare.

– Așadar, îmi vorbeai despre simboluri arhetipale...

– Doamnă doctor Baskin, ce ar putea fi mai simbolic decât *Streaker* și descoperirile lui? Doar flota abandonată a întors pe dos cele Cinci Galaxii. Ca să nu mai punem la socoteală că descoperirea a fost făcută de cea mai nouă rasă protejată, ai cărei stăpâni sunt pui de lup orfani care susțin că nu au niciun protector. Aici pe Kithrup, unde nu se credea că poate exista viață, *au găsit* o rasă matură, iar acum riscă enorm ca să-i apere pe nevinovați de o civilizație galactică rigidă și fosilizată...

– Stai un pic...

– Acum puneți-i la socoteală și pe Karrank%. În toate epocile recente, nicio specie inteligentă nu

a fost tratată atât de îngrozitor de sistemul care ar fi trebuit să o apere. Așadar, care erau șansele ca *această* navă să ajungă chiar pe planeta care era ultimul *lor* refugiu? Nu vezi imaginea de ansamblu, doamnă doctor Baskin? De la Strămoși până la cea mai nouă rasă, se observă o puternică influență a Sistemului Elitelor. Oricare ar fi rezultatul încercării voastre de a fugi de pe Kithrup, indiferent dacă reușiți sau nu, stelele vor preface într-un mare cânt aventura voastră. Iar eu cred că acest cânt va aduce schimbări mai mari decât vă puteți închipui.

Vocea lui Niss s-a stins pe un ton aproape reverențios, lăsând în suspans implicațiile.

Gillian era în picioare pe tavanul înclinat al camerei întunecate și deformate, și clipea în lumina strălucitoare emanată de particulele în mișcare. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, a scuturat din cap.

– O altă glumă proastă făcută de tymbrimieni, a oftat ea. Ce minciună sfruntată! Ți-ai bătut joc de mine.

Particulele luminoase s-au mai rotit un minut lung de tăcere.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că e așa, doctoriță Baskin? S-ar schimba ce ai de făcut dacă ți-aș spune că nu glumeam absolut deloc?

Ea a ridicat din umeri.

– Cred că nu. Măcar m-ai făcut să uit pentru o clipă de grijile mele. M-au zăpăcit toate absurditățile alea filozofice, așa că poate voi reuși să dorm un pic.

– Sunt mereu la dispoziția ta.

Gillian a surâs malițioasă.

– Desigur. S-a urcat pe o ladă pentru a ajunge la plăcuța metalică a ușii, însă, înainte de a o deschide, s-a întors să se uite la mașinărie. Niss, zi-mi un lucru. I-ai spus și lui Creideiki aceleași prostii?

– Nu în anglică. Dar am dezbătut aceleași teme.

– Și te-a crezut?

– Da, cred că da. Sincer, am fost un pic surprins. Părea să știe totul dintr-o altă sursă.

Așadar, acum era întru câtva clar de ce dispăruse căpitanul. Și nu se putea face nimic.

– Să presupunem că te-a crezut. Dar ce poate Creideiki să facă afară?

Scânteile au mai plutit câteva secunde.

– Doctoriță Baskin, presupun că îți cauți *aliați* înainte de toate. În altă ordine de idei, caută să mai adauge o strofă importantă legendei.

CREIDEIKI

Gemeau. Suferiseră mereu. De atâtea eoni, viața îi făcea să sufere.

: Ascultați :

Creideiki vorbea în limba zeilor antici, astfel încât populația Karrank% să-i răspundă.

: Ascultați, O Voi Ascunși În Adâncuri – O Voi Nefericiți Și Suferinzi : Eu Vă Chem De La Suprafață : Vă Cer Să Mă Ascultați :

Cântul sfâșietor s-a oprit. Creideiki a intuit o nuanță de iritare: ajungea ca sunet și ca psi, un fel de zgâlțâire care să alunge un purice enervant.

Tânguirea a început din nou.

Creideiki tot insista, sonda. Stătea lângă legătura lăsată de *Streaker* și respira în cupola cu aer a saniei, încercând să le atragă atenția anticilor mizantropi folosind sunetul electric al unui robot îndepărtat pentru a-și amplifica mesajul slab.

: Vă Chem de la Exterior : Vă Cer Ajutorul : Străvechii Voștri Torționari Sunt și Dușmanii Noștri :

Era o exagerare, dar nu foarte mare. Creideiki s-a grăbit să continue, sculptând imagini sonore când a simțit că ei și-au îndreptat atenția spre el.

: Suntem Frații Voștri : Ne Veți Ajuta? :

Cantilena mormăită a bubuit deodată. Partea psi era furioasă și *străină*. Partea sonoră era o succesiune stridentă de bubuituri. Fără să-și fi făcut ucenicia în Marea Viselor, Creideiki era sigur că va fi imposibil de sondat.

+ *NU NE DERANJAȚI* –
= *NU RĂMÂNEȚI! NOI* +
+ *NU AVEM FRAȚI* –
– *NEGĂM UNIVERSUL* –
– *PLECAȚI!* +

Puternica respingere a avut ecouri în mintea lui Creideiki. Însă puterea psi era încurajatoare.

Echipajul navei *Streaker* avusese mereu nevoie de un aliat, oricare ar fi fost el. Aveau nevoie de ajutor sau măcar de o diversiune, pentru ca planul ingenios al lui Thomas Orley să aibă șanse de reușită. Așa extraterestre și înverșunate cum erau, ființele subpământene navigaseră, la un moment dat, printre stele. Poate le-ar fi plăcut să ajute alte victime ale civilizației galactice.

Creideiki a continuat să insiste.

: Ascultați la mine! : Lumea Voastră e Plină de Modificatori de Gene : Ne Caută pe Noi : Iar Cei Mici Care Împart Cu Voi Planeta : Vor Să Ne Schimbe : Cum Au Făcut Și Cu Voi : Vă Vor Invada Suferința Personală :

S-a format o imagine sonică a unei flote mari de nave decorate cu guri larg deschise. Și-a dat seama că nu aveau intenții pașnice.

Imaginea a fost zdrobită de un răspuns tunător.

+ *NOI NU SUNTEM IMPLICAȚI!* –

Creideiki a scuturat din cap și s-a concentrat.

: Poate O Să Vă Caută Și Pe Voi :

+ *CU NOI NU ȘTIU CE SĂ FACĂ!* –

– *PE VOI VĂ CAUTĂ!* +

+ *NU PE NOI!* –

Răspunsul l-a lăsat fără replică. Creideiki abia a mai avut puterea să pună o întrebare. A încercat să întrebe ce ar face Karrank% dacă ar fi atacați.

Înainte să termine, a auzit un scrâșnet care nu se putea reproduce nici în simbolurile senzoriale ale anticilor zei. Era mai degrabă un muget sfidător. Apoi, dintr-odată, sunetul și eco-ul mintal s-au oprit. A rămas singur, cu furia Karrank% care îi răsuna în minte.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Și acum?

Cum nu mai avea altceva de făcut, a închis ochii și a mediat. A trimis spirale de sonar și a țesut ecourile creștelor înconjurătoare, formând scheme precise. Când Nukapai s-a materializat lângă el, nu s-a mai simțit pierdut. Corpul îi era o împletitură complexă din sunetele emise de Creideiki și din cele produse de mare. Parcă se freca de el, iar lui Creideiki i se părea că o simte. A încercat să emită un scurt freamăt sexual.

: Nu Sunt De Treabă : a spus Nukapai.

Creideiki a surâs cu tristețe.

: Nu, Nu Sunt De Treabă : Dar Suferă : Nu I-Aș Deranja Pe Antici Dacă Nu Ar Fi Necesar :

: Cântecul Lumii Pare Să Ne Spună Că Nu Ne Vor Ajuta :

Nukapai a râs batjocoritor din cauza pesimismului său. A schimbat tempoul și a șuierat cu blândețe pe un ton amuzat.

* *Coboară*

Și ascultă timpul de mâine

* *Coboară*

*Preștiință, preștiință... **

Creideiki s-a concentrat să înțeleagă. Cum vorbea în trinară, o limbă care era acum penru el la fel de grea ca anglica? Era un alt limbaj subtil și

puternic, pe care puteau să-l aibă acum în comun. De ce îi amintea de problemele sale?

A scuturat confuz din cap. Nukapai era doar o plăsmuire a minții sale... sau cel puțin se limita la sunetele pe care putea să le creeze vocea lui. Așadar, cum putea vorbi în trinară?

Erau și alte mistere. Cu cât cobora mai mult în adâncuri, cu atât misterele se înmulțeau.

* *Coboară*

În adâncuri, Scufundător al Noptii

* *Coboară*

*Preștiință, preștiință...**

Creideiki a repetat mesajul pentru sine. Nukapai voia să spună că se putea îndrepta cumva viitorul? Ceva inevitabil se va întâmpla, iar Karrank% vor fi smulși din izolarea lor?

Încă încerca să rezolve acea enigmă, când a auzit un zgomot de motor. A stat să asculte câteva clipe. Dar nu era necesar să activeze hidrofonul saniei ca să-și dea seama despre ce era vorba.

În canion a intrat pe furiș, cu prudență, o navă mică. Sonarul e baleiat-o ușor de la o extremitate la alta. Un reflector a luminat urmele de pe fundul mării lăsate de *Streaker* la plecare. Sonarul și reflectoarele au scrutat fragmentele și bucățile de echipamente abandonate și în cele din urmă s-au oprit lângă sania sa.

Creideiki a clipit în raza luminoasă. A deschis gura, încercând să zâmbească în chip de salut. Dar

nu avea voce. Pentru prima dată după multe zile se simțea intimidat, incapabil să vorbească, de teamă să nu greșească și cuvintele cele mai simple și să pară tâmpit.

Portavocile de pe nava cea micuță au amplificat un oftat fericit, simplu și elegant.

** Creideiki! **

A recunoscut cu plăcere vocea. A activat motoarele saniei și s-a desprins de releu. În timp ce se îndrepta cu viteză spre poarta care se deschidea într-o parte a navei, a rostit cu grijă cuvintele în anglică, unul câte unul.

– Hikahi... Cât... mă... bucur... să... te...
aud... din... nou...

TOM ORLEY

Ceața se întindea în fuioare pe marea de alge. Până într-un anumit punct, era bine. Puteai să te miști fără să te vadă nimeni, dar era mai greu să găsești capcanele.

Tom era foarte atent pe când se târa prin ultimul strat de alge din fața capătului deschis al epavei crucișătorului. Acea porțiune nu se putea parcurge sub apă și era sigur că cei ce se refugiaseră pe epavă lăsasera o capcană la suprafață.

A găsit dispozitivul la câțiva metri de deschidere. Fire metalice subțiri care se întindeau de la un mănunchi de liane la altul. Tom a inspectat mecanismul, apoi a săpat cu grijă sub fir și s-a strecurat pe dedesubt. După ce a trecut, s-a apropiat de nava care plutea fără să facă zgomot și s-a sprijinit de carena perforată.

Animalele care populau vegetația marină fugiseră să se ascundă pe durata luptei. Acum ieșiseră iar la

suprafață, pentru că aproape toți războinicii muriseră. Orăcăitul lor ca de broaște se auzea într-un mod bizar pe vapor. În depătare, Tom auzea bubuitul vulcanului. Stomacul său gol chiorăia, un zgomot suficient de puternic ca să-i scoale și pe Strămoși.

Și-a verificat arma. Pistolul cu ace mai avea câteva proiectile. Se ruga să nu fi greșit numărul de extraterestri care se refugiaseră la bordul ambarcațiunii.

Sper să am dreptate în mai multe privințe, și-a zis el. Mă gândeam că voi găsi și câteva ființe vii aici, pe lângă informațiile care îmi trebuie.

A închis ochii și a meditat pentru scurtă vreme, apoi s-a întors și s-a scufundat sub deschizătură. A clipit, cu un ochi deasupra marginii deschise.

Trei Gubru ornitomorfi erau ghemuiți într-o masă de aparate pe puntea înclinată și plină de fum. Un calorifer mic și nepotrivit le capta atenția la doi din ei, care țineau întinse brațele ca să se încălzească. Cel de-al treilea stătea în fața unei console portabile în formă de cochilie și își agita aripile în galactica patru, o limbă foarte răspândită printre păsări.

– Nu e nici picior de oameni sau de clienți ai lor, se plânga ființa. Am pierdut echipamentul în cercetările subacvatice, așa că nu putem fi siguri. Dar tot nu am găsit urme de oameni. Nu avem ce să facem. Veniți să ne luați!

Radioul a bolborosit.

– Nu putem să ne părăsim ascunzătoarea, nu putem să ne irosim ultimele resurse acum. Trebuie

să rămâneți acolo, să nu vă faceți simțită prezența și să așteptați.

– Să așteptăm? Ne-am ascuns pe o navă unde hrana e radioactivă, iar echipamentul distrus. Totuși, nava e în stare bună! Trebuie să veniți să ne luați!

Tom a înjurat în tăcere când a auzit veștile. Era clar că nu avea să găsească ceva comestibil.

Operatorul radio continua să protesteze. Ceilalți doi Gubru ascultau, legănându-se nerăbdători. Unul a dat din piciorul terminat cu gheare și s-a întors deodată de parcă ar fi vrut să-l întrerupă pe operator. Și-a îndreptat privirea spre spărtura din navă. Înainte ca Tom să se dea într-o parte, creatura a făcut ochii mari și a întins o labă.

– Un om! Repede...

Tom împușcat în piept. Fără nicio precauție, s-a scufundat sub crăpătură și s-a rostogolit în spatele unei console înclinate. A alergat în partea opusă și a tras de două ori, când al doilea Gubru care stăteau în picioare a încercat să reacționeze. O flacără subțire a ieșit din pistolul minuscul și a atins tavanul deja ars, în timp ce extraterestrul a căzut, scoțând un strigăt.

Galacticul care era la radio l-a fixat pe Tom cu privirea, apoi s-a uitat la aparat.

– Nici să nu te gândești, a tunat Tom în galactică patru, cu un accent puternic.

Extraterestrul și-a întors creasta uimit, apoi a coborât mâinile și a rămas nemișcat.

Tom s-a ridicat cu grijă, privindu-l pe Gubru care supraviețuise.

– Desfă-ți centura cu arme și stai departe de transmitător. Mișcă-te ușor. Nu uita: noi, oamenii, suntem ca puii de lup: sălbatici, carnivori și foarte agili! Nu mă face să te mănânc! A râs batjocoritor, dezvelind cât de mulți dinți putea.

Tremurând, creatura i-a executat ordinele. Tom a mârâit: uneori era folositor să ai reputație de primitiv.

– Foarte bine, a zis când extraterestrul s-a dus în locul indicat de el, lângă breșă. Ținând arma îndreptată spre el, Tom s-a așezat în fața radioului care scotea ciripituri surescitare.

Slavă lui Ifni, cunoștea acel model. L-a închis.

– Transmiteai când m-a văzut prietenul tău? l-a întrebat pe prizonier.

Se întreba dacă acel comandant al forțelor ascunse Gubru auzise vreodată cuvântul „om”.

Creasta Galacticului a tremurat. Răspunsul lui a fost atât de incoerent, încât Tom a crezut pentru o clipă că nu înțelesese întrebarea.

– Trebuie să lăsăm mândria deoparte, i-a spus cântat Gubru, umflându-se în pene. Toți cei tineri trebuie să lase mândria deoparte. Mândria te face să greșești. Orgoliul nemăsurat te face să greșești. Doar calea cea dreaptă te poate salva. Noi putem să salvăm...

– Suficient! s-a răstit Tom la el.

– ...te putem salva deeretici. Duceți-ne la Strămoșii întorși. Duceți-ne la ei. Ei se așteaptă să se

întoarce în paradisul stabilit când au plecat cu multă vreme în urmă. Se așteaptă să ajungă în paradis și ar fi complet lipsiți de putere împotriva unor ființe ca Soro, Tandu sau Thennanin sau...

– Thennanin! Asta vreau să știu! Se mai luptă thennaninii? Sunt victorioși în bătălie?

Tom tremura din dorința de a afla totul.

– ...sau de Frații Noapții. Vor avea nevoie de protecție până o să înțeleagă ce lucruri oribile sunt comise în numele lor: ortodoxiile sunt distruse, ereziile abundă. Duceți-ne la ei, ajutați-ne să curățăm universul. Veți fi recompensați generos, modificări minime, aservire scurtă...

– Încetează!

Tom simțea că tensiunea și epuizarea din ultimele zile se transformau într-o furie clocotitoare. După Soro și Tandu, Gubru îi prigoniseră cel mai mult pe oameni. Și se săturase de atâta vorbărie.

– Termină și răspunde-mi la întrebări!

A tras la picioarele extraterestrului care a sărit în sus mirat, cu ochii bulbucați. Tom a mai tras de două ori. Prima oară, Gubru s-a îndepărtat de ricoșeu, iar a doua oară a tresărit când proiectilul și-a ratat ținta și s-a strivit.

Galacticul l-a scrutat cu privirea pe Tom și a scos un strigăt de bucurie. Și-a deschis brațele pline de pene, scoțându-și la iveală ghearele lungi. Pentru prima dată a spus ceva limpede și inteligibil.

– Acum *tu* vei vorbi, impertinent neobrăzat, pe jumătate format, fără stăpân!

Și s-a năpustit asupra lui, urlând.

Tom s-a trântit la pământ într-o parte pe când pasărea trecea șuierând pe lângă el. Foamea și epuizarea i-au încetinit mișcările și nu a reușit să evite o gheară ascuțită, care i-a intrat prin costum și l-a zgâriat în lateral, de-a lungul unei coaste. Și-a înăbușit un țipăt și s-a dus împleticindu-se la peretele însângerat, în timp ce Gubru se întorcea ca să-l atace din nou.

Niciunul nu s-a gândit să folosească armele care ajunseseră pe podea. Fiind descărcate și lipicioase, nu merita să riște și să se aplece pentru a le lua de jos.

– Unde sunt delfinnii? a zbierat Gubru, sărind înainte și înapoi. Spune-mi acum sau te învăț eu să-ți respectie superiorii!

Tom a dat din cap.

– Învăță să înoți, creier de găină, și te voi duce la ei.

Gubru și-a scos iar ghearele. A strigat din nou și a pornit la atac.

Tom a încercat să-și adune toate rezervele de energie rămase. A sărit în aer și a tras cu furie un șut în gâtul adversarului. Strigătul i s-a frânt imediat, vertebrele s-au fracturat, iar Gubru a căzut, alunecând pe puntea umedă până s-a izbit de perete.

Tom a ajuns lângă el, împleticindu-se. Avea ochii încețoșați. Se uita la inamicul său, gâfâind, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

– Ți-am ... ți-am zis că suntem ... pui de lup, i-a șoptit el.

Când a putut, s-a dus nesigur pe el până la spărtura din partea laterală a navei și s-a sprijinit de marginea inferioară înnegrită și ondulată, scrutând ceața.

Mai avea doar masca, distilatorul de apă, hainele și.. o, da, și armele acelor Gubru, care nu-i erau de niciun folos.

Și, evident, bomba cu mesaje. Simțea o greutate în stomac.

Am amânat prea mult decizia, și-a zis el. Cât timp durase bătălia, putea să pretindă că încercase să găsească unele răspunsuri. Poate că acum era prea târziu.

Voiam să fiu sigur că șiretlicul va funcționa. Și, ca să se întâmple asta, trebuiau să fie thennanini.

L-am întâlnit pe acel pilot. Gubru a pomenit de thennanini. Oare trebuie să le văd flota ca să-mi dau seama că mai sunt unii implicați în bătălie?

Tom Orley și-a dat seama că din alt motiv amânase decizia.

Când voi detona bomba, Creideiki și Gillian vor fi plecați. Nu se vor putea opri ca să mă ia la bord. Trebuie să mă întorc la navă prin mijloace proprii, dacă e posibil.

În timp ce se lupta pe întinderea de buruieni, continua să spere că va găsi o navă care să funcționeze, ceva care să-l ducă acasă. Dar nu erau decât epave.

S-a așezat greoi, cu spatele rezemat de metalul rece, și a scos bomba cu mesaje.

Să o detonez?

Calul Marin era planul său. De ce era aici, departe de casă și de Gillian, dacă nu să se asigure că funcționează?

În cealaltă parte a punții însângerate a crucișătorului extraterestru, privirea i-a fost atrasă de stația radio a creaturilor Gubru.

Dar, și-a spus el, mai pot face un lucru. Chiar dacă o să mă transform într-o țintă, măcar pot să le spun lui Jill și celorlalți tot ce știu.

Și poate voi reuși să fac mai mult.

Tom a încercat să-și adune puterile și s-a ridicat din nou. *Ei bine, s-a gândit el pe când se sălta anevoie în picioare. Oricum nu e nimic de mâncare. Mai bine să mor în stil mare.*

PARTEA A IX-A

DECOLAREA

*Apusul și luceafărul,
Și o voce limpede ce mă cheamă!
Și să nu se tânguie timona
Când voi pleca pe mare.*

A. TENNYSON

DENNIE ȘI SAH'OT

– E cel mai lung drum, Dennie. Ești sssigură că nu trebuie s-o tăiem spre sud-vesssst?

Sah'ot înota pe lângă sanie, ținând pasul destul de bine. La intervale scurte ieșea la suprafață ca să respire, apoi își ajungea colega din urmă, fără să schimbe ritmul.

– Sah'ot, știi că am ajunge mai repede, i-a răspuns Dennie, fără să-și ridice privirea de la ecranul sonarului.

Era preocupată să stea cât mai departe de mișcările metalice, pentru că în acea zonă creșteau algele ucigașe. Când Toshio le povestise pățania cu acele plante letale, ea fusese îngrozită, așa că prefera să ocolească înălțimile necunoscute.

– Atunci de ce ne întoarcem la fostul loc al lui *Streaker* înainte s-o pornim spre sssud?

– Din mai multe motive, i-a răspuns Dennie. Întâi de toate, știm partea asta a drumului, pentru că am mai luat-o pe aici. Și de la vechiul sit la Calul Marin se ajunge fix la sud, așa că nu riscăm să ne rătăcim.

Sah'ot a râs pe înfundate, puțin convins.

– Și apoi?

– Și astfel o să avem șansa de a o găsi pe Hikahi. Cred că acum dă târcoale pe la vechiul loc.

– Te-a rugat Gillian să o cauți?

– Da, a mințit Dennie.

De fapt, avea motivele ei pentru care voia să o găsească pe Hikahi.

Lui Dennie îi era frică de ce voia să facă Toshio. Era posibil să întârzie plecarea până când se terminau reparațiile la *Streaker* și Takkata-Jim nu mai avea cum să se amestece. Evident, ar fi fost prea târziu pentru el și nu ar fi reușit să ajungă la navă cu sania.

Și acum mica șalupă ar fi fost unica speranță a lui Toshio. Trebuia s-o găsească pe Hikahi înainte să dea Gillian de ea. Gillian ar fi fost în stare să trimită șalupa după Tom Orley, nu după Toshio.

Știa că nu trebuia să gândească așa și avea remușcări din cauza acelei decizii. Dar, dacă putea minți un delfin, putea să o facă și cu altul.

TAKKATA-JIM ȘI METZ

Fostul secund scutura din cap și scrâșnea din dinți, gândindu-se la acel ultim sabotaj.

– O să le atârni mațele de copacii din pădure! a suierat el.

Brațele-waldo foarte grele ale păianjenului blindat au scos un sunet strident.

Ignacio Metz și-a ridicat privirea spre firele subțiri, aproape invizibile, care formau o pânză de păianjen deasupra șalupei mari, ținând-o la sol. A clipit, încercând să urmărească firele până în inima pădurii.

Metz a scuturat din cap.

– Secundule, ești sigur că nu exagerezi? Mi se pare că băiatul a vrut doar să se asigure că nu deco-lăm înainte de momentul stabilit.

Takkata-Jim s-a întors brusc și s-a uitat la el amenințător.

– *Doctore Metz*, deodată te-ai răzzzzzgândit? Acum ar trebui s-o lăsăm pe femeia aia nebună care conduce *Streaker* să-i ducă pe oamenii noșșștri la moarte ssssigură?

– Nu, evident că nu! Metz s-a dat înapoi auzind vehemența vorbelor rostite cu ranchiună de ofițerul delfin. Trebuie să perseverăm, de acord cu tine. Trebuie să le oferim un compromis Galacticilor, dar ...

– Dar ceeee?

Metz a ridicat nesigur din umeri.

– Cred că nu ar trebui să-l învinovățești pe Toshio că-și face treaba ...

Fălcile lui Takkata-Jim s-au închis, scoțând un sunet ca de împușcătură. A apropiat păianjenul de Metz și l-a oprit la mai puțin de un metru de bărbatul agitat.

– Tu *crezi!* Tu CREZI! Dintre toate comicăriile, asta le întrece pe toate! *Tu*, care ai fost atât de arogant să crezi că inteligența ta o depășește pe cea a consilierilor de pe Terra ... tu care ți-ai adus monșșștrii preferați în mijlocul unui echipaj deja slăbit ... tu care te-ai amăgit că totul merge ssstrună și ai ignorat semnalele de alarmă când șșștiința ta era necesară clienților tăi disssperați ... da, Ignacio Metz, spune-mi ce crezi! a pufnit batjocoritor Takkata-Jim.

– D ... dar noi ... tu și cu mine eram de acord aproape în toate privințele! *Stenos* ai mei cu grefe genetice au fost cei mai loiali susținători ai noștri! Sunt singurii care ne-au rămas alături!

– *Stenos* ai tăi nu erau *Stenos*, ci creaturi monstruoase și dezechilibrate care nu ar fi trebuit să ia parte la aceasstă misssiune! M-am *folosit* de ei ca și de *tine*. Dar nu mă pune în aceeași oală cu monștrii tăi, Metz!

Uimit, bărbatul s-a dat câțiva pași în spate și s-a sprijinit de carena șalupei.

Din apropiere se auzeau sunetele scoase de mașinăriile care se apropiau. Takkata-Jim l-a prevenit pe om să tacă, fulgerându-l cu privirea. Păianjenul lui Sreekah-pol și-a făcut apariția din frunziș.

– Fireleee duc la b-bazin, a anunțat finul într-o anglică prea stridentă pentru ca Metz să o poată urmări. Coboară și ssse înfășoară în jurul puțului săpat de copacul-b-burghiu.

– Le-ați tăiat?

– Dddaa!

Neo-finul a dat din cap.

Takkata-Jim i-a răspuns la fel.

– Doctore Metz, pregătește-i, te rog, pe Kiqui. Sunt a doua noastră marfă de ssschimb și trebuie să fie gata pentru o inspecție din partea oricărei rase cu care intrăm în contact-t.

– Unde te duci? l-a întrebat Metz.

– Nu ți-ar plăcea să șșștii unde.

Bărbatul a văzut hotărârea din privirea lui Takkata-Jim. Apoi i-a văzut pe *Stenos*. În ochii lor era o sclipire nebunească.

– I-ai împins în stadiul primitiv! a exclamat el. Am înțeles! I-ai făcut pe fini să înnebunească! O să ajungă niște criminali!

Takkata-Jim a oftat.

– O să-mi fac mai târziu procese de conșșșștiință, doctore Metz. Între timp voi face ceea ce trebuie ca să sssalvez nava și misssiunea noastră. Cum un delfin sssănătos la cap nu poate ucide ființe umane, am nevoie de delfini nebuni.

Cei trei *Stenos* îl priveau pe Metz și zâmbeau larg. Omul s-a uitat îngrozit în ochii lor, ascultând sunetele sălbatice pe care le scoteau.

– Și tu ești nebun! i-a șoptit el.

– Nu, doctore Metz, a scuturat din cap compătimitor Takkata-Jim. *Tu* ești nebun de legat. Finiiăștia sunt nebuni. Dar eu o să reacționez doar cum ar face-o un om disperat și devotat misiunii sale. Pot fi un criminal sau un patriot, în funcție de cum priveșșști sssituația, dar sunt conștient.

Metz a făcut ochii mari.

– Nu îi poți aduce pe Pământ pe cei care știu ...

S-a făcut alb ca varul și s-a întors ca să o zbughească pe ușă.

Takkata-Jim nici nu a trebuit să dea ordin. Din păianjenul lui Sreekah-pol a ieșit o lumină de un albastru-deschis. Ignacio Metz a gemut și a căzut pe terenul mlăștinos, din fața intrării în șalupă. S-a uitat fix la Sreekah-pol ca un tată trădat de fiul său adorat.

Takkata-Jim s-a întors la echipa lui, ascunzându-și dezgustul profund.

Găsește, Găsește
Găsește și Ucide,

Ucide

Pe omul cu piele moale

Maimuță păroasă

Eu aștept, aștept

Aici

Aștept Aici – #

Finii au scos în cor un sunet aprobator strident și s-au întors să se aventureze din nou în pădure, în timp ce picioarele mecanice ale păianjenilor dădeau la o parte puieții, de parcă erau rămurele.

Bărbatul gemea de durere. Takkata-Jim se uita la el și se gândea să termine odată. Voia să o facă. Dar nu putea să ducă la bun sfârșit un act de violență îndreptat împotriva unui om.

Nu contează, se gândea el. Mai sunt reparații de făcut. Trebuie să fiu gata când se întorc monștrii mei.

Takkata-Jim a pășit cu eleganță peste bărbatul culcat pe spate și a intrat în camera de compensare.

– Doctore Metz! Toshio l-a întors pe rănit și i-a ridicat capul. A șoptit pe când îl dădea pe genetician cu niște spray analgezic pe gât: Doctore Metz, mă auzi?

Bărbatul s-a uitat la tânăr cu ochi încețoșați.

– Toshio, băiete, trebuie să pleci! Takkata-Jim l-a trimis ...

– Știu, doctore Metz. Eram ascuns în tufișuri când au tras în tine.

– Așadar ai auzit, i-a șoptit acesta.

– Da, domnule.

– Cât de fraier am fost...

– Doctore Metz, n-are rost să discutăm acum despre asta. Trebuie să te ducem de aici. Charles Dart se ascunde prin apropiere. Mă duc să-l aduc în timp ce delfinii *Stenos* cercetează altă parte a insulei.

Metz l-a apucat pe Toshio de braț.

– Și pe el îl vânează.

– Știu. Și nu am văzut un cimpanzeu mai uimit. Chiar credea că ei nu-și vor da seama că m-a ajutat! Lasă-mă să mă duc după el și te scoatem de aici.

Metz a tușit și o spumă roșie i-a apărut pe buze. A scuturat din cap.

– Nu. Hybrisul mă va ucide ca pe Victor Frankenstein. Lasă-mă. Du-te la sania ta și pleacă de aici.

Toshio a făcut o grimasă.

– S-au oprit întâi la baltă, doctore Metz. I-am urmărit și i-am văzut scufundându-mi sania. Apoi am luat-o înainte ca să-i alung pe Kiqui de pe insulă. Dennie m-a învățat care este semnalul lor de panică și au fugit ca niște șoareci speriați când l-am dat, așa că măcar ei sunt la adăpost de finii *Stenos*...

– Nu sunt *Stenos*, l-a corectat rănitul. Cred că sunt *demenso cetus metzii*. Delfinii nebuni ai lui Metz... Cred că uciderea mea va fi prima comisă de delfini în...

Și-a dus mâna la gură și a tușit din nou.

Metz a văzut saliva roșie care îi păta palma, apoi și-a îndreptat privirea spre Toshio.

– Voiam să-i dăm pe Kiqui pe mâna Galacticiilor. Eu nu prea voiam, dar el m-a convins...

– Takkata-Jim?

– Da. Nu credea că e suficient să le spunem unde e flota abandonată...

– Are *benzi*? Toshio era șocat. Dar cum...?

Metz nu îl asculta. Părea că îl lasă repede puterile.

– Nu credea că e suficient pentru a obține libertatea navei *Streaker* și deci... a decis să le dăm și aborigenii.

Metz a încercat să-l apuce cu ultimele puteri pe Toshio de braț.

– Trebuie să-i eliberezi. Nu-i lăsa pe mâna fanaticilor. Promit atât de mult. Trebuie să aibă stăpâni generoși. Poate rasa Linten sau Synthian... dar noi nu suntem potriviți pentru această sarcină... îi... i-am transforma în caricaturile noastre. I-am...

Geneticianul s-a prăbușit. Toshio aștepta. Atât mai putea face pentru el.

Metz s-a trezit peste un minut. Și-a ridicat ochii împăienjeniți.

– Takkata-Jim... a găfâit el. Nu m-aș fi gândit la asta înainte. E exact ce-am căutat! Nu mi-am dat niciodată seama de asta, dar nu e un delfin, ci un *om*... Cine s-ar fi gândit...

Începuse acum să horcăie. Și-a dat ochii peste cap. Toshio nu-i mai găsea pulsul. A pus cadavrul jos și s-a întors în pădure.

– Metz e mort, i-a spus lui Charles Dart.

Cimpanzeul a ieșit dintre arbuști. Albul ochilor îi strălucea.

– Dddar... e...

– Crimă. Da, știu.

Toshio a încuviințat din cap. Charles Dart pricea de minune. Singura tehnică standard de perfecționare pe care oamenii o preluaseră întocmai de la Galactici fără să modifice nimic era să le inspire clienților repulsie pentru uciderea stăpânilor lor. Puțini erau cei cărora li se părea o ipocrizie, date fiind antecedentele liberale ale omului în alte domenii. Și totuși...

– Atunci nu ss-e vor gândi de două ori înainte să ne împuște pe amândoi!

Toshio a ridicat din umeri.

– Ce trebuia să facem?

Charlie renunțase la toate manierismele profesionale. Se uita la Toshio ca să-l îndrume.

El e adultul, iar eu copilul, s-a gândit Toshio cu amărăciune. Ar trebui să fie invers.

Nu, e absurd. Vârsta și relația stăpân-client nu au nicio legătură. Sunt soldat. Treaba mea e să rămânem amândoi în viață.

A încercat să-și ascundă nervozitatea.

– Ce am făcut și până acum, doctore Dart. Îi vom ataca și le vom împiedica plecarea cât putem de mult.

Dart a clipit de câteva ori în semn de protest.

– Păi, atunci nu o să putem *pleca* nici noi! Nu poți să-l chemi pe *Streaker* să ne ia?

– Dacă se poate, sunt sigur că Gillian va încerca. Dar noi doi suntem carne de tun. Încearcă să înțelegi asta, doctore Dart. Suntem soldați. Se spune că ai o anumită satisfacție dacă te sacrifici pentru alții. Cred că așa e, altfel n-ar exista legendele.

Deși făcea eforturi să-l creadă, cimpanzeul gestivula agitată.

– Dacă se întorc pe Pământ, vor spune tuturor ce am făcut, nu?

Toshio a surâs.

– Poți să pui pariu.

Charlie s-a uitat în pământ o clipă. În depărtare se auzeau finii *Stenos* care se mișcau cu zgomot prin pădure.

– Toshio, trebuie să știi ceva.

– Ce anume, doctore Dart?

– Păi... mai ții minte de ce voiam să mai așteptăm câteva ore înainte să plecăm?

– Da, îmi amintesc experimentul tău.

– Instrumentele pe care le-am lăsat la bordul navei *Streaker* vor primi datele, așa că informațiile vor ajunge pe Pământ chiar și fără mine.

– Splendid, doctore Dart. Mă bucur pentru tine.

Toshio își dădea seama ce însemna asta pentru cimpanzeu.

Charlie i-a zâmbit slab.

– Da, acum e prea târziu să mai faci ceva, așa că trebuia să știi totul ca să nu te ia prin surprindere.

Pe Toshio l-au neliniștit cuvintele lui Charlie.

– Să auzim, l-a îndemnat el.

Cimpanzeul s-a uitat la ceas.

– Robotul va ajunge unde vreau eu peste optzeci de minute. Și-a îndreptat agitat privirea spre Toshio. Apoi va exploda bomba.

Băiatul s-a sprijinit de trunchiul unui copac.

– Asta mai lipsea...

– Am vrut să-i spun lui Takkata-Jim cu puțin timp înainte să fim în aer când exploda, l-a lămurit Charlie jenat. Însă nu mi-aș face prea multe griji. M-am uitat pe harta făcută de Dennie cavernei de sub insulă. Cred că sunt cincizeci la sută șanse că nu se prăbușească, dar știi tu... Și-a ridicat brațele.

Toshio a oftat. Oricum aveau să moară. Din fericire, se pare că această ultimă turnură a evenimentelor nu urma să aibă implicații cosmice.

STREAKER

– Suntem gata.

Anunțul a fost făcut pe un ton sec.

Gillian și-a ridicat privirea de pe ecranul holo-grafic. Hannes Suessi a salutat-o cu două degete din cadrul ușii. Lumina care venea de pe coridor desena un trapez pe podeaua camerei slab luminate.

– Cum sunt legăturile de impedanță...? a întrebat Gillian.

– Totul e perfect. De fapt, când vom ajunge pe Pământ, sugerez să cumpărăm de la thennanini niște nave vechi ca să ne putem repara toate Snark-urile. Nu vom decola prea repede din cauza apei din traveea principală, dar *Streaker* se va ridica, va zbura și se va întoarce. Și ne va trebui o forță al naibii de mare ca să străpungem învelișul extern.

Gillian și-a pus un picior pe birou.

– Hannes, acolo, afară, e o putere.

– *Streaker* va zbura. Cât despre restul... Inginerul a ridicat din umeri. Te rog doar să-i lași o oră pe tehnicieni sub mașinile somnului dacă nu vrei să ne prăbușim când decolăm. În afară de asta, totul depinde de tine, doamnă comandant.

Suessi a întrerupt-o înainte ca Gillian să poată vorbi.

– Și să nu *ne* ceri sfaturi, Gillian. Până acum ai făcut o treabă excelentă, iar eu și Tsh't nu vom spune decât „da, să trăiți“ și să-ți executăm ordinele.

Gillian a închis ochii și a încuviințat din cap.

– În regulă, a spus ea cu o voce joasă.

Hannes a aruncat o privire în laborator prin ușa deschisă. Știa de cadavrul antic. Îl ajutase pe Tom Orley să-l aducă la bordul navei. A văzut cu coada ochiul profilul unei siluete într-o casetă de sticlă, s-a cutremurat și s-a uitat în altă parte.

Ecranul holografic al lui Gillian arăta o reprezentare a planetei Kithrup cam cât o minge de ping-pong și câteva bile mici care erau lunile. Două aglomerări de puncte roșii și albastre erau însoțite de litere mici, coduri suspendate în spațiu.

– Nu cred c-au mai rămas mulți ticăloși, a remarcat Suessi.

– Sunt doar navele din spațiul învecinat. Dacă te uiți în profunzime, la circa un astron cub, o să vezi două armate de Galactici încă numeroase. Evident că nu putem identifica flotele, dar computerul de luptă atribuie culorile în funcție de mișcarea lor. Jos, acolo, încă se mai schimbă alianțele.

– Mai sunt și mulți supraviețuitori ascunși pe luni.

Suessi și-a strâns buzele. Se pregătea să pună întrebarea la care se gândeau toți, dar s-a abținut. Însă Gillian a răspuns.

– Încă nu avem nicio veste de la Tom. Și-a privit mâinile. Până acum nu ne-ar fi folosit informația, dar acum... S-a oprit.

– Dar acum trebuie să știm dacă decolarea ar fi sinucidere curată, a concluzionat Suessi. A văzut că Gillian se uita din nou pe ecran. Încerci să-ți dai seama și singură, nu-i așa?

Gillian a ridicat din umeri.

– Hannes, du-te să te întinzi o oră, trei sau zece. Spune-le finilor tăi să doarmă la posturile lor și leagă-le dispozitivele de somn de puntea de comandă. Pe când se uita la punctulețele în derivă s-a încruntat. Poate mă înșel. Poate o să alegem răul cel mai mic... să ne ascundem aici, jos, până ni se fac gingiile albastre de la intoxicația cu metale sau inaniție. Am senzația că va trebui să acționăm rapid.

A scuturat din cap.

– Dar Toshio și Hikahi, și ceilalți?

Gillian nu i-a răspuns. Nu era nevoie. După o clipă, Suessi s-a întors și a ieșit. A închis ușa după el.

Puncte. Senzorii pasivi ai navei *Streaker* arătau doar acele puncte în derivă care uneori se strângeau în roiuri strălucitoare, iar alteori se separau. Computerul de luptă examina schemele și trăgea concluzii

provizorii. Dar răspunsul care îi trebuia lui Gillian nu apărea nicăieri.

– Flotele care vor supraviețui vor rămâne indifereente la apariția neașteptată a unui crucișător thennannin dat deja dispărut sau își vor uni forțele pentru a-l alunga din cer? Ea trebuia să ia hotărârea. Gillian nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Unde ești, băiete? Știu că ești în viață. Îți aud respirația din depărtare. Ce faci acum?

În stânga ei a început să pâlpeze o lumină verde.

– Da, a răspuns ea în comunicator.

– Doctoriță Basskin! Era vocea lui Wattaceti de pe puntea de comandă. Hikaki vă sss-sună! E la releu! Și cu ea e Creideiki!

– Dă-mi-o!

S-a auzit un șuierat când operatorul a amplificat puterea semnalului slab.

– Gillian, tu ești?

– Da, Hikaki! Slavă cerului! E totul bine? Creideiki mai e la releu?

– Suntem amândoi bine, Purificatoare a Vieții. Din câte ne-au spus finii de pe punte, nu p-pari sssă ai nevoie de noi!

– Sunt minciuni sfruntate, menite să-i lingusească pe stăpâni! Și nu mi-aș da la schimb brațul stâng pentru unul dintre mincinoșii ăștia. Fii atentă, sunt cinci fini împrăștiați. Trebuie să te avertizez, doi sunt atavici și foarte periculoși.

Câteva clipe s-au auzit paraziți.

– Șșștiu, Gillian, a venit răspunsul în cele din urmă. Și patru sssunt morți.

Gillian și-a acoperit ochii cu o mână.

– Doamne Dumnezeu...

– Keepiru e cu noi, i-a spus Hikaki, răspunzând la o întrebare nerostită.

– Sărmanul Akki, a suspinat Gillian.

– Să transmiți în Calafia că și-a făcut tttreeaba. Keepiru mi-a spus că a fost curajos și conștient până în ultima clipă.

Gillian a înțeles ce voia să spună Hikahi și nu-i plăcea deloc.

– Hikahi, acum tu trebuie să dai ordine. Trebuie să vii *imediat* aici. În acest moment îți cedez oficial...

– Nu, Gillian, a întrerupt-o vocea cântată. Te rog. Nu încă. Mai sssunt lucruri de făcut cu sschiful. Trebuie să-i recuperăm pe cei de pe insulă și pe voluntarii Kiqui.

– Hikahi, nu cred că avem timp. Cuvintele i se păreau amare pe când le rostea. Se gândea la modesta și inteligenta Dennie Sudman, la istețul Sah'ot și la Toshio, atât de tânăr și de curajos.

– T-Tom a transmis vreun mesaj? E o urgență?

– Pentru moment, nu. Dar...

– Dar c-ce?

Gillian nu știa cum să-i explice. A încercat în trinară.

* *Ce sunete acute aud* –

* *Zgomote de trompete, de motoare* –

* *Lacrimile celor părăsiți* –
 * *Curând, atât de curând* – *

S-a lăsat o tăcere îndelungată. Apoi nu a răspuns Hikahi, ci Creideiki. În trinara sa repetitivă și foarte simplă era ceva ce Gillian reușea doar să intuiască, ceva profund și bizar.

* *Sunetele, Toate Sunetele*
Răspund Cuiva
Răspund Cuiva :

* *Faptele, Toate Faptele*
Creează Sunete
Creează Sunete :

* *Dar Datoria, Datoria*
Ne Cheamă În Tăcere
Ne Cheamă În Tăcere :

Gillian și-a ținut respirația pe când asculta ultima notă din vocea lui Creideiki care se pierdea. Au trecut-o fiori reci pe șira spinării.

– La revedere, Gillian! i-a spus Hikahi. Fă ce trebuie. Ne vom întoarce cât mai r-repede posibil. Dar să nu ne aștepți.

– Hikahi!

Gillian a întins mâna spre comunicator, dar semnalul s-a întrerupt înainte să mai poată spune ceva.

TOSHIO

– Ambele uși etanșe erau închise din interior. Toshio găfâia când s-a întors în ascunzătoare. Cred că o să facem așa cum ai zis tu.

Charles Dart a încuviințat și l-a condus spre re-actoarele de la pupa micii nave.

De două ori se ascunseseră cățărându-se în copaci foarte înalți pe când finii *Stenos* treceau pe sub ei. Din câte se părea, delfinilor nebuni nu le trecea prin minte nici măcar să-și ridice privirea pentru a căuta prada. Dar Toshio știa că i-ar fi ucis dacă i-ar fi prins în câmp deschis pe el și pe Charlie.

Cimpanzeul a scos panoul din spate de la traveea dintre motoare.

– Am urcat la bord târându-mă prin conductele de alimentație, până când am ajuns la ușa de acces din acel perete etanș, a zis el și i-a arătat.

Toshio s-a uitat cu atenție în labirintul de țevi, apoi s-a întors uimit spre Dart.

– Nu mă surprinde că nimeni nu se aștepta să găsească un clandestin la bord. Așa ai intrat și în arse-nal? Prin conductele în care nu poate intra niciun om?

Planetologul a încuviințat din cap.

– Mă tem că nu poți veni cu mine. Asta înseamnă că trebuie să scot creaturile alea de unul singur, nu?

Toshio a încuviințat din cap.

– Cred că sunt în cala de la pupa. Uite vederul.

I-a dat aparatul de retransmitere. Părea un medalion gros prins de un lanț. Toți neo-cimpanzeii cunoșteau vederul, pentru că, de obicei, nu puteau să vorbească până la trei ani. Charlie și l-a pus la gât. A început să urce spre mica deschizătură, dar s-a oprit să se uite la elevul-ofițer.

– Toshio, imaginează-ți că asta e una dintre navele-zoo din secolul XX și că se află o ceată de cimpanzei conștienți în magazia schifului sau cum îi spuneau pe-atunci... aduși din Africa pentru un laborator sau un circ. *Te-ai fi strecurat să-i salvezi?*

Toshio a ridicat din umeri.

– Charlie, chiar nu știi. Mi-ar plăcea să cred că da. Dar nu pot să-ți spun ce aș fi făcut cu adevărat.

Neo-cimpanzeul s-a uitat în ochii omului câteva secunde, apoi a mormăit:

– Foarte bine. Să-mi acoperi spatele.

Toshio l-a împins, iar el a pătruns în labirintul mecanic. Toshio s-a ghemuit sub conductele propulsorului, ascultând foșnetul pădurii. Charlie făcea

un zgomot care i se părea sinistru, pe când încerca să scoată placa interioară de acces. Apoi s-a oprit.

Toshio a intrat cu prudență în pădure să dea o raită prin zonă.

Judecând după trosnetele care se auzeau dinspre satul băștinașilor Kiqui, era clar că *Stenos* se distrau distrugându-l. Băiatul se bucura că niciunul dintre micii indigeni nu venise să asiste la acea acțiune violentă sau să vadă cine era implicat.

S-a întors la șalupă și s-a uitat la ceas. Bomba urma să explodeze în șaptesprezece minute. Erau în criză de timp.

S-a strecurat în zona de întreținere și, preț de câteva minute, a dat peste cap setările. Era clar că Takkata-Jim nu avea nevoie de propulsoare. Pentru că făcuse rost de combustibil, putea să plece cu motoarele gravitaționale. Dacă lăsa deschis panoul de acces, Toshio ar fi putut reduce stabilitatea aerodinamică a micii astronave, dar ar fi fost un efect redus. Șalupele ca aceasta erau foarte solide.

S-a oprit și a ciulit urechile. Se auzeau din nou zgomote din pădure. Finii se apropiau.

– Grăbește-te, Charlie!

Toshio a pipăit pistolul cu ace din toc, nefiind sigur că putea nimeri punctele vulnerabile, unde delfinii nu erau protejați de păianjenii metalici.

– Haide!

Din cavitate s-au auzit pocnete ușoare și umede. Se mai auzeau și chițăieli intermitente, apoi a văzut două înotătoare mari și verzi de fin.

Erau urmate de capul unui Kiqui destul de agitat. Aborigenul a rupt-o la fugă prin deschizătura din interior și s-a strecurat prin labirintul de țevi până când a sărit în brațele lui Toshio.

Băiatul a trebuit să se desprindă de creatura înfricoșată și să o pună jos ca să se întindă după următoarea. Micuții Kiqui făceau mare zarvă, chițâind îndurerăți.

În cele din urmă au ieșit toți patru. Toshio s-a uitat cu luare-aminte înăuntru și l-a văzut pe Charles Dart încercând să înlocuiască panoul interior.

– Lasă asta! i-a șoptit cimpanezul.

– Dar trebuie! Takkata-Jim o să observe schimbarea presiunii aerului pe panou! Am avut noroc că nu și-a dat încă seama!

– Haide! Sunt... A auzit torsul motoarelor waldo și zgomotul vegetației călcate în picioare. Au ajuns aici! O să încerc să-i țin la distanță de tine. Baftă multă, Charlie!

– Așteaptă!

Toshio s-a târât câțiva metri în tufișuri pentru ca ei să nu-și dea seama de unde vine. Apoi a început să alerge.

Acolo! Acolo!

Vânătorule de balene!

Pescar de pe insula Iki!

Vânător de ton!

Acolo! Ucide-l! Acolo!

Finii *Stenos* strigau, erau foarte aproape. Toshio s-a ascuns după un arbore cu nuci uleioase în timp ce rafalele morții albastre șfichiuiiau aerul deasupra capului său. Kiqui au țipat și s-au împrăștiat în pădure.

Toshio s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare, încercând să țină copacul între el și urmăritori.

A auzit zgomote în stânga și în dreapta în timp ce finii se deplasau rapid ca să-l înconjoare. Costumul îi încetinea mișcările în timp ce încerca să ajungă la stâncile de pe plajă înainte ca acel cerc să se închidă.

TOM ORLEY

A ascultat radioul un pic, dar, deși a recunoscut după voce anumite specii, mare parte din trafic venea de la intercomputer și nu prea afla multe în acel fel.

E bine, și-a zis el. Să ne dăm seama cum se spune corect. Sper să reușesc.

SCHIFUL

Dennie nu-și găsea cuvintele la care se gândise atâta vreme. A încercat să reformuleze, dar Hikahi a oprit-o.

– Doctoriță Sudman, nu insisstați! Oricum ne vom opri pe insulă. Îl luăm pe Toshio dacă nu a plecat deja. Și poate ne ocupăm și de Takkata-Jim. Plecăm imediat ce termină Creideiki.

Dennie a expirat parcă toată tensiunea acumulată. Acum nu mai depindea nimic de ea. Profesioniștii se vor ocupa de toate. Cel mai indicat era să se relaxeze.

– Cât timp...?

Hikahi a scuturat din cap.

– Creideiki nu se așșșteaptă să se descurce mai bine decât ultimma dată. Nu ar trebui să mai dureze mult. Între timp, de ce nu te duci cu Sah'ot să vă odihniți?

Dennie a încuviințat din cap și s-a întors să găsească un loc unde să se întindă.

Sah'ot înota prin jur.

– Dennie, dacă tot încercăm să ne relaxăm, nu vrei să ne masăm reciproc pe spate?

Femeia a râs.

– Bine, Sah'ot. Numai să nu te ia valul, în regulă?

Creideiki încerca din nou să ajungă la un numitor comun cu ei.

: Suntem Disperați : Ca Și Voi Odată : Le Oferim
Celor Mici Speranță Pe Această Lume : *Speranța* Să
Crească Puternici :

: Dușmanii Noștri Vă Vor Face Rău Cu Timpul :

: Ajutați-ne :

Drept răspuns s-a auzit electricitatea statică pulsând. Aducea cu ea o senzație oarecum psihologică de încheiere, de presiune și căldură topită. Era un cântec claustrofobic care lăuda piatra dură și metalul curgător.

+ ÎNCETAȚI –

– PACE +

+ TERMINAȚI!! –

– IZOLARE +

Tăcerea s-a lăsat brusc după scârțâitul sinistru al unei mașinării. Vechiul robot care rămăsese atâta

vreme prins la doi kilometri adâncime în puțul îngust al copacului-burghiu fusese distrus.

Creideiki a lansat o propoziție asemănătoare în trinară.

** Și ceea ce e... **

Era tentat să intre din nou în Vis. Dar nu era timp la acest nivel al realității.

La acest nivel al realității se afla datoria. Poate mai târziu. Mai târziu avea s-o viziteze din nou pe Nukapai. Poate că-i va arăta lucrurile incredibile pe care le-a auzit pe căile vagi ale preștienței.

S-a îndreptat din nou spre camera de compensare a minusculei nave spațiale. Văzându-l că se apropie, Hikahi a început să încâlzească motoarele.

TOM ORLEY

– ...un grup mic de delfini la câteva sute de paktaari nord de această zonă! Se deplasează rapid spre nord. Poate că au venit aici să vadă de ce se luptă toți. Grăbiți-vă! Acum e timpul să lovim.

Tom a pus jos receptorul. Îl durea capul. Se concentrase ca să vorbească repede galactica zece. Nu că s-ar fi așteptat ca Frații Noptii să creadă că era vocea unuia dintre cercetașii lor dat dispărut. Oricum nu prea conta pentru planul lui. Voia doar să le stârnească interesul înainte de lovitura finală.

A schimbat frecvența și și-a făcut gura punga pentru a vorbi galactică doisprezece.

De fapt, era amuzant! Mai uita de oboseală și de foame, iar simțul estetic îi era satisfăcut, chiar dacă asta însemna că toată lumea și clientul lui îl vor căuta aici jos.

– ...războinici Paha! Paha-ab-Kleppko -ab-puber ab-Soro ab-Hul! Dați de știre stăpânei Soro că avem vești!

Tom a râs pe înfundate pe când se gândea la un joc de cuvinte care putea fi redat doar în galactica doisprezece și pe care Soro cu siguranță nu l-ar fi înțeles.

GILLIAN

Ceva determinase flotele să se miște dintr-odată. Mici detașamente se îndepărtau de navele distruse și se alăturau grupurilor mici ale lunilor lui Kithrup, toate îndreptându-se spre planetă. Pe când se întâlneau, grupurile se învârteau și mici explozii luau locul luminilor individuale.

Ce naiba se întâmpla? Orice ar fi fost, Gillian simțea o rază de speranță.

– Doctore Bassskin! Gillian! Vocea lui Tsh't se auzea la interfon. Recepționăm semnal radio de la suprafața planetei. Essste de la un singur emițător, dar mesajele sunt în diferite limbi galactice! Dar jiiijur că toate sunt redade de aceeași voce!

Gillian s-a întins și a apăsă un comutator.

– Tsh't, vin sus! Te rog să-i chemi la stație pe jumătate dintre cei care nu sunt în tură. Să-i lăsăm pe ceilalți să se mai odihnească puțin. A închis unitatea.

Of, Tom, s-a gândit ea pe când ieșea grăbită pe ușă. De ce așa? N-ai putut să te gândești la ceva mai elegant? Ceva mai puțin disperat?

Evident că nu a putut, și-a reproșat ea pe când alerga pe coridor. Haide, Jill. Măcar nu fi cârcotașă.

În câteva clipe era pe punte, ascultând și ea.

TOSHIO

Încercuit, Toshio nu putea nici să se cațare în copac. Erau prea aproape și aveau să sară pe el imediat ce se va mișca.

Îi putea auzi cum se apropiau, strângând lațul. Băiatul și-a apucat strâns pistolul cu ace și a hotărât că era mai bine să atace el primul, înainte ca ei să fie capabili să se sprijine reciproc. Practic, pistolul lui mic de mână avea să acționeze împotriva mașinărilor blindate și a laserelor puternice, iar el nu era un trăgător atât de iscusit ca Tom Orley. De fapt nu trăsesese niciodată într-o ființă conștientă. Dar era mai bine decât să aștepte acolo...

S-a ghemuit și a început să se târască în dreapta, spre linia țărmului. A încercat să nu rupă vreo cren-guță, dar, la un minut după ce și-a părăsit ascunzătoare, a speriat un animal mic care a zbughit-o cu zgomot în tufișuri.

A auzit imediat zgomotul făcut de mașinăriile care se apropiau. Toshio s-a ascuns repede într-un tufiș des, însă doar ca să dea cu ochii de laba lată a unui păianjen.

Te-am prins! Te-am prins!

S-au auzit niște strigăte victorioase. Și-a ridicat privirea și a văzut ochiul de nebun al lui Sreekah-pol. Finul s-a uitat lacom la el pe când i-a ordonat păianjenului să-și ridice piciorul.

Toshio s-a rostogolit într-o parte pe când mașinăria s-a împlântat acolo unde-i fusese capul. A schimbat direcția, evitând o lovitură. Păianjenul s-a dat înapoi, aducându-și ambele picioare în față. Toshio nu mai vedea pe unde s-o ia. A tras cu pistolul lui mic spre burta blindată a mașinăriei, și o serie de ace mici au ricoșat fără niciun efect în pădure.

Fluieratul victorios era pur primitiv.

Te-am prins!

Apoi insula a început să se cutremure.

Pământul se zgâlțâia ba în sus, ba în jos. Toshio tot se izbea în dreapta și în stânga, lovindu-se ritmic cu capul de pământ. Păianjenul se clătina, apoi a căzut cu zgomot pe spate, în pădure.

Cutremurul s-a intensificat. Toshio s-a rostogolit cumva pe burtă. Se străduia din răputeri să se ridice în picioare.

S-a auzit un trosnet când doi păianjeni-mergători au intrat clătinându-se în luminiș. Unul a trecut panicat pe lângă Toshio. Însă celălalt l-a văzut și a strigat furios.

Băiatul a încercat să țintească cu pistolul cu ace, dar insula se zgâlțâia cumplit. Era o adevărată încheștare între el și delfinul nebun: cine țintea și trăgea primul.

Apoi amândoi s-au speriat de un strigăt cu eco-uri în mintea lor.

+ RĂU! –
– RĂILOR! +
+ LĂSAȚI-NE –
+ ÎN PACE! –

Un strigăt de respingere l-a făcut pe Toshio să geamă și să-și frece tâmplele. Pistolul cu ace i-a scăpat din mână și a căzut pe pământul care se clătina.

Delfinul a fluierat strident pe când păianjenul se prăbușea cuprins de convulsii. Se tânguia.

Îmi pare rău! Îmi pare rău!
Stăpâne iartă-mă!
Iartă-mă!

Toshio a înaintat împleticindu-se.

– Ești iertat, a reușit el să îngaime pe când trecea grăbit. Nu putea să reziste transformării sinistre a

finului. Vino pe aici dacă poți! a strigat și el pe când încerca să ajungă la mal. Zgomotul din capul lui era ca un cutremur.

Cumva băiatul a reușit să rămână în picioare și să meargă împleticindu-se prin pădure.

Când a ajuns la marginea movilei, marea de jos era înspumată. Toshio s-a uitat în dreapta și în stânga, dar nu credea că există un loc care să arate mai bine.

În acel moment, s-a auzit un zgomot de motoare. S-a uitat în spate și a văzut o tornadă de vegetație ruptă ridicându-se dintr-un loc aflat la câteva sute de metri distanță. Șalupa cenușie se înălța din mijlocul pădurii care se cutremura, înconjurată de un nimb strălucitor de ionizare. Toshio a simțit cum i se ridică părul pe ceafă când insula a fost cuprinsă de un câmp antigravitațional extrem de puternic. Nava s-a întors încet, părând să ezite. Apoi, cu o bubuitură puternică, a țâșnit spre cerul dinspre est.

Băiatul s-a ghemuit pe când îl biciuia suflul, amenințând să-i smulgă hainele.

Nu mai era timp de pierdut. Indiferent dacă Charles Dart reușise să plece sau nu. Toshio și-a pus masca pe față, a ținut-o cu o mână și a sărit.

– Stăpână a lui Ifni... s-a rugat el.

Și s-a aruncat în marea agitată.

GALACTICI

Deasupra planetei, flotilele de nave avariate au încetat busc masacrul general.

Își părăsiseră ascunzătorile de pe micile luni ale lui Kithrup, mizând pe șansa că semnalele radio ciudate dinspre emisfera nordică a planetei erau într-adevăr de origine umană. În drumul lor spre Kithrup, alianțele fragile trăseseră în ele cu ultimele puteri, până când le-a lovit brusc un val de zgomot psihic. Se ridica de pe planetă cu o putere la care nu se așteptase nimeni, depășind scuturile psi și paralizând temporar echipajele.

Navele continuau să coboare rapid spre planetă, echipajele formate din ființe vii clipeau insesizabil, incapabile să tragă sau să manevreze comenzile.

Dacă ar fi fost o armă, strigătul psihic ar fi distrus echipajele a jumătate din nave. Așa că acel urlet mental de furie și respingere a ricoșat în creierele lor, înnebunindu-i pe cei mai puțin stăpâni pe ei.

Preț de câteva clipe lungi, navele de război au ieșit necontrolat din formație, coborând spre straturile superioare ale atmosferei.

În cele din urmă, urletul psi a încetat. Furia stridentă a bolborosit și scăzut în intensitate, lăsând postimagini arzătoare, în timp ce echipajele buimăcite își reveneau încetul cu încetul.

Xatinnii și clienții lor, care se distanțaseră de ceilalți, s-au uitat în jur și și-au dat seama că nu mai voiau să lupte. S-au hotărât să accepte acea neașteptată invitație de a părăsi planeta. Cele patru nave avariate au ieșit din sistemul Kthsemenee cu toată puterea pe care mai puteau s-o furnizeze motoarele obosite.

J'8lek și-au revenit foarte greu. După ce au fost supuși sinistrului urlet mental, ajunseseră în derivă în mijlocul navelor Fraților Noptii. Frații și-au revenit mai devreme și au folosit J'8lek pe post de țintă, pentru antrenament.

Piloții automați sofisticăți au făcut două nave de război Jophur să aterizeze pe panta unui munte fumegând, mult mai la sud față de destinația inițială. Armele automate erau gata să-i atace pe eventualii dușmani în timp ce Jophur încercau să-și revină din confuzie. În cele din urmă, când s-a domolit uimitorul zgomot psihic, echipajele au început să prindă viață și să preia controlul navelor aflate la sol.

Jophur erau aproape pregătiți să decoleze și să o ia spre nord pentru a se alătura luptei, când partea de sus a muntelui a explodat într-o coloană de abur supraîncălzit.

STREAKER

Gillian s-a holbat, cu gura deschisă, până ce „sunetele“ stridente nu s-au mai auzit. A înghițit în sec. Urechile îi țiuiau, așa că a scuturat din cap ca să scape de acel zgomot. Apoi a văzut că delfinii o priveau fix.

– A fost înspăimântător, a zis ea. Sunt bine toți? Tsh't părea ușurat.

– Da, Gillian. Am detectat o explozie psi foarte puternică în urmă cu câteva secunde. A trecut ușor prin scuturile noastre și se pare că te-a asurzit câteva minute. Dar, în afara unei stări de rău temporare, nu ne-a afectat prea mult.

Gillian își masa tâmplele.

– Cred că sensibilitatea mea de *esper* m-a făcut așa de susceptibilă. Să sperăm că extratereștrii nu vor ataca din nou.

S-a oprit. Tsh't scutura din cap.

– Gillian, nu cred că au fost extratereștrii. Chiar dacă au fost ei, nu noi eram ținta. Instrumentele ne spun că explozia a izbucnit dintr-un punct foarte apropiat și a fost calibrată perfect ca să *nu* fie recepționată de cetacee! Creierul tău e asemănător cu al nostru, de aceea ai ssimțit-o doar puțin. Suessi nu a simțit aproape nimic.

– Mă gândesc însă la Galacticii care au trecut prin momente groaznice din pricina furtunii psi!

Gillian a scuturat din cap a doua oară.

– Nu înțeleg.

– Suntem în aceeași situație. Dar nu cred că e necesssar. Pot să-ți spun doar că... aproape în același timp cu explozia psi, a mai fost și un cutremur la mai puțin de două sute de klick de aici. Undele seisssmice o să înceapă să ajungă abia acum.

Gillian a ajuns înot la postul lui Tsh't în cabina de sticlă de pe puntea lui Steaker. Locotenetul delphin i-a arătat cu maxilarul o hartă a planetei.

Nu departe de poziția ocupată pe glob de *Streaker* apărea o mică aglomerare de simboluri roșii pâlpâitoare.

– E insula lui Toshio, a zis Gillian. E clar că lui Charlie i-a mai rămas o bombă!

– Poftim? Tsh't părea confuză. Dar credeam că Takkata-Jim le confissscase...

– *Nave decolează!* a anunțat ofițerul însărcinat cu detectările. *Anti-g și stasi – din același loc unde sunt cutremurele, la o sută cincizeci de klick de aici.*

O urmăreșsc... Nava se îndepărtează spre est cu viteza Mach doi!

Gillian s-a uitat la Tsh't. Amândouă s-au gândit la același lucru: Takkata-Jim.

Gillian a citit nedumerire în ochii locotenentului-delfin.

– Se poate ca în scurt timp să trebuiască să ne decidem. Urmărește-i imaginea pe radar ca să vedem unde e. Și ar fi bine să trezim și restul echipajului care nu e de serviciu.

– Da, sssă trăiți. Cei care au reușșșit să adoarmă în aceste ultime minute.

Tsh't s-a întors și a transmis ordinele.

La scurt timp, computerul de luptă a început să se facă auzit.

– *Acum* ce mai e? a întrebat Gillian.

O serie de puncte galbene strălucitoare au început să pâlpâie intermitent pe globul lui Kithrup, iradiind dinspre insula lui Toshio.

– Detonări de un fel sau altul, a zis Tsh't. Computerul le consideră bombardamente, dar nu am văzut nicio rachetă. Și ce înseamnă o asemenea disspersie? Detonările au loc doar de-a lungul acestei fâșii strâmte de longitudine!

– *Alte perturbări psi!* a anunțat un operator. *Foarte puternice! Și din numeroase surse de pe toată planeta!*

Gillian s-a încrunat.

– Detonările alea nu sunt bombardamente. Cred că am mai văzut așa ceva. Este granița crustei

planetare. Perturbările ar putea fi vulcani. Aș zice că e modalitatea prin care locuitorii își exprimă dezaprobarea.

– Poftim? a făcut Tsh't confuză.

Gillian părea gânditoare, de parcă se uita la ceva foarte îndepărtat.

– Cred că încep să înțeleg ce se petrece. Putem să-i mulțumim lui Creideiki, de pildă, dacă perturbările psi nu afectează delfinii.

Finii o fixau intens. Gillian a surâs și a bătut-o prietenește pe Tsh't peste șale.

– Nu-ți face griji, locotenente. E o poveste lungă, dar te voi lămuri, dacă o să avem timp. Îmi închipui că efectul cel mai mare asupra noastră va fi provocat de mișcările scoarței terestre. Ar trebui să le simțim curând. Rezistăm dacă stăm aici dedesubt?

Tsh't s-a încruntat. Nu putea să înțeleagă felul în care oamenii reușeau să treacă de la o idee la alta.

– Da, Gillian, cred că da. Adică până rămâne porțiunea asta ssstabilă.

A arătat o fereastră, spre locul unde stratul de rocă submarină trona deasupra navei hibride.

Gillian a ridicat privirea spre imensa masă de piatră care se vedea prin crăpătura în blindajul thennanin.

– Uitasem. Mai bine să o ținem sub observație.

S-a întors din nou spre ecran pentru a vedea cum se propagă perturbările.

Hai, Hikahi! a implorat ea în tăcere. *Ia-i pe Toshio și pe ceilalți și întoarce-te aici! În curând va trebui să iau o decizie și poate o să ajungi prea târziu.*

Minutele treceau. De câteva ori apa parcă a tremurat în timp ce o bubuitură surdă zgâlțâia fundul mării.

Gillian se uita la globul albastru al Kithrup. Un șir de puncte galbene pâlpâitoare s-au extins treptat spre nord, ca o rană pe o parte a planetei. În cele din urmă, au ajuns la un grup de insulițe din zona nord-estică.

Acolo este *Tom*, s-a gândit Gillian.

Dintr-odată, operatorul însărcinat cu comunicațiile a zis surescitat:

– Comandante! Recepționez o transsmisie! E în anglică!

TOM ORLEY

Încerca să țină microfonul care fusese proiectat pentru mâinile extraterestreștrilor. Tom și-a umezit cu limba buzele crăpate. Nu avea timp să-și revizuiască discursul. Trebuiau să sosească din clipă în clipă.

A apăsât pe maneta de transmisie.

– Creideiki! Vorbea cu grijă. Înregistrează și redă pentru Gillian. Ea îți va traduce.

Știa că fiecare navă din apropiere asculta transmiiătorul acum. Probabil că majoritatea se îndreptau spre el. Dacă reușea să transmită un mesaj coerent, putea fi sigur că vor veni și restul.

– Linia directă cu nava s-a întrerupt, a zis el. Iar o sută de kilometri reprezintă o distanță prea mare ca să transmiți un mesaj, așa că voi folosi acest nou codificator, în speranța că nu a fost afectat de lupte.

Ultimele cuvinte erau o invenție pentru Galactici. Acum urma mesajul adevărat. Trebuia să-i spună lui *Streaker* ce știa și Gillian să deducă din context.

– Jill? Oul a eclozat, scumpo. Și a ieșit o grădină zoologică întreagă. O grădină zoologică plină cu animale feroce! Dar am găsit doar un singur blestemat de exemplar din specia care ne interesează. Am auzit că ar mai fi de vânzare, pe rafturi mai înalte, dar sunt doar presupuneri. Tu cu H și cu C va trebui să vă hotărâți. Mai țineți minte când bătrânul Jake Demwa ne-a luat cu el în misiune la *Biblioteca* centrală din Tanith? Mai știi ce a zis despre presupuneri? Spune-i lui Creideiki. E decizia lui, dar eu zic să urmezi sfatul lui Jake!

A simțit un nod în gât. Trebuia să întrerupă transmisia. N-avea rost să-i lase pe extratereștri să se apropie *prea* mult.

– Jill. A tușit. Scumpo, acum am ieșit din joc. Ia-l pe Herbie și du restul datelor la Consiliu. Și pe aborigenii ăia. Totul a meritat, cu siguranță.

A închis ochii și a strâns microfonul.

– Când îl vezi pe bătrânul Jake, să beți un pahar în cinstea mea!

Voia să spună mai multe, dar își dădea seama că nu mai era ambiguu. Nu voia să-i lase pe Galactici să descifreze ce zicea cu ajutorul computerelor lingvistice.

Și-a țuguia buzele. Și-a luat la revedere într-o limbă potrivită pentru asemenea lucruri.

** Petale plutesc,*

** Trec prin mâna iubitei mele,*

** Pe când își amintește de mine – **

Semnalul a șuiert până când Tom a întrerupt circuitul.

S-a ridicat și a dus radioul afară. S-a apropiat de marginea unui bazin deschis și a aruncat transmițătorul. Dacă depistase cineva cristalele din aparat, acel extraterestru ar fi trebuit să plonjeze ca să-l găsească.

Stătea acolo lângă bazin și se uita cum treceau norii joși, întunecați și grei de la ploaia acumulată în ei.

Urma să ajungă în orice moment. Avea armele la centură, pe lângă tubul pentru respirație și un bidon plin. Era pregătit pentru ei.

Stătea acolo, uitându-se și așteptând, când vulcanul fumegând de la orizont a început să se agite, apoi a erupt și a scos artificii strălucitoare pe cer.

Vedea puntea ca prin ceață. Gillian avea ochii plini de lacrimi, dar, când a clipit, lacrimile nu au curs. I se lipeau de ochi ca niște pietre prețioase.

– Să răspundem? a întrebat-o Tsh't în șoaptă.

Gillian a scuturat din cap. *Nu*, a încercat ea să zică, dar nu a reușit decât să mimeze cuvântul. Simțea telepatic înțelegerea celor din jurul ei.

Cum pot să-l jelesc, se gândea ea, *când încă îi mai simt prezența? E încă viu acolo pe undeva.*

Cum pot să-l jelesc?

A simțit o mișcare pe când un fin se apropia cu grijă, încercând să-i raporteze lui Tsh't fără să o deranjeze pe Gillian.

Gillian a închis ochii ale căror gene o usturau. În cele din urmă, lacrimile au început să curgă, brăzdându-i obraji. Nu putea să-și bage mâna pe sub mască să le șteargă, așa că le-a lăsat așa. Când a deschis ochii, vedea limpede.

– Am auzit ce-ai zis, Wattaceti. În ce direcție se îndreaptă Takkata-Jim?

– Spre flotilele Galacticilor, doamnă comandant. Deși flotilele par a fi disstruse! Fierb la fiecare pas, după confuzia generată de explozia psi. Se pare că la suprafață o să fie o luptă în toată regula... deasupra poziției domnului Orley.

Gillian a încuviințat din cap.

– O să mai așteptăm puțin. Du-te la starea galbenă și ține-mă la curent.

Personalul care nu era de serviciu a fost chemat la posturi. Suessi și D'Anite au spus că motoarele erau ambalate.

Ultima șansă, Hikahi, s-a gândit Gillian. Vii?

– Gillian! a strigat-o Kaa Norocosul. Cu brațul lui mecanic a indicat spre unul dintre hublouri. Stânca!

Gillian s-a dus într-un suflet acolo și s-a uitat unde îi arăta pilotul. Întreaga masă de roci se cutremura. În marele zid au început să apară crăpături ce dominau nava *Streaker*.

– Pregătiți-vă pentru decolare! a ordonat Gillian. Tsh't, du-ne de-aici!

GALACTICI

Cullcullabra a făcut o plecăciune adâncă în fața lui Krat, regina Soro.

– Ai descifrat transmisia omului? a izbucnit ea. Acel Pil grăsan a făcut din nou o plecăciune, dându-se puțin înapoi.

– Nu, Mamă a Flotei, nu pe de-a-ntregul. Omul a vorbit în cele două limbi primitive, „anglică” și „trinară”. Avem programe de traducere pentru amândouă, dar sunt atât de haotice și de contextuale – nu ca alte limbi civilizate...

Bibliotecarul a tresărit când Krat i-a șuierat:

– Nu ai reușit să afli nimic?

– Stăpână, credem că ultima parte a mesajului, în limba delfinilor, e cea mai importantă. Poate a fost un ordin pentru clienții lui sau...

Bibliotecarul a fluierat exasperat și s-a dus înapoi la postul lui pe când o prună ling l-a ratat cu câțiva centimetri.

– Ipoteze! Presupuneri! a izbucnit Krat. Chiar și Tandu fierb de entuziasm și trimite expediție neînsemnată după expediție neînsemnată acolo unde a fost transmis mesajul. Și trebuie și noi să-i urmăm, nu?

A privit în jur. Echipajul a plecat ochii.

– Are cineva măcar o idee care să explice acel atac psi care a avut loc cu puțin timp în urmă și care a dezorientat fiecare sofont din sistem? A fost și asta o himeră a pământenilor? Oare vulcanii care ne umplu instrumentele cu electricitate statică sunt doar o simplă păcăleală?

Echipajul încerca să pară ocupat și atent în același timp. Nimeni nu voia să o enerveze și mai mult pe Mama Flotei.

Un războinic Paha a ieșit de la biroul de detectare.

– Stăpână, a anunțat-o el. Nu am observat până acum din cauza vulcanilor, dar s-a lansat ceva de pe suprafața planetei.

Krat s-a bucurat. Asta aștepta! Deși trimisese nave în locul de unde se transmiseseră mesajele radio, nu dispersase flota.

– Diversiuni! Toate au fost diversiuni! Transmisiunile radio, atacurile psi, chiar și vulcanii!

Era într-o curioasă cum reușiseră pământenii să le facă pe ultimele două. Dar întrebarea avea să-și primească răspunsul când oamenii și clienții lor aveau să fie capturați și interogați.

– Pământenii au așteptat până când bătălia s-a mutat lângă planetă, a bolborosit ea. Iar acum vor să scape! Trebuie să...

Cullcullabra s-a dus lângă ea și a făcut o plecăciune.

– Stăpână, am căutat prin Bibliotecă și cred că știu sursa atacului psi și a ...

Ochii Pilului s-au bulbucat când Krat l-a înjunghiat în abdomen cu gheara de împerechere. Regina s-a ridicat în picioare, ținându-l pe bibliotecar în aer, apoi i-a aruncat trupul neînsuflețit înspre zid.

Stătea deasupra cadavrului, inspirând adânc mirosul morții. Nu va avea de furcă cu acest asasinat. Acest Pil idiot o întrerupsese! Nimeni nu putea să spună că nu a fost îndreptățită de această dată!

Și-a pus gheara în teacă. Se simțise bine. Nu la fel de bine dacă s-ar fi împerecheat cu un mascul din rasa ei, care s-ar fi luptat, dar fusese totuși satisfăcător.

– Vorbește-mi de nava pământenilor, i-a spus ea cântat lui Paha.

A observat că a așteptat o secundă după ce a terminat de vorbit.

– Stăpână, i-a zis, nu e nava lor principală. Pare a fi o navă-spion.

Krat a încuviințat din cap.

– Un emisar. M-am tot întrebat de ce nu au încercat să se predea înainte. Mutați flota ca să interceptați nava asta. Trebuie să acționăm înainte să observe Tandu! Să rămână noii noștri aliați Thennanin în ariergardă. Vreau să înțeleagă că sunt partenerii noștri minori în această afacere.

– Stăpână, Thennaninii vor deja să ne lase. Par dornici să se alăture haosului de pe planetă.

Krat a pufnit.

– Lasă-i. Suntem din nou chit cu Tandu. Și oricum thennaninii sunt aproape epuizați. Să plece. Apoi ne ducem după nava-spion!

S-a sprijinit de pernele de vleetor și a început să fredoneze.

Curând. Curând.

Stăpânii cereau prea multe. Cum se puteau aștepta ca Acceptorul să raporteze atât de exact când se întâmplau atâtea!

Era superb! Totul se întâmpla în același timp! Bătălii mici și strălucitoare pe suprafața planetei... vulcani luminoși și fierbinți... și acel răget psihic de furie care se revărsase din planetă cu puțină vreme înainte!

Furia încă fierbea și spumega. De ce nu erau interesați stăpânii de ceva atât de unic? Psi de sub suprafața unei planete? Acceptorul le putea spune Tandu atât de multe despre vocea aia înfuriată, dar ei voiau doar să o reducă la tăcere. Îi zăpăcea și îi făcea să se simtă vulnerabili.

Acceptorul a observat totul încântat, până când a venit din nou pedeapsa. Stăpânii au dezlănțuit un bici neuronal. Picioarele i-au tremurat de la fiorul neplăcut care i-a străbătut corpul.

Să lase „pedeapsa“ să-i schimbe comportamentul de această dată? Acceptorul se gândea la o astfel de posibilitate.

S-a hotărât să ignore „durerea“. Să strige și să lingușească. Acceptorul era fermecat de vocile furioase care se agitan dedesubt și le asculta cu toată atenția.

SCHIFUL

– Ce naiba ...?

Dennie s-a rostogolit de pe pragul uscat și a căzut în apa de jos. Sah'ot a strigat confuză pe când cala micii ambarcațiuni se înclina.

Apoi, pe lângă mișcarea fizică, un val de disconfort psihic a început să le umple creierele. Dennie a scuipat apa și s-a apucat de balustradă. Voia să-și acopere urechile.

– Nu din nou, se tânguia ea.

Încerca să se folosească de ce o învățase Toshio ... concentrându-se asupra bătăilor inimii ca să alunge tensiunea electrică din mintea ei. Aproape că nici nu și-a dat seama când Sah'ot a strigat:

– Ei sssunt!

Finul a apăsat cu botul butonul bocaportului și a alergat într-un suflet pe culoar, intrând în camera de control.

– Creideiki! a început el, uitând pentru o clipă că nu avea cum să-l înțeleagă căpitanul. *Ei sunt*. Voile de jos!

Creideiki l-a privit și Sah'ot și-a dat seama că fostul căpitan știa deja. De fapt nu părea deloc surprins. Creideiki a fredonat o melodie blândă de acceptare. Părea mulțumit.

De la stația pilotului, Keepiru a zis:

– Primesc un flux de neutrino și anti-g! Vin din față. O navă mică decolează.

Hikahi a încuviințat din cap.

– Probabil e Takkata-Jim. Sper că Gillian a avut dreptate că au avut grijă de el.

Au continuat să meargă sub apă spre est. Jumătate de oră mai târziu, Keepiru a strigat din nou:

– Mai mult anti-g! O navă imensă! Decolează aproape de sud-vest!

Creideiki a izbit cu coada suprafața apei.

* *Sus, sus!*

Sus și uită-te!

* *Uită-te! :*

Hikahi a încuviințat spre Keepiru.

– Ridic-o!

Schiful a ieșit la suprafață. Apa de mare se scurgea peste hublouri.

S-au adunat în jurul unui hublou dinspre sud și au văzut cum un obiect ciudat de formă conică a erupt la orizont, urcând greoi spre cer, căpătând

viteză. Priveau cum zbura spre sud, depășind viteza sunetului, dispărând în cele din urmă în norii înalți.

Au continuat să se uite chiar și după ce dâra lăsată de *Streaker* a început să se dilate și să dispară sub rafalele de vânt de pe Kithrup.

PARTEA A X-A

EXTAZ

*Ei sunt flăcăii cărora le place să se lase
mânați de vânt*.*

HERMAN MELVILLE

* Traducere de Petre Solomon, Editura Litera Internațional, 2002,
reproducere după *Moby Dick*, Editura Minerva, 1973 (n. tr.).

TOSHIO

Toshio înota cu forță în timp ce valurile mari încercau să-l tragă înapoi. Ținea piept curentului și încerca să ajungă în larg. În cele din urmă, când brațele și picioarele erau prea amorțite ca să mai poată face ceva, marea s-a mai liniștit. S-a întors, simțind cum îi ard plămânii, și a văzut cum acea movilă din metal, acum aproape la doi kilometri depărtare, se scufunda încet.

Scufundarea nu putea continua. Copacul-burghiu nu terminase de săpat când el și cu Dennie îl detonaseră. Insula avea să se liniștească până când puțul avea să fie terminat.

În jurul lui se auzeau detonări slabe. Toshio pășea prin apă, uitându-se în jurul lui. Crengile copacilor se mișcau în toate direcțiile pe insule și nu de la vânt. În depărtare a văzut cel puțin trei nori amenințători

de fum și aburi ridicându-se din mare. Auzea zgomotul cutremurelor submarine.

Toate astea din cauza unei bombe mici? În ciuda faptului că trecuse prin multe, Toshio se întreba ce cauzase totul. Se simțea ciudat de liber, căci nu-i mai rămăsese de ales decât cum să moară.

Dacă bomba eliberase magma? se întreba Toshio. *Dacă va apărea undeva un vulcan, cred că ar fi în puțul copacului-burghiu. Dar cred că insula îl va scufunda.*

Movila de metal care fusese adăpostul lui timp de două săptămâni părea să fi încetat să se adâncească. Vârfurile câtorva copaci pluteau deasupra apei.

Toshio se întreba ce se întâmplase cu Charles Dart. Nu credea că cimpanzeul înotase prea departe. Poate așa era mai bine. Măcar Charlie ieșise frumos din scenă.

Băiatul se simțea mai bine acum, că se odihnise. A început să înoate din nou ca să ajungă în larg.

Douăzeci de minute mai târziu s-a mai auzit un zgomot de intensitate joasă. S-a întors la timp să vadă movila din depărtare, zguduită de o explozie cumplită. Noroi și vegetație s-au împrăștiat în toate direcțiile. Movila s-a ridicat, aproape a ieșit din apă, s-a rupt în două, apoi s-a prăbușit într-un nor de abur.

TAKKATA-JIM

– Chem flota de război! Chem flota de război din față! Sunt locotenentul Takkata-Jim de la Consiliul de supraveghere al Terragenilor. Vreau să negociez. Vă rog să răssspundeți!

Receptorul tăcea. Takkata-Jim a înjurat. Radioul funcționa *cu siguranță*. Îl luase din sania lui Thomas Orley și omul ăla avea grijă de echipament. De ce nu răspundeau Galacticii?

Șalupa era făcută în așa fel încât să fie condusă de mai mulți oameni. Dezastrul brusc și neașteptat care se petrecuse pe insulă îl obligase să-i abandoneze pe *Stenos*. Acum nu avea cine să-l ajute. Trebuia să jongleze la două sau trei posturi în același timp.

S-a uitat pe ecranul tactic. Mai multe lumini galbene veneau spre el din nordul galactic. Era o flotilă ca vai de ea dacă era să o compari cu armadele impunătoare care intraseră în sistem cu câteva săptămâni

în urmă. Dar tot avea o putere impresionantă. Veneau țintă spre el.

Peste tot era haos. Planeta era zguduită de eliberări de energie – tornade fierbinți de aburi unde vulcanii se descărcau în mare. Și deasupra emisferei nordice a planetei se dădea o bătălie pe viață și pe moarte.

Takkata-Jim a crescut sensibilitatea ecranului și a mai văzut o flotă. Și aceasta începuse să se îndrepte spre el.

Eterul era plin de o cacofonie de voci. AM, FM, PCM – fiecare punct de pe cadran sporea confuzia. Oare de-aia nu reușise nimeni să-l audă?

Nu. Galacticii aveau computere sofisticate. Cu siguranță echipamentul lui era de vină. Nu avusese cum să-l verifice înainte să decoleze!

Takkata-Jim se uita agitat la hartă.

Zbura în mijlocul unor rechini-tigri, sperând să negocieze în favoarea *Streaker* și a unei eliberări. Dar își amintea ce față făcuse Gillian Baskin cu o săptămână în urmă când sugerase să le dea extraterestrilor tot ce voiau. Metz îl susținuse atunci, dar acum își amintea cum îl privise femeia: cu milă. Apoi îi spusese că fanaticii nu acționau așa.

– O să ne ia tot ce avem, ne vor mulțumi frumos și apoi o să ne fiarbă în ulei, îi zisese ea.

Takkata-Jim a scuturat din cap. *Nu cred. Oricum, orice e mai bine decât ce pune ea la cale!*

S-a uitat la holograma tactilă. Prima flotă era la doar o sută de mii de klick depărtare. Măcar

computerul îi furniza în cele din urmă date despre nave. Erau distrugătoare Soro.

Soro! Takkata-Jim simțea gustul bilei de la primul lui stomac. Îi veneau în minte toate poveștile pe care le auzise despre ei.

Dacă trăgeau ei primii? Dacă nici nu-i interesează să ia prizonieri? Se uita la comenzile de luptă. Armamentul de pe șalupă era rudimentar, dar...

A scos o gheară din armură ca să apese pe butonul de armare... doar pentru ușoara stare de confort pe care i-o oferea.

STREAKER

– Ambele flote mari se îndreaptă spre Takkata-Jim! Gillian a dat din cap.

– Să mă ții la curent, Wattaceti. S-a întors. Tsh't, cât timp ne putem ascunde de aceste perturbări tectonice?

– Gillian, antigravitatea noastră poate fi detectată de cinci minute. Nu cred că putem amâna detectarea de energie, zburând deasupra vulcanilor. Dacă vrem să încercăm, trebuie să câștigăm altitudine.

– Suntem scanați de la distanță! a exclamat operatorul de detectare. Câteva nave din băătălia de deasupra lui Orley sunt curioasse!

– Asta e atunci, a spus Tsh't. Îi dăm drumul. Gillian a scuturat din cap.

– Mai lasă-mă cinci minute, Tsh't. Nu-mi pasă de navele rămase în urmă. Mai ține-mă ascunsă de flotele mari câteva minute!

Tsh't se învârtea în apa saturată cu oxigen, lăsând în urmă o dâră de bule.

– Virează la sud prin sud-vest, spre noul vulcan, Kaa!

Gillian se uita fix la ecran. Pata mică și albastră era șalupa, care zbura deasupra unei mase de treizeci de puncte *mult mai mari*.

– Haide, Takkata-Jim, șoptea Gillian. Credeam că te-am ghicit. Demonstrează-mi că nu m-am înșelat!

Nu se auzise niciun sunet prin stația radio de la locotenentul renegat. Era clar că Toshio își făcuse treaba și sabotase transmisiile de pe insulă.

Pata albastră se apropiase la o sută de mii de kilometri de dușman.

– Telemetrie! Takkata-Jim și-a pregătit armele! i-a anunțat Wattaceti.

Gillian a dat din cap. *Știam eu. Tipul e aproape om. Sigur are o personalitate mai puternică decât m-am așteptat, nu să facă asta, doar în scopuri defensive. Oricât de inutil ar părea, cine și-ar înfrunța dușmanul cu sistemele de apărare pornite?*

Puțin mai aproape...

– Gillian! a strigat ofițerul însărcinat cu detectarea. Nu pot să cre-cred! Takkata-Jim a...

Gillian a zâmbit cu tristețe.

– Lasă-mă să ghicesc. Curajosul nostru secund trage asupra întregii flote de război.

Tsh't și Wattaceti s-au întors spre ea cu ochii mari. Ea a ridicat din umeri.

– Serios acum. Are el defecte, dar nimeni n-a zis
că Takkata-Jim nu e curajos.

A zâmbit larg ca să-și ascundă nervozitatea.

– Toată lumea să fie pregătită.

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim a țipat și a apucat maneta. Nu mergea! Declanșatoarele se activau fără ca el să fi dat ordin!

La fiecare câteva secunde, ambarcațiunea se zguduia când era lansată din torpilă o rachetă de căutare. Mici bucăți de antimaterie ieșeau din botul șalupei, țintite automat spre cea mai apropiată navă extraterestră.

Principală navă Soro s-a deschis ca o floare de foc, după o lovitură norocoasă. Probabil că atacul surprinzător depășise sistemele defensive, proiectate să reziste la căldura unei nove.

A înjurat și a încercat să depășească. Nici asta nu a avut vreun efect.

Când și flota Soro a început să riposteze cu foc, Takkata-Jim a strigat și a întors nava, făcând tot felul de manevre evazive. Cu simțurile tridimensionale

obișnuite ale unui delfin, s-a răsucit într-o piruetă de mare gravitație, reușind să evite salvele ce treceau periculos de aproape de el.

Nu avea decât un singur lucru de făcut, o singură salvare posibilă. Takkata-Jim a lansat șalupa spre cea de-a doua flotă de război. Cu siguranță văzuseră cu toții atacul. Vor crede că e un aliat dacă supraviețuia suficient de mult cât să ajungă la ei.

A accelerat în spațiu, urmărit de o ceată de diavoli care au schimbat direcția ca să se țină după el.

STREAKER

– Acum, Gillian?

– Imediat, dragă. Mai așteaptă un minut.

– Ssse pare că navele de la nord au luat o decizie.

Câteva virează în direcția asta... Pardon, toate se duc spre sssud, adică spre noi!

Lui Gillian nu-i displăcea așa de mult să deturneze focul inamic de la poziția lui Tom. Până la urmă, doar îi întorcea favoarea.

– Bine atunci, alege o traiectorie. Vreau s-o iau la est pe eliptică până să vireze a doua flotă în direcția șalupei.

Tsh't a respirat nerăbdătoare.

– Da, doamnă. A înotat până la pilot și a început să discute cu Kaa Norocosul.

T O M

A ridicat capul la suprafața bălții unde se refugiase.
Ce se alesese de restul?

Cu puține minute înainte, cerul era luminat de focuri artificiale. Navele incendiate se prăbușeau la stânga și la dreapta. Acum vedea sus pe cer câteva nave rămase în urmă care se grăbeau spre sud.

I-a trebuit o clipă să formuleze o ipoteză.

Mulțumesc, Jill, s-a gândit el. Acum dezlănțuie iadul asupra lor în locul meu.

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim se bâlbâia din cauza frustrării. Era atât de ocupat, că nu avea timp să apese pe butoanele care declanșau focul. Lansa impulsuri disperate ca să închidă blocuri întregi din memoria calculatului. În cele din urmă, ceva a mers. Sistemul de atac s-a oprit.

A virat cu o viteză fantastică șalupa la stânga și a crescut la maximum puterea ca să scape de o ploaie de rachete.

Cele două flote se apropiau repede, iar el era în mijloc.

Takkata-Jim voia să se scufunde în mijlocul celei de-a doua flotă ca să scape de ea, exprimând prin acțiuni ce nu putea spune prin radio, explicând că era în căutare de protecție.

Dar comenzile nu răspundeau! Nu mai putea corecta ultima manevră evazivă! Trebuia să fi închis mai multe blocuri de memorie!

Șalupa s-a îndreptat spre exterior, perpendicular față de flotele care veneau spre ea și s-a îndepărtat de amândouă.

Cele două armade au virat în urmărirea lui.

STREAKER

– Acum! a zis Gillian.

Pilotului nu trebuia să i se zică de două ori. Deja acumulase putere și a folosit-o acum pe toată. Motoarele navei *Streaker* au mugit. Nava a părăsit atmosfera lăsând în urmă o dâră de particule ionizate. Accelerația se simțea prin inerție, chiar și în interiorul punții pline de lichid.

Marea cenușie a dispărut sub o pătură groasă de nori. Orizontul a devenit o curbă, apoi un arc. *Streaker* a intrat cu viteză într-un ocean de stele.

– Ne urmăresc cei care au luat parte la măcel, acolo la nord.

– Câți sunt?

– Vreo douăzeci. Tsh't a ascultat o clipă legătura neurală. Sunt granulate. În afară de un grup mai consistent în spate, nu sunt decât două care

aparțin aceleiași rase. Îi aud cum trag. Se luptă între ele, deși ne și urmăresc.

– Câte sunt în ultimul grup?

– Păi... cred că șase.

– Bine, vedem ce vom face când o să ne lungim picioarele.

Planeta a rămas în urmă, în timp ce Kaa Norocosul accelera nava *Streaker* în direcția aleasă de Gillian.

După orizontul lui Kithrup începuse o bătălie în toată regula. Traectoria navei a ținut-o ascunsă preț de câteva minute în spatele masei planetei. Apoi au văzut explozia.

– Navele mari și-l dissspută pe Takkata-Jim, a zis Tsh't. Poate reușim să părăsim sistemul înainte să ne ajungă din urmă flotele principale.

Gillian a încuviințat. Sacrificiul lui Toshio nu fusese în zadar.

– Acum problema noastră sunt micuții din spațele nostru. Trebuie să ne descotorosim de ei într-un fel sau altul. Poate vom reuși să ne ascundem în spațele uriașei planete gazoase. Când putem să ajungem acolo?

– E greu de calculat, Gillian. Poate într-o oră. Nu putem să suprasolicităm sistemul și mai ducem după noi și o masă în excess.

Tsh't a ascultat legătura, concentrându-se.

– Cei care sunt în spațele nostru au încetat aproape să se mai lupte între ei. Poate sunt avariate navele, dar cred că cel puțin două din avangardă

vor reuși să ne prindă din urmă înainte să ajungem la gigantul gazos.

Gillian s-a uitat pe ecranul holografic. Kithrup era o minge într-un colț, pe fundalul bătăliei strălucitoare. Din această parte, o înșiruire de puncte minuscule îi indica pe cei care se țineau după *Streaker*.

Pe celălalt ecran a început să crească un glob pastel. O lume enormă de gaz rece, similară cu Jupiter, se apropia de ei încet, dar perceptibil.

Gillian a fluierat.

– Păi, dacă nu putem să ne îndepărtăm, bănuiesc c-am putea încerca o ambuscadă.

Tsh't a fixat-o cu privirea.

– Gillian, sunt nave de război! A noastră e doar una de recunoaștere din clasa Sssnark, sssupraîncărcată pe deasupra!

Gillian a surâs cu malițiozitate.

– Draga mea, lucrurile s-au cam schimbat. Învelișul thennanin va face mai mult decât să ne încetinească și poate vom încerca un lucru la care nu se așteaptă nimeni.

Nu a mai adăugat că, dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi preferat să stea aproape de sistem, sperând la un miracol.

– E bine fixat tot materialul?

– E procedura ssstandard. Deja am parcurs-o.

– Bine. Spune-le tuturor să plece din încăperea principală. Și să-și pună centura de siguranță unde pot.

Tsh't a transmis ordinul, apoi s-a întors cu o expresie întrebătoare.

Gillian i-a explicat.

– Ne mișcăm lent pentru că suntem supraîncărcați, nu? Ne vor împușca înainte de a reuși să ne adăpostim în spatele gigantului gazos, ca să nu mai vorbim de distanța necesară pentru a trece pe turație maximă. Spune-mi, Tsh't, ce ne îngreunează atât de mult?

– Învelișul astronavei thennanine!

– Și ce altceva?

Tsh't s-a uitat nedumerită la ea. Gillian i-a spus o ghicitoare.

** Atingere vie*

Substanță a mișcării –

** Ca aerul, uitat,*

*Până dispăre! **

Tsh't continua să o privească nedumerită. Apoi a înțeles și a făcut ochii mari.

– Da, un truc pe cinste. Ar putea să meargă. Sunt mulțumită că mi-ați zis. Echipajul va trebui să se pregătească.

Gillian a încercat să atingă apa cu degetele, dar nu a reușit.

– Costumele spațiale! Ai dreptate. Tsh't, ce m-aș face fără tine?

GALACTICI

– *Bătălia minoră dintre toate forțele rămase pare să se fi îndepărtat de planetă, a raportat un războinic Paha. Pleacă pe rând de lângă Kithrup, urmărind un vas mai degrabă mare.*

Krat, regina Soro, a terminat de despicat o prună ling, străduindu-se să-și ascundă tremurul nervos al brațului stâng.

– *Ești în stare să identifici pe cine urmăresc?*

– *Nu pare să fie prada. Din discreție, luptătorul Paha a ignorat ușurarea evidentă care o cuprinsese pe stăpâna flotei când auzise asta. E prea mare să fie nava terestră. Pentru moment, am identificat-o ca fiind o navă thennanină avariata, deși...*

– *Da? a întrebat Krat cu viclenie.*

Paha a ezitat.

– *Se comportă ciudat. E neobișnuit de masivă, iar motoarele ei fac un zgomot asemănător celor*

tymbrimiene. E deja prea departe ca să ne dăm seama exact.

Krat a mormăit:

– Care e situația noastră?

– Tandu înaintează paralel cu noi, trăgând în flancurile noastre, așa cum facem și noi. Amândoi urmărim nava terestră. Amândoi am încetat să tragem în ea până când nu se apropie prea mult de cealaltă parte.

Krat a mormăit din nou:

– Vasul ăsta ne duce tot mai departe de planetă, de adevărata pradă. Ai luat în calcul posibilitatea de a fi un vas-spion al cărui scop să fie chiar ăsta? l-a întrebat ea pe neașteptate.

Paha s-a gândit și apoi a încuviințat.

– Da, Mamă a Flotei, pare să fie o șmecherie tipică pământenilor sau tymbrimienilor. Ce propui?

Krat era înnebunită de frustrare. Trebuia să fie o șmecherie! Totuși, nu putea renunța la urmărire, altminteri Tandu aveau să prindă nava-spion. Și, cu cât va dura mai mult urmărirea, cu atât vor slăbi forțele ambelor părți!

A aruncat pruna de-a lungul încăperii. Fructul s-a lovit de hieroglifa cu spirala radială a Bibliotecii. Un Pil consternat a sărit și a chițăit speriat, apoi a privit-o cu insolență.

– Transmite Apelul Trei de Tip Armistițiu, a ordonat Krat pe un ton scârbit. Contactează-l pe Vânătorul Tandu. Trebuie să punem capăt acestei farse și să ne întoarcem imediat pe planetă!

Vânătorul Tandu l-a întrebat pentru a nu știu câta oară pe Instructor:

– Poți să-l trezești pe Acceptor?

Instructorul a îngenunchat în fața Vânătorului, oferindu-i capul.

– Nu pot. A intrat într-o stare orgasmică. Este hiperstimulat. Manipularea operantă nu are succes.

– Așadar, nu avem niciun mijloc metafizic de a cerceta ciudata urmărire din spatele nostru?

– Nu. Nu putem folosi decât mijloace fizice.

Labele Vânătorului au scârțâit.

– Du-te și taie-ți capul. Fă un ultim act de voință și pune-l în plasa mea cu trofee.

Instructorul a croncănit aprobator.

– Sper că noul cap care îmi va crește să te servească mai bine.

– Într-adevăr. Dar, mai întâi, a sugerat Vânătorul, ordonă să am o linie de comunicare deschisă cu Soro. Va trebui, desigur, să-mi retez piciorul cu care vorbeam de obicei cu ei. Dar trebuie neapărat să discutăm.

Buoult și-a mușcat țepii de la coate, i-a folosit să-și împodobească apoi creasta. Intuise corect! Retrăsese ultimele nave thennanine din lupta între Tandu și Soro și sosise la timp în apropierea planetei ca să se alăture urmăritorilor. În fața lui erau zece nave avariate, care urmăreau un obiect pe care abia îl distingeau.

– Măriți viteza, a ordonat el. Ceilalți nu sunt coordonați. Tandu și Soro se țin după o pradă falsă,

dar escadrila noastră e singura de dimensiuni potrivite din zonă! Trebuie să continuăm urmărirea!

Cu mult în fața thennaninilor, un căpitan Gubru își zburlea penele și cotcodăcea.

– Suntem cât pe ce să-i ajungem! Să prindem din urmă vasul ăla greoi și lent! Acum că suntem aproape, priviți cu luare-aminte și observați că emanațiile sale sunt umane! Zboară în interiorul unei carcase, dar acum, că suntem așa aproape, putem vedea și prinde ce e înăuntru! Acum suntem aproape și îi vom prinde!

Normal, era încă posibil să dea greș. Dar o înfrângere totală era inadmisibilă.

– Dacă nu-i putem captura, și-a reamintit el, va trebui neapărat să-i distrugem!

STREAKER

Gigantul gazos se vedea în fața lor, amenințător. *Streaker* își continua cu greu înaintarea.

– Se așteaptă să coborâm într-o hiperbolă strânsă, a comentat Tsh't. E în general o tactică bună când ești urmărit într-un sistem planetar. O fandare rapidă când trecem pe lângă o planetă poate însemna o schimbare hotărâtă de direcție.

Gillian a încuviințat.

– La asta se așteaptă, dar noi nu o s-o facem.

Au urmărit ecranele în timp ce imaginea a trei nave mari a crescut, materializându-se... erau nave cu cicatrici teribile din lupte și cu arme și mai teribile.

Forma imensă a planetei a început să se interpună chiar atunci când navele ce îi urmăreau au devenit mai mari.

– Sunt toți finii bine legați de locurile lor?

– Da!

– Atunci alege tu momentul, locotenente. Ai mai multă intuiție ca mine în bătăliile spațiale. Știi ce vrem să facem.

Tsh't a clămpănit din fălci.

– Știu, Gillian.

Au continuat să coboare spre planetă.

– Curând! Curând o vor face...

Tsh't a închis ochii, concentrându-se asupra imaginilor sonore, transmise de amplificatorul ei neural. Pe punte, tăcerea era întreruptă doar de clicurile nervoase ale sonarelor delfinilor. Asta i-a amintit lui Gillian de situațiile tensionate de pe navele umane, când mulți oameni fluierau printre dinți fără să-și dea seama.

– Pregătiți-vă, a spus Tsh't prin interfon personalului din sala motoarelor.

Navele care îi urmăreau au dispărut brusc în spatele limbului planetei.

– Acum! a strigat Tsh't ca s-o audă Suessi. Deschideți ecluzele posterioare! Activați toate pompele! S-a întors brusc spre pilot. Lansează sonda falsă! Mărește la maximum accelerația laterală! Aplică staza pentru a compensa toate g-urile în afară de una din spate! Repet, menține o gravitate în spatele navei!

Pe jumătate din panourile de control de pe punte s-au aprins luminițe roșii. Personalul, avertizat, a ignorat măsurile de protecție în timp ce apa din bazinul central de pe *Streaker* se scurgea în vidul spațial.

Căpitanul Gubru era preocupat de o navă a rasei Pthaca amenințând să-i ia locul în avangardă. S-a gândit s-o distrugă, dar, pe neașteptate, computerul central a început să facă mult zgomot ca să-i atragă atenția.

– Nu e posibil! a psalmodiat căpitanul, uitându-se la ecran și nevenindu-i să creadă. N-au putut să facă asta. Nu puteau să găsească o capcană atât de diabolică. Nu pot...

A văzut nava Pthaca izbindu-se la viteza luminii de o barieră care nu fusese acolo cu câteva minute înainte.

Era doar un șuvoi difuz de particule gazoase care pluteau în calea lor. Dar, pe neașteptate, s-a lovit de ecranele navei militare Pthaca exact ca un zid solid. La o viteză apropiată de cea a luminii, orice barieră putea fi mortală.

– Virăți! a ordonat căpitanul Gubru. Trageți cu toate armele în țintă!

Au tras foc nimicitor, dar razele s-au izbit de un zid intangibil, aflat între navele Gubru și cea terestră, care a întors repede.

– Apă! a țipat căpitanul Gubru pe când citea raportul spectral. O barieră din vapori de apă! O rasă civilizată nu putea găsi o asemenea șmecherie în Bibliotecă! O rasă civilizată nu s-ar fi înjosit până într-atât! O rasă civilizată nu...

A urlat când nava Gubru s-a lovit de un nor de fulgi de zăpadă plutitori.

Mai ușoară cu multe megatone, nava *Streaker* a descris un arc de cerc mult mai strâns decât ar fi putut s-o facă cu câteva minute înainte. Ecluzele s-au închis la loc și nava s-a umplut încet cu aer. A intrat din nou în funcțiune antigravitatea internă. Delfinii, în costume de astronauți, au ieșit din camerele din carenă, unde se refugiaseră, și au zburat la locurile lor de muncă.

Pe puntea încă plină cu apă, Gillian urmărea distrugerea primelor două vase care îi urmăreau. Echipajul a aplaudat când al treilea crucișător puternic avariat a virat cu disperare. Suferind o ultimă distrugere, s-a izbit dezastruos de norul difuz și s-a dizolvat într-o minge aplatizată de plasmă.

– Ceilalți sunt încă în spatele gigantului gazos, a spus Gillian. După urmărirea de pe Kithrup, sunt convinși că ne cunosc dinamica și nu-și vor închipui niciodată că putem vira atât de strâns.

Tsh't părea mai puțin sigură.

– Poate. Am lansat o ssondă falsă pe fosta noastră rută de zbor, imitând radiața noastră. *Poate* că o urmăressc. Aș paria că vor veni, cel puțin, într-o hiperbolă strânsă și rapidă.

– Iar noi îi vom distruge atunci! Gillian era puțin amețită. Aveau o singură șansă ca să facă ce plănuiseră și să se poată ascunde, să-i mai aștepte puțin pe Hikahi și Creideiki. Ar fi fost un alt miracol.

Streaker a scârțâit din toate încheieturile în timp ce încerca să schimbe direcția.

– Suessi spune că toți pereții de sprijin sunt prea solicitați, a raportat Kaa Norocosul. Întreabă dacă

o să închideți staza sau o să faceți alte ... hmm, el le spune „manevre feminine nebunești“. Sunt cuvintele lui, doamnă!

Gillian nu i-a răspuns. Iar Suessi nici nu se aștepta la un răspuns.

Streaker a executat complet virajul strâns și a accelerat din nou în direcția din care venise, în timp ce alte două crucișătoare apăreau de după marginea gigantului gazos.

– Atacă-le, Tsh't! i-a ordonat Gillian ofițerului-delfin. În vocea ei se simțea revolta pe care și-o ținuse în frâu în atâtea săptămâni de frustrare. Folosește-ți propria tactică. Dar *distruge-le!*

– Sss-a înțeles! Tsh't a observat că Gillian își strângea pumnii. Și ea simțea aceeași revoltă. Imediat!

S-a întors brusc și a strigat echipajului:

* *Cu răbdare,*
Am îndurat toate insultele –

* *Cu răbdare,*
Intențiile rele –

* *Acum gata,*
Nu mai avem răbdare –

* *Visul și logica*
*Ne unesc în luptă!! **

Personalul de pe punte a ovaționat. *Streaker* s-a năpustit asupra inamicului surprins.

GALACTICI

Vocea reginei Soro a mârâit prin rețeaua de comunicații.

– Deci suntem de acord să încetăm urmărirea și să ne unim forțele?

Vânătorul Tandu și-a jurat să-și taie două picioare în loc de unul, de rușine că acceptase acel acord.

– *Da, a răspuns. Dacă am continua așa, nu am face decât să ne pierdem forțele. Voi, Soro, luptați bine pentru niște insecte dăunătoare. Să ne unim și terminăm odată.*

Krat a fost mai explicită.

– *Jurăm pe Pactul Numărul Unu, cel mai vechi și mai drastic din Bibliotecă, să-i prindem pe pă-mântenii împreună, să le smulgem informațiile și să-i căutăm împreună pe emisarii strămoșilor noștri, să-i lăsăm să fie arbitrii disputei noastre.*

– *De acord, a încuviințat Tandu. Acum să terminăm ce avem de făcut aici și să ne întoarcem să punem mâna pe pradă.*

TAKKATA-JIM

Acum înțelegea ce voiau să spună oamenii când vorbeau despre „furcile caudine“.

Takkata-Jim era obosit. Fugea de ore întregi, sau așa i se părea. De câte ori încerca să devieze șalupa într-o parte, pentru a se preda unei facțiuni, alta trăgea salve între el și ținta lui, obligându-l să se retragă.

Cu puțin timp în urmă, zărise un lung șir de nave plecând de pe Kitrup în direcția opusă. Nu-i luase mult timp să înțeleagă că *Streaker* executase o mutare pe tabla de șah.

Atunci, s-a terminat, s-a gândit. Am încercat să-mi fac datoria, așa cum am crezut de cuviință, și să-mi salvez și viața. Zarurile sunt acum aruncate. Planul meu a eșuat.

Sunt pierdut. Nu mai pot face nimic, poate în afară de a mai da câteva minute lui Streaker.

Cu câțva timp în urmă, navele încetaseră să se mai distrugă reciproc pe când îl urmăreau. Takkata-Jim și-a dat seama că ajunseseră la un acord.

Pe neașteptate, a auzit în receptor un cod de bază în galactica unu. Mesajul era simplu... să se oprească și să se predea flotelor aliate Tandu și Soro.

Takkata-Jim a strâns din fălci. Nu avea transmițător, așa că nu putea răspunde. Dar, dacă rămânea pe loc în spațiu, probabil că extraterestrii ar fi interpretat asta ca pe o predare.

A așteptat să se repete mesajul de trei ori, apoi a început să micșoreze viteza... dar încet, foarte încet, trăgând de timp.

Când s-au apropiat Galacticii de el și l-au amenințat pe un ton din ce în ce mai hotărât, Takkata-Jim a oftat și a reactivat computerele care controlau tirul.

Șalupa s-a zgâlțâit când a lansat rachetele. A ambalat din nou motoarele la maximum.

Când ambele flote au tras concomitent rafale de rachete spre el, a încercat să le evite. N-ar fi dat dovadă de spirit sportiv dacă s-ar fi resemnat.

Dar nu avea curajul să facă un efort prea mare. În schimb, a compus o poezie, pe când își aștepta moartea.

** Cel mai trist lucru*

Pentru un delfin – chiar și pentru mine –

*E să moară singur... **

STREAKER

Ambuscada de lângă gigantul gazos a fost neașteptată. Inamicul s-a apropiat, folosind gravitatea marii planete pentru a vira într-o hiperbolă strânsă. Nu era pregătit pentru un atac pe flancuri.

În comparație cu picajul său rapid, *Streaker* părea să stea pe loc. S-a repezit la două nave care treceau pe acolo, aruncând în calea lor o pânză de antimaterie.

Una din ele a explodat ca o floare de foc înainte s-o identifice computerele de pe *Streaker*. Probabil că ecranele de protecție se stricaseră după atâtea săptămâni de luptă.

Celălalt crucișător era într-o formă mai bună. Ecranele lui răspândeau un violet amenințător și linii subțiri de metal explodând îi brăzdau carena. Dar a trecut prin capcană și a început să-și micșoreze mult viteza.

– Din păcate, va scăpa de minele noastre, a anunțat Tsh't. N-am avut timp să așternem o rețea perfectă.

– Nu putem avea totul, i-a răspuns Gillian. Te-ai descurcat de minune. Va dura un timp până să se întoarcă să ne atace.

Tsh't s-a uitat cu atenție la ecran și și-a ascultat amplificatorul neuronal.

– Poate îi va trebui foarte mult timp, dacă motoarele își pierd din forță. E în pica și se va lovi de planetă.

– Bine. Să-l lăsăm în pace și să ne ocupăm de ceilalți.

Mișcarea lui *Streaker* îl ducea departe de uriașa planetă, către alte cinci crucișătoare care îl ajungeau din urmă cu viteză maximă. Asistaseră la ambuscadă și acum își modificau complet traiectoria.

– Să vedem acum cât de bine funcționează Calul Troian Marin, a spus Gillian. Primii inamici au fost destul de aproape să ne citească motoarele și să afle că sunt fabricate pe Pământ. Dar tipii ăștia sunt prea în urmă. Suessi a modificat emisia noastră de energie după modelul thennanin, așa cum ne-am înțeles, nu?

Wattaceti a fluierat aprobator.

– S-a făcut. Suessi spune că totuși asta ne va micșora eficiența. Îți reamintește că motoarele noastre nu sssunt thennanine.

– Mulțumește-i din partea mea. Și acum, ce se va întâmpla mai departe cu viețile noastre depinde de lipsa de imaginație a inamicilor noștri, așa cum bănuia Tom. Energie maximă la scuturile psi!

– Da, doamnă!

Detectorii de energie s-au aprins când navele din apropiere i-au lovit cu raze-sondă. Amestecătura pestriță de vase extraterestre ce se apropiau a părut să ezite, apoi s-a împrăștiat.

– Numerele unu, patru și cinci accelerează pentru a ne depăși, a anunțat Tsh't. Pe punte au răsunat aplauzele delfinilor.

– Și celelalte?

Brațul mecanic al lui Tsh't a indicat două puncte pe afișajul holografic.

– Micșorează viteza și se pregătesc de luptă! Primim un comunicat în galactica zece. E o provocare ritualică!

Tsh't a scuturat din cap.

– Cred că sssuntem thennaninii! Dar vor să se oprească și să ne termine!

– Cine sunt?

– Frații Noptii!

Pe ecranele care măreau imaginea se vedeau cele două vase de război care se apropiau, sumbre și mortale.

Ce era de făcut? Gillian și-a păstrat expresia impasibilă. Știa că finii se uitau la ea.

Nu le putem depăși, mai ales când imităm motoarele thennanine și suntem în carcasa acestei nave greoaie. Dar numai un nebun și-ar măsura puterile cu ele în luptă dreaptă.

Un luptător nebun ca Tom, s-a gândit apoi ironic. Sau Creideiki. Dacă oricare din ei ar fi acum la

comandă, aş pregăti coroane şi condoleanţe pentru Fraţii Noptii.

– Gillian? a întrebat Tsh't cu nervozitate.

Gillian s-a scuturat. *Acum. Hotărăşte acum!*

A privit maşinăriile morţii care se apropiau.

– Coborâm şi le sărim de gât, a spus ea. Ne îndreptăm spre Kithrup.

GALACTICI

– Să lăsam jumătate din flota noastră unită deasupra planetei. Niciunul dintre ceilalți nu va îndrăzni să se întoarcă acum că suntem mai puternici. Vom trimite și escadrile să curețe lunile de dușmanii care se ascund acolo și să vadă ce se întâmplă dincolo de gigantul gazos.

Vânătorul Tandu avea doar patru picioare acum, în loc de cele șase dinainte. Krat, regina Soro, s-a întrebat ce se întâmplase comandantului odioșilor ei aliați.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Krat visa la ziua când va putea să-i smulgă cu mâna ei membrele rămase și apoi toate capetele înmugurite.

– E posibil ca haosul din apropierea planetei ăsteia să fie cauzat de prada noastră? a întrebat ea.

Expresia luptătorului Tandu era indescifrabilă pe ecran.

– *Orice e posibil, chiar și ce pare imposibil. Suna ca un truism tipic rasei Tandu. Dar prada nu poate scăpa, oricât de limitată ar fi puterea celor rămași în urmă. Dacă va fi prinsă de ei, supraviețuitorii se vor bate pentru victime. Când vor sosi forțele noastre, le vom prelua noi. E simplu.*

Krat a încuviințat. Simplu și elegant.

Curând, și-a spus ea. Curând vom smulge informațiile de la pământeni sau vom scoate adevărul la lumină din epava lor. Și imediat după aceea vom fi în fața strămoșilor noștri.

Trebuie să mă asigur că vor fi lăsați în viață câțiva oameni și delfini, după ce ne dau poziția Flotei Strămoșilor. Clienții mei nu sunt mulțumiți că îi folosesc pe post de animatori. Voi fi scutită de multe probleme dacă îmi găsesc distracții în afara familiei.

Se gândea cu nostalgie la un mascul robust din specia ei, în timp ce treisprezece nave ale aliaților Tandu și Soro se îndreptau cu viteză maximă spre uriașa planetă gazoasă.

STREAKER

– Avarie la flanșele de sstază de la babord! a anunțat Wattaceti. Toate locașurile pentru rachete din acel sector sunt inutilizabile.

– Vreo avarie la carena internă? a întrebat îngrijorată Gillian.

Finul părea și el îngrijorat în timp ce căuta să afle ceva de la computerul de control al avariilor.

– Nu. Numai carena thennanină a fost lovită până acum. Dar Suessi spune că legăturile slăbesc.

– Vor încerca să-și concentreze tirul pe flancul de la babord, acum că e avariat, a spus Tsh't. Se așteaptă să ne întoarcem și să plecăm. Bateriile de rachete de la tribord! Trageți cu mine la patruzeci de grade azimut pe o sută la sssud! Încetiniți și uitați-vă la fitile!

– Dar nu e nimeni acolo!

– Vor fi! Foc! Pilotule, virează nava la ssstânga cu doi radiani pe minut și înclin-o cu unul pe minut!

Streaker s-a cutremurat și a scârțâit pe când se întorcea încet în spațiu. Ecranele pâlpâiau periculos sub puternicele raze ofensive pe care nu spera să le egaleze. Nicio lovitură nu a venit din direcția adversarilor săi. Se țineau cu ușurință după nava pământeană care încerca să fugă.

Din partea întunecată a lui *Streaker* au ieșit încet șase rachete mici și au redus propulsia. *Streaker* s-a răsucit, încercând să-și apere partea slăbită, un pic mai încet decât era în stare s-o facă.

Percepând o slăbiciune fatală, navele inamice i-au urmat virajul. Razele lor au străpuns partea avariată a lui *Streaker*, pe care Frații Noptii o credeau a fi carena adevărată a adversarului lor.

Streaker a vibrat când razele au pătruns prin scuturile sale și au lovit blindajul thennanin. Câmpul de stază a tremurat, dându-le tuturor senzații puternice de déjà-vu. Chiar și pe puntea plină cu apă, exploziile au aruncat personalul de la locurile lui. Detectorii de avarie țipau raportând fum și flăcări, blindaje care se topeau și pereți ce se îndoiau.

Crucișătoarele înaintau cu siguranță în zona minată și rachetele explodau.

Gillian s-a prins cu putere de o balustradă. Pe senzorii care nu erau încă dezintegrați, inamicul era ascuns într-un nor de gaz fierbinte.

– Propulsie maximă, douăzeci de grade pe două șaptezeci! a ordonat Tsh't. Întrerupeți balansul și oscilațiile!

Motoarele torturate s-au străduit. Legăturile care fixau *Streaker* de carcasa blindată au scârțâit în timp ce nava accelera într-o nouă direcție.

– Binecuvântat să fie blindajul ăsta thennanin! a oftat unul dintre fini. Razele astea l-ar fi prăjit pe *Streaker* ca pe o felie de pâine!

Gillian a scrutat unul dintre puținele afișaje funcționale, străduindu-se să vadă prin fumul și resturile din spațiu. În cele din urmă, a zărit inamicul!

– E lovit! I-am dat o lovitură puternică!

Una dintre navele mari de război avea o gaură mare pe flanc și metalul fierbinte continua să se contorsioneze, în timp ce mici explozii zguduiau crucișătorul.

Cealaltă părea intactă, dar mai precaută.

Așa, ezitați în continuare, și-a spus Gillian. Lăsați-ne să furăm startul!

– Mai e cineva prin jur? a întrebat-o pe Tsh't.

Dacă acele două nave erau ultimele rămase, era dispusă să ambaleze din nou motoarele la maximum și n-avea decât să afle și diavolul că era o navă terestră!

Locotenentul a clipit.

– Da, Gillian, mai sunt șase. Se apropie prea repede. Tsh't a scuturat din cap. N-avem nicio șansă să scăpăm de astea. Îmi pare rău, Gillian.

– Frații Noptii sunt hotărâți, a anunțat Wattaceti. Vin după noi!

Tsh't și-a dat ochii peste cap și Gillian s-a gândit că avea dreptate. *N-o să-i mai păcălim.*

– Ne cheamă Susessi. Vrea să știe dacă...

Gillian a oftat.

– Spune-i lui Suessi că nu vor mai fi alte „șmecherii feminine“. Nu mai am nicio idee.

Cele două vase de război s-au apropiat și mai mult, ținând spre pupa lui *Streaker*. Nu trăgeau încă. Așteptau atacul final.

Gillian s-a gândit la Tom. Nu-și putea alunga senzația că îl dezamăgise.

A fost cel mai bun plan, iubitele. Regret că n-am reușit să-l execut cum trebuie pentru tine.

Inamicii erau din ce în ce mai aproape, mărindu-se amenințatori.

Kaa Norocosul a strigat:

– Schimbă vectorul! A lovit cu putere din coadă.

Virează și fug ca niște lași!

Gillian a clipit, nedumerită.

– Dar ne aveau în mână!

– Sunt nou-venite, Gillian, alea șase nave care se apropiau! a strigat veselă Tsh't.

– Și ce-i cu asta?

Tsh't a zâmbit cât de larg putea un neo-fin.

– Sunt nave *thennanine*! Vin cu toată viteza și trag! Dar *nu în noi*!

Ecranele arătau cele două crucișătoare care îi urmăriseră, fugind acum și trăgând în flotila ce se apropia.

Gillian a izbucnit în râs.

– Wattaceti! Spune-i lui Suessi să închidă totul! Să încetinească și să împrăstie fum. Vrem să jucăm rolul soldatului grav rănit!

După o clipă, a primit răspunsul inginerului.

– Suessi spune că nu va fi nicio problemă. Absolut niciuna, doamnă.

GALACTICI

Creasta lui Buoult era zguduită de un tremur plin de emoție. Focul lui Krondor era în fața lor, avariat, dar semeț. Crezuse vechiul vas pierdut din prima zi de luptă, împreună cu baronul Ebremsev, comandantul său. Buoult aștepta cu nerăbdare să-și revadă vechiul tovarăș de arme.

– Încă niciun răspuns? l-a întrebat pe ofițerul de comunicații.

– Nu, comandante. Nava tace. E posibil să fi fost lovită mortal chiar acum și... Așteaptă puțin! E ceva! Un semnal luminos, o comunicare deschisă, nu codificată! Trimit mesajul printr-un hublou!

Buoult s-a apropiat, nerăbdător.

– Ce spun? Cer ajutor?

Ofițerul de comunicații s-a încovoiat la monitor, urmărind luminițele și notându-și ceva.

– Toate armele și comunicațiile distruse, a recitat, suportul vital și motoarele auxiliare încă folosibile... Pământenii sunt în față, urmăriți de forțele rămase... Ne vom retrage... Vânătoare plăcută... Aici Focul lui Krondor; am închis.

Buoult a găsit mesajul cam ciudat. De ce voia Ebremsev să se retragă dacă mai era în stare să urmărească inamicul și să-l atace? Poate făcea pe eroul ca să nu-i rețină. Buoult era cât pe ce să insiste să trimită ajutoare când ofițerul de comunicații a vorbit din nou.

– Comandante! O escadrilă decolează de pe planeta acvatică! Cel puțin zece nave! După semne, sunt atât Tandu, cât și Soro!

Creasta lui Buoult s-a pleoștit pentru o clipă. Avea confirmarea ultimei alianțe a ereticilor.

– Avem o singură șansă! Să pornim imediat după fugari! Putem să-i învingem pe cei rămași chiar când ei îi înfrâng pe pământeni și apoi să fugim înainte să vină Tandu și Soro!

Tocmai când nava lui pleca în viteză, a transmis un mesaj vasului Focul lui Krondor.

– Marile Spectre să fie cu voi...

STREAKER

– E cam sofisticat computerul ăsta pe care l-ai ținut ascuns până acum, a comentat Tsh't.

Gillian a zâmbit.

– De fapt, e al lui Tom.

Delfinii au încuviințat cu un aer știutor. Era o explicație suficientă.

Gillian i-a mulțumit lui Niss pentru rapida traducere din thennanină. Vocea fără trup șoptea dintr-un mănunchi de scânteii care pluteau lângă ea, învârtindu-se printre bulele de apă oxigenată efervescentă.

– N-am putut să fac nimic altceva, Gillian Baskin, i-a răspuns computerul. Voi, pământeni rătăciți, ați acumulat, trecând prin atâtea nenorociri, mai multe informații decât au strâns stăpânii mei în ultimii o mie de ani. Lecțiile despre elevație vor fi prețioase pentru tymbrimieni, care sunt întotdeauna dornici să învețe... chiar și de la niște pui de lupi orfani.

Vocea s-a stins și scânteile au dispărut înainte ca Gillian să poată răspunde.

– Echipa de semnalizare s-a întors de la hublou, Gillian, a anunțat-o Tsh't. Thennaninii au pornit în urmărirea umbrelor noastre, dar se vor întoarce. Acum ce facem?

Gillian tremura de la excesul de adrenalină. Nu-și făcuse planuri pentru mai departe. Era un singur lucru pe care voia să-l facă. O singură destinație în univers unde voia să ajungă.

– Kithrup, a spus ea în șoaptă.

Gillian s-a scuturat să-și revină.

– Kithrup?

S-a uitat la Tsh't, știind ce avea să-i răspundă, dorindu-și să nu fie acela răspunsul.

Tsh't și-a scuturat capul lucios.

– În momentul de față, Gillian, e o altă flotilă care orbitează în jurul lui Kithrup. Nu se luptă. Trebuie să fi învins în marea bătălie.

Gillian a încuviințat din cap. Îi era greu să vorbească, așa că a rostit cuvintele cu efort.

– La nord, a spus. Du-ne de-a lungul nordului galactic, Tsh't... la punctul de transfer. Cu viteză maximă. Când ne apropiem îndeajuns, vom abandona Calul Marin și ne vom căra naibii de aici... cu țărâna pe care am câștigat-o.

Delfinii s-au întors la locurile lor. Zgomotul făcut de motoare devenea din ce în ce mai puternic.

Gillian a ajuns înotând în colțul întunecat al cupolei de cristal, într-un loc unde era o crăpătură în carcasa thennanină, prin care putea să vadă stelele.

Streaker a accelerat.

GALACTICI

Detașamentul Tando-Soro reducea distanța care îl despărțea de fugari.

– Stăpână, o navă thennanină avariata se apropie de punctul de transfer pe o traiectorie de fugă.

Krat s-a foit pe pernă și și-a arătat colții.

– Și ce-i cu asta? Multe nave avariate au părăsit zona de luptă. Toate taberele încearcă să-i evacueze pe răniți. De ce mă deranjezi acum când îi încolțim?

Micul ofițer Pila de la detectare a zbughit-o înapoi în cubiculul său. Krat s-a aplecat să se uite la ecranele de la proră.

O mică escadrilă de thennanini se chinuia să le rămână în față. Mai departe, la limita câmpului de detecție, scânteile unei lupte în desfășurare arătau că liderii încă se certau, deși ajunseseră foarte aproape de pradă.

Și dacă se înșală, s-a întrebat Krat. Noi îi urmărim pe thennanini, care urmăresc ce a rămas din alte flote, care, la rândul lor, urmăresc... Nebunii ăștia s-ar putea urmări unul pe altul!

Nu avea importanță. Jumătate din flota Tandu-Soro se învârtea în jurul lui Kithrup, așa că pământeni erau prinși în capcană într-un fel sau altul.

Ne vom ocupa de Tandu la timpul potrivit, s-a gândit ea, și ne vom întâlni singuri cu strămoșii.

– Stăpână! a țipat ofițerul Pila cu voce stridentă. Avem o transmisie de la punctul de transfer.

– Dacă îndrăznești să mă mai deranjezi o dată cu prostiile astea... s-a răstit regina, îndoindu-și amenințătoare gheara de împerechere.

Dar clientul a întrerupt-o! Pilul a îndrăznit s-o întrerupă!

– Stăpână! E nava pământească! Râd de noi! Ne sfidează!

– Arată-mi-o! a șuierat Krat. Trebuie să fie o șmecherie! Arată-mi-o imediat!

Pilul s-a întors grăbit în sectorul său. Pe ecranul principal al lui Krat a apărut imaginea holografică a unui om și a mai multor delfini. După forma ființei umane, Krat și-a dat seama că era o femelă, probabil conducătoarea lor.

– ...creaturi stupide, nedemne de numele de sofonți. Copii preconștienți proști ai unor stăpâni răătăcitori. Noi scăpăm de forța voastră armată și râdem de stângăcia voastră! Fugim de voi ca totdeauna, ființe jalnice ce sunteți! Și acum, că avem un avantaj

considerabil, n-o să ne prindeți niciodată! Ce dovadă mai bună poate fi că Strămoșii nu vă favorizează pe voi, ci pe noi! Ce dovadă mai bună...

Sfidările au continuat. Krat le asculta, furioasă, dar apreciind în același timp expresia lor artistică. Oamenii ăștia sunt mai buni decât am crezut. Insulele lor sunt prolixе și exagerate, dar au talent. Merită să moară încet, onorabil.

– Stăpână! Aliații noștri Tandu schimbă ruta! Alte nave ale lor părăsesc planeta Kithrup prin punctul de transfer!

Krat a șuierat, disperată.

– După ei! După ei imediat! I-am urmărit prin spațiu până acum. Urmărirea continuă!

Echipajul a continuat să lucreze, resemnat. Nava pământeană era într-o poziție bună ca să fugă. În cel mai bun caz, urmărirea va fi lungă.

Krat și-a dat seama că nu va ajunge acasă la timp pentru a se împerechea. Va muri acolo în spațiu.

Pe ecran, ființa umană continua să-și bată joc de ea.

– Bibliotecarele! a strigat. Nu înțeleg unele cuvinte ale femeii ăleia. Află ce înseamnă expresia asta – Nyaahh nyaahh – în limba lor de fiare!

TOM ORLEY

Picior peste picior, pe o rogojină, la umbra epavei plutitoare, Tom asculta bolboroseala vulcanului ce se stingea în tăcere. Gândindu-se că va muri de foame, asculta sunetele slabe emise de nesfârșitul peisaj cu ierburi, căruia îi găsea o oarecare frumusețe. Ritmurile sentimentale, uneori întrerupte, se amestecau, formând un fundal pentru reflecțiile lui.

Pe rogojina din fața lui, ca o mandală care invita la concentrare, era bomba cu mesaje pe care n-o detonase niciodată. Scânteia în lumina soarelui din prima zi frumoasă de pe Kithrup, după săptămâni întregi. Suprafața zgâriată strălucea încă.

Unde ești tu acum?

Valurile de sub suprafață îi legănau blând platforma. În transă, plutea prin nivelurile de conștiință, ca un bătrân căutând încet prin pod, ca un

cerșetor uitându-se curios prin crăpăturile unui căruț de negustor în mișcare.

Unde ești acum, iubito?

Și-a amintit un haiku japonez din secolul al XVIII-lea, scris de marele poet Yosa Buson.

Când cad ploile de primăvară

Pe acoperiș a rămas să se înmoaie

Mingea din cârpă a unui copil.

Tom se uita la imaginile vagi din zgârieturile globului psi și asculta scârțâiturile junglei plate, sunetele slabe scoase de animale mici... vântul ce foșnea frunzele plate, umede.

Unde e partea din mine care a plecat?

Asculta pulsul lent al oceanului universal, privea modelele din metal, iar după câțva timp, în reflexele din zgârieturi și crăpături, i-a apărut o imagine.

O formă greoaie, masivă și unghiulară, se apropia de un loc care era un *non-loc*, o întunecime strălucitoare în spațiu. În timp ce se uita, acel lucru voluminos s-a crăpat, deschizându-se. Carapacea groasă s-a desprins încet, ca un ou abia clocit. Cioburile au căzut și a rămas un cilindru subțire și segmentat, care semăna oarecum cu o omidă. În jurul lui strălucea un nimb, un înveliș de probabilitate care se întărea în fața ochilor săi.

Nu era o iluzie, a decis Tom. Nu putea fi o iluzie.

S-a deschis la acea imagine, acceptând-o. Și, de la omidă, a zburat spre el un gând.

*Ramurile părului în floare
și o femeie citește o scrisoare
acolo, în lumina lunii...*

Buzele care i se vindeau încet l-au durut când a zâmbit. Era alt haiku de Buson. Mesajul lui Gillian era cât se poate de lipsit de ambiguitate, având în vedere împrejurările. Îi captase poezia rostită în transă și îi răspunsese în același fel.

– *Jill...* a transmis el din toate puterile.

Forma de omidă, aflată într-un cocon de stază, s-a apropiat de marea gaură din spațiu. S-a prăbușit spre non-loc, a devenit transparentă în cădere, apoi a dispărut.

Tom a rămas nemișcat mult timp, privind reflexele de pe globul metalic, care își schimbau încet locul pe măsură ce trecea dimineața.

În cele din urmă, a hotărât că nu va fi nimic rău pentru univers și pentru el însuși dacă va începe să facă ceva pentru a supraviețui.

SCHIFUL

– Voi doi, masculi nebuni ce sunteți, ați reușit sssă înțelegeți despre ce vorbește?

Keepiru și Sah'ot s-au holbat la Hikahi fără să-i răspundă, apoi și-au continuat discuția cu Creideiki, încercând să interpreteze complicatele instrucțiuni ale căpitanului.

Hikahi și-a dat ochii peste cap și s-a întors spre Toshio.

– Ar fi fost mai logic să mă includă și pe mine în ședințele lor. La urma urmei, Creideiki și cu mine suntem prieteni buni!

Toshio a ridicat din umeri.

– Creideiki are încă nevoie de competențele lingvistice ale lui Sah'ot și de priceperea de pilot a lui Keepiru. Dar le-ai văzut mutrele? Acum sunt la jumătate de drum în Visul Balenelor. Nu ne putem permite să fii și tu în starea asta, cât timp ești la comandă.

– Hmm, a pufăit Hikahi, doar un pic îmbunată. Sper c-ai terminat inventarul, Toshio, nu?

– Da, doamnă. Tânărul a dat din cap aprobator. Am făcut o listă. Avem suficiente provizii să ne ajungă până la primul punct de transfer și cel puțin până la următorul. Desigur, suntem într-un teritoriu pustiu și, prin urmare, vom avea nevoie de cel puțin *cinci* transferuri ca să ne apropiem de lumea civilizată. Hărțile noastre de navigație sunt aproape inutile, motoarele noastre probabil vor ceda pe o rută atât de lungă, și foarte puține dintre navele de dimensiuni asemănătoare cu ale noastre au trecut cu bine prin punctele de transfer. În afară de toate astea și de spațiile de locuit înghesuite, cred că totul merge bine.

Hikahi a oftat.

– Nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Măcar Galacticii nu mai sunt pe aici.

– Da, a fost de acord Toshio. Frumoasă lovitură am dat când i-a sfidat Gillian pe extratereștri în ultima clipă. Le-a spus că am reușit să fugim și ni i-a luat de pe cap pe Mâncații ăia!

– Nu mai spune „Mâncați“, Toshio. Nu e politicos. Dacă îți faci obiceiul ăsta, într-o zi ai putea jigni un Kanten sau Linten cumsecade.

Tom a înghițit în sec și și-a lăsat capul în jos. N-a existat nicăieri și niciodată un locotenent care să-i dea pace unui elev-ofițer.

– Da, doamnă, a spus el.

Hikahi a rânjit și l-a împroșcat cu apă pe tânăr.

* *Datorie, datorie*

Brav mușcător de rechini

* *Ce răsplată*

*Poate avea gust mai bun? **

Toshio a roșit și a dat din cap afirmativ.

Schiful s-a pus din nou în mișcare. Keepiru s-a întors pe locul pilotului. Creideiki și Sah'ot sporovăiau însuflețiți într-un ritm semiprimitiv, care i-a trimis lui Hikahi fiori pe șira spinării. Iar Sah'ot îi spusese că Creideiki cobora tonul intenționat!

Îi era încă greu să se deprindă cu gândul că leziunea lui Creideiki era mai degrabă o poartă deschisă decât una închisă.

Vehiculul s-a ridicat din mare și a început să accelereze spre est, după intuiția lui Creideiki.

– Cum e moralul pasagerilor? l-a întrebat Hikahi pe Toshio.

– Cred că e în regulă. Cei doi Kiqui sunt încântați că e Dennie cu ei. Și Dennie e fericită... ei bine, destul de mulțumită deocamdată.

Hikahi era amuzată. De ce să fie tânărul stânjenit de cealaltă preocupare a lui Dennie? Se bucura că acei doi oameni tineri erau împreună, așa cum era ea cu Creideiki.

În ciuda laturii sale ciudate de acum, Creideiki rămăsese același delfin. Acea „noutate” era ceva ce îi folosea, ceva ce părea că începuse să exploreze.

Vorrbea cu greutate, dar își transmitea inteligența și afecțiunea în alte feluri.

– Dar Charlie? l-a întrebat pe Toshio.

Tânărul a oftat.

– Se simte încă jenat.

Îl găsiseră pe cimpanzeu la o zi după cutremurul cel mare, agățat de un trunchi de copac, ud leoarcă. Nu fusese în stare să vorbească timp de zece ore și se suise pe pereții din cala schifului până când se liniștise în cele din urmă.

Apoi Charlie a recunoscut că se cățăraseră în vârful unui copac înalt cu puțin timp înainte să explodeze insula. Asta îi salvase viața, dar imaginea stereotipică îl umplea de rușine.

Toshio și Hikahi s-au înghesuit în spatele stației lui Keepiru, urmărind oceanul care curgea repede sub șalupă. Timp de mai multe minute, apa s-a colorat într-un verde intens când au survolat mari întinderi de alge. Micuța navă urca rapid spre soare.

Căutaseră aproape o săptămână, de când plecase *Streaker*.

Primul pe care l-au găsit a fost Toshio. Înota hotărât spre vest, fără să se dea bătut. Apoi Dennie i-a dus la altă insulă, unde era încă un trib de Kiqui. În timp ce ea negocia un tratat avantajos, ei l-au căutat pe Charles Dart și l-au găsit.

Delfinii *Stenos* ai lui Takkata-Jim erau toți morți sau dispăruți.

După aceea făcuseră ultima încercare de a găsi pe cineva, pare-se zadarnică. De câteva zile tot căutau.

Hikahi era cât pe ce să renunțe. Nu mai puteau să piardă timp și provizii, cu drumul cel lung care îi aștepta.

Nu aveau multe speranțe. Nimeni nu făcuse vreodată o călătorie ca aceea pe care o plănuiau. Traversarea galaxiei cu schiful ar fi făcut ca traversarea Pacificului de către căpitanul Bligh pe corabia *Bounty* să pară o plimbare de seară.

Totuși, Hikahi își păstra pentru sine părerile. Creideiki și Keepiru înțeleseseră probabil ce îi aștepta. Iar Toshio părea să fi intuit parțial. Nu avea niciun rost să le spună celorlalți până nu trebuiau să reducă rațiile pentru a patra oară.

Hikahi a oftat.

** Din ce altceva
Sunt făcuți eroii,
Dacă nu din bărbați și femei
Care, ca noi,
Își încearcă norocul...? **

Strigătul melodios de triumf al lui Keepiru a răsunat ca o trâmbiță. A țipat și s-a agitat pe platformă. Schiful s-a înclinat la stânga și la dreapta, mergând în zigzag, apoi a urcat nebunește.

– Ce nai...!? Toshio s-a oprit la timp. Saltă ca o broască-țestoasă, Keepiru! Ce e asta?

Hikahi s-a prins de un suport cu un braț de la armură și s-a uitat printr-un hublou. A oftat a treia oară, mai lung și mai profund.

Fumul de la focul său a ascuns pentru moment ambarcațiunea. A simțit explozia sonică, apoi grătarul s-a zguduit.

Omul care stătea pe rogojină a dat să se pună la adăpost, dar inspirația i-a spus să se uite în sus.

Aproape a închis ochii ca să-i ferească de soare. La colțuri, îi apăruseră riduri care nu erau acolo acum câteva săptămâni. Barba neagră îi era înspicată cu fire albe. Îi crescuse așa mult, că încetase să-l mai mănânce; aproape îi acoperea complet cicatricea neregulată de pe unul din obraji.

Ferindu-și ochi cu mâna, a recunoscut manevrele nebunești înainte de conturul micuței nave. Se înălța sus pe cer, vira și intra în picaj pentru a trece șuierând deasupra lui.

A întins brațul să sprijine grătarul, ca să nu-l răstoarne tunetul. Era păcat să facă risipă de carne. Făcuse multe eforturi s-o găsească, s-o tranșeze și s-o prepare. Poate aveau nevoie de ea în călătoria lungă ce îi aștepta.

Nu era sigur dacă le va plăcea delfinilor, dar era hrănitoare ... singurul lucru pe care îl putea mânca un pământean pe acea planetă.

Pulpă de Gubru, mușchi de Tandu și Episiarch jupuit nu aveau să fie niciodată niște delicatese, bineînțeles. Dar poate se vor obișnui să le mănânce.

A zâmbit și a făcut semne cu brațul pe când Kee-piru se calma în sfârșit și oprea schiful în apropiere de el.

Cum m-am putut îndoi vreodată că era încă în viață? s-a întrebat Hikahi, veselă. Gillian spunea că trebuie să fie în viață. Galacticii nu se puteau atinge de el. Cum ar fi putut?

Și de ce, în universul imens, mi-a fost teamă că nu ne vom mai întoarce acasă?

EPILOG

: Odihnește-te : Și Ascultă :

: Odihnește-te Și Ascultă Și Învață, Creideiki :

: Căci Marea Stelară Crește :

: În Curenții Întunericului :

: Și Am Așteptat Multă Vreme Ce Trebuie Să Fie :

POSTFAȚĂ

Numele delfinilor par să fie polineziene sau japoneze. În unele cazuri, așa și sunt. Dar, în general, neo-finul își alege ca nume un sunet care îi place, de obicei un cuvânt plurisilabic, cu vocale și consoane tari care alternează.

În anglică, „man“ (om), „men“ (oameni) și „man-kind“ (omenire) sunt folosite pentru ființe umane, fără referire la gen. În situațiile în care sexul e important, o femelă umană este denumită „fem“, iar un mascul uman „mel“.

Limbile delfinilor sunt inventate de autor și nu reprezintă modul în care comunică delfinii și balenele din ziua de azi. Abia începem să înțelegem care este locul cetaceelor în lume, așa cum începem să înțelegem și care e al nostru.

Autorul ține să le mulțumească tuturor celor ce l-au ajutat la această carte cu sfaturile, criticile și încurajările lor, în special lui: Mark Grygier, Anita Everson, Patrick

Maher, Rick și Pattie Harper, Ray Feist, Richard Saphl, Ethan Munson și, ca întotdeauna, lui Dan Brin, Lou Aronica și Tappan King de la Bantam Books, care mi-au fost de mare ajutor, încurajându-mă când eram cu moralul la pământ.

Haikuurile de Yosa Buson, traduse în engleză, au fost luate din *Antologia literaturii japoneze*, îngrijită și editată de Donald Keene, publicată de Grove Press.

Multe drumuri ale lumii sunt diferite, atât în realitate, cât și în imaginație. Creaturile din acest roman sunt toate rodul ficțiunii. Dar se poate întâmpla ca unele dintre mamifere, regn din care facem parte și noi, să ne devină într-o zi partenere. Datorăm acestui posibil viitor al lor să le lăsăm potențialul să supraviețuiască.

DAVID BRIN

August 1982